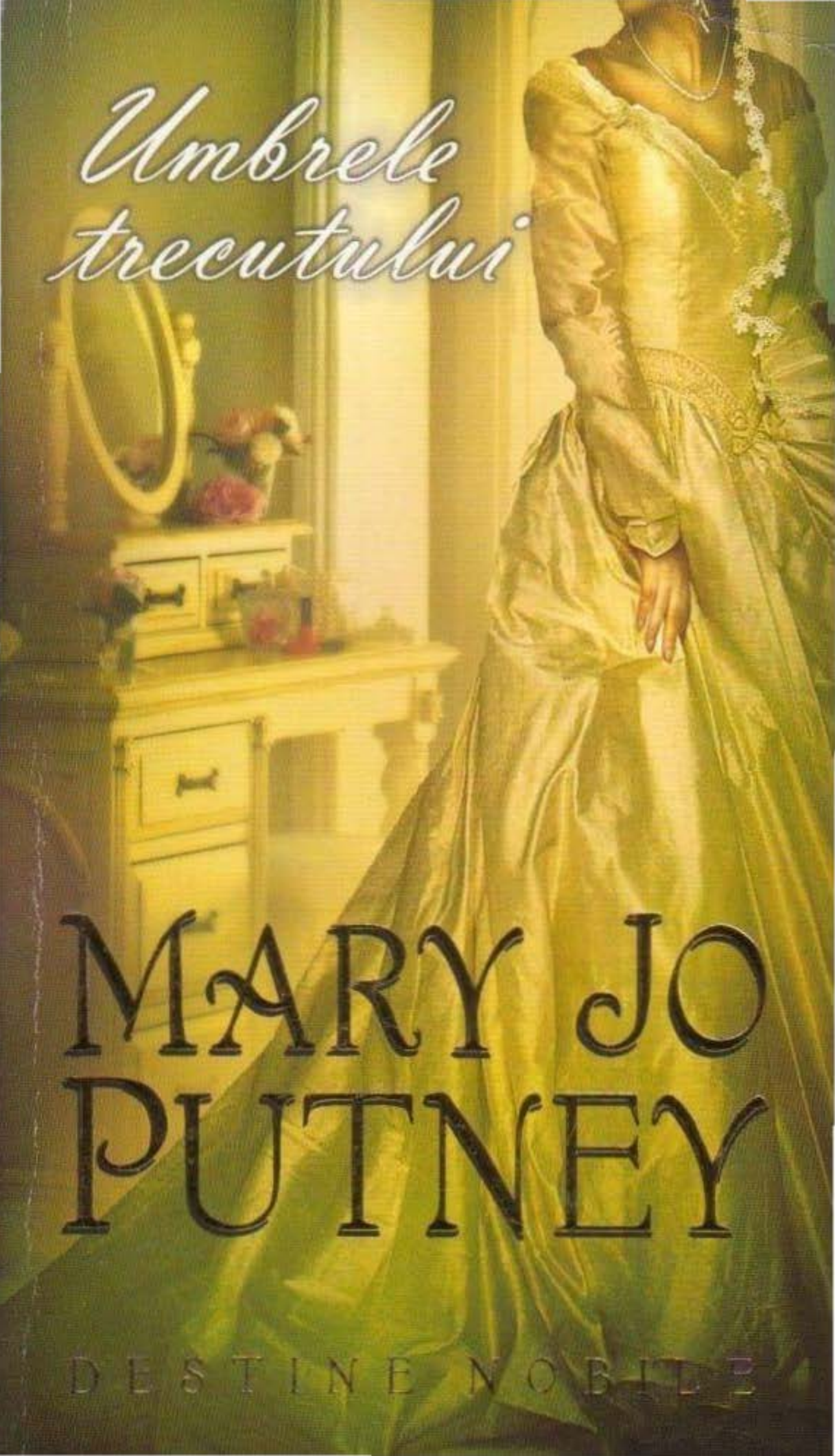
Umbrele trecutului
MARY JO PUTNEY
DESTINE NOBILE

prolog

Spania, 1812

Războiul era un iad. Scrisorile de la rude puteau fi ceva și mai rău.

Ziua fusese plină de gloanțe de muschetă și de lupte mărunte. Randall se întoarse la cortul său șchiopătând, plin de praf și dorindu-și să doarmă timp de douăsprezece ore.

Să se spele de praf era ușor. Ordonanța sa foarte pricepută, Gordon, pregătise apa. Somnul era un privilegiu mai rar. Să scape de durerea din coapsă era imposibil.

Lui Randall îi murise astăzi un soldat, un recrut irlandez fără experiență, dar cu un zâmbet plin de entuziasm, ceea ce însemna că cineva trebuia să redacteze o scrisoare pentru familia băiatului. Asta era cea mai rea parte a funcției de ofițer, dar fiecare viață merita să fie recunoscută și fiecare familie merita să știe cum dispăruse unul de-ai lor.

–Poșta din Anglia, domnule. Gordon îi întinse lui Randall trei scrisori cu pecete.

Randall le răsfoi. Una de la ducele de Ashton. Vechiul său prieten din școală era cel mai bun corespondent al lui. O alta de la Kirkland, tot un prieten din școală și om de încredere. Și cea din urmă...

Fixă cu privirea semnătura arogantă ce marca scrisoarea. Daventry. Blestemul din viața lui. Randall avea doar cinci ani când părinții săi muriseră de febră. Fusese pus sub tutela unchiului său, contele de Daventry.

Anii care urmaseră fuseseră cei mai întunecați din viața lui Randall. Fusese adus la Turville Park, Conacul Daventry, și plasat în aripa copiilor alături de moștenitorul domeniului, lordul Branford, care avea pe-atunci nouă

ani. Cu o constituție masivă pentru vârsta lui și cu o aroganță ce ar fi fost impresionantă chiar și la un adult, Branford fusese o brută și un bătăuș. Randall învățase de mic să se bată.

Fiindcă moștenitorul nu putea să greșească, Randall fusese trimis la o școală cu internat încă de la o vârstă fragedă. De fapt, fusese trimis la mai multe școli, dintre cele mai bune din Anglia. După ce fusese exmatriculat, pe rând, din fiecare, sfârșise la Academia Westerfield. După cum îi plăcea să spună lui Lady Agnes Westerfield, proprietara și directoarea școlii, academia era rezervată băieților de viță nobilă și purtare josnică.

În școala pe care Daventry o considerase o pedeapsă, Randall descoperise bunătate și prietenie. Îndurase vacanțele la Turville cu stoicism și cu pumnii strânși. Îi ura pe Daventry și pe Branford, iar aceștia, la rândul lor, îl tratau cu dispreț. Din fericire, moștenise un venit confortabil. Când terminase școala, Randall își cumpărase un set de steaguri și intrase în armată, ignorându-și pe deplin rudele de rang înalt, exact așa cum îl ignorau și ele.

Până în acel moment. Întrebându-se ce naiba avea Daventry să-i spună, Randall rupse sigiliul de ceară și cercetă cele câteva rânduri scrise în caligrafia îndrăzneață a contelui.

Vărul tău, Rupert Randall, e mort. Ești, în acest moment, moștenitor prezumtiv al titlului de Daventry. Trebuie să-ți vinzi funcția și să te întorci acasă. Mă voi aștepta să-ți alegi o soție și să te căsătorești în decurs de un an.

Randall privi intens hârtia grea, simțind amărăciunea din spatele cuvintelor. Branford murise într-un accident la beție, cu mai mulți ani în urmă, iar celălalt fiu al lui Daventry, un copil bolnăvicios, murise tânăr. Dar mai

existau câțiva veri mai aproape de titlul respectiv, înainte de maiorul Alexander Randall.

Își analiză arborele genealogic. De fapt, nu erau chiar atât de mulți – familia Randall nu părea să aibă prea mulți urmași. Ceilalți moștenitori fuseseră, în mare parte, mai în vârstă – tatăl lui Randall fiind fratele vitreg al actualului conte și mult mai tânăr decât acesta. Se părea că toți verii dinaintea lui muriseră și nu lăsaseră fii în urma lor.

Randall se încruntă, dându-și seama că nu mai era nimeni după el. Altfel, Daventry ar fi sperat, probabil, ca nepotul pe care îl disprețuia să moară în luptă sau răpus de febră, pentru ca cel care-i urma să devină moștenitor prezumtiv. Dar nu-i mai urma nimeni, iar Daventry era înverșunat de mândru de titlul său. Chiar și gândul că titlul de conte ar ajunge pe mâinile unui bărbat pe care îl detesta era mai acceptabil decât să știe că titlul avea să dispară.

Reacția imediată a lui Randall față de porunca lui Daventry fu să refuze, așa cum făcuse întotdeauna când unchiul său dădea porunci. Dar era bărbat în toată firea acum, nu un băiat, iar ideea de a-și vinde funcția era destul de tentantă. Era sătul de război, sătul de durerea neîncetată la picior, care nu se vindecase niciodată pe deplin după o rană căpătată cu un an în urmă. Armata nu avea nevoie de el. Deși era un ofițer bun, existau și alții la fel de buni.

Oftând, împături scrisoarea lui Daventry. Să se întoarcă la viața de civil avea să fie ușor.

Să-și găsească o soție avea să fie mai greu.

capitolul 1

Londra

Vastitatea Casei Ashton fu o priveliște bine-venită după îndelungata călătorie a lui Randall în Spania. Conacul era cea mai mare locuință particulară din Londra, iar Randall nu intrase niciodată acolo fără a-și spune că era cu mult mai impresionantă decât Casa Daventry, casa din Londra a unchiului său.

Fiindcă locuința era prea mare pentru un singur om, ducele de Ashton îi oferise lui Randall propriul apartament, pentru a-l folosi ori de câte ori se afla la Londra. Mai mult decât orice, Casa Ashton reprezenta căminul lui. Locul unde era întotdeauna primit cu plăcere.

Majordomul, Holmes, aproape zâmbi.

–Domnule maior Randall, bine ați venit! Îl voi anunța pe Excelența Sa că ați sosit.

Randall își scutură picăturile de ploaie de pe pălărie înainte de a i-o întinde:

–Ducele și ducesa sunt acasă?

–Nici nu se putea să picați mai bine. Vocea familiară a lui Ash se auzi din spate. Randall se întoarse și-și văzu prietenii intrând în holul larg.

Mariah, blondă și frumoasă, și cu un chip strălucind de căldură, veni în față și-l îmbrățișă pe Randall:

–Ce surpriză minunată! Stai mult la Londra?

–Suficient cât să vă săturați de mine. Randall o îmbrățișă și el, gândindu-se ce bărbat norocos era Ash.

–Trage-ți sufletul câteva minute, apoi vino cu noi în sala de mese a familiei, spuse Ash luând brațul soției sale. Luăm cina fără mare protocol, deci nu trebuie

să te schimbi, dar avem un oaspete de care ai să te bucuri. Putem afla veşti de la toată lumea deodată.

Cu o astfel de perspectivă tentantă, Randall avu nevoie doar de câteva minute să se spele şi să îşi compună un aspect respectabil înainte de a coborî. Când intră în sala de mese a familiei, o siluetă compactă, întunecată, familiară îşi puse jos paharul de vin şi traversă camera pentru a veni să-l întâmpine.

–Ballard! Randall strânse mâna vechiului său prieten. Credeam că eşti în Portugalia.

–Iar eu credeam că eşti în Spania. Justin Ballard îi strânse mâna cu la fel de mult entuziasm, iar ochii cenuşii îi străluceau pe chipul bronzat. Familia lui deţinea o faimoasă companie portuară, iar el se ocupa de operaţiunile din Portugalia. Aveam treabă la Londra şi era un moment propice să mă întorc. O dată pe an sau la fiecare doi ani îmi place să-mi amintesc că sunt britanic.

–Vremea din Londra o să te vindece de asta foarte repede, spuse Randall, acceptând un pahar de vin roşu de Bordeaux de la Ashton. Simţea cum tensiunea se destrăma pe măsură ce se lăsa pătruns de atmosfera caldă. Era plăcut să se afle acasă printre prieteni, iar veselul Ballard era o încântare. Trecuseră câţiva ani de când se întâlniseră în Lisabona. Cum merg treburile în Oporto?

–Mult mai bine acum, când voi, băieţaşii de armată, aţi dus războiul în Spania. Ballard îşi recuperă paharul de vin şi luă o înghiţitură. Eşti în permisie?

Randall clătină din cap.

–Am devenit recent moştenitor prezumtiv al titlului de Daventry, aşa că e timpul să mă întorc la viaţa de civil.

–Îţi vinzi funcţia? întrebă Ashton, surprins. Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva.

Randall ridică din umeri.

–Practic, nu-mi vând funcția, ci i-o cedez unui căpitan competent, care nu are mijloace pentru a plăti prețul de achiziție.

–Generos din partea ta, remarcă Ballard, avansând împreună spre masa pe care îi aștepta cina.

–Nu chiar. Știind că acest căpitan îmi va prelua sarcinile, pot să plec cu conștiința împăcată.

Mariah îl studie cu ochii ei mari, căprui:

–O să-ți lipsească armata?

–Sunt unii oameni care o să-mi lipsească, spuse Randall încet. Dar, per ansamblu, sunt gata de plecare. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult disciplina din armată. Dacă n-am avea un război în desfășurare, aș fi fost trimis deja de câteva ori la Curtea Marțială pentru nesupunere.

Ceilalți râseră, deși era mai degrabă un adevăr decât glumă.

Ashton spuse plin de înțelegere:

–În calitate de moștenitor, presupun că acum vei fi obligat să te căsătorești și să produci un alt moștenitor. Eu am fost victima unor presiuni similare timp de câțiva ani. Îi aruncă o privire soției sale, cu o expresie caldă. Merită să aștepți femeia potrivită.

–Nu mă aștept să fiu la fel de norocos ca tine. Ridică paharul spre ducesă, oferindu-i un toast neoficial. Mariah e unică.

–Lingușitorule, pufni ea. Când ne-am cunoscut prima dată, credeai că sunt o vânătoare de averi care și-a înfipt ghearele malefice în Ash, într-un moment când el era neajutorat.

–E adevărat, recunoscu el, dar am fost dispus să-mi recunosc greșeala.

–Cât de generos din partea ta, spuse ea tachinându-l. Cât despre faptul că Mariah e unică, amintește-ți că am o soră geamănă identică. Sarah arată aproape la fel ca mine

și, fiindcă a fost crescută normal, e mult mai potrivită să facă parte din nobilime.

– Fiindcă a fost crescută normal, e mai puțin interesantă decât tine, spuse el imediat. Deși comentariul fusese unul lejer, era totuși adevărat. Educația neconvențională pe care o primise Mariah făcuse din ea o femeie care stârnea curiozitatea. Avea profunzimi și o anumită rezistență care nu se întâlnea la majoritatea domnișoarelor „normale".

– Devii cu adevărat abil în complimente. Un talent util, dacă te-ai pornit să-ți cauți soție. Privirea lui Mariah reflecta calcule feminine.

– Cu siguranță, ții prea mult la sora ta ca să-i dorești să-mi suporte capriciile!

– Asta e adevărat, recunoscu ea, dar ați forma un cuplu atât de frumos. Gândește-te ce copii blonzi minunați ați avea împreună!

– Dacă tot vorbim de cât de apte pentru căsătorie sunt surorile, și sora mea Kiri ar merita luată în considerare, spuse Ashton, glumind doar pe jumătate. Vei fi doar conte, desigur, dar, fiind fiica unui duce, îi va fi greu să încheie o căsătorie cu cineva de același rang.

– Și eu am o soră, îi întrerupse Ballard. E drept, are doar paisprezece ani, dar promite să devină o contesă excelentă, spuse el rânjind. Ar prefera să devină prințesă, dar i-am explicat că pur și simplu nu există suficienți prinți pentru toată lumea.

– Toate surorile voastre sunt mult prea bune pentru mine, spuse Randall cu fermitate. Presupun că o să-mi caut o soție în cele din urmă, dar nu mă grăbesc. Ar fi regretabil dacă Daventry chiar s-ar aștepta să mă supun voinței sale în această problemă.

– Să te pripești în privința căsătoriei ar fi o greșeală, recunoscu Ashton. Iar statutul tău de moștenitor nu e încă asigurat, fiindcă Daventry ar mai putea avea un fiu.

–Posibil, dar soția lui e la acea vârstă ciudată, spuse Randall. Prea bătrână pentru a mai avea copii, dar probabil suficient de tânără cât să-i supraviețuiască soțului ei.

Ash se încruntă.

–Dat fiind comportamentul lui oribil față de tine, n-ar fi posibil ca Daventry să găsească o cale de a scăpa de actuala soție pentru a-și lua una mai tânără?

–Adică dacă ar împinge-o pe scări pe contesă, ca să se descotorosească de ea? Randall clătină din cap. În pofida faptului că își dorește uneori să mă vadă mort, nu cred că Daventry e un ucigaș și, în plus, ține la actuala lui soție. E cea de-a treia pentru el. A avut ghinion cu soțiile și cu urmașii, iar o nouă soție nu ar îmbunătăți neapărat lucrurile.

–Dacă îmi amintesc eu bine, nu există alți moștenitori cunoscuți, comentă Ballard. Acum va fi nevoit să ajungă la o înțelegere cu tine.

–Cred că da, dar nu imediat. Am să-i trimit lui Daventry o notă că m-am retras din armată, dar, în loc să-i fac o vizită acum, cred că am să merg în Scoția. Să-l vizitez pe Kirkland. Să mă bucur de aerul proaspăt și răcoros, prin care nu zboară gloanțe de muschetă.

–E rezonabil. Ochii lui Mariah licăriră. Dacă mergi în Scoția, poate vrei să treci pe la Hartley, căci nu trebuie să te abați prea mult de la drum. S-ar putea ca sora mea să fie mai interesantă decât îți amintești.

–Am să mă gândesc. Randall își îndreptă atenția spre friptura de vită și spre budinca de Yorkshire. Mariah avea dreptate în privința surorii ei. Sarah era exact genul de fată pe care ar fi trebuit s-o ia de soție – atrăgătoare, rezonabilă, capabilă să îndeplinească atribuțiile unei contese când ar fi sosit momentul. Avea să fie o soție excelentă pentru cineva.

Dar singura care îi atrăsese atenția lui Randall în ultimii zece ani era o femeie, nu o fată. Și, în mod cert, nu era

o doamnă în ochii societății. Doamna Bancroft – Julia era o văduvă, mamă și asistentă în Hartley, și prietenă bună cu Mariah. Era atât de rezervată, încât devenea aproape invizibilă și, cu siguranță, nu trădase nici urmă de interes față de Randall. Era cât se poate de nepotrivită.

Însă îi bântuia gândurile.

Dacă ar vizita familia Townsend, putea s-o vadă și pe Julia. Era un gând nebunesc.

Dar irezistibil.

capitolul 2

–Doamnă Bancroft? strigă o voce ușoară de femeie când clopoțelul ușii de la vilă sună, indicând un vizitator. Eu sunt, Ellie Flynn.

–Ziua bună, Ellie. Julia trecu din bucătărie în sala de examinare, luând în brațe copilașul tinerei femei. Cum se simte azi domnul Alfred?

–Mult mai bine doamnă. Bancroft. Femeia îi zâmbi afectuos fiului ei roșcat, ce întindea mâinile după pisica Juliei. Ceaiul ăla de unguraș și de miere pe care mi l-ați dat i-a ajutat de minune la tuse.

–E remediul pentru tuse al ducesei de Ashton. Julia îl examină pe băiat. Acesta îi răspunse cu un rânjet. Numai numele îl face pe jumătate predestinat să fie de leac.

Ceaiul era o rețetă pe care o învățase de la prietena ei, Mariah, pe vremea când nu era ducesă. Mariah fusese crescută de o bunică ce era vindecătoare în sat, asemenea Juliei, dar care știa mai multe despre ierburi. Julia aflase câteva leacuri simple de la moașa care o pregătise, dar Mariah știa mult mai multe, iar rețetele ei se dovediseră o bună completare la rezerva de tratamente a Juliei.

Îl dădu pe băiețel înapoi mamei sale.

–E înfloritor. Îl crești foarte bine, Ellie.

–Nu aș fi reușit fără ajutorul dumneavoastră. Când s-a născut, nici nu știam de unde să-l apuc. Ellie, și ea tot roșcată și de cel mult nouăsprezece ani, îi oferi timidă un sac vechi de pânză. Am câteva ouă proaspete și bune pentru dumneavoastră, dacă le-ați dori.

–Minunat! Mi-era poftă de un ou la ceai. Julia primi sacul și trecu în bucătăria căsuței sale, scoțând ouăle din paiele în care erau împachetate pentru a-i putea da sacul înapoi. Nu refuza niciodată o mamă sau un copil

aflat la nevoie, așa că, deși mulți dintre pacienții ei nu-și permiteau s-o plătească în bani, Julia și restul casei mâncau bine.

După ce plecară doamna Flynn și băiețelul ei, Julia se așeză la birou și scrise notițe despre pacienții pe care îi consultase în ziua respectivă. Whiskers, pisica ei tigrată, mormăia lângă ea. După ce își încheie notițele, Julia se lăsă pe spate și mângâie pisica, examinându-și între timp regatul.

Casa Rose avea două săli de primire în partea din față. O folosea pe aceasta drept birou pentru tratarea pacienților și pentru depozitarea leacurilor. Cealaltă încăpere din față era camera ei de zi. Bucătăria, cămara și un dormitor se întindeau în partea din spate a vilei. La capătul scărilor înguste, se afla un al doilea dormitor, cu acoperișul înclinat, dar spațios.

În spatele căsuței se afla un grajd pentru poneiul ei cel pașnic și o grădină în care creșteau ierburi și legume. Florile din fața casei existau doar pentru că ea credea că toată lumea are nevoie de flori.

Vila Rose nu se potrivea cu cea în care fusese crescută, dar viața aceea luase o întorsătură foarte proastă. Viața de-acum era mult mai bună. Avea propria ei casă, prieteni și asigura un serviciu vital acestei comunități izolate. Neexistând medici în apropiere, ea devenise mai mult decât o moașă. Punea oasele la loc și trata răni și boli minore. Unii afirmau că era mai bună decât doctorii din Carlisle. Cu siguranță, era mai ieftin să te duci la ea.

Deși călătoria la Londra, făcută în urmă cu vreo câteva luni ca însoțitoare a lui Mariah, îi stârnise neastâmpărul, era, în general, mulțumită în Hartley. Nu avea să aibă niciodată un copil al ei, dar avea mulți copii în viața ei, precum și respectul comunității. Se mândrea cu faptul că își construise singură această viață, muncind din greu.

Ușa din față se deschise și o tânără dădu buzna cu un copilaș agățat pe un șold și cu un sac de pânză trecut peste umăr. Julia le zâmbi celorlalți doi membri ai casei sale:

–Te-ai întors repede, Jenny. Ce mai fac doamna Wolf și Annie?

Chipul lui Jenny Watson se lumină:

–Sunt fericite și sănătoase. Fiindcă am adus-o chiar eu pe lume pe Annie, de câte ori o văd sunt mândră de parcă eu aș fi inventat copiii.

Julia râse.

–Cunosc sentimentul. Să contribui la aducerea pe lume a unui copil e o bucurie.

Jenny băgă mâna în sac.

–Domnul Wolf ne-a trimis o bucată frumoasă de șuncă.

–O să se potrivească numai bine cu ouăle lui Ellie Flynn.

–Pun atunci de ceai. Jenny o luă spre bucătărie și-și așeză fiica într-un leagăn, lângă cămin. Molly, care avea paisprezece luni, căscă plină de poftă și se făcu ghem să doarmă.

Julia privi copila cu drag. Jenny nu era prima tânără însărcinată disperată care să bată la ușa Juliei, dar era singura care devenise parte a familiei. Jenny se căsătorise în pofida dorinței familiei sale, care îi întorsese spatele când bărbatul o abandonase, spunând că trebuia să doarmă după cum își așternuse.

Amenințată de foame, Jenny se oferise să lucreze ca servitoare pentru Julia, fără plată, cerând doar mâncare și un acoperiș deasupra capului. Fata se dovedise deșteaptă și harnică și, după nașterea lui Molly, devenise ucenica Juliei. Nu mai avea mult până să ajungă o moașă bună, iar ea și copilul ei erau acum familia Juliei.

Jenny tocmai anunțase că ceaiul era gata, când se auzi zăngănitul șirului de clopoței atârnați la ușa din față.

Julia se strâmbă.

–Mi-aș dori să am un șiling pentru fiecare dată când am fost întreruptă în timpul unei mese!

Se ridică – apoi înlemni de groază văzându-i pe cei trei bărbați care intrară în casă. Doi erau străini, dar căpetenia lor cu chipul solid, brăzdat de cicatrice îi era familiar. Joseph Crockett, cel mai malefic om pe care-l întâlnise vreodată, o găsise.

–Ia te uită. Deci Lady Julia chiar trăiește, spuse el amenințător, scoțând un cuțit strălucitor dintr-o teacă de sub haină. Asta se poate rezolva.

Whiskers scuipă și o tăie în bucătărie, în vreme ce Julia se dădu înapoi din fața lui, încremenită de panică.

După ani întregi în care se ascunsese în tăcere, era o femeie moartă.

Menajera drăguță care deschise ușa conacului Hartley se aplecă într-o reverență când îl recunoscu pe vizitator.

–Îmi pare rău, domnule maior Randall, dar soții Townsend nu sunt acasă. O nepoată a dnei Townsend se căsătorește undeva, mai spre sud, iar ei s-au hotărât să participe la nuntă.

În timpul celor două săptămâni plăcute petrecute în Scoția, cu prietenul său Kirkland, se oprise asupra ideii de a vizita familia lui Mariah, dar nu se hotărâse decât în momentul în care ajunsese pe drumul ce urma coasta Cumberland spre vest, către Hartley. Îi plăcea familia Townsend și nu strica să le facă o vizită, chiar dacă nu era interesat să o curteze pe Sarah. Iar dacă se întâmpla s-o vadă pe Julia Bancroft – poate că așa s-ar fi vindecat de această atracție nefericită.

Acțiunile impulsive nu aveau întotdeauna rezultatele scontate. Îi întinse menajerei una dintre cărțile sale de vizită.

–Te rog să-i anunți că am trecut pe aici.

Fata se încruntă, cu ochii la cartea de vizită.

–Se face târziu, domnule. Dl și dna Townsend vor fi cât se poate de nemulțumiți de mine dacă nu rămâneți să vă petreceți noaptea aici, ca oaspete al casei.

Randall ezită doar o clipă. Exista un mic han decent ceva mai jos în sat, dar avusese o zi lungă, picioarele îl dureau și călătorea singur în condițiile în care Gordon, servitorul și fosta sa ordonanță, își vizita și el familia. Randall și caii lui meritau să se odihnească.

–Tot doamna Beckett e stăpână în bucătărie?

Menajera zâmbi poznaș.

–Tot ea, domnule, și s-ar bucura să aibă un om flămând pe care să-l hrănească.

–Atunci, îți accept invitația cu deosebită recunoștință. Coborî scările, să-și ducă trăsurica de călătorie și caii la grajduri. Chiar dacă nu avea s-o întâlnească pe Sarah Townsend, în mod cert bunele maniere îi impuneau să îi facă o vizită doamnei Bancroft a doua zi dimineață, înainte de a-și continua drumul spre sud.

Utilă treabă, bunele maniere.

Joseph Crockett se apropie și lipi vârful cuțitului de gâtul Juliei. Ea rămase țeapănă, întrebându-se dacă avea să moară chiar atunci și acolo, iar el mârâi:

–Ai să faci o călătorie cu noi, domniță. Știi cine se va afla la capătul ei. Apăsă suficient cât să străpungă pielea. O picătură de sânge se scurse pe gâtul ei, și el adăugă: Să ai grijă să te porți frumos sau îți tai beregata. N-o să-mi poarte nimeni pică dacă voi fi nevoit să omor o ucigașă.

Un oftat îngrozit se auzi din ușa bucătăriei când apăru Jenny, care fusese atrasă de voci. Crockett blestemă și se răsuci spre ea, ridicând cuțitul.

–Nu! Julia îl prinse de încheietură. Pentru numele lui Dumnezeu, nu o răni! Jenny nu-ți poate face rău cu nimic.

–S-ar putea să dea alarma după ce te luăm, mârâi el.

Molly apăru și ea, împleticindu-se, cu fața ei rotundă schimonosită de teamă, prinzându-se de fusta mamei ei. Jenny ridică fetița în brațe și se dădu înapoi spre bucătărie, cu privirea îngrozită.

– Prindeți-o! răcni Crockett.

Cel mai tânăr dintre ceilalți doi bărbați porni după Jenny și o prinse de braț, pentru a o împiedica să-și continue retragerea.

– Dacă am omorî o mamă și copilul ei, asta ar isca zarvă și scandal, nu încape îndoială, spuse bărbatul. Pot s-o leg pe fată, ca să nu poată scăpa până mâine. Vom fi de mult drum până să observe cineva că ceva nu e în regulă.

După o pauză agonizant de lungă, Crockett spuse morocănos:

– Foarte bine, leag-o pe fetișcană. Plecăm imediat ce termini.

Cu voce tremurândă, Julia spuse:

– Din moment ce nu mă mai întorc, aș dori să scriu o notă prin care să-i las căsuța și toate din ele lui Jenny.

– Mereu o doamnă generoasă, spuse Crockett brutal. Fă-o repede.

După ce mâzgăli cele două propoziții ce reprezentau ultima ei dorință și testamentul, bărbatul aruncă o privire peste hârtie, pentru a vedea dacă se menționa ceva despre soarta ei. Satisfăcut, o aruncă pe masa ei de lucru:

– Ia-ți șalul. Ne așteaptă un drum lung.

Făcu așa cum i se poruncise, strângându-și șalul și boneta călduroase și ponosite. Mai era ceva ce ar fi trebuit să-și ia?

Femeile moarte nu aveau nevoie de nimic. Ignorându-l pe Crockett, se duse la scaunul de Windsor de care era legată Jenny și o îmbrățișă:

– Îți las căsuța mea și tot restul. Se aplecă și o sărută pe Molly, care se ascunsese în spatele fustei mamei sale. Ești o moașă bună, Jenny. Să nu-ți faci griji pentru mine. Eu... Am avut mai mulți ani buni decât mă așteptasem.

–Ce se întâmplă? șopti prietena ei cu lacrimi pe obraji.

–Dreptate, strigă Crockett.

–Cu cât știi mai puține, cu atât mai bine. Adio, draga mea!

Julia își înfășură șalul în jurul umerilor și se întoarse spre ușă.

Crockett ridică mai multe rânduri de lanțuri:

–Acum, să ne asigurăm că nu poți să fugi, domniță. Îi închise o cătușă peste încheietura stângă, trăgând-o în față ca pe-un animal ținut în lat.

Lanțul aproape că o frânse. S-ar fi aruncat în genunchi, să implore îndurare pentru viața ei, dacă ar fi crezut că are vreun rost. Dar Crockett doar ar fi râs de slăbiciunea ei. Fiindcă moartea era inevitabilă, avea s-o înfrunte cu capul sus și cu demnitatea neștirbită.

Doar atât îi mai rămăsese.

Julia ieși, cu lanțul zăngănind. O trăsură simplă, acoperită aștepta cu un vizitiu pe capră. Patru răufăcători împotriva unei moașe mărunțele. Nu avea cum să scape.

Crockett deschise ușa și îi făcu semn spre locul din colț, aflat în celălalt capăt față de ușă. Apoi se așeză lângă ea, ținând ferm în mână lanțul. După ce el și ajutoarele sale se instalară, trăsura porni.

Julia privi amorțită pe geam cât trecură prin Hartley. Când satul rămase în urma lor, închise ochii și-și înghiți lacrimile. Fusese fericită aici, în acest colț îndepărtat de lume.

Dar nu fusese suficient de îndepărtat.

capitolul 3

Randall terminase aproape jumătate din porția de cotlete ale doamnei Becket când auzi bătăi violente în ușa conacului Hartley. Sunetul era atât de frenetic, încât se gândi să meargă el însuși la ușă, dar cotletele erau excelente.

Câteva clipe mai târziu, ușa se deschise și se auziră voci de pe holul din față. La auzul numelui doamnei Bancroft, țâșni din scaun și porni cu pași mari spre holul din față. Emma, menajera cea drăguță care îl invitase mai devreme să rămână afișa o expresie șocată, vorbind cu o tânără femeie cu privirea neliniștită, cu încheieturile însângerate. Se întâmplase ceva foarte grav. Izbucni:

–Ce i s-a întâmplat doamnei Bancroft?

–Au venit trei bărbați și au dus-o! spuse tânăra și își șterse ochii înlăcrimați. Eu sunt Jenny Watson, ucenica ei. Eu și copilul meu locuim cu ea. Bărbații care au răpit-o m-au legat. După ce am reușit să mă eliberez am venit aici, sperând să obțin ajutorul domnului Townsend, dar Emma zice că e plecat. Nu știu ce altceva să fac!

Teama lui Randall se intensifică.

–Știi de ce au răpit-o?

–Bărbatul a numit-o Lady Julia, dar poate a făcut-o doar din răutate. A spus că o duc să facă dreptate. Lui Jenny i se puse un nod în gât. A spus că... că e o ucigașă. Dar așa ceva e imposibil!

Și lui Randall îi era greu să-și imagineze așa ceva, dar nu conta. Îl interesa în primul rând s-o salveze pe Julia din mâinile răpitorilor ei.

–Ce anume s-a spus?

Fata inspiră adânc, apoi repovesti discuția pe care o auzise:

–O duc într-o călătorie îndelungată, încheie ea. Și... și nu se așteaptă să se întoarcă în viață. A scris o notă prin care îmi lasă mie căsuța și toate, zise Jenny și izbucni din nou în lacrimi. Nu vreau casa! Vreau ca doamna Bancroft să se întoarcă în siguranță!

–Cât a trecut de când au plecat?

Jenny strânse din sprâncenele:

–Poate o oră sau puțin mai mult.

Randall aruncă o privire spre încheieturile ei însângerate.

–Cum ai scăpat de legături atât de repede? Ți-ai smuls mâinile din ele?

–Nu au legat-o pe Molly a mea, îi explică Jenny. Nu are decât paisprezece luni, așa că au lăsat-o liberă. După ce au plecat, am pus-o să-mi aducă un cuțit ca să-mi pot tăia legăturile.

–Deșteaptă fată, spuse Randall pe un ton de aprobare. Accentele erau englezești sau scoțiene?

–Englezești. Din sudul Angliei.

–Deci probabil o vor lua pe drumul de est către Carlisle, apoi vor coborî spre sud, în Anglia, în loc să urce spre nord, în Scoția. Se întoarse spre Emma. Domnul Townsend avea un murg pursânge, Grand Turk. E aici calul?

–Da, domnule.

–Atunci o să-l iau. Pune să fie înșeuat.

–Fiți prudent, domnule, spuse Jenny. Sunt oameni periculoși. Nu... nu vreau să mă gândesc ce-i vor face doamnei Bancroft.

–Dacă ar fi vrut s-o vadă moartă, ar fi ucis-o când au găsit-o. E în siguranță până vor ajunge la destinație și am s-o găsesc înainte să se întâmple asta. Îți promit. Se roti pe călcâie și porni spre camera lui, gândindu-se ce trebuia să-și ia cu el. Bani; pălăria și mantaua, plus un pachet

cu pâine și brânză și bere ca să nu fie nevoit să se oprească să mănânce.

Din fericire, era întotdeauna bine aprovizionat când călătorea.

Trecând prin Hartley, Randall se opri să discute cu bătrâna doamnă Morse, care lucra în grădină și observa toate sosirile și plecările. După ce obținu cât mai multe detalii posibile despre aspectul trăsurii, o luă spre est, spre Carlisle. Grand Turk era printre cei mai buni cai pe care îi încercase vreodată și mânca distanțele în galopul său întins.

Nu existau poște pe drumul acesta, așa că răpitorii nu aveau cum să schimbe caii obosiți de cursa până la Hartley. Cu puțin noroc avea să-i ajungă din urmă înainte să sosească în Carlisle. După ce ticăloșii aveau să intre pe un drum mai aglomerat, ar fi fost mai greu să le dea de urmă.

Probabil nu prea se așteptau să fie urmăriți. Chiar dacă Charles Townsend, cel mai de vază om din zonă, ar fi fost acasă, nu ar fi putut face prea multe. În plus, drumul rău avea să-i încetinească. Era mare păcat că Gordon, servitorul lui Randall, era în vizită la familia sa. Randall era cât se poate de capabil să se descurce singur în cursul călătoriei în Scoția, iar Gordon își câștigase fără îndoială dreptul la un răgaz. Dar era un bărbat bun în luptă, iar prezența lui s-ar fi putut dovedi utilă în acest caz.

Nu conta. Randall avea surpriza de partea sa. Cu puțin noroc, ar fi putut s-o elibereze pe Julia fără să fie ucis cineva. Deși, dacă era nevoie să ucidă...

Se adaptă trapului furios și rapid al calului. Picioarele îl dureau al dracului de tare și urma să fie și mai rău, dar avea să reziste oricât ar fi fost nevoie.

Înaintând călare pe fondul unui cer tot mai întunecat se întrebă ce avea să facă Julia după ce urma s-o salveze.

Răpitorii ei știau unde locuia, așa că nu avea să mai fie niciodată în siguranță în Hartley.

Trebuia să se găsească o altă soluție.

În noaptea ce se lăsa, răpitorii Juliei își continuau goana în ritm constant. În cel mai umed și mai înnorat colț al Angliei, de ce trebuia ca tocmai acea noapte să fie senină?

Nu existau hanuri sau poște, dar, după câteva ore pe drum, trăsura se opri pentru scurt timp și cel mai tânăr dintre bărbați, Haggerty, scoase un sac de mâncare și un urcior cu bere din partea din spate a trăsurii, rezervată bagajelor.

Când trăsura porni din nou, cineva aruncă o plăcintă rece cu carne în mâinile Juliei. Încercă să mănânce aluatul rece, dar era ca lutul în gura ei.

– Poftim, domniță. Crockett îi întinse urciorul. Ea clătină din cap. Deși îi era sete, nu voia să bea din același urcior pe care îl folosise și el.

Renunțând la plăcinta cu carne, privi pe fereastră peisajul sec. Dealurile aspre, majoritatea golașe, arătau palide și sinistre. Deși încă nu era plină, luna era suficient de intensă cât să lumineze drumul, atât timp cât ritmul în care înaintau era unul moderat.

Cât timp avea să dureze această călătorie? O săptămână, poate. Încercă să nu se gândească la ceea ce o aștepta la capătul ei. O moarte rapidă, spera ea. Tortura era puțin probabilă – deși nu imposibilă. Nu avea încredere în stăpânirea de sine a dușmanului ei.

După încă o oră, spuse:

– Mi-ar prinde bine o oprire, domnule Crockett.

El râse.

– Și eu care credeam că doamnele ca tine n-au nevoie niciodată să se pișe.

Știindu-se lipsită de speranță, îi fu mai ușor să-și păstreze vocea calmă.

– Sunt o femeie ca oricare alta, domnule Crockett.

Suntem hăt departe de satul tău cel zoios, iar cailor le-ar prinde bine puțină odihnă. Îi făcu un semn vizitiului. Tocmai dădeau colțul pe lângă un deal, iar trăsura opri cu zgomot după ce ajunse pe drumul drept de dincolo de curbă.

Bărbații coborâră primii. Haggerty se îndreptă spre partea din spate a trăsurii pentru a lua din nou urciorul cu băutură, iar Crockett trase de lanțul Juliei. Cătușa i se înfipse în carnea încheieturii, făcând-o să sângereze. Ieși împiedicându-se, cu mușchii înțepeniți și tremurând de frig.

Când se întinse, Crockett smuci din nou lanțul și spuse pe un ton voit amenințător:

– Ar trebui să-ți fie mai teamă, Lady Julia.

– De ce? rosti ea rece. Teama nu își are rostul când nu mai există speranță.

Crockett râse.

– Chiar dacă moartea e inevitabilă, există căi mai bune și mai rele de a muri. Își puse mâinile pe umerii ei și o trase strâns lângă el.

Scârbită de atingerea lui, ea îl scuipă în față.

– Târfă! Crockett o lovi peste față cu atâta forță, încât căzu jos.

Dar nu cu suficientă forță, din păcate, cât să-i rupă gâtul.

Era cât se poate de ușor să dea de urma răpitorilor câtă vreme exista un singur drum, iar cei pe care îi vâna nu făceau nici un efort să treacă neobservați. Randall îi ajunse din urmă când se opriră să se odihnească. Din fericire, calul lui necheză când simți alți cai și reuși să se oprească înainte să dea nas în nas cu ei.

Ascultă și auzi câteva voci relaxate. După ce-și priponi calul într-un crâng, scoase din sacul de pe șa o eșarfă veche de lână. Era o relicvă din timpul petrecut în armată,

de un gri închis și mirosind a cal, dar utilă pe drumurile reci și vântoase. În acea seară, avea să-l ajute să-și ascundă părul deschis la culoare și cea mai mare parte din față.

Își scoase carabina din teacă și se asigură că era pregătită de tragere, apoi străbătu în tăcere cotul drumului. Acele dealuri accidentate erau acoperite în cea mai mare parte cu pășuni pentru oi, dar existau suficienți copaci și arbuști de-a lungul drumului pentru a-i permite să rămână ascuns.

Lumina lunii scotea în evidență trăsura, caii și călătorii ce coborâseră din ea. Bătăile inimii i se accelerară când o văzu pe Julia Bancroft coborând. Ticăloșii o legaseră cu un lanț, ca pe un animal. În vreme ce el se gândea la cea mai bună cale de a o salva de răpitorii ei, unul dintre bărbați făcu o remarcă zeflemitoare și o trase spre el într-o îmbrățișare.

Ea îl scuipă în față. Bărbatul mugi „Târfă!" și o lovi.

Pe toți dracii! Randall își ațintì carabina spre capul bărbatului înainte ca Julia să ajungă la pământ. De-abia reuși să se abțină să nu tragă. În bătălie își păstrase întotdeauna sângele rece, folosindu-se de furie ca de o armă, dar să vadă un bărbat lovind o femeie pe jumătate cât el îi zgudui stăpânirea de sine.

Nu se îndoia că putea să-i doboare pe toți cei patru bărbați, dar o ucidere în masă ar fi fost greu de explicat și exista riscul ca și Julia să fie rănită. Era de dorit să o salveze cu un minimum de violență.

Nu Julia. Doamna Bancroft.

Strângând din ochi, își cântări opțiunile.

capitolul 4

Înjurând, Crockett îi dădu lanțul lui Haggerty.

–Du-o pe domnița asta blestemată în tufișuri până n-o strâng de beregată.

Luă o înghițitură din urcior și i-l întinse unuia dintre ceilalți bărbați, în vreme ce Julia se chinui, amețită, să se ridice în picioare și îl urmă pe Haggerty în cel mai apropiat pâlc de arbuști, la vreo nouăzeci de metri de trăsură. Cel puțin, lanțul era suficient de lung cât să-i permită o oarecare intimitate, iar răpitorul ei se întoarse cu spatele când ea se retrase în dosul unui tufiș.

Când ieși, tânărul spuse jenat:

–Îmi pare rău, domnița mea.

–Probabil nu suficient de rău cât să mă eliberezi, spuse Julia sec.

–Nu, doamnă, răspunse acesta cu regret. Chiar dacă aș face-o, nu ați ajunge prea departe.

Avea dreptate. Dealurile erau, în cea mai mare parte, acoperite de pășuni simple, iar lumina lunii ar fi făcut din ea o pradă ușoară.

Dorindu-și să-și fi luat șalul, tocmai se întorcea spre trăsură când văzu o formă întunecată conturându-se în spatele lui Haggerty. O clipă mai târziu, tânărul se prăbuși, făcând să zdrăngăne lanțul Juliei când căzu pe pământ.

Julia scoase un icnet.

–Cine...?

Șirul vorbelor îi fu întrerupt de o mână ce i se lipi peste gură.

–Liniște, îi șopti bărbatul la ureche. Trebuie să plecăm cât de repede și de discret posibil.

Julia înlemni, pradă șocului. Era ceva familiar în vocea aceea șoptită. Dar bărbatul al cărui nume îi trecu fulgerător prin gând nu putea în nici un caz să se afle acolo.

Nu conta. Orice salvator era bun. Dădu din cap, iar el o eliberă. Văzu că avea în mână un fel de pușcă.

După ce-și înfășură capătul liber al lanțului în jurul ei pentru a-i atenua sunetul, el se aplecă în față făcându-i semn și ei să-i urmeze exemplul. Hainele lui erau întunecate, iar chipul acoperit, făcând din el o umbră printre umbre. Și rochia ei era de culoare închisă. Se îndepărtară de pâlcul de tufe, înaintând paralel cu drumul, înapoi pe unde venise.

Salvatorul ei era maestru în a profita de orice ascunziș disponibil. Din fericire, Crockett și ceilalți doi oameni ai lui discutau și râdeau în vreme ce-și treceau urciorul din mână în mână. Spera că n-aveau să observe cât de mult se întindea vizita ei în tufăriș.

După ce trecură de curbă și puseră dealul și câțiva copaci între ei și Crockett, salvatorul ei se opri și se întoarse spre ea. Forma lui zveltă, cu umeri lați, i se părea în continuare familiară, dar identitatea îi era ascunsă de o eșarfă întunecată.

I se tăie respirația când el dădu la o parte eșarfa ce îl ascundea. Lumina rece a lunii alunecă peste părul lui blond și peste eleganța răvășitoare a trăsăturilor frumos sculptate. Era imposibil, dar salvatorul ei chiar era maiorul Randall, frumos și înspăimântător precum îngerii infernului.

Recunoașterea fu urmată de un sentiment de inevitabilitate. Pe Randall îl întâlnise pentru prima dată la conacul Hartley, când el și alți doi veniseră în căutarea prietenului lor dispărut, Ashton. Îl găsiseră alături de Mariah Clarke, stăpână a conacului la acea vreme. Dintre prietenii lui Ashton, Randall era cel mai dificil, cel mai șiret.

Dintr-un motiv sau altul, probabil drept pedeapsă pentru păcatele ei, exista între ei o legătură puternică, vibrantă, pe cât de incontestabilă, pe atât de nedorită. Când grupul de prieteni făcuse îndelungata călătorie până la Londra, Randall refuzase chiar și să călătorească în aceeași trăsură cu ea. Julia fusese recunoscătoare.

Cu toate acestea, dintre toți bărbații din lume, el era cel care o salvase:

– De ce tu, maior Randall? întrebă șoptit, o întrebare mai mult retorică decât practică.

El îi răspunse la obiect:

– Întorcându-mă din Scoția, am decis să fac o vizită familiei Townsend. Și vocea lui era șoptită când porni din nou în ritm vioi. Acum, că își îndreptase spatele, șchiopătatul era vizibil și mai grav decât și-l amintea ea.

Julia își potrivi pasul cu al lui.

– Familia Townsend e plecată.

– Am aflat, dar am fost invitat să rămân peste noapte. Tocmai luam cina când a sosit ucenica ta, să anunțe că ai fost răpită.

– Jenny e bine? întrebă ea.

– Da. A pus-o pe fetița ei să-i aducă un cuțit ca să-și taie legăturile.

– Slavă Domnului! Julia nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă Jenny sau Molly ar fi ajuns să sufere din cauza ei.

– Tremuri. Randall își scoase haina și o petrecu peste umerii Juliei. Haina era fierbinte de la căldura corpului lui.

– Ai să înghețți, spuse ea, recunoscătoare pentru căldură, dar tulburată de felul în care haina o făcea să se simtă de parcă el ar fi atins-o.

El ridică din umeri.

– Am petrecut destul timp trăind în condiții grele, așa că nu prea mă mai afectează temperaturile.

Acceptând să-l creadă pe cuvânt, Julia își trecu mâinile prin mânecile hainei. Pe ea, haina era aproape la fel

de mare ca o manta și era recunoscătoare pentru fiecare centimetru de lână grea din ea.

Randall o conduse într-un crâng de lângă drum. Ea își spuse că murgul legat acolo era al lui Charles Townsend, dar nu era sigură. Randall își strecură arma într-o teacă din șa, apoi îi întinse mâna.

–E mai bine să călărești bărbătește.

Ea îl prinse de mână, iar el o urcă în șa cu o ușurință înspăimântătoare. Îi fu greu să-și treacă piciorul drept de cealaltă parte a șeii, peste coburi, dar reuși s-o facă. Randall îi impuse calului să meargă la pas și porniră la drum, făcând cale întoarsă spre Hartley.

Julia își puse ezitant mâinile pe mijlocul lui zvelt pentru a-și ține echilibrul.

–Bărbatul pe care l-ai lovit, Haggerty. E... e mort?

–Nu, dar va avea o durere de cap infernală. De ce îți pasă?

–Era cel mai decent din tot grupul. Julia închise ochii, cutremurându-se, încă nevenindu-i să creadă că era liberă. Randall era periculos și incomod, dar îi salvase viața. Era un erou, iar salvarea femeilor făcea parte din repertoriul eroilor.

În urma lor izbucniră strigăte, iar Crockett urlă furios:

–Târfa aia nenorocită a fugit!

Mâinile Juliei îl strânseră mai tare pe Randall. El spuse:

–Nu-ți face griji. Până să-și dea seama că nu ai luat-o peste pajiște să te îndepărtezi de trăsură, noi vom fi deja la mare distanță.

–Nu ne vor urmări în trăsură?

–Vor încerca, spuse el chicotind. O să constate că hamurile le-au fost tăiate, așa că nu vor ajunge nicăieri în viitorul apropiat.

–Ai făcut asta mai întâi? exclamă ea. Cât de eficient!

–Experiența militară e și ea utilă.

– Îi mulțumesc lui Dumnezeu și ție pentru asta, maior Randall. Inspiră adânc, nereușind încă pe deplin să creadă că e în siguranță. Credeam că soarta îmi era pecetluită.

El ridică din umeri, dar nu răspunse. Totul făcea parte din rolul lui de erou.

Drumul ocoli încă un deal, apoi Randall dădu pinteni calului, pornind într-un galop mărunt. În pofida pașilor lini ai lui Turk, Julia fu nevoită să strângă mai tare mijlocul lui Randall. Nu se atinseseră niciodată înainte de acea noapte, iar acum știa de ce. Să fie atât de aproape de el îi stârnea... neliniștea:

– Ne întoarcem la Hartley?

El clătină din cap.

– Chiar dacă Turk nu ar avea două persoane în spate, e prea obosit să ajungă atât de departe. Iar dacă ne-ar urmări și ar încerca să te răpească din nou din Hartley...

Nu era nevoie să încheie fraza. Nu avea să atragă violența asupra orășelului care îi servise drept casă ani la rând.

– Sunt sigură că ai un plan de rezervă.

– Am observat o cărare ce duce la o căsuță ciobănească, nu departe de aici. Putem merge să ne instalăm acolo și să ne odihnim puțin.

– Odihnă. Ce gând plăcut! Își sprijini capul de spatele lui și se relaxă. Oricâtă neliniște i-ar fi stârnit bărbatul acesta, avea încredere deplină în competența lui.

Ostenită, se întrebă ce avea să facă mai departe, acum că o găsiseră. Dar hotărî repede că avea să-și bată capul cu asta a doua zi.

La scurt timp după aceea, ieșiră de pe drum, cotind pe o cărare aproape invizibilă, ce urca și ocolea dealul cel înalt. Lumina lunii începea să fie ascunsă de petice de nori. De data aceasta, vremea mereu umedă era bine-venită.

Ajunseră la pătratul întunecat reprezentat de o căsuță, iar Randall opri calul.

–Avem noroc. Pe lângă un acoperiș, o ușă și patru pereți, avem și un șopron pentru Turk.

–Aș fi fericită și într-un grajd de vaci, câtă vreme Crockett și oamenii lui nu ne pot găsi. Se lăsă să alunece de pe cal, clătinându-se când atinse pământul. Randall o sprijini cu o mână. Julia se smulse din atingerea lui imediat ce își reveni puțin.

–Posibilitățile să ne găsească sunt din ce în ce mai mici. Randall coborî și el. Dacă o fac, am să mă ocup de ei într-o manieră mai pregnantă.

–Nu te deranjează că sunt patru împotriva unuia? îl întrebă ea, mai degrabă curioasă decât surprinsă.

–Ei sunt amatori. Eu, nu. Dezlegă coburii și îi duse în casă. Din ce în ce mai bine. Există un șemineu și niște rezerve de lemne. Dacă îți dau cutia mea de iască, poți să aprinzi focul până mă ocup eu de Turk?

Ea îl urmă în casă, bucuroasă să se afle înăuntru:

–Nu crezi că e riscant să facem focul?

–Suntem bine ascunși aici, iar vântul va duce fumul departe de drum. Îi întinse cutia de iască și porni spre ușă. Va ploua până dimineață, iar asta va șterge orice eventuale urme de copită dacă le vor căuta pe lângă drum mâine.

Când Julia se lăsă în genunchi lângă șemineu, o rază subțire de lună se strecură prin fereastra acoperită cu pergament. Coliba cu o singură cameră avea un aer de încăpere nefolosită, dar, cel puțin, era uscată și se aflau la adăpost de vânt. Deși mâinile îi erau neîndemânatice din cauza frigului și a oboselii, reuși să aprindă un mic foc, apoi i se alătură și Randall.

Acesta deschise coburii și scoase o pătură mică.

–Ia asta.

Julia îi înapoie haina, apoi se înveli în țesătura aspră de lână, instalându-se într-o parte a focului. Randall scotoci din nou prin coburi.

–Ți-e foame?

Ea se gândi puțin.

–Sunt lihnită, de fapt.

–Poftim niște cidru. După ce-i dădu urciorul, scoase cuțitul și împărți pâinea și cașul.

Ea sorbi recunoscătoare din cidrul înțepător.

–Ești bine pregătit. Experiența militară din nou, presupun.

–Prima lecție în campanii e să-ți asiguri provizii. Îi întinse porția ei de pâine și caș, punându-și ceva deoparte pentru el și împachetând restul.

Ea mușcă din cașcaval mai degrabă cu lăcomie decât cu eleganță. Energia începu să-i revină pe măsură ce mânca. Păstrară tăcerea cât devorară pâinea și cașul. Cidrul era rece, acrișor și îi pica foarte bine.

În lumina focului, chipul frumos al lui Randall era distant și enigmatic. Nu avea nici un motiv să se teamă de el când tocmai o salvase, dar era prea puternic, prea masculin, pentru a fi o companie confortabilă. Chiar dacă închidea ochii, prezența lui rămânea la fel de vie în căldura focului.

Se sili să-și îndepărteze gândurile de la maior. Problema urgentă era să decidă ce să facă acum, când nu se mai îndrepta spre o moarte iminentă.

Era atât de cufundată în gânduri, încât tresări când Randall o întrebă:

–Știi de ce te-au răpit bărbații aceia?

Avea dreptul să știe, dar detesta să-i împărtășească povestea sordidă a vieții sale.

–Da, știu.

–Jenny spunea că te-au numit ucigașă, spuse el fără ocoliș. E adevărat?

Buzele i se strânseră când ridică ochii și îi întâlni privirea intensă.

–Da.

capitolul 5

Randall studie fața delicată și plăcută a Juliei. Era greu să și-o imagineze ca ucigașă.

–Pe cine ai ucis?

Privirea ei alunecă înspre foc.

–Pe soțul meu.

–Era cazul să fie ucis? întrebă Randall calm.

Ea ridică din nou capul.

–Nimeni nu m-a întrebat vreodată asta.

–Oricine poate reacționa violent dacă e suficient provocat. Nu-mi pari a fi genul de femeie care să ucidă, decât dintr-un motiv cât se poate de drastic. Îi oferi din nou urciorul de cidru. Povestește-mi.

Relaxându-se puțin, Julia luă o înghițitură prelungă de cidru. Oare se așteptase ca el s-o arunce din nou în drum, să fie găsită de răpitori? Ca soldat, avusese mai multă experiență în a ucide decât majoritatea oamenilor și accepta că uneori era necesar să o faci.

Randall se întrebase care era povestea Juliei Bancroft. Acum avea să afle. Poate că asta urma să explice de ce o găsea atât de al naibii de irezistibilă.

Julia își trase pătura în jurul ei, strângând-o ca pe un scut.

–Aveam doar șaisprezece ani când m-am căsătorit. A fost o partidă aranjată. Toată lumea fusese de acord că era o partidă foarte potrivită.

Randall mai puse un vreasc pe foc.

–Tu ce părere aveai în legătură cu partida?

–Am fost învățată să cred că cele mai bune căsătorii erau cele aranjate. Mă așteptam ca tatăl meu să-mi aleagă

un soț bun, spuse ea, zâmbind glacial. Logodnicul meu era tânăr, arătos și fermecător. Eram destul de încântată.

–Dar...?

–Soțul meu cel frumos, de viță nobilă și cât se poate de potrivit era un monstru. Deși vocea îi era plată, corpul o trădă, începând să tremure.

Randall presupuse:

–Violent și abuziv.

–Da. Se strânse și mai mult în ea.

Randall făcu un efort să-și controleze propria furie față de acel soț necunoscut.

–Ai fost nevoită să-l ucizi ca să-ți salvezi viața?

Ostenită, Julia își îndepărtă de pe față o șuviță de păr castaniu.

–La început, violențele erau rare și își cerea iertare cu mult zel. Dar căsnicia mergea din ce în ce mai prost. Era gelos și mă acuza că vreau să mă culc cu fiecare bărbat pe care îl întâlneam, așa că m-a ținut la țară și s-a asigurat că am doar servitori femei. Treptat, am început să înțeleg că îi făcea plăcere să mă rănească. Vocea i se frânse. De unde aș fi putut eu să știu cum să mă port cu un astfel de bărbat? Eram o *copilă*, crescută cu simțul datoriei!

–Nu se numără printre datoriile unei femei să-i permită unui bărbat s-o rănească. Acum, Randall înțelegea de ce era atât de discretă și de ce tresărea de fiecare dată când se apropia de ea. Nu avea încredere în bărbați, și pe bună dreptate. Cum s-a terminat?

–După vreun an, am aflat că rămăsesem grea. Mă rugam să am un băiat, ca soțul meu să aibă un moștenitor, și i-am spus că vreau să trăim separați până când nasc. Ochii ei cenușii erau sumbri. Și-a ieșit din minți. A jurat că n-o să mă lase niciodată să plec, că locul meu era lângă el, administrându-mi, între timp, cea mai cruntă bătaie de până atunci. Eram sigură că avea să mă omoare. L-am împins când încercam frenetic să mă feresc de biciul lui de călărie. Băuse și nu-și ținea prea bine echilibrul.

A... a căzut și și-a spart capul de marginea șemineului. A murit pe loc, cred.

Randall se crispă. Un bici de călărie?

–Deci nu a fost o crimă, ci un accident petrecut în vreme ce te apărai. Își forță vocea să rămână uniformă. Dacă și-ar fi dat în vileag furia, Julia ar fi fugit, poate, în bezna nopții. Și copilul?

–Am pierdut copilul în aceeași noapte. Respirația îi era rapidă și chinuită. Soțul meu mă lovise. De mai multe ori.

Randall se crispă din nou. Ar fi dat aproape orice s-o ia în brațe și s-o aline, dar se îndoia că Julia ar fi acceptat atingerea unui bărbat în acel moment.

–Dumnezeule mare, dar cum ar putea cineva să te acuze de crimă în astfel de circumstanțe?

–Crockett, bărbatul care m-a răpit, era prietenul și acolitul soțului meu. Aveau o relație ciudată, foarte intensă. Își aținti privirea asupra focului cu o expresie gânditoare. Crockett a fost cel care a găsit corpul soțului meu și pe mine sângerând lângă el. A luat rapid măsuri să ascundă ce se întâmplase, pentru a evita un scandal.

–Deci nimeni nu a aflat ce s-a întâmplat cu adevărat?

–S-a făcut o anchetă. Verdictul oficial a fost moarte accidentală, dar Crockett i-a spus socrului meu că eu îi omorâsem fiul. Firește, acesta a fost devastat de moartea unicului său fiu. Trebuia să dea vina pe cineva, așa că a dat vina pe mine. Încă de-atunci și-a dorit să mă știe moartă.

–El a fost cel care a pus să fii răpită?

–Da. Julia închise ochii pentru o clipă. Nu știu ce soartă îmi pregătise, dar mă îndoiesc că aș fi rămas în viață.

Randall medită la ceea ce spusese Julia și la ceea ce nu spusese.

–În mod cert, și familia ta e puternică. Ei n-ar putea să-ți ofere protecție?

Ea râse, nereușind să-și țină în frâu amărăciunea.

–Imediat ce-am fost în stare, cât de cât, să mă ridic din patul în care zăcusem bolnavă, am fugit la tatăl meu. Socrul meu îl anunțase într-o scrisoare că îmi ucisesem soțul. Erau prieteni de multă vreme, așa că tatăl meu a preferat să-l creadă pe el, nu pe mine. M-a renegat. A spus că eram o pată pe obrazul familiei. După aceea, am devenit o pradă ușoară pentru socrul meu.

Julia tăcu din nou, cu gândurile prinse în trecut. Randall o întrebă:

–Ce s-a întâmplat apoi?

–Mi-am înscenat propria moarte. Eram într-o zonă aproape de mare, așa că m-am dus pe țărm și am scris o notă în care arătam cât sufeream pentru moartea soțului meu. Mi-am luat banii pe care îi aveam, mi-am lăsat șalul și boneta pe mal, pentru ca lumea să creadă că m-am înecat singură.

Un gest de disperare și semn al unei forțe aprige. Cu totul pasionat de felul în care se conturau piesele din povestea ei, o întrebă:

–Cum ai fugit?

Ea ridică din umeri.

–Mi-am cumpărat bilet la primul poștalion pe care l-am găsit, fără să-mi pese unde mă duce. Dar nu mă refăcusem după bătăi și avort. Când am început să sângerez abundent în trăsură, surugiul m-a dat jos într-un sat de lângă Rochdale, în Lancashire. Moașa de acolo m-a luat la ea. Se credea că sunt pe moarte.

–Lasă-mă să ghicesc. Numele ei era Bancroft?

Chipul Juliei se relaxă.

–Adevărata doamnă Bancroft. Louise era în vârstă, avea multă experiență și smulsese și alte femei din ghearele morții. Am întrebat-o dacă pot să rămân și s-o ajut până mă întremez. În scurt timp am devenit ucenica ei. Mi-am luat numele de Bancroft și le spuneam oamenilor că sunt o verișoară de-a ei. Aveam înclinație spre munca asta și îmi oferea multă satisfacție. Ea m-a învățat tot ceea

ce știa, iar eu am avut grijă de ea când starea ei de sănătate s-a înrăutățit.

–Te-ai mutat în Hartley după ce a murit?

–Îmi doream un loc cât mai îndepărtat posibil. Când doamna Bancroft începuse să se simtă rău, a primit o scrisoare de la o prietenă în care se spunea că era nevoie de o moașă în partea asta din Cumberland, așa că m-am mutat aici după moartea ei. Gura Juliei se schimonosi. Presupun că vizita pe care am făcut-o la Londra alături de Mariah i-a dat de bănuit socrului meu că s-ar putea să mai fiu în viață. Dacă aș fi rămas în Hartley, aș fi fost în continuare în siguranță.

–Nu poți să te întorci să trăiești acolo. Atracția pe care o simțea față de această femeie măruntă și discretă nu mai era imposibil de explicat. Remarcase frumusețea ei tăcută, dar existau și alte femei frumoase, și majoritatea nu prea făceau eforturi să treacă neobservate. Ceea ce o făcea unică pe Julia era tăria de oțel a sufletului ei.

Simți o dorință intensă de a o apăra. De a o apăra și de a face mult mai multe.

–Te-ai gândit ce-o să faci mai departe?

–Mă îndoiesc că aș mai fi în siguranță oriunde în Anglia. Își mângâie din nou părul, cu o expresie sumbră. Poate într-una dintre colonii. Moașele sunt utile oriunde.

–Presupun că ai fost căsătorită cu lord Branford, spuse Randall pe un ton relaxat. Socrul tău criminal e contele de Daventry.

Ea suspină și se îndepărtă de el.

–Doamne Dumnezeule, faci parte din *acea* familie, Randall. Mi-am pus întrebarea asta, dar Randall e un nume comun, iar tu nu semeni cu ei. Strânse pătura cu degetele, dar încheieturile lor păliseră. Ai să mă dai pe mâna lui Crockett?

El îi susținu privirea.

–Niciodată.

Privindu-l ca și cum s-ar fi putut transforma într-un lup, Julia îl întrebă:

–Care e relația ta cu Branford și cu Daventry?

–Fiindcă mai mulți veri au murit de-a lungul anilor, iar Daventry nu are copii, sunt, în acest moment, moștenitorul prezumtiv al titlului de conte. Chipul i se înăspri. Tatăl meu a fost fratele vitreg, mai mic, al actualului conte. Nu s-au înțeles niciodată. Semăn cu familia mamei mele. Părinții mei au murit când eu eram mic, așa că am fost trimis la Turville Park, să fiu crescut alături de Branford.

–Cum era pe vremea aceea?

Randall rememoră sosirea sa pe moșia Daventry. Fusese copleșit de suferință, derutat și disperat să găsească un nou cămin.

–Branford mi-a făcut viața amară. Era mai mare și mai masiv decât mine, altfel l-aș fi putut ucide chiar eu.

Ea îl privi fix.

–Nici nu-i de mirare că ai intrat în armată.

–Ca să învăț să lupt foarte bine? Eu nu așa m-am gândit, spuse Randall. În mod cert, m-am luptat cu toată lumea de la Turville. Daventry m-a trimis la diverse școli imediat ce a fost posibil. Am fost exmatriculat de la fiecare, una după cealaltă, până când am sfârșit la Academia Westerfield.

–Unde Lady Agnes Westerfield a făcut miracole, spuse Julia încet.

–Chiar așa a fost.

Randall fusese un copil sălbatic, furios, agresiv, înainte de Lady Agnes. Ea nu încercase să-l țină în frâu. În schimb, îl întrebase de ce era atât de mânios. Furia și durerea se rostogoliseră din el când îi povestise despre suferința, umilințele și șotiile urâte și periculoase pe care le îndurase la Turville. Ea îl ascultase în liniște. Și mai important era că îi spusese că avea motive temeinice să fie furios. După aceea, începuse să se vindece.

–Mă întrebam, în trecut, dacă purtarea lui Branford era provocată de mine. Dacă ceva anume legat de mine

declanșa acea violență în el. Dar nu era vorba de mine, nu-i așa? A fost dintotdeauna brutal. Julia oftă. Mă întreb câți alți oameni a rănit. Prea mulți, mă tem.

–Știu că n-ai vrut să-l ucizi, dar le-ai făcut o favoare multor oameni când s-a întâmplat asta. Randall zâmbi strâmb. E o oarecare dreptate în faptul că a murit într-un accident, de mâna uneia dintre victimele sale.

–Mi-aș dori să fi fost de mâna altcuiva. Daventry e un dușman formidabil.

–Am fost în armată și m-am înstrăinat de familie timp de mulți ani, așa că știam doar vag că Branford s-a căsătorit, apoi, un an sau doi mai târziu, a murit. Randall scotoci printre amintiri. Soția lui era Lady Julia Raines, fiica ducelui de Castleton?

–Ai o memorie bună. Julia zâmbi sarcastic. N-aș spune că poziția de fiică a unui duce mi-a fost de mare folos.

O idee nebunească îl străfulgeră. Se simțise atras de ea încă din prima clipă în care se cunoscuseră. O dorea, dar îi respecta totodată tăria de caracter și simțea o dorință puternică să o apere de amenințările pe care nu le merita. Dumnezeu îi era martor că avea nevoie de protecție.

–Am o soluție pentru situația ta, spuse Randall încet. Ai putea să te căsătorești cu mine.

Ea se uită surprinsă la el.

–Ești *nebun*? Chiar dacă tu nu ești țicnit, unchiul tău, Daventry, o va lua razna dacă te căsătorești cu mine.

–Când am fost grav rănit în Spania, am fost trimis la Londra și dat în grija lui, spuse Randall cu o veselie în care se simțea sarcasmul. Aș fi murit lăsat în plata Domnului în podul casei sale dacă Ashton nu ar fi luat cu asalt Casa Daventry, ca să mă salveze. Ideea de a-l mânia pe bătrânul diavol nu mă tulbură.

Cu o expresie de groază pe chip, Julia spuse:

–Îți înțeleg furia, dar nu vreau să te folosești de mine pentru a te răzbuna pe unchiul tău, maior Randall.

–Acela e doar un motiv minor, spuse acesta serios. Familia Randall s-a purtat oribil cu tine. Din cauza lui Branford, ți-ai pierdut numele, titlul, căminul și copilul. Fiind soția mea, ți-ai putea recăpăta toate acestea, și așa e corect.

–Deci te-ai căsători cu mine pentru a face dreptate? Zâmbetul ei era chinuit. E o intenție onorabilă, dar o căsătorie se încheie între un bărbat și o femeie, nu între două principii. Nici măcar nu ne plăcem reciproc, maior Randall. Îți mulțumesc pentru oferta cât se poate de măgulitoare, dar trebuie să refuz.

Refuzul ei îl duru mult mai tare decât ar fi fost normal. Atât de tare, încât admise că oferta sa nu fusese făcută în glumă.

–Ai motive să nu mă placi, Lady Julia. Am fost oribil de grosolan cu tine în trecut. Dar asta nu fiindcă nu te plac. Ci... din contră.

Se priviră în ochi, iar emoțiile nerostite pe care încercaseră amândoi să le ignore prinseră viață cu intensitate. Ea înghiți în sec:

–Recunosc – încă de prima dată când ne-am întâlnit a existat un fel de... un fel de legătură între noi. Dar e incomodă și dificilă, și nu e baza unei căsnicii.

–Nu? spuse el încet. Această legătură e atracție. Dificultatea s-a născut din împotrivirea noastră. Poate ar fi mai ușor dacă am înceta să ne mai împotrivim. S-ar putea ca atracția noastră reciprocă să devină fundamentul unei căsnicii admirabile.

Ea se încruntă.

–De ce te-ai împotrivit atracției, maior Randall? Te-ai purtat de parcă m-ai fi detestat încă din prima clipă în care ne-am cunoscut.

–Fiind ofițer în activitate, nu eram într-o poziție care să-mi permită să mă căsătoresc. Dar răspunsul nu era suficient de bun. Se forță să pătrundă mai adânc. Și... intensitatea dorinței era înspăimântătoare. Nu m-am

simțit niciodată atras atât de puternic de o femeie. Mă neliniștea profund. Dar constat că ideea de a mă căsători cu tine îmi apare ca firească.

În ochii Juliei străluciră lacrimile.

–Nu-mi lași altă opțiune decât să-ți spun adevărul, deși e neplăcut, maior Randall. Poate că, dacă ne-am fi cunoscut când aveam șaisprezece ani, simpla atracție ar fi fost suficientă. Poate ne-am fi căsătorit, am fi fost fericiți și am fi avut o mulțime de copii până acum. Dar nu mai sunt acea fată, spuse ea, închizând ochii îndurerată. Nu pot suporta ideea unei căsnicii. Gândul de a mă culca lângă un bărbat mă face să vreau să fug îngrozită. Mi-ai salvat viața, maior Randall, dar nu sunt o domniță salvată de un dragon. Sunt prea bătrână și prea marcată pentru a fi o mireasă inocentă. Dacă dorești să mă ajuți, escortează-mă până la Liverpool și împrumută-mi suficienți bani cât să mă îmbarc pe un vas spre America. În calitate de moștenitor al lui Daventry, nu-ți va fi deloc greu să-ți găsești o soție care să corespundă. O femeie tânără, cu temperament blând, precum Sarah Townsend. Nu o văduvă năpăstuită, care nu mai are nimic de oferit.

–Pe toți dracii! izbucni Randall. De ce încearcă toată lumea să mi-o impună de soață pe Sarah Townsend? E o fată drăguță, însă doar o fată. Tu ești o femeie, și cea pe care o doresc.

–Ești obișnuit să obții ceea ce-ți dorești, spuse Julia sec. Dar, cu siguranță, dacă te gândești puțin, o să îți dai seama că o femeie care refuză să fie soție nu e ceea ce îți dorești.

El îi studie silueta subțire și ochii osteniți, neîmblânziți, cântărindu-i cuvintele:

–Ceea ce spui e cât se poate de rezonabil, însă căsnicia nu ține de rațiune. Vreau să faci parte din viața mea, Julia. Amândoi am supraviețuit unor mari suferințe. Nu-mi doresc o fată veselă și necomplicată, care nu înțelege umbrele. Noi doi putem să ne cunoaștem

mult mai profund. Asta nu contează deloc? N-am putea să construim între noi încredere și prietenie până într-atât încât, în cele din urmă, să devenim soț și soție cu adevărat?

– Poate că așa ceva este posibil, răspunse ea, cu glasul plin de durere. Dar, chiar dacă ar fi – trebuie să-ți dezvălui adevărul final, fiindcă e un obstacol insurmontabil. Nu cred că voi mai putea vreodată să nasc un copil, maior Randall. Branford... m-a stricat. Tu ești moștenitorul unui titlu de conte. Ești dator familiei tale să te căsătorești cu o femeie care îți poate dărui un fiu.

Deci Julia, care era cunoscătoare în domeniu, credea că e stearpă. Nereușind să rămână în loc, Randall se ridică, plimbându-se agitat prin colibă. Nu era nici măcar suficient spațiu cât să se învârtă ca un leu în cușcă.

Principala datorie a unui lord era să producă un alt lord pentru viitor. Însă Randall nu era lord în acel moment, iar în viață nu-l interesase niciodată titlul de conte de Daventry.

Julia se sprijini cu spatele de perete, cu ochii închiși și cu o expresie de epuizare. În experiențele sale anterioare cu ea, Julia făcuse neîncetat eforturi să treacă neobservată. Acum, stătea acolo descoperită, cu o forță tăcută și cu o frumusețe delicată. Înainte de căsnicia ei dezastruoasă, fusese probabil o fată remarcabil de frumoasă. Un trofeu de seamă în cercurile ce se ocupau cu pețitul. Daventry nici n-ar fi acceptat mai puțin pentru moștenitorul său.

Această discuție era probabil mai dificilă pentru ea decât pentru el. Cu toate acestea, îi dezvăluia adevăruri dureroase cu o sinceritate ce pornea din suflet și care îl atrăgea. Cu cât vorbeau mai mult, cu atât și-o dorea mai tare ca soție.

Dar o dorea și ca iubită. Atracția era misterioasă. Eleganța ei tăcută și trupul micuț, perfect proporționat, îl captivaseră încă de prima dată când o văzuse. Ar fi putut

să îndure o soție pe care o dorea, dar pe care n-o putea atinge?

Dacă exista vreo șansă cât de măruntă ca Julia să treacă peste groaza din prima ei căsnicie, el era dispus să-și asume riscul. Își asumase și altele cu mult mai rele.

capitolul 6

După o zi atât de lungă și de traumatizantă, Julia abia dacă mai avea suficientă energie să fie tensionată, în pofida sugestiei bizare a lui Randall. Îl privi foindu-se agitat prin camera mică. Șchiopăta mai rău decât îl văzuse vreodată, probabil fiindcă petrecuse atât de mult timp călare ca s-o salveze, după ce deja se aflase întreaga zi pe drum. Spera că nu se înșelase în convingerea că răpitorii ei nu aveau să-i găsească. Să se lupte cu patru dușmani deodată ar fi fost greu chiar și pentru Randall.

Sentimentele ei erau amestecate. La nivel pur emoțional, faptul de a fi în prezența unui bărbat puternic, ce avea experiență în acte violente, o făcea să-și dorească să se ghemuiască într-un colț. Însă el nu avea nimic din cruzimea soțului ei. Randall se purtase – și continua să se poarte – cu o onoare și un curaj impecabile.

I se părea ciudat să se gândească la Randall ca la vărul lui Branford. Nu vedea nici o asemănare între ei. Randall era un războinic, violent și uneori caustic. Însă acea violență era controlată. Nu și-l putea imagina făcând rău cuiva din plăcere.

Fusese o adevărată ușurare să-și dea la iveală legătura incomodă și nedorită. Privindu-l pe Randall cu ochii ațintiți spre focul mic, cu o mână sprijinită pe tavan, imaginea îi evocă Juliei statuile grecești reprezentând atleți. Nu, el avea o constituție mai zveltă, mai musculoasă decât idealul elin, iar părul blond și trăsăturile atent sculptate erau tipice nordicilor. O zeitate a vikingilor, nu una născută din Marea Mediterană.

Se întrebă la ce se gândea. Cel mai probabil, începea s-o privească în altă lumină acum, că știa cine era

și că nu putea fi soția nici unui bărbat. Dacă se simțea dezamăgit de refuzul ei, avea să-și revină în scurt timp. Putea avea orice femeie și-ar fi dorit. Înțelesese acest lucru încă de prima dată când îl văzuse zâmbind.

Randall ridică privirea cu o expresie gânditoare.

–Nu există nimic sigur în viață, Julia. Numeroase cupluri de tineri sănătoși nu sunt binecuvântate cu urmași. Și e posibil ca unele cupluri fertile să aibă doar fete. Faptul că tu ești stearpă nu mă convinge să nu te doresc drept soție. Te căsătorești cu mine, Lady Julia Raines?

Ea căscă gura de uimire.

–Chiar ești nebun! Poate că acum nu te interesează copiii, dar asta s-ar putea schimba în viitor. Clătină din cap, venindu-i greu să creadă că vorbea serios. Chiar dacă nu-ți pasă de copii, e imposibil să-ți dorești să te căsătorești cu o femeie ce refuză să împartă patul cu tine. Doar dacă nu îți dorești să te căsătorești cu o fiică de duce atât de defectă, ca să ai un pretext pentru adulter.

Randall ridică din sprâncene.

–Nici vorbă. Sunt de acord că, dacă e de neconceput c-ai putea ajunge la alte sentimente, atunci nu poate exista o căsnicie adevărată. Dar, după cum spui, lucrurile se schimbă. Jur că mai degrabă mi-aș tăia mâna decât să te rănesc. Încearcă să crezi asta. Cu suficientă încredere și suficientă prietenie, poate că, într-o bună zi, vei da uitării dezgustul tău față de bărbați.

–Nu sunt sigură că există suficientă încredere în lume pentru asta, spuse ea neajutorată.

Însă când îi studie chipul calm și frumos, își dădu seama cât de intens își *dorea* să fie altfel. Ar fi dat douăzeci de ani din viață să fie normală, la fel de fericită și de necomplicată pe cât fusese înainte de a se căsători. La șaisprezece ani tânjise după atingerea unui bărbat. Savurase sărutările furate cu încântarea amețitoare a copilei inocente care fusese la acea vreme. Ba chiar, Dumnezeule mare, se culcase plină de nerăbdare în patul conjugal.

Dorindu-și să fie convinsă că nu era nebună, îl întrebă:

–Chiar dacă ar fi posibil să mă schimb, cum pot să mă căsătoresc cu un bărbat aproape necunoscut? Nici măcar nu-ți știu numele de botez.

–Alexander David Randall.

Alexander. Răsuci numele în minte. Era tăios, așa ca el.

–Ți se spune vreodată Alex?

–Ocazional. În general, mi se spune Randall. Contează să știi asta?

–Alexandru Cuceritorul, spuse ea derutată. Cât anume din insistența ta se naște din dorința de a demonstra că poți câștiga chiar și-atunci când sorții îți sunt potrivnici?

–E o întrebare bună. Se gândi înainte de a clătina din cap. Oferta mea nu are legătură cu dorința de a câștiga. Ai o anumită calitate pe care o găsesc... alinătoare.

–Am mai auzit că pot alina oamenii de la femei aflate în chinurile nașterii, dar niciodată de la un bărbat în floarea vârstei. Dacă e o calitate, e opusul pasiunii, cred. Însă îi plăcea că el o considera astfel. Găsesc că ești un bărbat pasionat, maior Randall. Încă nu pot să cred că ai fi fericit într-o căsnicie fără intimitate fizică.

–Ar trebui să existe o înțelegere între noi că ai fi dispusă să încerci să-ți schimbi sentimentele. Își plecă într-o parte capul, meditativ. Dacă îmi vei acorda permisiunea să te ating, eu îți voi promite în schimb să mă opresc în clipa în care mi-o ceri tu.

Se aventurau într-un teritoriu foarte periculos cu acest lucru. Amintindu-și cât de înnebunit era Branford când era atâțat, îl întrebă:

–Nu ți-ar fi dificil? Dorința nu poate fi ușor controlată.

–Sunt extrem de bun la control. Apăru o luminiță în ochii lui de un albastru rece. E una dintre cele mai iritante calități ale mele.

Surprinsă, Julia râse.

–Îmi dau seama de ce. Aș adăuga și încăpățânarea. Căsătoria leagă doi oameni, maior Randall. Nu putem să-i întoarcem pur și simplu spatele dacă găsim că rezultatele nu sunt satisfăcătoare.

–De fapt, putem. Nu e ușor, dar e posibil. Încrucișându-și brațele, se sprijini de peretele aspru. Legea căsătoriei e diferită în Scoția față de Anglia. Femeile pot cere divorț în aceleași condiții ca și bărbații. Dacă ne căsătorim aici, poți să divorțezi de mine pentru adulter sau abandon, sau poți cere o separare legală pe motiv de cruzime.

Julia se încruntă.

–Nu mi se pare corect să faci jurăminte de căsătorie păstrându-ți în tot acest timp o portiță de scăpare.

–Poate. Cu siguranță, e un risc. Dar căsătoria e o instituție onorabilă. Privirea lui era fermă, iar vocea – surprinzător de blândă. Vrei să-ți petreci restul vieții fugind de Daventry și de Crockett? Ai putea reuși dacă ai pleca într-o altă țară, dar acum, că știu că ești în viață, s-ar putea să te urmărească peste tot. Dacă te căsătorești cu mine, te-ai putea întoarce în lumea în care ai fost crescută. Nu sunt bogat, dar am un venit confortabil și o mică moșie. Fiind soția mea, ai putea vizita Londra, să porți rochii drăguțe și să fi din nou Lady Julia Raines. Nu merită să-ți asumi un risc pentru asta?

Să-și recapete viața! Imaginea pe care i-o descrisese el era dureros de tentantă.

–Riscul e mare, în special pentru tine. Știu că ești un protector puternic, maior Randall, dar am putea sfârși amândoi morți. Se înfioră. Nu vreau ca sufletul meu să fie împovărat, pe vecie, de moartea ta.

–În calitate de moștenitor al lui Daventry, am o oarecare influență asupra lui. Deși nu mă place, ține la tradiție și la titlul lui de conte, spuse Randall cu un umor întunecat. Dacă ești soția mea și singura speranță

de a avea un moștenitor după mine, astfel îți oferă o protecție puternică.

–Atâta că eu nu-ți pot oferi un moștenitor. Nu reuși să-și ascundă amărăciunea din voce.

–El n-ar ști asta. Gura i se schimonosi. Ai o dreptate ironică dacă titlul ar dispărea din cauza fatalității lui Branford. Dar nu-ți propun să ne căsătorim doar pentru a-l pedepsi pe Daventry. Cred că amândoi am avea de câștigat dacă ne-am căsători.

–Mă ispitești, maior Randall, spuse ea încet. Dar discuția asta e atât de rece și rațională. Oare căsătoria trebuie să fie un calcul rece, bazat pe protecție și posibilități?

Fără a clinti un singur mușchi, Randall se transformă. Julia *simțea* emoția radiind dinspre el.

–Sentimentele mele față de tine nu sunt reci, Julia, spuse cu voce la fel de șoptită ca a ei. Nu am întâlnit nici o altă femeie pe care să mi-o doresc de soție. Gândul de a-mi alege o mireasă potrivită m-a făcut să mă refugiez în Scoția. Am venit în Hartley teoretic pentru a o vedea pe Sarah Townsend, dar adevărul e că voiam de fapt, să te văd pe tine. Situația ta e mai complicată decât credeam. Însă cu cât te descopăr mai mult, cu atât îți doresc mai mult să fiu cu tine.

Emoționată și speriată, ea îl întrebă:

–Când ai început să-mi spui Julia?

–Ceva mai devreme în cursul acestei conversații. Se ghemui pe podea suficient de aproape cât să poată atinge, dar fără a o face. Dacă, într-adevăr, simți o asemenea aversiune față de mine încât nu vrei să te afli sub același acoperiș... ei bine, trebuie să accept asta. N-am să te mai deranjez vreodată. Dar dacă tu crezi că am putea ajunge, într-o bună zi, să însemnăm mai mult unul pentru celălalt...

Ea citi vulnerabilitatea din privirea lui. Aceea fu, poate, cea mai mare surpriză dintre toate.

–Nu-mi ești indiferent, maior Randall, recunoscu ea. Ai avut dreptate în privința legăturii dintre noi. O simt și eu și te cunosc acum mult mai bine decât cu o oră în urmă.

–O oră de familiarizare e durata potrivită, spuse el imediat. Dacă o prelungești, s-ar putea să-ți întărești dubiile.

–Constatarea că ai simțul umorului e în mod cert un avantaj. Își fixă privirea asupra focului, uimită de faptul că analiza cu adevărat posibilitatea de a se căsători. Și, pe deasupra, cu Randall, dintre toți bărbații. Spui că trebuie să fiu dispusă să fac eforturi pentru o căsnicie adevărată. Ce vrea să însemne asta?

Randall mai puse o bucată de lemn pe foc.

–Cred că ar trebui să dedicăm un an acestei încercări. Eu voi avea dreptul să te ating, iar tu vei avea dreptul absolut să-mi ceri să încetez. Până... să zicem, a doua zi?

–Mi se pare rezonabil, spuse ea prudent.

–Îmi voi respecta jurămintele atâta vreme cât amândoi simțim că mariajul nostru e real. Dacă ne separăm – asta e o altă poveste. Dar îmi doresc foarte mult să încerc, Julia.

Ea se întoarse și-și ridică privirea spre a lui.

–A trecut foarte mult timp de când n-am mai atins un bărbat, cu excepția celor cărora le-am bandajat rănile, spuse ea nesigură. Condițiile tale sunt generoase, dar, chiar și așa, nu sunt sigură dacă le pot îndeplini.

–Nu? Încet, de parcă ar fi avut în față un mânz temător, se întinse și-i luă mâna dreaptă într-a lui.

–Asta e de nesuportat?

Ea închise ochii, tulburată de atingerea lui. Un bărbat viril, care voia s-o ia de soție o ținea de mână. Se declanșară temeri profund ascunse, însă căldura și forța strânsorii lui îi aduceau alinare. Cel mai mult o tulbura atracția de netăgăduit. Deschise ochii.

–Derutant, dar nu de nesuportat.

–Și asta? Îi ridică mâna și-și trecu ușor buzele peste dosul palmei.

Ea se înfioră, străbătută de senzații de mult uitate, la fel de tentante pe cât erau de înspăimântătoare.

–Nu... de nesuportat. Deși e limita a ceea ce pot accepta acum.

El îi zâmbi.

–Te întreb din nou. Vrei să fi soția mea, Lady Julia?

Chiar dacă el îi promisese să-i respecte întotdeauna dorințele, avea să-și piardă zidurile de intimitate ce o protejaseră ani la rândul. Detesta să știe că asta urma să se întâmple.

Dar nu avea să mai primească vreodată o ofertă atât de uluitoare și de neașteptată. Credea că Randall era sincer. În pofida tuturor motivelor pentru care orice bărbat întreg la cap i-ar fi întors spatele, el o dorea suficient cât să riște posibilitatea ca mariajul lor să se dovedească un eșec de proporții.

Și... îi trezea curiozitatea. Deși era un bărbat înspăimântător din multe puncte de vedere, paradoxal, se simțea în siguranță cu el. Se săturase să trăiască mereu cu frica în sân. Gândul de a se refugia pe un alt continent o făcea să-i dea lacrimile.

Copilă fiind, avusese o vână de nesăbuință în ea. Înăbușise acea trăsătură mult prea mult timp, dar, acum, simțea o dorință nebună să-și riște viitorul. Dacă el era dispus să-și asume riscul unei căsătorii, nu putea să nu se ridice și ea la înălțimea provocării. Dar avea nevoie să știe că putea fugi dacă era necesar.

–Am și eu o condiție. Să-mi oferi o scrisoare semnată și nedatată prin care arăți că mariajul a dat greș și îți dorești și tu un divorț.

Randall se încruntă înspăimântător.

–Eu... înțeleg.

Ea își feri privirea.

–Îmi pare rău, nu vreau să sugerez că n-ai fi demn de încredere.

–Dar nu ai încredere în mine, spuse el amar. Foarte bine, am să-ți ofer o astfel de scrisoare înainte de a ne îndrepta spre altar. Îți e suficient?

Pentru un bărbat orgolios, accepta foarte multe. Putea face și ea același lucru. Cu o voce nesigură, îi răspunse:

–Consider că da. Dacă într-adevăr îți dorești acest lucru, Alexander David Randall, am să mă căsătoresc cu tine.

–Mă bucur, spuse el simplu. Îi strânse mâna, apoi îi dădu drumul. Era un om înțelept.

–Unde mergem de aici, maior Randall? schiță ea un zâmbet frânt. Primul pas, presupun, e să plecăm fără să fim văzuți de Crockett și oamenii lui.

–O să trag cu urechea pentru tot restul nopții, să îi aud dacă vin. Vor rămâne o vreme în zona în care ai fugit, căutându-te. În cele din urmă, vor fi nevoiți să se întoarcă în Hartley sau să-și continue drumul spre Carlisle, în funcție de cum estimează direcția în care e posibil să fi fugit.

–Probabil vor crede că, fiind o femeie slabă, am să mă întorc în Hartley, fiindcă acolo am prieteni.

–Foarte probabil, admise Randall.

Julia își mușcă buza.

–Sper să nu facă rău nimănui de acolo.

–Au atras deja destul atenția, deci asta e puțin probabil, o asigură Randall. Îmi închipui c-o să se instaleze pe drum și pe câmpurile din afara satului, ca să te poată prinde înainte să te întorci acasă.

Julia nu reuși să-și înăbușe un fior.

–Mă simt ca un șoarece hăituit de pisici.

–N-au să te găsească. Fiindcă ar putea fi oriunde pe drum, vom merge la Carlisle ocolind drumurile. O să închiriez o trăsură de acolo. Putem trimite o notă la Hartley că ai scăpat de răpitorii tăi, dar că nu te mai întorci.

Ea ezită.

–Sunt câteva obiecte în casa mea pe care aș vrea să le recuperez. Amintiri de la mama mea și altele asemenea.

–Ne putem opri să le luăm mai târziu, spuse el, dar, mai întâi, mergem în Scoția și ne căsătorim.

Julia se strâmbă.

–O nuntă în Gretna Green? E vulgar, dar necesar, presupun.

–Nu e nici necesar, nici de dorit să mergem în Gretna Green, spuse el ferm. Orașul e faimos pentru căsătoriile oficiate în grabă, fiindcă se află la extremitatea sudică a Scoției, dar noi avem timp să mergem mai departe. Cred că ar trebui să ne căsătorim în casa prietenului meu Kirkland. L-ai cunoscut. Respectabilitatea lui va întări legitimitatea căsătoriei.

Kirkland fusese unul dintre cei trei prieteni care venise în nord să-l găsească pe Ashton. Întunecat, inteligent și rezervat, le tratase pe Julia și pe Mariah cu politețe și toleranță. O căsătorie oficiată în casa lui ar fi fost mult mai avantajoasă decât o ceremonie scandaloasă în Gretna Green.

–Dacă mă căsătoresc cu tine într-un sub protecția întregului grup de Lorzi Pierduți ai Westerfieldului, nu-i așa?

–Chiar așa e, spuse și în ochi îi jucă din nou aceeași sclipire. Suntem o trupă formidabilă, și din punct de vedere practic, și din punct de vedere social.

–Crede-mă, apreciez asta. Fusesem singură atât de mult timp. Gândul de a se bucura de protecție îi făcea plăcere. Va trebui să ne punem de acord asupra unei povești despre cum am ajuns să ne căsătorim.

–Ceva care să nu reflecte tot adevărul, fiindcă unul dintre obiective este să îți refaci poziția socială. Se gândi o vreme. Înnebunită de moartea tragică a soțului tău, te-ai retras din societate și te-ai mutat cu o verișoară îndepărtată de la țară. Ulterior, te-ai împrietenit cu ducesa

de Ashton – partea asta a poveștii e foarte importantă, ești o prietenă apropiată a ducesei – și ne-am cunoscut prin intermediul ei, fiindcă eu sunt un prieten apropiat al ducelui. După ce mi-am vândut rangul din armată, gândurile mele s-au îndreptat spre căsătorie, prin urmare, te-am căutat și ți-am cerut mâna.

– Ai menționat și mai devreme că ți-ai vândut rangul. Asta s-a întâmplat recent, probabil?

El dădu din cap.

– Daventry m-a informat că ultimul văr care mă despărțea de titlu a murit și că trebuie să mă întorc în Anglia și să mă pregătesc pentru responsabilitățile mele viitoare, găsindu-mi o soție și întemeindu-mi o familie.

– Mă surprinde că ai fost dispus să faci ceva sugerat de el, spuse ea sec.

– M-am silit, fiindcă se potrivea cu propriile mele dorințe, îi explică el.

– E o poveste bună, consimți Julia. Suficient de simplă cât să nu ne încurcăm.

– Nici nu e departe de adevăr, remarcă el. Chiar mi-am vândut rangul, m-am hotărât că trebuie să-mi caut o soție și m-am gândit la tine.

Ea îi studie chipul.

– Totuși, te-ai dus la Hartley s-o vizitezi pe Sarah Townsend. Oare faptul că sunt de viță nobilă mă face mai potrivită pentru căsătorie? O moașă de la țară ar fi cu mult sub poziția ta socială.

– Ai fost întotdeauna o lady, chiar și ca moașă într-un sat, spuse el încet. Recunosc, rangul tău va face ca ceilalți să te accepte mai ușor ca soție a mea, dar principalul motiv pentru care am căutat în altă parte e faptul că tu păreai să nu vrei să ai nimic de-a face cu mine. Nu credeam că te-aș putea face să te răzgândești, dar voiam totuși să te văd din nou. Pentru orice eventualitate.

Julia își coborî privirea spre tăciunii din cămin.

–Îmi stârnești modestia, maior Randall. Nu merit aprecierea ta, dar sunt recunoscătoare pentru ea.

–Să spui că nu meriți aprecierea mea sugerează că aș avea gusturi proaste, spuse el cu un umor subtil. E chiar invers.

Ea râse.

–Îmi cer scuze.

Râsul i se transformă într-un căscat.

–Dormi acum. Probabil că ești frântă.

–Sunt. Își ridică privirea spre el. Nu mi-aș fi imaginat niciodată o zi precum cea de azi.

–Nici eu. Și totuși, iată-ne. Îi oferi unul dintre zâmbetele sale rare, surprinzător de dulci. Cred că ne va fi bine împreună, Julia.

–Așa sper. Se întinse și-și înfășură pătura în jurul ei, atât de obosită încât n-o deranjă podeaua tare. Să accepte să devină soția unui bărbat aproape străin era o nebunie. Dar era plăcut să aibă pe cineva care să-și facă griji pentru ea. Fusese singură atât de mult timp.

capitolul 7

Randall se așeză lângă ușă și se sprijini de perete. Piciorul îl duru îngrozitor când îl întinse. Își solicitase mult prea mult corpul în acea zi, dar meritase. Julia era în siguranță, iar el avea să se asigure că așa și rămânea.

Crăpă puțin ușa ca să poată asculta sunetele din noapte. Dacă ar fi existat vreun călător pe drumul aflat mult sub ei, s-ar fi auzit, dar, la ora aceea, nu era nimeni. Doar sunetele animalelor mici foindu-se prin zonă, văzându-și de-ale lor, și sunetul moale și implacabil al ploii ce cădea.

Era ciudat cât de importantă devenise Julia pentru el, având în vedere că era posibil să nu ajungă niciodată la o căsnicie veritabilă cu ea. Și, totuși, era importantă.

Îi studie silueta adormită, întinsă pe podea lângă foc și învelită în pătură. Acum, când tensiunea dispăruse de pe chipul ei, arăta foarte tânără. Fragilă. Chiar cunoscând atât de bine cruzimea lui Branford, Randall tot nu reușea să înțeleagă cum fusese în stare vărul său cel malefic să brutalizeze o mireasă tânără și blândă.

Dar nu punea câtuși de puțin la îndoială povestea ei. Presupunea că nu putea vorbi despre cele mai rele lucruri pe care le suferise. Precum un soldat după o bătălie, poate că nu avea să reușească niciodată să dezvăluie oroarea deplină a ceea ce îndurase.

Dar, pe Dumnezeu, nu avea să mai permită nimănui s-o rănească vreodată. Era uimit că acceptase să se căsătorească cu el. Se îndoia că acest lucru se datora farmecului său incert. Mai degrabă își dorea să fie în siguranță și să-și recapete viața pe care o pierduse. Nu conta. Deși avea dreptate când spunea că era nebun să-și ia o mireasă cu asemenea probleme, el nu avea regrete.

Îl lovi un gând excentric. Pe când era elev, îi plăceau la nebunie poveștile medievale despre iubirile de la curte. Lady Agnes, directoarea Academiei Westerfield, comandase mai multe cărți pentru bibliotecă special pentru a-i satisface acest interes. Ideea devotamentului generos al unui cavaler față de o femeie fără pereche ce se ridica mult deasupra poziției lui i se păruse atunci profund nobilă și romantică. Acel ideal devenise o parte din el. Julia era domnița lui, iar el era cavalerul care jurase să-i slujească.

Zâmbi ușor. Modificaseră povestea pentru a se potrivi timpurilor moderne, dar avea în sfârșit șansa de a-și dedica serviciile unei femei la care ținea foarte mult.

Sentimentul de afecțiune era esențialul. Când zăcuse uitat de toți în casa lui Daventry din Londra, așteptând ca rănile și febra să îl ucidă, avansase mult pe drumul către moarte. Deși Ashton îl salvase, nu-și revenise complet la viață în lunile scurse de atunci.

În anul ce urmase, trăise într-o ceață umedă și rece de durere și deșertăciune. Se încăpățânase să meargă mai departe, pas cu pas, fiindcă viața era un dar prea prețios pentru a-l irosi. Dar nu avusese parte decât de mult prea puțină fericire sau de satisfacție.

Acesta era unul dintre motivele pentru care se lăsase atât de ușor convins să-și vândă rangul din armată. Un soldat căruia nu prea îi păsa dacă trăia sau murea nu avea șanse să reziste prea mult pe câmpul de bătaie. Undeva în fundul sufletului încă mai păstra speranța că, în timp, avea să depășească acea melancolie.

Acum avea pe cineva la care să țină. Își dorea ca Julia să se simtă în siguranță și fericită. Voia să fie cu ea fiindcă, în prezența ei, trăia un minunat sentiment de pace.

Dacă ea își refăcea viața și hotăra să trăiască fără el – ei bine, ar fi avut satisfacția de a ști ce făcuse pentru ea. Cel mai pur devotament era cel neatins de interese personale,

deși se îndoia că ar ajunge vreodată atât de pur. Avea să câștige ceva de pe urma căsătoriei lor, indiferent ce cale stranie ar fi urmat.

Se întinse complet, folosindu-și coburul pe post de pernă. Deși corpul îl durea, se simțea mai bine decât se simțise vreodată după ce francezii aproape reușiseră să-l ucidă în Spania. A doua zi, aveau să pornească spre Scoția pentru a se căsători.

În noaptea aceea, dormi iepurește.

Extenuarea o ajută pe Julia să doarmă, dar se trezi înțepenită după noaptea petrecută pe podeaua tare. Îi luă o clipă să-și amintească unde se afla și de ce. Și, da, viața ei construită cu grijă se făcuse țăndări cu o zi înainte.

În colibă nu mai era întuneric și ghici că se crăpa de ziuă. Maiorul Randall nu era pe nicăieri.

Se ridică tremurătoare în picioare, încercând să nu se gândească prea mult la ceea ce îi rezerva viitorul. Înfășurându-și pătura în jurul umerilor, ieși. Ploaia trecuse, iar cerul era răcoros și senin, luminat la est, deasupra dealurilor, cât să dezvăluie că zorile erau aproape. Drumul era undeva dedesubt, ferit privirilor, dar nu și dat uitării.

Randall i se alătură, tăcut ca o umbră. Rămase destul de aproape de ea cât să-i simtă căldura radiindu-i din corp, dar nu o atinse.

Logodnicul și viitorul ei soț. Gândul nu era chiar atât de bizar pe cât îi păruse cu o noapte înainte. Vorbind încet, pentru a nu tulbura pacea dimineții, îl întrebă:

–Se văd pe undeva Crockett și oamenii lui?

–Am auzit câțiva cai trecând pe drum, îndreptându-se spre vest, ceva mai devreme. E posibil să fi fost ei. Dacă nu au reușit să repare hamurile de la trăsură, e posibil să se fi despărțit și s-o fi luat în ambele direcții.

Julia se înfioră la acest gând.

–E bine că vom merge evitând drumurile.

– Dacă ai noroc, vor crede că te-ai refugiat pe dealuri și ai murit în sălbăticie, fiind o femeie neajutorată și singură.

– Oamenii chiar mor așa în regiunea asta sălbatică, consimți ea. Dar, cu siguranță, Crockett își va da seama că am fost ajutată să fug, nu-i așa?

– Nu neapărat. Tipul pe care l-am lovit în cap probabil nu-și va aminti exact ce s-a întâmplat. Ar putea presupune că l-ai lovit cu o piatră și ai tăiat hamurile cailor înainte de a fugi.

– De-aș fi eu așa îndrăzneață! spuse ea, mușcându-și buza. Sper că Crockett nu l-a pedepsit pe Haggerty fiindcă m-a lăsat să fug.

– Există alți oameni care merită mai multă compasiune decât Haggerty, spuse Randall sec. Ar fi cazul să mâncăm ceva și să pornim la drum.

Sperând că Crockett avea să decidă, într-un final, că își găsise sfârșitul pe dealuri, Julia se întoarse în căsuță. Mâncară fiecare câteva înghițituri de pâine și de caș și băură câte o gură de cidru. După ce Randall puse șaua pe cal și îl încărcă, se întoarse s-o ajute să urce în șa.

– Va trebui să călărești bărbătește.

Ea se încruntă, gândindu-se la piciorul lui rănit.

– Tu nu călărești?

– Turk a avut o zi grea ieri, răspunse el. Nu vreau să-l distrug călărind amândoi astăzi. Nu sunt decât vreo șaisprezece kilometri până la Carlisle. Ar trebui să ajungem la primele ore ale după-amiezii.

Știind că nu avea rost să se împotrivească, Julia îi permise s-o ajute să urce în șa. Când fu instalată, trase de poalele fustei, dar aceasta de-abia dacă îi acoperea genunchii. Randall își întoarse privirea dinspre picioarele indecent expuse, lucru pentru care îi fu recunoscătoare. Prinzând hățurile calului, Randall porni spre dealuri, îndepărtându-se de drum.

Ajunseră în scurt timp la o cărare de oi ce ducea în direcția potrivită. Terenurile joase erau scăldate în nori sinistri de ceață, care se risipiră treptat pe măsură ce soarele se ridica și dăruia căldură și lumină peisajului sălbatic. Julia își spuse cu melancolie că plimbarea călare ar fi fost plăcută dacă n-ar fi fost nevoită să fugă pentru a-și salva viața, flămândă, îndurând frigul și tânjind după o baie.

Maiorul Randall era o companie relaxantă și știa întotdeauna exact unde voia să meargă. Uneori, erau nevoiți să se abată de la drum acolo unde panta unui deal devenea prea abruptă, dar el nu ezita niciodată când venea vorba să aleagă o direcție. După circa o oră petrecută călare, Julia îl întrebă:

–Ai o busolă?

–Cea din mintea mea îmi ajunge. Nu mă rătăcesc niciodată.

–Probabil asta te-a făcut popular ca șef de patrule în Peninsulă.

–Așa era. Ajungeam întotdeauna înapoi în tabără, spuse el, făcând un semn spre dealurile verzi. E o plăcere să călătorești pe pământ fără a fi nevoit să-ți faci griji în privința cavaleriei franceze.

–Cred că-i prefer pe francezi decât pe Crockett.

Șchiopătatul lui se agrava. Ghicind că mai degrabă ar fi murit decât să-și recunoască slăbiciunea, Julia îi spuse:

–Stai o clipă. Vreau să merg pe jos.

El se opri, dar spuse:

–Poți să rămâi în șa. Ești atât de ușoară, încât Grand Turk abia dacă te simte.

–Îmi place să merg pe jos. Mai ales că mi-am petrecut ziua de ieri înghesuită într-o trăsură cu infractori.

Își trecu piciorul drept peste șa și se lăsă să alunece. Turk era un cal înalt, iar Julia se împletici când atinse pământul. Randall o prinse de braț pentru a o stabiliza, dându-i drumul înainte ca un moment sufocant de jenă să capete proporții, devenind ceva mai grav.

Mulțumită că purtase botine solide în momentul în care fusese răpită, Julia își potrivi pasul cu al lui și își continuară drumul. Era atât de plăcut să-și dezmorțească picioarele. Și foarte ciudat să călătorească spre nunta ei cu un bărbat aproape străin.

Fiind atât de aproape de el, îi văzu ridurile de durere de pe chip, iar șchiopătatul se agravase vizibil:

–Grand Turk nu pare deosebit de obosit. De ce nu-l călărești tu o vreme?

–N-am nevoie să fiu răsfățat, spuse el scurt.

Julia se dădea întotdeauna înapoi când un bărbat era furios pe ea, dar izbucnirile de furie venite din partea unui om care suferea erau altceva.

–Nu înseamnă că te răsfeți dacă îi oferi o pauză unui picior rănit când ai o zi proastă.

–Nu există zile bune, izbucni el. Doar rele și mai rele.

–Atunci, în mod cert, trebuie să mergi călare, spuse ea blând.

El îi aruncă o privire mânioasă:

–Te rog să-mi faci o favoare și să-ți vezi de treburile tale.

Julia nu se putu abține să nu râdă.

–Dacă urmează să ne căsătorim, cu certitudine faci parte din treburile mele. După cum și tu m-ai inclus pe mine într-ale tale.

După o clipă de uluire, Randall îi zâmbi ezitant.

–E greu să te contrazic în privința asta. Îmi pare rău că sunt așa de morocănos. După cum ai observat, piciorul îmi dă de furcă azi, dar, deocamdată, e mai bine să merg pe jos, ca să nu înțepenească.

–Ce fel de rană a fost? Când el îi aruncă o privire piezișă, ea adăugă: În lipsa altcuiva mai bine pregătit, eu am fost și chirurg, și medic în Hartley, nu doar moașă. Am avut de-a face cu tot felul de boli și de răni.

–Am fost testat și consultat de experți, spuse el fără entuziasm. Părerea generală e că ar trebui să fiu mort

și e aproape un miracol că nu mi-am pierdut piciorul. Mă îndoiesc că ai putea să mă ajuți cu ceva.

Ea îi aruncă un zâmbet vesel.

– Probabil că nu. Aș vrea doar să-mi satisfac curiozitatea morbidă, fiindcă am fost dintotdeauna interesată de boli și de răni.

Acest lucru fusese valabil încă din copilărie. Într-o lume mai bună, ar fi putut să studieze medicina în loc să se căsătorească de la o vârstă prea fragedă.

– Dacă așa pui problema... îi zâmbi el din nou scurt. Am fost sfâșiat de un șrapnel în bătălia de la Albuera. Chirurgii au făcut tot ce le-a stat în putere, dar încă au mai rămas bucăți de metal ascuțit ce se deplasează prin rană într-un mod oribil și dureros.

Julia presupuse că Randall, fiind un stoic militar, nu avea să-i ofere mai multe explicații:

– Asta e rana din cauza căreia ai sfârșit în podul casei lui Daventry?

El aprobă din cap:

– Hemoragie masivă, infecție, febră. Eu nu eram conștient când cineva a decis că ar trebui să fiu trimis la unchiul meu și lăsat la mila lui nesfârșită. Ordonanța mea, Gordon, i-ar fi împiedicat dacă ar fi putut, dar era și el rănit.

– Bătălia aia a avut loc în mai anul trecut, nu-i așa? Când el aprobă din cap, ea continuă: Nu tot cam atunci a murit și fiul mai mic al lui Daventry?

Randall oftă:

– Ba da, din păcate. Băiatul fusese dintotdeauna bolnăvicios și a murit de febră chiar înainte să aterizez la ușa lui Daventry. Unchiul meu era înnebunit de durere. Presupun că de asta m-a trimis în pod să mor – fiindcă eu eram în viață, iar fiii lui, nu. Nu m-a plăcut niciodată, dar nu avea porniri ucigașe.

Julia se crispă în sinea ei, constatând maniera simplă în care Randall accepta o situație îngrozitoare.

–Din moment ce tu erai moștenitorul, s-ar putea crede că ar fi vrut să supraviețuiești.

–La acea vreme, mai existau încă un văr sau doi până la mine, așadar nu avea nevoie de mine.

–Sper că ai dreptate și că te va considera mai valoros acum, de vreme ce ești ultimul moștenitor, spuse ea sec.

–Așa stau lucrurile acum, că a avut timp să-și revină după moartea fiului său, răspunse Randall. Nici măcar nu l-am cunoscut pe băiat. S-a născut după ce ai fugit tu. Mama lui, cea de-a doua contesă, a murit câteva zile mai târziu.

–Unchiul tău a avut ghinion în ceea ce privește copiii și soțiile, remarcă Julia. N-am întâlnit-o niciodată pe actuala contesă, dar mi s-a spus că primele două au trecut prin numeroase avorturi și că au avut copii născuți morți.

–Cea de-a treia soție a lui e o văduvă care a avut trei fii sănătoși cu primul ei soț. Unchiul meu a crezut, probabil, că asta îi va garanta fertilitatea, dar nu a fost așa. Prin urmare, dacă vrea ca titlul de Daventry să-și continue existența, trebuie să se bazeze pe mine, spuse el, aruncându-i o privire rapidă. Și pe tine.

Ea, care avea să fie o altă Lady Daventry care nu avea să dea naștere nici unui urmaș. Poate că era sortit ca titlul să dispară.

–O să fie interesant de urmărit care va fi deznodământul acestei drame de familie. Julia studie chipul viitorului ei soț. Părea cenușiu și era evident că avea dureri. Poate că acum ar fi mai bine să mergi călare decât pe jos?

Randall bolborosi o înjurătură în barbă.

–Poate, dar nu sunt în stare să merg călare când o doamnă merge pe jos.

Pe ea n-o deranja să meargă pe jos, iar el călare, dar, fiindcă îl deranja pe el, Julia i se adresă calului:

–Turk, ești dispus să porți doi oameni în șa? Nu mai mult de patru sau șase kilometri.

Calul întoarse capul și o împunse cu botul în piept într-un gest prietenos. Ea zâmbi și-și îngropă degetele în coama lui.

–Cred că tocmai a răspuns afirmativ.

–Pare să se miște bine, în ciuda efortului de ieri, recunoscu Randall. Turk e un cal de cea mai bună calitate. Mă întreb dacă Townsend ar fi dispus să-l vândă.

–A refuzat deja o ofertă din partea unui duce, deci cred că nu.

–Ashton a încercat și nu a reușit? Atunci, cu siguranță, Townsend nu mi-l va vinde mie. Prea bine, Turk, din moment ce pari dispus și nu trebuie să avansăm rapid, o să încercăm. Încălecă, tresărind când își forță piciorul, apoi îi întinse mâna Juliei. Ea își sprijini piciorul de al lui și se aruncă în șa, instalându-se în spatele lui. Calul nu se arătă deranjat.

Își puse ușor mâinile pe talia zveltă a lui Randall și porniră din nou la drum. Acum, că îl atingea din nou, era oare la fel de înfricoșător ca în ziua precedentă? Hotărî că nu. Înregistrase un mic progres. Poate că mai existau speranțe pentru ea.

După circa un kilometru jumătate, îl întrebă:

–Ai vreun plan după ce ajungem în Carlisle?

–Nu prea. Trebuie să găsim un mijloc de transport ca să ne putem continua drumul cât de repede posibil. Mai ai nevoie să faci și altceva în afară de a le scrie prietenilor tăi din Hartley?

–Există un magazin de haine vechi la marginea orașului. Aș vrea să mă opresc să-mi mai iau câteva haine. Se strâmbă. Dar va trebui să împrumut bani de la tine. Sunt săracă de n-am nici după ce bea apă.

–Nu se cheamă că împrumuți atunci când ești pe punctul de a-mi deveni soție, se încruntă el. Și, ca soție a mea, nu ar trebui să fii nevoită să porți haine vechi.

– Am purtat haine vechi ani de-a rândul. N-o să pățesc nimic dacă le mai port încă puțin, spuse ea blând. O bonetă și o mantie mă vor face să ies mai puțin în evidență.

– Prea bine. Dar am să îți asigur condiții mai bune în viitor. O bătu ușor peste mâna care se odihnea pe talia lui. Consider că ți-ai câștigat dreptul la puțin răsfăț.

– Răsfăț. Ce concept remarcabil. Se gândi la orele îndelungate de muncă, la economiile făcute pentru a se putea descurca. Viața ei în Hartley îi oferise satisfacții, dar nu fusese ușoară. Cred că mi-ar plăcea mult așa ceva.

Își continuară drumul în liniște și pace până ajunseră la o cărare ierboasă ce mergea în direcția potrivită. Avansaseră de la zona sălbatică rurală și de la potecile făcute de oi la câmpuri cultivate și drumuri ce puteau fi recunoscute.

Ajunseră în vârful unei creste și văzură Carlisle în fața lor, cu o catedrală tronând maiestuos asupra orașului. Randall spuse:

– E timpul pentru o pauză. Trebuie să-mi întind picioarele.

O ajută pe Julia să coboare și descălecă și el, cu chipul chinuit de durere. Julia și-ar fi dorit să-l poată ajuta, dar, fără leacurile ei, nu putea nici măcar să facă ceai din scoarță de salcie.

Pe lângă drum curgea un pârâu, astfel că atât calul, cât și călăreții se înviorară. După ce bău și-și stropi fața cu apă rece, Julia aruncă o privire plină de dor spre orașul care se profila la orizont.

– Vom avea timp să mâncăm cum se cuvine înainte de a continua.

– Vom avea. Privirea pe care i-o aruncă era admirativă. Ești ca un soldat, Lady Julia. Nu te-ai plâns nici măcar o dată, deși ai fi avut motive din belșug.

– Nici tu nu te-ai plâns, maior Randall, deși piciorul ți-a dat de furcă, îi replică ea.

Gura lui tresări.

–Da, dar eu *chiar* sunt soldat. Se presupune că sunt stoic.

Ea chicoti, gândindu-se că ori se îmbunătățea simțul lui al umorului, ori începea ea să înțeleagă mai bine spiritul lui sec.

Randall își scoase portmoneul și îi întinse câteva bancnote.

–Poftim bani pentru haine. Știi să călărești? S-ar putea să fiu nevoit să închiriez cai de călărie dacă nu există nici o trăsură disponibilă.

Ea puse bine bancnotele, sperând că Randall va reuși să găsească o trăsură. Ultimul lucru de care mai avea nevoie bietul om era să petreacă din nou câteva ore în șa.

–Nu prea am călărit în ultimii ani, dar mă descurc. O să văd dacă îmi găsesc un costum de călărie la magazin.

El își miji ochii și privi înspre oraș:

–Cum Carlisle e înconjurat din trei părți de râuri, există doar câteva drumuri de intrare, ceea ce înseamnă că e mai ușor să fii găsită dacă te caută cineva. Care drum crezi că e cel mai puțin probabil să fie ținut sub observație?

Julia se încruntă ușor, analizând dispunerea orașului:

–Dacă ocolim pe la est, există un pod vechi ce dă spre partea veche a orașului. Magazinul de haine e pe o alee ce se desprinde din drumul acela.

–Atunci, aceea va fi ruta noastră. Am să te las la magazin până vizitez grajdurile de închirieri. Își scoase de pe mâna dreaptă un inel de aur cu sigiliu. Vom ieși mai puțin în evidență dacă pretindem că suntem soț și soție, așa că ia inelul meu. Purtat întors va arăta ca o verighetă.

Căldura umană ce radia din aur îi păru curios de intimă când și-l strecură pe inelar:

–N-o să arătăm ca un cuplu potrivit. Tu ai o înfățișare prețioasă, ești chipeș și aristocratic, în vreme ce eu sunt

ponosită, simplă și ușor de ignorat. Femeilor le va fi milă de tine și se vor gândi că ele ți-ar fi soții mai bune.

El o fixă cu privirea, uluit. Julia nu l-ar fi crezut capabil să roșească.

–Ce idee absurdă. Poate că hainele mele sunt scumpe, dar am călătorit și am dormit în ele, sângele tău nobil e de rang mai înalt decât al meu și, cu siguranță, nu sunt chipeș.

–Te-am considerat chipeș încă de prima dată când ne-am cunoscut, spuse ea gânditoare. De o frumusețe temperamentală, oarecum.

Arăta și mai frumos când râdea.

capitolul 8

Nu se găsea nici măcar o singură nenorocită de trăsură de închiriat în Carlisle în după-amiaza aceea. Cel puțin, Randall nu reuși să găsească nici una. Dacă ar fi fost dispus să aștepte până a doua zi dimineață, ar fi avut de unde alege, dar simțea o dorință aprinsă de a o scoate pe Julia din oraș cât de curând posibil. Carlisle era, evident, un loc în care răpitorii ar fi încercat să dea de urma ei.

Din fericire, găsi doi cai de povară solizi. Randall nu era încântat de perspectiva de a-și petrece câteva ore călare, dar avea să se descurce.

Se întoarse la magazinul ponosit unde o lăsase pe Julia. Deși îi căută din priviri pe bărbații care ar fi putut fi răpitorii ei, nu văzu pe nimeni care să potrivească. Probabil, Crockett încă cerceta dealurile din zona de unde fugise Julia. Dar nu se puteau baza pe acest lucru.

Magazinul era mic, curat, dar aglomerat. Pe mese erau aranjate separat haine pentru bărbați, femei sau copii. O ținută elegantă, deosebit de frumoasă pentru femei, era atârnată pe peretele din spate, compusă dintr-o rochie, un șal și o bonetă. Dar nu o văzu pe Julia. Cu siguranță, nu fusese atât de nesocotită încât să iasă singură!

O mișcare îi atrase atenția și, întorcându-se, o văzu pe Julia cosând într-un colț. Cum ținea capul plecat și era îmbrăcată în haine mohorâte, nu o observase deloc:

–Ai terminat aici, draga mea? o întrebă, încercând să adopte tonul un soț afectuos.

–Ai sosit numai bine. Făcu nod la ață și o rupse cu dinții. Tocmai am terminat de peticit tivul ăsta. Se ridică în picioare și scutură o mantie de un gri închis, apoi și-o înfășură în jurul umerilor. Haina era incredibil de lipsită

de stil. Luă de jos o geantă de voiaj ponosită și strigă printr-o ușă deschisă aflată în spatele micii încăperi. Eu plec, dnă Rown. Vă mulțumesc mult pentru ceai.

–Cu mare plăcere, draga mea, răspunse o femeie cu un accent nordic pronunțat. Să ai drum bun și-ți mulțumesc pentru sfaturi!

Randall luă geanta de voiaj și-i oferi Juliei brațul său. Când ajunseră în stradă, îi spuse:

–O cunoșteai deja pe proprietară?

Julia ridică privirea de sub o bonetă neagră deprimantă.

–Nu, dar a rămas grea și a apreciat cele câteva sugestii pentru a se simți mai bine.

El îi studie ținuta. Culorile erau mohorâte, țesătura uzată și mărimea nu i se potrivea:

–Felul în care te-ai îmbrăcat te face aproape invizibilă, pe cât e omenește posibil. Bravo.

–Am petrecut ani întregi încercând să devin invizibilă. Degetele Juliei se strânseră pe brațul lui. Credeam că mă ascunsesem atât de bine, încât trecutul nu avea să mă mai găsească vreodată. Cu toate acestea, când a apărut Crockett, nu am fost cu adevărat surprinsă.

–În curând, nu vei mai fi nevoită să te ascunzi. După ce ne căsătorim și după ce Daventry îți recunoaște dreptul la viață, o să înceteze să te mai vâneze.

Julia își mușcă buza:

–Chiar crezi c-o va face?

–Da, deși nu va fi încântat. O viață întreagă trăită cu prudență îi permitea lui Randall să-l înțeleagă într-o oarecare măsură pe unchiul său. De dragul supraviețuirii titlului de conte, avea să o facă.

–Sper să ai dreptate, spuse ea încet.

Și el spera asta. Deși se arăta încrezător în fața Juliei, Randall știa mai bine decât oricine că Daventry era un diavol bătrân și imprevizibil.

–Ai reușit să-ți cumperi un costum de călărie? Nu erau trăsuri disponibile, așa că am închiriat cai. Ne așteaptă la un han unde putem lua cina și să ne scriem mesajele.

Ea aruncă o privire spre piciorul lui rănit, dar știu că nu era cazul să îl menționeze.

–Mi-am găsit un costum, deși mi-e mare. Pot să mă schimb la han.

Ieșiră pe strada principală. Julia oftă surprinsă și se dădu în spate, lipindu-se de cărămizile clădirii de pe colț.

–E acolo! Crockett și unul dintre oamenii lui!

–Te-a văzut?

Randall scană oamenii ce treceau pe stradă.

–Nu. Nu cred. Julia își făcu mâinile pumn, încercând să-și mențină stăpânirea de sine. Se uita în direcția catedralei.

Privirea lui Randall se opri asupra unui bărbat înalt, cu față de prădător.

–Poartă o pălărie neagră și o manta de culoare verde închis?

–El e.

Bărbatul care îl însoțea pe Crockett era un tip aspru, amenințător, lipsit de inteligența sălbatică a lui Crockett. Randall își întipări chipurile lor în memorie.

–Au pornit în direcția opusă față de destinația noastră. Putem folosi o străduță lăturalnică pentru a ajunge la han. Din Carlisle pornesc drumuri în toate direcțiile, așa că vom fi probabil în siguranță după ce plecăm.

Julia se sili să-și desfacă pumnii și-l prinse din nou de braț.

–O să mă străduiesc să mă fac și mai invizibilă.

După câteva minute de mers pe jos ajunseră la Leul Alb. Hanul forfotea de lume, dar exista o încăpere privată și li se servi rapid o cină consistentă. Randall încercă să nu se arunce asupra mâncării ca un lup hămesit. Nu era sigur că și reușise. Julia, deși mai reținută, era la fel de entuziastă.

–Mă simt mai optimistă acum, că am mâncat. După ce termină cu masa, Julia se ridică și se duse la fereastră. Nici urmă de Crockett pe aici.

–Boneta ta te ascunde atât de bine, încât probabil că nu te-ar recunoaște nici dacă am călări chiar lângă el. Își termină berea și se ridică în picioare. Am să-i spun grăjdarului să pună șeile pe cai. Grand Turk va petrece noaptea aici, apoi va fi dus înapoi la Hartley mâine dimineață, ducând și eventualele mesaje pe care vrei să le trimiți.

–Am să-mi scriu notele și o să mă schimb în costumul de călărie. Julia dădu drumul draperiei și se întoarse cu spatele spre fereastră. Mi-e greu să cred că ieri dimineață m-am trezit în propriul meu pat din Hartley. Mi se pare că asta a fost într-o altă viață.

–A fost o zi plină de evenimente.

Ea zâmbi:

–Ai un talent de a minimaliza lucrurile.

Dacă acest talent o făcea să zâmbească, el era recunoscător.

Chiar și cu voalul bonetei tras peste față, Julia se simți oribil de expusă când ieșiră călare din curtea hanului și porniră spre nord. Își spuse că Crockett căuta o femeie singură care mergea pe jos, nu un cuplu călare, dar nervii ei erau atât de întinși, încât îi venea să țipe. În pofida încercărilor sale de a privi în șase direcții deodată, fără a-și întoarce capul, încă simțea neliniștea cuibărită în spate, între umeri.

Din fericire, nu purta singură povara acestei sarcini. Randall părea relaxat, dar era sigură că observa totul în jurul lor, lucruri și oameni. Până în acel moment, ea era cea care se bucura de toate avantajele relației lor.

Începu să se relaxeze când ieșiră din Carlisle. Acesta era drumul principal spre Scoția, iar traficul era constant

din ambele sensuri. Printre căruțele țăranilor ce înaintau cu greu, treceau călăreți, trăsuri și, la un moment dat, un poștalion rapid de corespondență.

Randall se relaxă și el, deși privirea îi rămase atentă. La câțiva kilometri la nord de oraș, spuse:

–Călărești bine, chiar dacă îți lipsește exercițiul.

–În copilărie, eram la fel de înnebunită de cai ca și fratele meu, recunoscu ea. Faptul că nu mai puteam călări a fost una dintre cele mai dificile aspecte legate de fuga mea. Aveam o iapă atât de blândă... Se întrerupse brusc și mângâie gâtul calului ei cuminte și nepretențios. În Hartley, aveam o trăsură cu ponei, dar nu mi-am permis un cal de călărie.

–Ai în continuare mâini ușoare și o poziție excelentă în șa.

–Poate, dar îți garantez că atunci când o să ne oprim să ne odihnim peste noapte, voi avea dureri în părți ale corpului despre care am uitat că există! spuse ea cu tristețe.

El rânji.

–Să sperăm că dăm peste un magazin unde se vând alifii.

Ea îi răspunse tot cu un zâmbet, dar își aminti că durerile lui aveau să fie mult mai intense decât ale ei. Se cufundară amândoi în tăcere, în vreme ce după-amiaza părea să nu se mai termine.

Soarele începea să apună când ajunseră lângă un pod jos de piatră, cu taxă, aflat la intrarea într-un orășel.

–Bun venit în Scoția și în Gretna Green, spuse Randall. Înțeleg că există o sală de căsătorii în biroul de încasare a taxei, pentru cei care nu vor să mai aștepte până ajung în oraș.

–Glumești! Julia îi aruncă o privire scurtă însoțitorului ei. Nu, văd că nu glumești. Probabil că unele cupluri chiar sunt foarte nerăbdătoare.

–Pentru un derbedeu care vrea să-și ia de soție o moștenitoare înainte ca tutorii ei s-o salveze, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Randall plăti taxa și își continuară drumul. Încă mai avem câteva ore de lumină. Există un sat la circa opt kilometri mai spre nord, cu două hanuri de poștă. Dacă te simți în stare să mergi mai departe, putem petrece noaptea acolo și să închiriem o trăsură pentru restul drumului.

Înăbușindu-și impulsul de a scânci că își dorea un pat chiar *atunci*, Julia spuse:

–Dacă astfel crește distanța dintre mine și Crockett, mă descurc.

El zâmbi.

–Bravo, fată.

–Ai început să și vorbești în stil scoțian de când ai trecut granița, spuse ea amuzată. Pentru mine, e prima vizită în Scoția, deși am locuit atât de aproape. Până acum, mi se pare că seamănă mult cu nordul Angliei.

–Cu excepția faptului că aici poți să te căsătorești prin simpla declarare a intenției în fața a doi martori, remarcă el. Cât de mult contează o graniță!

Fericită că ei aveau să aștepte să ajungă la Edinburgh pentru a se căsători, Julia studie faimosul atelier de fierărie din centrul orașului când trecură călare pe lângă el:

–Ăsta e locul unde au loc atât de multe căsătorii? Nu am înțeles niciodată obiceiul de a-i cere unui fierar să îndeplinească ceremonia deasupra nicovalei sale.

–Kirkland spune că e din cauză că fierarul e cel care lipește două bucăți de metal pentru a obține una singură, răspunse Randall. Tot astfel cum o căsătorie trebuie să unească un bărbat și o femeie.

Julia îl studie pe Randall din colțul ochiului. Îndepărtat, chipeș, stăpân pe sine. Un bărbat imposibil de ignorat. Aveau să fie vreodată uniți ei doi, la fel

de strâns precum metalul topit ce făcea ca două piese separate să devină una singură? O astfel de apropiere cu un bărbat aproape străin i se părea imposibilă în acel moment.

Însă, pe parcursul zilei ce trecuse, învățase să-l accepte ca protector. În timp, poate că avea să-l vadă și ca pe un soț.

capitolul 9

Cei opt kilometri până la satul următor părură mai lungi. Până să ajungă la destinație, Julia avea dureri în tot corpul.

–Ne-am câștigat dreptul să ne odihnim cum se cuvine peste noapte, într-un pat bun.

–Asta așa e.

Chipul lui Randall era la fel de istovit pe cât era, probabil, și al ei. Din fericire, în stânga apăru un han vechi de piatră, numit Armele Regelui. Intrară călare în curte. Cu toate încheieturile trosnindu-i, Julia coborî din șaua specială pentru femei, imediat ce calul se opri.

Randall sări de pe cal. Când atinse pământul, piciorul drept se prăbuși sub el. Înjură și se prinse de cal pentru a rămâne în picioare.

–Randall! Julia aruncă frâiele calului în mâinile grăjdarului ce tocmai se apropia și sări lângă el. Văzu cu groază că, pe piciorul drept, partea de sus a pantalonilor din piele de cerb mustea de sânge.

Cu capul aplecat, gâfâi.

–Doar... o bucată de șrapnel care taie prin carne să iasă.

Și călărise cu o asemenea rană? Ce nesăbuit! Adresându-i-se grăjdarului, spuse:

–Ocupă-te de cai și adu bagajele înăuntru când poți.

Trase brațul lui Randall peste umerii ei.

–Poți să ajungi înăuntru, în han?

–Lasă-mi... o clipă. După ce inspiră din greu de vreo zece ori, ridică din nou capul. Ești prea mică să-mi servești drept cârjă.

–Am cărat și alți bărbați care erau prea încăpățânați ca să-și dea seama când erau răniți, replică ea.

Randall râse ușor, îndreptându-se și dând drumul șeii:

–E plăcut când te porți fără mănuși. De obicei, ești atât de fină și de delicată.

–Ai un simț al umorului cam ciudat.

Avansând încet, Julia îl ajută pe Randall să urce scările clădirii. Șchiopăta foarte tare și ghici că era amețit de durere.

Înăuntru, o femeie pricepută, ce purta un șorț, veni să-i întâmpine pe hol.

–Eu sunt doamna Ferguson, hangița, spuse ea cu un accent scoțian pronunțat. Privirea îi alunecă spre piciorul însângerat al lui Randall. Probleme?

–Soțul meu, maiorul Randall, are nevoie de un chirurg, răspunse Julia. Există vreunul prin apropiere?

–În Gretna Green.

Julia rosti o înjurătură în gând. Ar fi trebuit să se oprească în Gretna.

–Avem nevoie de o cameră, apă fierbinte, lenjerie curată, laudanum dacă aveți, câteva cuțite ascuțite și o sticlă din cel mai tare alcool disponibil în casă.

–Ăla ar fi whisky-ul local. Hangița preluă o parte din greutatea lui Randall, conducându-i de-a lungul unui coridor ce ducea la partea din spate a clădirii. Am o cameră goală aici, la parter. Cum s-a rănit soțul dumneavoastră?

–Francezii i-au făcut-o.

–Ah, bietul de el! Fiul meu cel mic face parte dintr-un regiment scoțian. Doamna Ferguson îi dădu drumul lui Randall și porni în față să deschidă ușa unui mic dormitor cu pereți goi, dați cu var. Așteptați o clipă, să acopăr patul.

Hangița scoase două pături vechi și grele dintr-un cufăr de lemn și le scutură deasupra cuverturii, în vreme ce Julia îi dădu jos haina lui Randall. Acesta aproape se prăbuși pe pat. Părul blond îi era ud de sudoare.

–Merg să vă aduc materialele, dnă Randall.

–Mulțumesc. Julia își dădu jos mantia și boneta și le aruncă pe spatele unui scaun de lângă pat. Practic, fusese doamna Randall și când fusese căsătorită, dar i se spusese întotdeauna Lady Branford. Îi plăcea mult mai mult să fie doamna Randall.

–S-a dus abilitatea ta de a rămâne invizibilă, spuse Randall, cu ochii închiși. Vorbești ca Lady Julia Raines.

–De fapt, am vorbit ca doamna Bancroft, moașă cu experiență și, neoficial, medic și chirurg.

Îi scoase ghetele lui Randall, recunoscătoare că erau bine purtate și nu de genul celor foarte strâmte, care erau la modă.

–Ai cerut un cuțit. Ai de gând să faci o operație pe câmpul de bătălie?

–Dacă e nevoie. Îi examină gheata de la piciorul drept. Văd că ai ascuns aici un mic pumnal destul de periculos. Oare de ce nu sunt surprinsă?

–Presupun că întrebarea e retorică.

–Cam da. Aș fi șocată dacă nu ai fi înarmat până în dinți. Îl dezbrăcă de pantalonii din piele de cerb, apoi se folosi de cuțit pentru a tăia cracul drept, îmbibat de sânge închegat, al indispensabililor. Sângele curgea dintr-o rană aflată pe exteriorul coapsei. O atinse foarte ușor, smucindu-și mâna și murmurând ceva prea puțin demn de o lady. Ai avut dreptate în privința șrapnelului care își croiește drum spre suprafață. Simt muchii ascuțite.

–Nu e prima dată când a ieșit un șrapnel. Degetele lui strânseră spasmodic pătura când Julia împătură un ștergar subțire de pe lavabou și îl apăsă peste rană pentru a opri sângerarea. Randall inspiră nesigur. Poate ar fi mai bine să folosești briciul din coburii mei.

Părea o idee mai bună decât un cuțit. Chiar atunci sosi și grăjdarul cu bagajele, așa că îi mulțumi și îngenunche să scotocească prin coburi. Tocmai dăduse peste setul de ras al lui Randall când doamna Ferguson intră cu o tavă

plină de obiecte, urmată de o cameristă care purta un urcior cu apă fierbinte.

– Am adus o sticlă întreagă de whisky, cuțite mai mari și mai mici și o mulțime de pansamente. Mai aveți nevoie de ceva, doamnă Randall?

Julia ridică privirea.

– Ar trebui să ajungă. Mulțumesc.

Hangița aruncă o privire neliniștită spre Randall.

– Aveți nevoie de ajutorul meu?

– Ne descurcăm, spuse Randall cu o voce răgușită. Lady Julia a mea e cât se poate de competentă.

Părând ușurată, doamna Ferguson se retrase urmată de cameristă. Julia îmbibă o cârpă cu whisky și șterse briciul și lamele cuțitelor.

Privirea lui Randall se fixă asupra sticlei.

– Irosești un whisky bun.

– Îmi pare rău. Îi așeză la spate câteva perne pentru a putea sta ridicat, turnă o doză de laudanum într-un pahar de whisky și i-l întinse.

Randall dădu pe gât dintr-o suflare jumătate de pahar.

– Probabil ți-ar prinde bine și ție o dușcă, spuse el, dar poate e mai bine să nu bei.

– Am să beau cu plăcere după ce ești bine tu. Îi examină coapsa centimetru cu centimetru, apăsând ușor pe mușchii tari pentru a găsi piesele și mai tari de metal îngropat în carne. Îi era mult mai ușor să se gândească la el ca la un pacient, nu ca la un bărbat. Da' știu că ai o colecție pitorească de cicatrici.

– Chirurgul care mi-a scos majoritatea bucăților de șrapnel mi-a spus că pielea mea zdrelită a reprezentat un record personal pentru el. Randall bău din nou, de data aceasta mai încet. Degetele i se albiră în jurul paharului când Julia atinse zona din jurul rănii.

Când își termină examinarea, ea spuse:

–În afară de bucata cea mare care te face să sângerezi atât de rău, mai este una deasupra genunchiului. Nu ți-a trecut prin piele, dar pare să se fi desprins. E activă.

–Deci rana asta nenorocită îmi provoca durerile alea infernale, bombăni el. Scuză-mi limbajul. Ai să mi-o scoți și pe aia?

Ea își șterse mâinile umede pe fustă.

–Așa aș vrea. Din câte știu eu despre șrapnele, sunt probabil și alte bucăți care au rămas prinse și nu-ți vor cauza probleme, dar asta e pe cale să provoace un dezastru.

–Și se va întâmpla mai degrabă mai devreme decât mai târziu, spuse el în timp ce expiră cu un gâfâit. Ai experiență în tăieturi?

–Cum nu exista un chirurg propriu-zis în Hartley, eu eram cea care scoteam alice, bucăți de lemn și alte obiecte străine care rămâneau înfipte în carnea oamenilor. De obicei, în carnea bărbaților.

Împături o cârpă de pânză curată și folosi apa fierbinte pentru a-i spăla sângele de pe coapsă.

–Bărbații sunt mult mai predispuși la accidente. Dacă te consolează cu ceva, nu i-am tăiat niciodată unui bărbat, din greșeală, ceva ce și-ar fi dorit să păstreze.

Randall zâmbi strâmb.

–E o *mare* consolare.

Culoarea îi mai revenise în obraji, fie din cauza ironiilor, fie datorită whisky-ului, fie pentru că era, în sfârșit, întins în loc să stea în șa.

–O să doară, îl avertiză ea. Crezi că poți să rămâi nemișcat? Pot să-i cer doamnei Ferguson un servitor care să te imobilizeze.

El se strâmbă.

–Mă îndoiesc că ai putea face ceva care să doară mult mai tare decât ceea ce simt deja în picior. Dă-mi doar sticla de whisky.

–Fii atent, îi spuse ea, întinzându-i-o. Combinația de tărie și laudanum poate fi periculoasă.

–Sunt greu de ucis. Înghiți o dușcă zdravănă. În cantități medii, whisky-ul și opiumul creează o distanță plăcută între mintea mea și cuțitul tău.

Cuprinsă de temeri, Julia spuse:

–Încă nu e prea târziu să trimitem după un chirurg adevărat.

El clătină din cap.

–Continuă, draga mea soție. Am cel puțin la fel de multă încredere în tine ca în chirurgii care m-au măcelărit în Peninsulă.

Ea îi zâmbi nesigur, încântată de încrederea lui și speriată de responsabilitate.

–Încă nu sunt soția ta și, după ce termin de tăiat, s-ar putea să vrei să-ți retragi oferta.

El râse și privirea i se lumină.

–După legea scoțiană, suntem deja căsătoriți, Julia. Ne-am prezentat ca fiind soț și soție în fața a doi martori.

–Căsătoriți? Vocea îi trădă neliniștea. Încă nu se simțea pregătită. Poate că e mai bine așa. Fără o ceremonie cum se cuvine, nu trebuie să-ți promit supunere.

–Acum eu sunt cel care nu e surprins, murmură Randall. Am să țin cont de asta. Nu e cazul să mă aștept la supunere.

Ignorându-i comentariul, Julia se pregăti pentru intervenție, așezând cârpe împăturite la îndemână, ca să poată absorbi sângele, și punând ștergare făcute sul de ambele părți ale coapsei lui Randall, pentru a o fixa în loc. Briciul lui și cel mai mic dintre cuțitele dnei Ferguson erau cele mai ascuțite instrumente, prin urmare, le curăță cu whisky din nou. Când se pregăti să înceapă să taie, el spuse:

–Vorbește cu mine.

Ea se opri.

–Despre ce?

–Orice. Cum ai învățat chirurgie?

–Mi s-a părut interesant subiectul. În copilărie, mă strecuram în casa chirurgului din sat să urmăresc ce face. El a fost cel care m-a învățat să folosesc tării pentru a curăța instrumentele. Tamponă sângele de la bucata de șrapnel ce ieșea și se pregăti să taie. Aș fi studiat chirurgia dacă acest lucru ar fi fost posibil pentru o femeie. Dar să lucrez ca moașă e la fel de fascinant și e o meserie pentru femei.

Continuă să vorbească în timp ce lucra. Învățase repede prima regulă în chirurgie: rapiditatea. Cu cât lucra mai repede, cu atât se încheia mai repede intervenția, se pierdea mai puțin sânge, iar soarta pacientului avea să fie mai bună.

Constată că era mai dificil de extras un șrapnel decât o alice, fiindcă bucata de metal era mai mare, de formă neregulată și cu margini zimțate. Dorindu-și să fi avut un forceps, tăie în jurul cocoloșului urât de metal.

–Cred că bucata asta tot încearcă să iasă de ceva vreme. Dacă ar fi fost aproape de suprafață de la început, chirurgii tăi militari ar fi scos-o pe loc.

–Am simțit-o mușcând din picior de câteva luni. La naiba! Tresări când ea introduse lama sub bucata de șrapnel și o făcu să sară din mușchi, dar reuși să-și păstreze coapsa rezonabil de nemișcată.

Tamponă rana deschisă până se curăță, turnă whisky și tamponă din nou, apoi o unse cu miere. El întrebă:

–Miere?

–Asta am învățat de la doamna Bancroft. E mult mai mic riscul ca o rană să se infecteze dacă folosești miere. Îi legă bandajul în jurul coapsei. Asta e gata. Mai ești dispus să mă lași să scot și cealaltă bucată?

–Ai putea, spuse el și luă o înghițitură zdravănă de whisky. Taie în continuare, Lady Macbeth.

–Nu a mânuit ea însăși cuțitul. Mă întreb dacă a regretat faptul că a trebuit să lase asta în sarcina soțului

ei. Guvernatoarea mea m-a pus să învăț pe de rost monologuri din toate piesele lui Shakespeare. Și încă mi le amintesc. *Dă-mi pumnalul!* Asta era Lady Macbeth. A fost, cu siguranță, un chirurg frustrat.

Julia recită și alte monologuri pe care le învățase cu mulți ani în urmă, lucru care-i permise să-și concentreze cea mai mare parte a atenției asupra intervenției.

Incizia era mai dificilă, fiindcă nu era atât de evident necesară și fu nevoită să apeleze la brici pentru a tăia pielea ce nu fusese sfâșiată. Amintindu-și că îl scutea pe Randall – care, nu-i așa?, era soțul ei – de o durere ce ar fi apărut mai târziu, tăie în jurul șrapnelului. Era mai mic decât prima bucată, dar aflat lângă tendoane și ligamente vitale. Rugându-se să nu-i facă rău, se relaxă și scoase bucata păcătoasă de metal.

Mulțumindu-i lui Dumnezeu fiindcă nu părea să fi produs vreun rău iremediabil, bandajă rana și își așeză cu grijă uneltele pe tavă. Apoi se ghemui pe scaunul de lemn de lângă pat. Se simțea ametită, extenuată și, dintr-un motiv oarecare, pe punctul de a izbucni în lacrimi.

–Bea ceva! Randall îi întinse sticla de whisky.

Ea o acceptă și-și dădu capul pe spate, luând o dușcă zdravănă. După ce înghiți, fu cuprinsă de un acces de tuse.

–Doamne Dumnezeule, gâfâi când reuși să vorbească din nou. Băutura asta ar putea doborî un bou!

El chicoti.

–Cam asta e și ideea.

Julia luă o înghițitură mai mică și îi întinse sticla, apoi se ridică în picioare, clătinându-se puțin.

–Se face întuneric. Am să-i cer doamnei Ferguson o lampă.

–Fă-ți rost și de ceva mâncare. Și scoate, te rog, oala de noapte.

Ea se încruntă.

–Te simți destul de bine cât s-o folosești?

–Destul de bine. Apoi intenționez să dorm până mă satur. Randall îi zâmbi cu o dulceață surprinzătoare. Îți mulțumesc, domnița mea îndărătnică. Ești cât se poate de... uluitoare.

Ușor fâstâcită, Julia ieși din cameră și porni spre bucătărie. Dat fiind felul în care o salvase, era bucuroasă că putea, în sfârșit, să facă ceva pentru el.

Soțul ei?

Se călăuzi după mirosul de mâncare pentru a ajunge la bucătăria din spatele casei, unde dna Ferguson era stăpână peste două servitoare:

–Pari frântă, spuse vioi femeia mai în vârstă. Cum se simte soțul tău?

–Se odihnește acum. Va fi bine, reuși Julia să zâmbească.

–Evident că n-a vrut să recunoască nimic până nu s-a prăbușit. Bărbații ăștia! Hangița pufni. Șezi, fată, și mănâncă ceva înainte să te prăbușești și tu. Să tai bucăți de șrapnel din soțul tău pare o sarcină de-a dreptul obositoare.

Julia se gândi puțin.

–Nu e la fel de greu cum e să asiști la o naștere de două zile, dar destul de greu.

–Ești moașă? întrebă doamna Ferguson și nu se lăsă rugată să vorbească despre propriile lăuzii și despre plozii excelenți și sănătoși cărora le dăduse naștere.

Julia se mulțumi să rămână tăcută, lăsând conversația să curgă în jurul ei, în vreme ce hangița îi puse în față o supă groasă de cocoș cu praz, pâine proaspătă, caș și un vas cu ceai. Când termină de mâncat se întunecase complet. Doamna Ferguson o trimise înapoi în cameră, cu o lampă și cu promisiunea de a-i face rost de o trăsură pentru ziua de poimâine. Randall era nevoit să se odihnească o zi, indiferent dacă voia sau nu.

Proaspătul ei soț dormea buștean când ea intră în cameră. Era evident că reușise să se ridice în siguranță,

fiindcă acum era întins sub pături. Arăta... liniștit. Julia își dădu seama că nu-i văzuse niciodată chipul fără a fi străbătut de o notă discretă de durere.

Își spuse crispată că fusese de acord să se căsătorească, nu să împartă un pat. Dar, fiindcă nu voia să doarmă pe podeaua tare și rece, nu prea avea de ales în noaptea aceea.

Bucuroasă că pe costumul de călărie maro și ponosit petele de sânge nu se vedeau aproape deloc, se dezbrăcă în cămașa de noapte. Era o ușurare să scape de corset și de ciorapi. Chiar și capul i se simți ușurat când își desfăcu părul.

Dacă faptul că se prezentaseră ca soț și soție în fața unor martori însemna că azi era ziua nunții lor, asta, presupuse, era noaptea nunții. Tresări când își aminti prima ei noapte cu Branford. Această noapte a nunții era cât se poate de diferită și mulțumea cerului pentru asta.

Verifică temperatura și bandajele lui Randall. Nici urmă de febră. Nici nu mai sângerase. După cum îi spusese doamnei Ferguson, avea să fie bine.

După ce reduse lampa până la o licărire palidă, se strecură sub pături, în stânga lui Randall, rămânând cât de departe de el posibil. Era prea obosită să o mai alarmeze gândul de a împărți patul cu un bărbat masiv. Din fericire, era practic cufundat în inconștiență.

Chiar fără a-l atinge, îi simți căldura corpului. Închizând ochii, fu nevoită să admită că acea căldură era plăcută. Foarte plăcută.

Randall se trezi încet. Capul lui sugera că băuse o idee prea mult și îl durea piciorul drept, dar nu mai era o durere acută. Ceasul lui interior îi spuse că era în jur de ora patru dimineața, deci dormise deja zdravăn. Nu că ar fi fost tentat să se miște. Nu când avea o femeie caldă și moale cuibărită lângă el, în stânga.

Faptul că Julia nu alesese să doarmă pe podea îi dădea speranțe în privința evoluției relației lor. Se potrivea foarte bine sub brațul lui. Brațul ei era înfășurat în jurul taliei lui. Se întrebă care dintre ei se mișcase în somn. Amândoi, probabil, fiindcă păreau să se fi întâlnit la mijloc.

Prin fereastră trecea destul din strălucirea lunii cât să lumineze chipul Juliei. Semăna cu un înger adormit, cu părul întunecat revărsat blând peste umerii înveliți în cămașa de noapte. Simți un val de emoții. Adorație. Recunoștință. Tandrețe.

Nici unul dintre ei nu avea să simtă că erau căsătoriți cu adevărat până nu organizau o nuntă autentică în Edinburgh. Dar iată-i acolo, întinși în același pat. Făcând parte fiecare din viața celuilalt.

Fu surprins de o altă senzație intensă, ce era pur fizică. Rememorând trecutul, își dădu seama că dorința fusese aproape complet redusă la tăcere de când fusese rănit în Albuera. Acea mutenie fusese și mentală, și fizică. Acum, în sfârșit, norul negru ce-i sufocase viața începea să se risipească.

Mângâie blând spatele Juliei. O dorise încă din prima zi în care o văzuse. Acea dorință se născuse din gânduri și din emoții. Acum era întărită de o poftă carnală neostoită. Dorința avea să le complice foarte mult situația. Însă nu putea s-o regrete.

Nu regreta absolut nimic.

Julia se trezi încet, simțindu-se calmă și... în siguranță. Pluti într-o ceață de mulțumire până își dădu seama că era lipită de corpul lui Randall, cu capul pe umărul lui și cuprinsă de brațul lui.

Se crispă, intenționând să se retragă, dar el îi spuse, cu vocea lui profundă:

– Nu-i nevoie să fugi. Chiar dacă mi-aș uita promisiunea de a te lăsa în pace, nu sunt în stare să sar pe tine. Își roti

capul pe pernă până când privirile li se întâlniră. Doar dacă nu cumva detești să fii ținută în brațe.

–De fapt, nu. Se relaxă din nou. Îmi place să fiu cocoloșită într-o dimineață răcoroasă.

–Iar în Scoția ele sunt numeroase.

–Nici în Hartley nu lipseau.

Iar patul ei fusese mult mai puțin confortabil. Pisica ei se străduia să-l încălzească, dar Whiskers avea trupul mic.

–Cred că ăsta e unul dintre principalele motive pentru care se căsătoresc oamenii, spuse Randall meditativ. Pentru atingere. Pentru căldură și apropiere. Pasiunea e bună și frumoasă, dar durează puțin. Atingerile pline de afecțiune pot avea loc mult mai des.

Julia își înclină capul pentru a-i studia chipul, surprinsă.

–Nu știam că ești un romantic.

El râse.

–Nu sunt. Genul ăsta de apropiere e mai degrabă o plăcere animală, ca atunci când se îngrămădesc laolaltă puii de pisică sau cățelandrii.

Branford nu o atinsese niciodată cu gândul la o astfel de plăcere. El era mai interesat de durere. Crispându-se, schimbă subiectul.

–Ai avut amante care ți-au stârnit gustul pentru plăceri de cățelandru?

–Cred că mi se trage de la mama mea, spuse el gânditor. Îi plăcea la nebunie să mă îmbrățișeze. Nu mi-am dat seama până acum, dar îmi amintești puțin de ea. Nu neapărat prin aspect sau personalitate, dar aveți în comun o oarecare căldură sufletească.

Julia știa de la pacienții ei că, în multe căsnicii îndelungate, intimitatea fizică era foarte rară. Dacă Randall se putea mulțumi cu o femeie plină de afecțiune și cu o atitudine maternă, în locul unei soții pline de pasiune, era posibil să se potrivească foarte bine.

–Și mamei mele îi plăcea la nebunie să mă îmbrățișeze. Nu prea se potrivea unei ducese. Acesta era, poate, și motivul pentru care Julia savura acea îmbrățișare caldă, ce nu-i impunea nimic. Își petrecuse mulți ani fără a avea parte de destule atingeri. Mi-ar plăcea să stau întinsă așa toată săptămâna viitoare.

–Și mie mi-ar plăcea, spuse el cu regret. Dar trebuie să ne ridicăm și să pornim la drum.

–Nu vom avea o trăsură decât mâine, spuse ea îngropându-se adânc sub brațul lui. Așa că resemnează-te să petreci o zi întreagă mâncând și dormind.

El râse, iar vibrația din pieptul lui îi aminti de torsul unei pisici.

–Văd că am fost învins. Prea bine, atunci, azi ne vom odihni. Ar trebui să fim destul de feriți aici.

Ațipind din nou, cu trupul lipit de cel al lui Randall, Julia decise că, dacă asta aștepta el de la căsătorie, ea, una, era cât se poate de încântată.

capitolul 10

Julia privi pe fereastră în vreme ce trăsura lor ieși din curtea hanului Armele Regelui și coti spre nord, în direcția Edinburgh.

– După atâția ani liniștiți în Hartley, acum am impresia că sunt permanent în mișcare. Totuși, au trecut doar trei zile de când am fost răpită.

– Trei zile pline de evenimente, îi aminti Randall. Dar ziua de ieri a fost liniștită.

Din fericire. Randall se dovedise un soț prea puțin solicitant, dormind în cea mai mare parte a zilei, trezindu-se de două ori pentru a mânca lacom, înainte de a se prăbuși din nou în somn. Dar corpul lui se dovedise înțelept. Când îi verificase bandajele de pe coapsă, spre sfârșitul după-amiezii din ziua precedentă, rănile rămase în urma intervenției erau pe jumătate vindecate.

– Ești un pacient care-mi oferă mari satisfacții, remarcă Julia. Azi de dimineață, erai atât de robust și de temerar, încât de-abia dacă ai avut nevoie de bastonul cel vechi și strâmb pe care ți l-a oferit doamna Ferguson. Pot să-mi spun singură că sunt pricepută în arta vindecării.

El râse.

– Chiar ești. Am fost ciopârțit de experți și, pe lângă faptul că te situezi bine printre ei, ești și mult mai frumoasă.

Ea își feri privirea, jenată de compliment:

– O minciună galantă, maior Randall.

– E adevărul, Lady Julia. Ai petrecut atât de mult timp încercând să devii invizibilă, încât ai uitat cât ești de atrăgătoare ca femeie.

Ea continuă să privească dealurile spectaculoase ale Scoției, sfâșiată între plăcere la gândul că o găsea atrăgătoare și un disconfort extrem.

Mâna lui caldă o cuprinse pe a ei:

–Ești cu adevărat încântătoare, Julia, spuse încet. Cândva, înainte să te căsătorești, probabil știai asta, și cu siguranță îți plăcea să fi admirată. E firesc. Deși ai avut motive să uiți asta în anii care s-au scurs de atunci, a-ți recăpăta viața înseamnă a accepta tot ceea ce ești. Inclusiv faptul că ești încântătoare.

Ea zâmbi strâmb.

–Încă nu pot face asta. Lasă-mă să mă obișnuiesc treptat cu ideea că sunt acceptabilă.

–Prea bine, doamna mea. Vocea îi era caldă de umor. Arăți destul de acceptabil azi. Ce ten acceptabil! Te rog, dă-ți jos boneta să-ți pot admira părul castaniu acceptabil.

Râzând, reuși să-și îndrepte privirea spre el, în vreme ce-și dădu jos boneta. În trecut, găsise intimidante trăsăturile lui austere, fin tăiate, dar nu mai era cazul.

–Nu-mi vine să cred cât ești de plăcut, maior Randall. Erai atât de țepos prima dată când ne-am întâlnit.

–Ai dreptate, nu-mi stă deloc în fire să fiu plăcut, spuse el solemn. Pentru binele tău, sper să nu mă întorc la personalitatea mea obișnuită, posacă.

Deși expresia de pe chipul lui era sobră, umorul îi strălucea în priviri. Durerea nu mai arunca o umbră pe fața lui.

–Încă de când ne-am întâlnit, ai avut de-a face cu bucăți de metal ce-ți tăiau în carne încercând să iasă. Asta ar justifica destul de mult din posomoreală.

El oftă.

–Sper că ai scos și ultimele bucăți de șrapnel ce se mai deplasau. Deși mă doare piciorul, pentru prima dată de mai bine de un an nu mai simt o durere acută.

–Lamele îmi sunt pregătite dacă e nevoie să-ți lecuiesc din nou proasta dispoziție.

El ridică din sprâncene.

–Asta e o promisiune sau o amenințare?

–O amenințare, spuse ea dulce.

–Am să țin cont de asta, zise el devenind gânditor. Cred că a ajutat și faptul că, după ce am încetat să-ți mai opun rezistență, am devenit mult mai relaxat. Timp de mulți ani, viața mea a însemnat durere și război. Acum, cu tine, pot să-mi imaginez o viață dincolo de astea.

–Viața unei moașe de la țară se deosebește cât se poate de mult de viața în război, consimți ea, înțelegând mai bine de ce era atras de ea. Acum, că am lăsat în urmă vechile noastre vieți, ce ne așteaptă? Cum nu sunt o persoană îndrăzneață, mă bucur că nu fac parte din armată, dar unde vom locui? Spuneai că ai o mică moșie?

–Am moștenit Roscombe de la mama mea. E lângă Cirencester și am locuit acolo în copilărie. Deși nu e atât de grandios ca domeniul pe care ai fost crescută, cred că o să-ți placă, rânji el. De-abia aștept să dau câteva ture pe moșia mea și să aflu mai multe despre oi și despre culturi. Poate am să devin un nobil vânător. Cu o haită de câini, cu favoriți și c-un chip rumen.

Ea râse:

–Așa ceva nu-mi pot imagina. Dar îmi place ideea unei vieți boierești, confortabile și nu prea pretențioase. Presupun că am face ocazional și vizite la Londra?

–Desigur. După cum știi, Ash mi-a permis să folosesc un apartament din cadrul Casei Ashton, dar am putea închiria o casă dacă preferi.

–S-ar putea să nu-mi placă Londra atât de mult, încât să-mi doresc o casă acolo. Dacă Ashton e de acord, ar fi plăcut să locuim cu el și cu Mariah când suntem în oraș. Privi gânditoare spre dealurile scoțiene masive. Nordul e foarte frumos, dar mi-au lipsit câmpiile prietenoase

și satele din sudul Angliei. O să-mi facă plăcere să mă întorc acolo.

–Ai să-ți continui munca de moașă? întrebă el pe un ton relaxat, de parcă întrebarea nu ar fi avut prea mare importanță.

Julia își întoarse brusc capul spre el.

–Mi-ai da voie?

–După ce ai fost căsătorită cu îngrozitorul meu văr, cred că ți-ai câștigat dreptul de a lua singură deciziile legate de viața ta, spuse el împăciuitor. În plus, dacă încerc să-mi impun voința prea des, ai să mă părăsești. Aș prefera să nu se întâmple asta.

Julia își dădu seama că Randall o ținea în continuare de mână, iar ea îl strângea suficient de tare cât să împiedice circulația sângelui. Își desfăcu blând strânsoarea.

–Nu mă proiectasem atât de mult în viitor, dar ai dreptate. Îmi place să aduc pe lume copii și nu voi mai trăi niciodată într-o colivie.

–Nici nu intenționez să te bag într-una. Privirea lui era concentrată. Ai un talent de a vindeca. Nu vreau să lipsesc lumea de abilitățile tale. Dar Gloucestershire nu duce lipsă de medici și de chirurgi, deci ar trebui să te mulțumești doar cu activitatea de moașă. Astfel, ai putea să aduci pe lume copii și ți-ar rămâne timp și să îndeplinești rolul de stăpână a conacului.

–Mi se pare un plan foarte rezonabil, consimți ea, minunându-se că Randall accepta valoarea muncii ei și înțelegea ce însemna pentru ea. Nu sunt deloc obișnuită cu bărbați care să nu își impună voința, așteptându-se ca femeile să li se supună.

–Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții de adult atât dând, cât și primind ordine, adesea pe jumătate nebunești sau tragice, spuse el trist. Mi se pare foarte atrăgătoare arta blândă a compromisului.

În spatele umorului lui sec, Julia simți extenuarea adusă de anii întregi petrecuți în război și într-o poziție de comandă. Buzele i se curbară lent într-un zâmbet:

–Încep să cred, maior Randall, că o căsnicie între noi chiar ar putea avea un viitor.

Și mai surprinzător era faptul că începea să-și dorească acest lucru cu adevărat.

*

Călătoria până la Edinburgh fu rapidă și eficientă și o încheiară într-o singură zi lungă, cu cai de poștă și cu câteva opriri scurte pentru a mânca. În pofida zgâlțâiturilor trăsurii, Randall reuși să doarmă o bună parte din drum. Julia îl invidia. Era un talent util și care avea să-i grăbească vindecarea.

La amurg, trăsura opri în fața arătoasei locuințe de vară a lui Kirkland. Cât traversaseră Edinburgh, pe care Julia îl găsea mai atrăgător și mai necizelat decât se așteptase, Randall făcu diverse comentarii despre oraș. Julia spera că avea să li se ofere ocazia de a vizita și castelul, care trona impunător deasupra orașului.

Ajutând-o să coboare de pe bancheta poștalionului, Randall îi spuse:

–Aici am locuit cu Kirkland în cursul vizitei mele recente. Fiindcă el călătorește foarte mult pentru a se ocupa de afacerea sa de transporturi, mătușa lui favorită locuiește aici și are grijă de casă. O să-ți placă de doamna Gowan, iar ei o să-i placă la nebunie să te ajute să te pregătești pentru o nuntă rapidă, dar respectabilă.

Ea ridică o privire nesigură spre fațada de piatră.

–Ești sigur că Lord Kirkland nu se va supăra că m-ai adus aici?

–Cât se poate de sigur. Randall luă bastonul într-o mână, apoi îi oferi celălalt braț. Te place. Mi-a spus că tu și Mariah, prin compania voastră, ați făcut mult mai plăcută călătoria de la Hartley la Londra.

Julia îl luă de braț când urcară scările. Nu mai șchiopăta aproape deloc.

–În afară de faptul că te-ai încruntat la mine, a fost o călătorie plăcută.

–După cum ziceam, viața e mult mai ușoară acum, când nu mai opun rezistență farmecelor tale.

Randall bătu la ușă, apoi îi spuse majordomului care le deschise:

–Credeai că ai scăpat de mine, Tanner, dar te-ai bucurat prea repede.

Majordomul chicoti.

–Mă bucur să vă văd din nou atât de curând, domnule. Lord Kirkland va fi încântat și el.

Privirea curioasă a majordomului alunecă spre Julia.

–Mi-am schimbat planurile, spuse Randall cu un zâmbet.

Înclinându-se, majordomul îi pofti înăuntru.

–Dacă doriți să așteptați în salon, îl voi anunța pe Excelența Sa că ați sosit.

Deschise ușa din dreapta.

Julia intră în salon, în vreme ce Randall zăbovi să mai discute cu majordomul. Tocmai își scotea mănușile, când observă o siluetă familiară la masa de scris din fața ferestrei.

–Lord Masterson?

Maiorul cel masiv și calm era și el unul dintre prietenii din Westerfield care îl căutase pe ducele dispărut și avusese o atitudine foarte tolerantă față de ea și de Mariah.

–Credeam că sunteți în campanie în Spania.

Bărbatul își înălță privirea, apoi se ridică în picioare și se îndepărtă de fereastră:

–Îmi pare rău, dar nu sunt Masterson. Sunt fratele lui vitreg, mai puțin respectabil și cu mult mai puțin legitim, Damian Mackenzie. Iar dumneavoastră sunteți...?

Acum, că nu mai avea strălucirea ferestrei în spatele lui, Julia își dădu seama de greșeală. Acest bărbat și Masterson

aveau trăsături similare și siluete masive, musculoase, dar străinul avea nuanțe mai pronunțate de roșcat în păr și o licărire strengărească în ochi. Ochi ce erau de culori diferite, după cum observă când se apropie de ea. Unul căprui, unul albastru. Surprinzător și ușor derutant.

Se întrebă scurt cum să se prezinte. Lady Julia Raines cea de rang înalt nu s-ar fi coborât la așa ceva, dar, în pofida dorinței lui Randall de a-și revendica din nou titlul, nu se mai simțea ca fiica unui duce. Nu fusese niciodată cu adevărat doamna Bancroft, refuza să fie Lady Branford și nu era încă doamna Randall. Se mulțumi să spună:

–Eu sunt Julia. Anost de legitimă.

–Bun răspuns, spuse acesta relaxat. Da, stimatul meu frate e în Spania, cu instinctul de a se feri când e cazul, sper eu.

–Ați fost elev tot la Academia Westerfield, domnule Mackenzie? întrebă ea. Am înțeles că prieteniile legate acolo tind să dureze.

–Te rog, spune-mi Mac. Detest să fiu luat în serios, spuse el cu un zâmbet vizibil poznaș. Da, am ieșit tot din sânul Academiei Westerfield, la doi ani după Will.

–Mac e dovada vie că nici măcar Lady Agnes nu poate face minuni cu toți băieții ei răi, spuse Randall, intrând în cameră în spatele Juliei. Veni în față și-i întinse mâna. Mă bucur să te văd. Au trecut – se gândi puțin – mulți ani.

–Mi-a părut rău când Kirkland mi-a spus că ai plecat cu o zi înainte să sosesc eu, zise Mackenzie, strângându-i mâna. Ce te-a făcut să te întorci la Edinburgh?

Randall își așeză mâna caldă pe partea de jos a spatelui Juliei.

–Suntem logodiți și m-am gândit că Kirkland o să ne ajute să organizăm o nuntă scoțiană.

–Te căsătorești cu fata asta? exclamă Mackenzie, căscând gura a mirare.

–Sper că insulta din tonul tău nu a fost intenționată, spuse Randall rece.

–Scuze, nu intenționam să vă insult, zise el și se înclină în fața Juliei. Atâta că nu mi-ai părut niciodată genul care să se însoare, Randall. Vă urez multă fericire amândurora.

Julia îi mulțumi din cap, întrebându-se dacă Mackenzie își ascundea surpriza că un bărbat atât de arătos ca Randall se căsătorea cu o femeie simplă și ponosită ca ea. Era o uluire firească, dar nici măcar un pungaș declarat nu ar fi pus o astfel de întrebare.

Momentul penibil se încheie când intră Kirkland, la fel de întunecat, de arătos și de enigmatic pe cât și-l amintea:

–Randall, ce te aduce înapoi...? Julia! Renunță la detașarea lui obișnuită pentru a-i zâmbi larg și a-i strânge mâna. Randall e ca fiul rătăcitor care se întoarce mereu, dar să te văd pe tine e o plăcere cât se poate de neașteptată.

–Julia și cu mine suntem logodiți și speram să ne putem căsători în casa ta, spuse Randall. E... o poveste cam complicată.

Kirkland păru surprins și el, deși își ascunse surpriza mai bine decât Mackenzie.

–Mătușa mea, Maggie, iubește nunțile și va fi încântată să vă ajute să o organizați pe a voastră. A ieșit peste zi, dar se întoarce deseară. Dă-mi voie să te conduc la camera ta, Julia. După ce îți tragi puțin sufletul, coboară și putem discuta despre complicații la cină. Randall, tu stai în camera în care te-ai cazat ultima dată. Mac, spune-i, te rog, lui Tanner să pună masa pentru patru persoane.

Lord Kirkland era un bărbat eficient. În vreme ce o conducea la etaj, Julia încercă să-și amintească puținul pe care îl știa despre el. Moștenise titlul de la tatăl său englez, dar mama sa fusese fiica unui negustor scoțian înstărit. În copilărie, manifestase o curiozitate regretabilă față de rudele sale scoțiene și față de negoțul lor, prin urmare fusese trimis la Academia Westerfield. În loc să devină respectabil, se transformase și el în magnat de transporturi.

Kirkland o conduse într-o cameră de oaspeți spațioasă, cu o vedere superbă spre castelul Edinburgh, care se profila în depărtare.

–Cred că această cameră e în stare bună. Va veni o cameristă să verifice.

–Sunt sigură că e bună. Mai mult decât bună. O examinare rapidă îi arătă că Kirkland le asigura tot confortul oaspeților săi. E foarte generos din partea ta să ne primești astfel, pe neașteptate.

–Am avut oaspeți mult mai neașteptați decât tine. Ochii îi licăriră. Și unii mai puțin respectabili.

Sub un impuls de moment, Julia spuse:

–Randall mi-a zis că în Scoția o femeie are drepturi egale în a cere divorțul ca un bărbat. E adevărat?

–Așa e. Fără a mișca un singur mușchi, Kirkland deveni foarte concentrat. Te-ai îndoit de cuvântul lui Randall? N-ar trebui s-o faci. E înspăimântător de sincer.

–Nu m-am îndoit de sinceritatea lui. Se întoarse să-și dezbrace mantaua. Dar era posibil să nu fi fost corect informat.

–El rareori se înșală. Kirkland o privi gânditor. E ciudat să te interesezi despre divorț în ajunul unei nunți. Ai dubii?

Deși tonul lui era neutru, îngrijorarea față de viitorul prietenului său se simțea clar.

–Îmi place Randall foarte mult, îl asigură Julia. Nu sunt sigur că îmi place și căsătoria la fel de mult.

–Samuel Johnson spunea că o a doua căsătorie reprezintă triumful speranței în fața experienței, spuse Kirkland. Unde am fi fără speranță? Chiar dacă Randall e cam începător, e unul dintre cei mai perspicace oameni din câți cunosc, iar loialitatea lui e absolută.

–Am constatat și eu. Sunt norocoasă. Zâmbi strâmb. El, mai puțin.

–Dubiile sunt firești când te gândești să faci un pas atât de mare, dar eu cred că s-ar putea să vă potriviți destul

de bine. O bătaie în ușă anunță intrarea cameristei, care aduse geanta modestă a Juliei cu lucrurile ei și un urcior cu apă fierbinte. Kirkland se îndreptă spre ușă. Te aștept jos când ești gata.

După ce plecară Kirkland și camerista, Julia își turnă apă în lighean și începu să se spele. Deci unul dintre prietenii vechi ai lui Randall considera că acesta s-ar potrivi cu Julia? Poate că speranța avea să triumfe, într-adevăr, în fața experienței.

capitolul 11

Când Randall termină de redactat scrisoarea care i-ar fi permis Juliei să se elibereze mai ușor din căsnicie, își spuse că ea avusese suficient timp să se revigoreze. Traversă holul și bătu la ușă, anunțându-și numele. Piciorul îl durea puțin după călătoria îndelungată și dificilă din acea zi, dar azi se descurca mult mai bine fără baston.

Intră când Julia își exprimă permisiunea. Chiar și în rochia aceea ponosită, care nu i se potrivea, mireasa lui arăta absolut încântător. Părul castaniu strălucitor, ce îi trecea de umeri, era mult mai mult decât acceptabil, iar trăsăturile ei delicate și tenul fără cusur îl făcură să-și dorească să le atingă.

De fapt, își dorea cu destul de multă ardoare să traverseze încăperea și s-o strângă în brațe, dar expresia ei rezervată arăta clar că nu avea dispoziția necesară. Faptul că îl invitase în dormitorul ei fără ezitare era un progres suficient pentru acea zi:

–Sunt chiar în camera de vizavi. Aproape și, totuși, prea departe.

Ea îi aruncă un zâmbet scurt.

–Chiar nu putem dormi împreună aici, fiindcă nu suntem tocmai căsătoriți. Sper ca noaptea să nu fie prea rece.

–Încă două sau trei zile, și vom fi soți legitimi în ochii lumii.

Deși împărțiseră patul doar preț de două nopți, în noaptea aceea avea să-i simtă lipsa. Îi întinse scrisoarea pe care tocmai o redactase.

–După cum mi-ai cerut.

Ea despături hârtia și citi cele câteva rânduri.

–Prea bine. Mulțumesc.

Cu o expresie indescifrabilă, Julia puse scrisoarea deoparte și începu să-și prindă părul la spate. Randall speră că, după ce oficiau căsătoria, Julia avea să accepte și un stil mai puțin auster.

–Nu știam că Will Masterson are un frate, remarcă ea.

–Mac e copilul unei actrițe și motivul pentru care Will a sfârșit prin a ajunge la Academia Westerfield, îi explică Randall.

–M-am întrebat și eu, spuse Julia, cu mâinile mișcându-i-se rapid, în timp ce-și îmblânzea buclele într-o coafură severă. E ușor de înțeles de ce restul prietenilor tăi au fost trimiși la o școală pentru băieți dificili, dar mi-e greu să mi-l imaginez pe Will ca fiind o sursă de probleme grave.

–Mama lui Mac a murit când el era destul de mic, așa că a fost trimis în casa tatălui său, pentru ca lordul Masterson să poată decide ce să facă în privința lui, îi explică Randall. Will, care e cu vreo câțiva ani mai mare, s-a atașat foarte tare de frățiorul lui. Cred că tatăl lor ar fi preferat să-l trimită pe Mac la un orfelinat, unde să poată fi dat uitării, dar Will nu i-a permis asta. A refuzat să plece la școală dacă nu venea și Mac. După cum ai remarcat, Will nu e din fire un om care să provoace probleme.

–Spre deosebire de tine, spuse Julia, zâmbindu-i din nou scurt.

–Spre deosebire de mine, consimți Randall, amuzat. Dar poate fi destul de remarcabil de încăpățânat. Lordul Masterson nu ținea să-și trimită fiul din flori la o școală cu reputație, precum Eton sau Harrow, așa că Academia Westerfield era o alternativă bună.

–Domnul Mackenzie a avut noroc să intre sub protecția lui Will, spuse Julia, prinzându-și nemiloasă cu agrafe și ultimele bucle întunecate. Dar părea destul de lipsit de respect față de fratele său. Neserios.

–Așa e Mac. Și-ar da viața pentru Will fără să ezite. Luându-l peste picior în tot acest timp. Randall îi oferi brațul.

–Coborâm?

Julia își vârî mâna sub brațul lui. Randall era încântat de aceste mici semne care arătau că, acum, formau un cuplu.

–De ce au părut Kirkland și Mackenzie atât de surprinși de ideea că vrei să te căsătorești? îl întrebă când ieșiră din cameră.

–În trecut, susțineam cu ardoare că n-am de gând să-mi iau o soție, mai ales dacă acest lucru i-ar fi produs satisfacție unchiului meu, Daventry, spuse el zâmbind. Zâmbi strâmb. De-abia recent mi-am dat seama cât ar fi de stupid să-mi refuz ceva ce-mi doresc, doar fiindcă își dorește și el același lucru.

–Înțelepciunea sobră a maturității.

Schimbară o privire caldă. Pornind spre scări, el spuse:

–Cred că e mai bine să le explicăm lui Kirkland și lui Mackenzie că Daventry te vânează și care îi sunt motivele. Să spun eu povestea?

Ea oftă.

–Te rog. Atâta doar – nu le împărtăși detaliile mai umilitoare.

–N-am s-o fac, îi promise. Și nici unul dintre ei nu va vorbi despre nimic ce ai dori să păstrezi secret. Începură să coboare scările. Acum, Lady Julia Raines, e timpul să ieși din umbră și să pășești în lumină.

–Nu vom mai avea nevoie de tine, Tanner, spuse Kirkland.

După ce majordomul se retrase din sala de mese, continuă:

–Sper să mi se recunoască meritul de a-mi fi ținut curiozitatea în frâu pe durata cinei. Julia, ți-ai dorit vreodată

să afli ce discută bărbații la un pahar de vin roșu? Acum ai ocazia.

–Cred că e mai bine pentru mine să nu știu. Dădu să se ridice și să se retragă, când surprinse privirea lui Randall asupra ei.

Aproape că îl auzi spunându-i în gând că, dacă avea de gând să înfrunte societatea din Londra, trebuia să fie în stare să înfrunte doi bărbați care erau prietenii lui.

–Dar presupun că ar trebui să rămân, din moment ce conversația se referă la mine.

Kirkland aprobă din cap, de parcă ar fi fost firesc.

–Dacă nu cunoști eticheta legată de vinul roșu, mi se permite să servesc o doamnă aflată în dreapta mea – îi turnă o jumătate de pahar de vin rubiniu, dar, în rest, tradiția cere ca întotdeauna carafa să fie împinsă spre stânga – făcu o demonstrație împingând carafa de cristal pe lemnul de mahon lustruit, până la Randall – și să nu fie ridicată niciodată dacă nu e nevoie, fiindcă un gentleman care a băut prea mult ar putea vărsa din el.

–Ceea ce ar fi o pierdere regretabilă, spuse Mackenzie pios.

În vreme ce Randall își turna vin, Kirkland spuse:

–Ai pomenit că povestea din spatele logodnei voastre e complicată, Randall. Vrei să ne dai detalii?

–Deși o cunoașteți pe Julia ca fiind doamna Bancroft, adevăratul ei nume e Lady Julia Raines, spuse Randall scurt, împingându-i carafa lui Mackenzie.

Mackenzie înlemni preț de o clipă, atât de surprins, încât uită, pe moment, să-și umple paharul.

–Ai fost căsătorită cu Branford, Lady Julia?

Julia tresări în gând.

–Da.

–Condoleanțele mele.

–Legate de moartea lui? întrebă ea sec.

–Legate de faptul că ai fost căsătorită cu el.

Mackenzie făcu o mutră ca și cum ar fi băut vin acru. Își turnă de băut, apoi împinse carafa înapoi spre Kirkland.

– Probabil a fost diavolul în persoană ca soț, iar asta ca să mă exprim eufemistic.

– Exact, spuse Randall, scoțând-o pe Julia din centrul atenției, din fericire. Într-o zi, când era beat și devenise violent, Julia l-a împins, încercând să scape de el. Branford a căzut, s-a lovit la cap și a murit. Din păcate, tatăl său, unchiul meu Daventry, a dat vina pe Julia. Situația a devenit atât de dificilă, încât Julia și-a înscenat propria moarte și a fugit.

Kirkland ridică din sprâncene.

– Am bănuit că trecutul tău e neobișnuit, Julia, dar n-am ghicit asta. Dacă faci parte din familia Raines, înseamnă că ești fiica lui Castleton?

– Am fost cândva, spuse ea scurt. M-a renegat.

– Rămâi oricum fiica lui, indiferent ce decizie a luat bătrânul bădăran în privința testamentului său, spuse Kirkland studiind-o cu atenție. Deci te-ai ascuns în sălbăticiile ținutului Cumberland și ai devenit moașă. Randall te-a convins să renunți să te mai ascunzi?

– Eu m-aș fi mulțumit să rămân în Hartley pentru totdeauna.

Se gândi melancolică la viața ei liniștită și folositoare și la prietenii pe care și-i făcuse acolo.

– Dar probabil am fost recunoscută când am vizitat Londra cu Mariah, fiindcă acum patru zile am fost răpită de oamenii lui Daventry. Din întâmplare, Randall era în vizită în Hartley și a venit după mine când a aflat. M-a salvat din mâinile celor patru răufăcători, a sugerat să ne căsătorim și iată-ne aici.

Kirkland și Mackenzie se uitau amândoi fix.

– Doar patru, Randall, spuse Mackenzie ironic. Nici nu prea merita să pomenești episodul, din moment ce erau mai puțin de șase.

Randall ridică din umeri.

–Nu s-a ajuns la nici o luptă. În timp ce își odihneau caii de la trăsură, eu am găsit-o pe Julia și am plecat împreună sub protecția întunericului.

–Stai să văd dacă am înțeles corect, Randall, spuse Kirkland încet. Te căsătorești cu văduva vărului tău. Unchiul tău, al cărui moștenitor ești, o consideră o ucigașă și caută să se răzbune, acum, când știe că e în viață. Îți cauți singur belele sau te găsesc ele?

–Nu sunt sigur dacă dorința mea de a mă căsători cu Julia face parte din vreuna dintre aceste categorii, răspunse Randall. Deși faptul că e văduva vărului meu reprezintă o complicație, mi-am dorit să mă căsătoresc cu ea încă dinainte să aflu asta. Chiar dacă nu aș fi avut această dorință dinainte, mi-ar fi fost greu să nu intervin când am auzit că niște bărbați i-au intrat cu forța în casă, au legat-o pe ucenica ei și au luat-o pe sus ziua în amiaza mare.

–Evident că nu, se încruntă Kirkland. Julia e în continuare în pericol? Așa s-ar părea.

–Cred că Daventry își va struni dulăii după ce îl vizitez și îl informez despre căsătoria noastră. Vrea să vadă un moștenitor sănătos pentru titlul de conte înainte de a muri, iar asta înseamnă să o accepte pe Julia drept soția mea, încruntă Randall din sprâncene. Nu prea cred că oamenii lui Daventry ne vor mai găsi, de vreme ce ne-am îndepărtat de Cumberland. Dar până nu ajungem la Londra și până nu discutăm cu unchiul meu – da, s-ar putea să existe unele pericole.

–Eu urmează să mă întorc la Londra în curând, spuse Mackenzie, de data aceasta serios. Dacă vrei, pot să călătoresc alături de voi.

–N-aș putea spune că mi-am imaginat vreodată c-ai să mă însoțești în luna de miere, Mac, spuse Randall, strâmbând din buze. Dar da, ne-ar prinde foarte bine. Pentru orice eventualitate.

Mackenzie zâmbi încântat, lăsând din nou deoparte seriozitatea.

–Splendid! O călătorie îndelungată e întotdeauna mai interesantă dacă există posibilitatea să se lase cu bătaie.

–Noi o să ocolim prin Cumberland, să luăm câteva dintre lucrurile Juliei, îl avertiză Randall. Asta va prelungi călătoria cu vreo câteva zile.

Celălalt bărbat ridică din umeri.

–Voi vedea o parte din țară necunoscută până acum.

Ușa sălii de mese se deschise și o femeie de vârstă mijlocie, elegant îmbrăcată, dădu buzna în încăpere.

– Nu pot să plec din casă nici măcar o zi, că lucrurile o iau razna! Îi zâmbi afectuos nepotului ei, studiindu-i pe oaspeți. Tanner spuse că maiorul Randall s-a întors cu logodnica lui, iar eu voi avea de organizat o nuntă?

Kirkland chicoti, iar bărbații se ridicară în picioare.

–Adevărat a grăit, mătușă Maggie. Dacă nu cumva logodnica lui Randall preferă să se organizeze altfel. Lady Julia Raines, fă cunoștință cu doamna Margaret Gowan, cea mai înspăimântătoare dintre mătușile mele. Vă voi lăsa pe voi două să puneți la punct planurile pentru nuntă.

Julia se ridică.

–Din moment ce prezența mea nu mai e necesară, vă urez noapte bună, ca să puteți renunța la comportamentul galant, distinși gentlemeni.

–Suspiciunile tale mă rănesc, spuse Mackenzie din suflet.

Randall râânji.

–Aș zice că te-a ghicit bine, Mac. Somn ușor, Julia!

Privirea lui arătă clar cât de mult și-ar fi dorit să i se poată alătura mai târziu.

Surprinsă de cât de mult își dorea și ea același lucru, Julia i se alătură doamnei Gowan.

–Să mergem să bem un ceai până îmi spui ce ți-ai dori pentru nuntă, spuse femeia mai în vârstă.

Avea o atitudine veselă și practică, ce-i amintea Juliei de doamna Ferguson de la hanul Armele Regelui.

După ce porunci ca ceaiul să fie adus în salonul ei privat, doamna Gowan o conduse pe Julia într-o sufragerie mobilată confortabil.

–Simte-te ca acasă, Lady Julia. Făcu un semn spre fotolii. Sunt sigură că ai o poveste interesantă, dacă dorești să mi-o împărtășești, fetițo. Maiorul Randall nu avea deloc gânduri de însurătoare când a plecat de aici săptămâna trecută.

–Decizia a fost bruscă, dar ne cunoaștem de ceva vreme, spuse Julia, evitând intenționat să dea detalii.

Dezamăgită că nu aflase mai multe, dar păstrându-și ospitalitatea, doamna Gowan spuse:

–Tanner m-a lăsat să înțeleg că vreți ca nunta să aibă loc cât mai curând posibil. Ce fel de ceremonie ți-ai dori?

Julia nu se oprise asupra acestei întrebări, așa că fu nevoită să se gândească:

–O mică ceremonie la biserică. Nimic complicat.

–Îmi închipui că tu și maiorul Randall sunteți anglicani. Femeia mai în vârstă luă o hârtie și un creion, pentru a-și putea lua notițe. Aveți nevoie de o capelă anglicană sau va fi bună una a bisericii scoțiene?

Julia nu se gândise nici la acest lucru. Fiindcă principalul motiv de a oficia căsătoria în Scoția era ca ea să aibă dreptul să divorțeze, puteau să adopte maniera scoțiană pentru întreaga nuntă:

–Biserica scoțiană va fi foarte bună și, cu siguranță, va fi mai ușor de organizat.

–Într-adevăr, așa va fi. Doamna Gowan dădu din cap aprobator. Biserica din parohia noastră e la doar o stradă distanță și va fi ușor să organizăm o ceremonie acolo. Ce ar mai fi?

Julia se strâmbă spre hainele ei uzate și urâte.

–Dacă avem timp, mi-aș dori să-mi iau o rochie mai drăguță. Nu am la mine nimic care să se potrivească.

– Asta se rezolvă ușor. Fiica mea cea mică poartă cam aceeași mărime ca tine și se va bucura să-ți dăruiască o rochie sau două, fiindcă astfel va avea un pretext să-și cumpere altele. Doamna Gowan își notă pe hârtie. Indiferent cât de mică e o nuntă, ceva atât de important trebuie pus la punct cum se cuvine. Ai prieteni în Edinburgh pe care ți-ai dori să-i inviți?

– Nimeni, în afară de Kirkland. Sunt văduvă și am trăit întotdeauna în Anglia, îi explică Julia. Prima mea nuntă a fost foarte grandioasă și mi-aș dori ca aceasta să se deosebească de ea cât de mult posibil.

– Așa va fi, fetițo. Li se servi ceaiul, iar doamna Gowan turnă câte o ceașcă pentru fiecare. Acum, spune-mi ce altceva ți-ai dori pentru ziua nunții tale.

Când se căsătorise cu Branford, toate aranjamentele fuseseră făcute de către rudele ei mai în vârstă. Julia aproape că nu avusese nici un cuvânt de spus. Această nuntă avea să fie mică, dar organizată după gustul ei. Și, cu voia Domnului, la fel și căsnicia care urma.

capitolul 12

După ce doamna Gowan o luă pe Julia cu ea, Mac își termină vinul și se ridică.

–Eu mă retrag acum. Există o casă de jocuri pe care trebuie s-o inspectez.

–Ține strânse baierele pungii, îl sfătui Kirkland.

După ce Mac plecă, Randall întrebă:

–Vizita lui are legătură cu treburile tale oficiale sau cu cele neoficiale?

–Câte puțin din amândouă. Plus câteva dintre treburile *lui* oficiale, rânji Kirkland. Nu suntem toți la fel de direcți ca tine.

–Războiul reduce întreaga viață la esență. Randall se gândi la ceea ce îl aștepta în viitor. Problemele sunt mai complexe acum, când m-am retras din armată.

Kirkland se lăsă pe spate în fotoliu și-și împleti degetele peste pântec.

–Chiar ești atât de încrezător pe cât păreai că-l poți îmblânzi pe unchiul tău?

–Nu, dar m-am gândit că nu strică să mă prefac încrezător până se întâmplă ceva care să-mi infirme încrederea. Zâmbetul lui Randall era ironic. Nici un plan de bătaie nu supraviețuiește primului contact cu dușmanul. Daventry poate fi rațional, dar e posibil și să scoată un pistol din birou și să țintească. Cu asta mă pot descurca. Ucigașii plătiți, ascunși pe alei întunecate sunt cei de care e mai greu să te ferești. De dragul Juliei, sper ca pericolul să poată fi îndepărtat. A suferit destul din cauza familiei Randall.

Kirkland își mijii ochii.

–Nu l-am cunoscut niciodată pe Branford, iar tu nu vorbeai niciodată despre el. Chiar atât de rău era?

– Mai rău.

Randall știa că nu avea să reușească niciodată să înțeleagă pe deplin ce însemna să fii o fată tânără, rămasă la mila lui Branford. Julia fusese doar o copilă. Dar știa destule despre vărul lui, cât să se cutremure la gândul a ceea ce îndurase Julia.

– Te-ai bucura de un pretext ca să-l ucizi pe Daventry? îl întrebă Kirkland încet.

Încruntându-se, Randall cântări întrebarea. Unchiul său refuzase să recunoască sau să țină în frâu cruzimile fiului său. Din acest motiv, atât Randall, cât și Julia suferiseră din cauza lui Branford. Și, desigur, mai era și dorința lui Daventry de a-și lăsa nepotul să moară din lipsă de îngrijiri.

– Poate că da. Dar ar trebui să fie o provocare însemnată.

– Îmi voi păstra speranța că poate fi îmblânzit. Dacă ai fi nevoit să-l ucizi, ar ieși un scandal monstruos.

– Îți stă în fire să te exprimi prea reținut. Randall reumplu paharele. Înainte să uit, îți mulțumesc pentru ajutor. Am fi putut să ne căsătorim în Gretna Green, dar nu voiam să fie o nuntă făcută pe ascuns.

Kirkland își roti paharul de vin, fără să bea.

– Am o părere excelentă despre Julia, dar ești sigur că această căsătorie e un pas înțelept? Pare o mireasă mai degrabă nesigură.

– Tocmai de asta ne aflăm în Scoția, spuse Randall strâmbându-se. E dispusă să devină soția mea doar dacă e sigură că există o cale de scăpare.

Kirkland se relaxă.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că ești conștient de temerile ei.

– Dacă timpul mi-ar permite, i-aș face curte în mod normal, dar asta nu e posibil. Cea mai bună protecție i-o pot oferi dacă e soția mea.

Ceea ce era adevărat. Dar se întrebă dacă atenţiile lui ar fi fost primite favorabil de către Julia dacă aceasta nu s-ar fi temut pentru viaţa ei. Presupunea că nu.

–Ai rămas tot un cavaler în armură strălucitoare, din câte văd. Celălalt bărbat ezită. Deşi are nevoie şi merită protecţie, să-ţi sacrifici viitorul nu e singura soluţie.

–Căsătoria nu e un sacrificiu în ceea ce mă priveşte, spuse Randall sec. Julia a fost în permanenţă în gândurile mele încă din prima clipă în care ne-am cunoscut.

Kirkland îl studie:

–Atunci, e mai bine să te căsătoreşti decât să te consumi. Ridică paharul. Fie să cunoaşteţi amândoi fericirea ce vi se cuvine. De preferat, împreună.

Randall era dispus să bea pentru asta. În special pentru cea de-a doua parte.

Julia lucra la pupitrul din camera ei, când auzi sunetul discret al unor paşi, însoţit de bocănitura unui baston. Randall urca să se culce. Avea să observe lumina strecurându-se pe sub uşa ei. Oare avea să intre, să-i ureze noapte bună?

Fu încântată când el bătu la uşă.

–Intră, îi strigă, ridicându-se să-l întâmpine. Pregătesc liste. Doamna Gowan sugerează să ne căsătorim peste două zile. Cu un mic dejun festiv servit aici după ceremonie.

–Foarte bine. Îşi privi hainele murdare de pe drum. Trebuie să-mi găsesc nişte haine decente. Poate aş putea să împrumut ceva de la Kirkland. Suntem cam de aceeaşi mărime. Zâmbi uşor. Nu ai hotărât să-ţi iei zborul? De fiecare dată când te văd, sunt pe jumătate surprins că n-ai plecat pe furiş.

Deşi vorbise pe un ton glumeţ, Julia detectă seriozitatea din spatele cuvintelor.

–Am emoţii, recunoscu ea. Dar am promis că nu voi fugi. Tu îmi oferi cea mai bună şansă la o viaţă normală.

Randall râse, surprins.

–Nu sunt sigur dacă sunt încântat sau alarmat de faptul că mă consideri normal.

–Ar trebui să fii încântat.

–Atunci voi fi. Somn ușor, Julia.

Dădu să se întoarcă.

–Așteaptă.

Se ridică pe vârfuri și îl îmbrățișă de noapte bună, strecurându-și brațele pe sub haina lui. Bastonul lui Randall căzu la pământ, zăngănind când răspunse gestului ei, învăluind-o în brațele lui puternice.

Deși dormiseră împreună timp de două nopți, era prima dată când se îmbrățișau stând în picioare.

–Aaaa... oftă ea, sprijinindu-se de el și odihnindu-și capul pe umărul lui solid. Îi simți bătăile inimii, ritmul respirației, mușchii tari și oasele sub mâinile ei ce îl mângâiau blând. Ar fi mai confortabil dacă aș fi mai înaltă.

–Eu cred că te potrivești numai bine.

O mângâie pe cap, mișcându-și ușor degetele. Julia nu-și dădu seama că îi cădeau acele decât în clipa în care părul i se revărsă în jurul umerilor.

–Ai un păr extrem de acceptabil, murmură el, trecându-și degetele prin părul ei.

Ea râse ușor, simțindu-se feminină, atrăgătoare și... netemătoare. Randall o făcea să se simtă în siguranță. Câtă vreme fusese medicul neoficial din Hartley, tăiase, cususe și vindecase trupuri de bărbat, dar era cu totul altceva să îmbrățișeze un bărbat sănătos.

Mâinile lui o mângâiară pe brațe și pe spate, descriind cercuri blânde.

–Mă bucur că începi să te obișnuiești cu atingerea mea, murmură el.

–Îmi place atingerea ta.

Ceea ce, într-adevăr, era cât se poate de uluitor. Dar adevărat. Nu își dădea seama de cât timp stăteau îmbrățișați. Trecuse mult timp, deși nu îndeajuns.

Randall părea la fel de mulțumit și de liniștit ca ea. Slavă Domnului că nu era un pușlan lipicios, mânat de dorință. Îi venea tot mai ușor să-și imagineze o căsnicie bazată pe afecțiune și pe înțelegere.

În cele din urmă, Randall oftă și îi dădu drumul.

– Am să adorm în picioare în câteva minute. Se aplecă și-și recuperă bastonul, tresărind aproape imperceptibil când își îndoi piciorul drept. Noapte bună, domnița mea.

Vocea lui avea o intonație mângâietoare, ce o făcu să se simtă ca o pisică răsfățată. Regretându-i plecarea, spuse:

– Doar alte două nopți în paturi separate.

Randall se opri și, timp de o clipă, Julia se gândi că avea s-o sărute. Se retrase puțin, nefiind pregătită pentru atât de multă intimitate.

Înțelegând, Randall depuse un sărut pe fruntea ei. Ușor. Liniștitor.

– Voi dormi mai bine știind că n-ai de gând să fugi.

Ieși înainte să apuce să-i spună că nu mai voia să fugă de el.

capitolul 13

Pentru Randall, nunta a fost o experiență învăluită de o umbră de realitate, punctată de scurte momente de claritate. Julia arătând frumoasă și delicată, într-o rochie trandafirie, cu valurile moi de păr castaniu încadrându-i trăsăturile fine. Mackenzie, unul dintre oaspeți, tresărind surprins când observă cât era de atrăgătoare mireasa. Mâinile reci ca gheața ale Juliei, când prinse un buchețel de flori sălbatice de haina lui Randall, șoptindu-i tremurătoare că îi aducea noroc.

Randall era agitat de parcă ar fi călcat pe cărbuni încinși. Își închipui că ea era și mai neliniștită, fiindcă era a doua oară când se căsătorea, iar prima dată se dovedise un dezastru. *Triumful speranței asupra experienței.*

În mintea lui, era clar cât de mult risca prin această căsătorie – dar inima, sufletul și fiecare părticică din corpul lui o doreau. Renunțase să mai încerce să înțeleagă motivele. Conta numai faptul că ea era dispusă să-i acorde atâta încredere, cât să devină soția lui.

Micul dejun festiv din casa lui Kirkland deveni, de fapt, un prânz festiv și se întinse pe câteva ore de bună dispoziție. Cum oaspeții și tinerii căsătoriți râdeau, glumeau și savurau mâncarea excelentă, Randall se relaxă, iar lumea începu să-i pară din nou normală.

Festinul se încheie când Kirkland se ridică să țină un toast. Cu paharul înălțat spre cuplul proaspăt căsătorit, spuse cu un zâmbet larg:

– Te cunosc de peste douăzeci de ani, Randall, și nu am crezut niciodată că vei da dovadă de o asemenea înțelepciune încât să te căsătorești cu o femeie ca Julia.

– Pe atunci nu o cunoscusem încă pe Julia, de aceea nu știam că o să-mi doresc să mă căsătoresc.

Privirea lui o întâlni pe a ei și zâmbiră melancolic amândoi, gândindu-se la motivele complicate care îi aduseseră împreună.

Adoptând un ton mai serios, Kirkland continuă:

– Pentru această nuntă scoțiană și englezească, ofer o binecuvântare în galică și în engleză. După ce rosti câteva fraze într-o galică tunătoare, spuse în engleză:

Fie să rămâneți sănătoși cât trăiți.
Să fiți binecuvântați cu viață lungă și pace,
Să îmbătrâniți întru bunătate și printre bogății.

– Mulțumim.

Randall s-ar fi mulțumit cu sănătate, viață lungă și pace. Bogățiile nu erau necesare. Cât despre bunătate, Julia avea destulă, cât pentru amândoi. Privirea îi alunecă spre ceilalți oaspeți. Erau doar o mână de oameni. În afară de Mac, erau prieteni și rude de-ale lui Kirkland și toți o cunoscuseră pe Julia și se îndrăgostiseră de ea.

Ridicând paharul, Randall continuă:

– Vă mulțumesc tuturor că ați venit și că ați făcut ziua de azi specială. Își încheie toastul dintr-o singură înghițitură prelungă, apoi se ridică și se înclină în fața soției sale, nereușind să-și înăbușe zâmbetul la acest gând. *Soția lui!* Fiindcă vom pleca din Edinburgh mâine-dimineață, domnița mea, nu ai vrea să-ți petreci restul după-amiezii explorând orașul? Nu prea ai avut timp să-l vezi.

– Mi-ar plăcea.

Julia se ridică și le mulțumi și ea oaspeților, oferindu-i o îmbrățișare doamnei Gowan. Apoi își luă un șal și o bonetă și părăsiră casa.

Ieșiră pe strada rezidențială cufundată în liniște. Ca de obicei, în Scoția, ziua era un amestec de soare, nori trecători și un aer înviorător. Randall oftă ușurat:

– A fost o sărbătoare reușită, dar mă bucur că am rămas singur cu tine. Ce ți-ar plăcea să vezi? Castelul Edinburgh?

Palatul Holyrood? Străzile întortocheate și vechi sau fundăturile din vechiul oraș? Edinburgh nu seamănă cu nici un alt oraș englezesc.

Ea îl prinse de braț.

– Vreau să le văd pe toate!

Randall chicoti.

– Te vei mulțumi cu atât cât reușim să vedem înainte să ni se termine timpul sau energia?

– Va fi de-ajuns, se încruntă. Sau până începe să te doară piciorul. Azi nu folosești bastonul.

– De-abia dacă mi-a mai rămas un junghi. Ești bună în munca ta.

Studie chipul Juliei. Frumos, senin și ușor chinuit. „Soția mea." Dând colțul pe Princess Street, spuse încet:

– Mă bucur că n-ai dat bir cu fugiții, Julia.

– Și eu. Chipul îi era gânditor. Mi-e greu să-mi amintesc de ce eram atât de neliniștită. Acum, mă simt minunat de liberă.

– Fiindcă decizia a rămas în trecut, zâmbi el melancolic. Încercarea de a lua o decizie e ceea ce te ține în tensiune.

Ea râse, părând tânără și fără griji.

– Ai dreptate. Mă simt de parcă aș fi luat viața de la început. Privind înainte, nu în urmă. Îi dădu drumul brațului și-l prinse de mână, împletindu-și degetele cu ale lui. Riști foarte mult căsătorindu-te cu o femeie a cărei singură zestre va fi, cel mai probabil, un șir de probleme. Îți mulțumesc fiindcă ai îndrăznit să o faci.

– Tu riști foarte mult acceptând să te căsătorești în general. Ezită. Nu știu de ce, dar cu tine pot vorbi despre lucruri pe care nu le discut cu nimeni altcineva.

– Iar eu ți-am spus lucruri pe care nu le-am dezvăluit nimănui altcuiva. Nu e deloc o bază rea pentru o căsnicie.

Expresia Juliei era caldă și plină de viață – precum cea a unei mirese fericite. Cuprins de un val de entuziasm, Randall își dădu seama că noaptea aceea ar putea

fi cu adevărat o noapte a nunții. Julia se schimbase mult în ultimele câteva zile. Dacă nu era pregătită pentru un contact intim, n-avea să o forțeze. Dar nu se putea abține să nu spere. Cu cât se simțea mai fericit, cu atât o dorea mai tare.

Când au intrat pe strada Princess, o stradă largă, Julia spuse:

–Mi-au plăcut jurămintele de nuntă. Nu s-a pomenit nici o prostie de genul că ți-aș datora supunere.

El râse.

–Femeile scoțiene sunt independente din fire, iar jurămintele de nuntă reflectă acest lucru. Ar fi putut fi concepute anume pentru tine.

Mâna ei se strânse peste a lui.

–Mă bucur că am venit la Edinburgh. Orașul și prietenii tăi au oferit un început bun pentru căsnicia noastră.

Randall se gândi fericit că, într-o zi, avea să le povestească nepoților despre această zi a nunții. Fericirea i se mai topi când își aminti că nu aveau să se bucure de nepoți. Nu-l interesase prea mult când Julia îi spusese că nu putea rămâne grea, întrucât nu se așteptase niciodată să se căsătorească pentru a-și forma o familie. Și nici urmașii lui Daventry nu contau prea mult pentru el.

Acum, descoperi că îi păsa. I-ar fi plăcut să aibă o fiică, iar aceasta să moștenească zâmbetul dulce și mintea ageră a mamei ei. I-ar fi plăcut să crească un fiu cu bunătate, nu cu brutalitate. Acest lucru nu avea să se întâmple niciodată, iar pierderea durea mai tare decât și-ar fi putut imagina cu două săptămâni în urmă.

Dar acea pierdere nu conta atât timp cât o avea pe Julia.

Julia nici nu mai ținea minte de când nu se mai simțise atât de lipsită de griji ca în timpul plimbării prin Edinburgh. Randall era însoțitorul perfect. O făcea să se simtă în siguranță și iubită, și cunoștea bine orașul. Era

un loc măreț, spectaculos, o felie impresionantă de istorie și foarte diferit de Londra.

Încă de când Randall îi ceruse mâna, se întrebase dacă era greșit să te căsătorești cu un om doar fiindcă era cel mai mic dintre rele. Însă devenise mult mai mult decât o necesitate seacă. Era uimitor de bun cu ea și incredibil de răbdător. Deși încă o neliniștea gândul unei căsnicii, nu ar fi putut să-și găsească un soț mai bun decât Randall.

Când ajunseră înapoi la casa lui Kirkland, lumina începea să pălească, iar ea se simțea obosită într-un mod plăcut. Fiindcă Kirkland nu folosea personal spațiosul apartament principal, acesta fusese desemnat ca apartament nupțial.

–Se vede că a trecut doamna Gowan pe aici, spuse Julia când intrară în dormitorul mare.

Atinse bobocii de trandafiri din buchetul bogat așezat pe o măsuță.

–Știe să se ridice la înălțimea ocaziei, spuse Randall apreciativ, examinând colțul destinat relaxării din capătul îndepărtat al camerei. O masă și două scaune fuseseră pregătite elegant, cu tăvi de mâncare acoperite și cu o sticlă de vin răcindu-se în gheață. Ce-ai zice să ne schimbăm în ținută de noapte și să împărțim șampania și această cină rece? Credeam că am mâncat cât pentru o săptămână după micul dejun de la nuntă, dar plimbarea lungă mi-a stârnit foamea.

–Mâncare, șampanie și odihnă. Îi zâmbi, dezlegându-și boneta. Sfârșitul unei zile perfecte. Îmi desfaci tu rochia, te rog, ca să nu mai cer o cameristă?

–Desigur.

Se chinui puțin să dezlege fundele din dreptul cefei și al taliei, iar degetele lui calde îi atinseră pielea ei. Ea zâmbi. Era mai bună puțină neîndemânare decât un bărbat prea priceput în a dezbrăca femei.

Când termină, se aplecă să depună un sărut ușor pe ceafa ei. Buzele lui calde o făcură să se înfioare, și nu era sigură dacă de plăcere sau de teamă. Poate câte puțin din fiecare, ceea ce era în sine un fapt înspăimântător.

–Mulțumesc.

Evitând să-l privească, se retrase într-un mic budoar. Deși nu era târziu, ziua fusese obositoare. Se simțea pregătită să se culce. Și mai mult decât pregătită să împartă patul cu Randall. Se dovedise un coleg de somn cald și plăcut și avea să savureze senzația de a adormi din nou în brațele lui.

Julia își desfăcu părul și îl perie până i se revărsă pe umeri. În lumina discretă, nu părea mult mai în vârstă decât o copilă inocentă de șaisprezece ani, așa cum fusese în prima ei noapte a nunții. Cu excepția ochilor, care trădau prea multă experiență sumbră.

Se întoarse și se dezbrăcă de rochia trandafirie, apoi își puse eleganta cămașă de noapte din muselină și halatul asortat, care reprezentaseră darul de nuntă al doamnei Gowan. Mânecile erau lungi, iar decolteul nu era adânc, însă straturile de material transparent și broderia alb pe alb o făcură să se simtă, inconfundabil, ca o adevărată mireasă.

Amintindu-și că aceasta nu avea să fie prima lor noapte împreună, se întoarse în dormitor. Cu mâinile prinse la spate, Randall stătea lângă o fereastră, urmărind ultimele gene de lumină dispărând în depărtare, în spatele înălțimilor stâncoase ale castelului Edinburgh. Halatul de un albastru închis îi scotea în evidență părul blond, trupul puternic și umerii lați.

Era un adevărat războinic viking, și gândul că se căsătorise cu el – că se afla singură cu el într-un dormitor – îi stârni o neliniște acută.

Temerile îi dispărură când el se întoarse și-i zâmbi. Războinicul dur care o intimidase când se întâlniseră prima dată era real și se născuse din necesitate. Dar

bunătatea era și ea reală. Bănuia că bunătatea era cea mai profundă și mai adevărată parte a naturii sale, altfel nu ar fi supraviețuit copilăriei pe care o avusese.

–Arăți foarte... acceptabil, spuse el, cu umor în priviri. Cred că ți-a fost greu să te deghizezi în pitulice când îți era sortit să furi privirile ca un pescăruș verde.

–Un pescăruș verde e prea strălucitor, dar poate că m-aș potrivi printre cintezele mai acceptabile. Îi zâmbi încet, plină de apreciere. Și tu arăți destul de bine. Relaxat și sănătos.

–Faptul de a nu suferi constant dureri îmbunătățește inevitabil comportamentul omului.

Deși vocea lui Randall era lejeră, privirea îi era inconfortabil de intensă. Nu-și dorea să fie privită astfel de un bărbat, nici măcar de soțul ei.

–Știai că doamna Gowan a fost căsătorită și a rămas văduvă de trei ori? întrebă Julia, inspirând parfumul buchetului de trandafiri. Nu știu cum a reușit.

–Din câte spune Kirkland, toate căsniciile au fost fericite și n-ar avea nimic împotrivă să se căsătorească din nou. Ori e foarte norocoasă, ori și-a ales excelent soții.

–N-am crezut niciodată că o să mă căsătoresc a doua oară și, cu siguranță, n-o voi face din nou, spuse Julia ferm. Dacă nu reușesc o căsnicie decentă cu un bărbat atât de înțelegător și inteligent ca tine, trebuie să încetez să mai încerc.

El râse surprins.

–Nu încercam să obțin complimente, Julia. Mă gândeam cât sunt de norocos că ești dispusă să-mi acorzi o șansă. Se îndreptă spre masa pe care se aflau mâncarea și vinul. Dorești șampanie?

–Te rog. Îi făcea plăcere să-l privească. Mișcările line nu trădau cu nimic lunile de dureri și de intervenții pe care le suferise. Și era o priveliște plăcută.

Randall turnă vin spumant în cupele înalte și înguste și îi întinse una, atingându-i ușor degetele cu vârfurile propriilor degete:

– Pentru noi, la bine și la rău.

– Și inevitabil vor exista și unele, și altele, spuse ea trist, luând o înghițitură măruntă, apoi una mai mare. Veselia înspumată a șampaniei începu s-o relaxeze. Alexander, spuse meditativ. Îți folosește cineva numele complet vreodată?

– Părinții mei o făceau. De atunci, nu prea a mai făcut-o nimeni. Alex sau Randall, e mai scurt.

– Alexander, murmură ea. Care va fi într-o zi Alexander, Lord Daventry. Va arăta bine pe placa de nume a portretului tău măreț, reprezentându-te în ținută militară, ce va sta agățat în galeria de portrete a moșiei Turville Park și va impresiona generațiile viitoare. Sau poate că pictorul te va reda drept cavaler în armură strălucitoare, călare pe un cal alb.

El rânji.

– Ai o imaginație bogată, domnița mea.

– Folosești numele ăsta fiindcă sunt Lady Julia? îl întrebă curioasă. E doar un accident faptul că m-am născut nobilă, nu e ceva important.

El păru ușor jenat.

– În copilărie, îmi plăceau foarte mult poveștile vechi cu cavaleri. Domnițe grațioase și cavaleri ce jurau să le slujească. Tu ești domnița mea[1].

Oare simțul cavaleresc se afla la baza dorinței sale de a o proteja când se afla în dificultăți cumplite? Dacă așa stăteau lucrurile, nu putea decât să fie recunoscătoare:

– În taină ești un romantic, domnule Cavaler.

El râse.

– Să nu le spui lui Kirkland sau lui Mackenzie. N-aș suporta să mă fac și mai tare de rușine.

---

[1] În engleză, în original, *milady* (n.red.)

–Doamne ferește să-și închipuie că ai putea fi altfel decât dur ca pielea tăbăcită.

Mai bău puțină șampanie și își dădu seama că era fericită. Nu doar mulțumită, ci fericită în privința posibilităților încântătoare, necunoscute, ce se întindeau în fața ei.

În seara aceea, voia să creadă că soțul ei o va putea proteja în fața socrului ei ucigaș. Credea chiar că, într-o bună zi, ea și Randall ar putea ajunge să aibă o căsnicie adevărată, din toate punctele de vedere. Ridică paharul de șampanie.

–Pentru viitor!

–Pentru viitor. Randall își ciocni paharul de al ei. Uneori, la popotă, ciocneam paharele cu armele împletite între ele uite așa. Își înlănțui brațul pe după al ei, ceea ce îi făcu să se apropie de la talie până la genunchi. În felul acesta, doi băutori se pot susține reciproc când sunt piliți.

–Eu nu sunt pilită, dar pricep care sunt avantajele.

Conștientizând intens căldura întregului său corp, Julia ridică brațul drept și duse șampania la buze. Randall făcu același lucru, cu o expresie de tachinare. De ce i se păruse că ochii îi erau de un albastru înghețat? Culoarea deschisă, transparentă era luminoasă și autentică precum diamantele.

Cu șampania croindu-și drum prin ea, începu să se relaxeze. Îi plăcea felul în care se atingeau trupurile lor. Randall era doar forță, soliditate și putere masculină de viking. Îndrăzneață peste măsură, se lipi puțin mai strâns de el.

Expresia lui se schimbă. Își termină șampania dintr-o singură înghițitură și puse paharul deoparte.

–Julia...

Se aplecă pentru a o săruta, iar pulsul i se acceleră nebunește. Primul lor sărut. O pasiune șocantă o cuprinse fierbinte, acoperindu-i toate simțurile.

Uită să mai respire. Paharul de șampanie se înclină, vărsând ultimele picături de vin pe covor. Cu grijă, Randall

îi luă paharul din mână și îl puse pe masă. Apoi, o cuprinse într-o îmbrățișare ce le strânse trupurile laolaltă.

–Domnița mea, soția mea... șopti.

Presiunea erecției sale plină de forță presără teamă în plăcerea ei. O îngropă furioasă. Randall nu semăna deloc cu Branford, *deloc*. O dorea, după cum se și cuvenea.

Și ea îl dorea pe el. *Chiar* îl dorea. Pasiunea pe care o smulsese din viața ei o năpădi acum, fierbinte și copleșitoare, în vreme ce mâinile lui mari îi frământau spatele și șoldurile. O, Doamne, cum fusese în stare să uite...?

Buzele ei se întredeschiseră și sărutul deveni mai profund. Respirația lui Randall era chinuită.

–Ești atât de frumoasă, Julia, spuse răgușit. Atât de rară...

Mâna îi alunecă în jos, trăgându-i halatul și cămașa de pe umăr. Aerul răcoros îi mângâie pielea încinsă, urmată de mâna lui arzătoare.

Apoi înlemni când el atinse cicatricile oribile, pe care încercase atât de mult să le uite.

–Julia?

Amintiri pline de groază izbucniră, aducând la suprafață emoții care parcă erupeau din focul iadului, cu trecutul și prezentul ciocnindu-se într-o avalanșă de plăcere, de pasiune și de durere.

Începu să țipe.

capitolul 14

Încântarea lui Randall față de răspunsul entuziast al miresei sale se frânse când simți conturul uluitor, de neînțeles al cicatricilor de pe minunatul ei sân.

Fericirea îi fu zdrobită când ea se smulse frenetic din îmbrățișarea lui. Se îndepărtă, împiedicându-se orbită, până se prăbuși într-un colț al camerei. Acolo, se strânse ghem pe podea, plângând în hohote, cu părul întunecat căzându-i peste față.

Schimbarea de dispoziție fu la fel de bruscă și de violentă ca focul unui tun. Randall fusese atât de sigur că și ea îl dorea așa cum o dorea și el. Aveau să devină amanți și prieteni, bucurându-se de intimitatea după care tânjise încă din prima clipă în care o văzuse.

Speranța muri într-o clipă, când înțelegerea îi străpunse inima ca un șrapnel. Dar durerea lui era măruntă în comparație cu a ei. Fuga ei înspăimântată era mai mult decât grăitoare despre prima ei căsnicie oribilă.

Îngenunche lângă ea, dezgustat de constatarea că Branford încă putea să-i producă Juliei o teroare chinuitoare, chiar și la atâția ani după moartea lui.

–Julia, spune-mi ce s-a întâmplat. Trebuie să înțeleg.

Ea clătină din cap, cu fața îngropată în palme.

–Nu ești... nu ești tu de vină.

Nu, dar Randall era cel nevoit să facă față consecințelor. Umărul stâng al Juliei rămăsese dezgolit și putu să-și confirme astfel atrocitatea pe care o descoperise prin atingere. Curba blândă a sânului era pocită de o creastă urâtă de piele cicatrizată, ce desena o literă B neregulată.

Sumbru, îi trase cămașa de noapte peste umăr.

–B de la Branford, desigur. Vocea îi era nefiresc de calmă. Nu m-aș fi așteptat nici măcar din partea lui la o asemenea răutate.

Julia păru să se retragă și mai mult.

–Mi-a crestat un D de la Daventry pe celălalt sân, spuse monoton. În noaptea în care i-am cerut să ne despărțim. Noaptea în care a murit.

Sperând că, dacă vorbea, putea să scape din iadul ei interior, Randall spuse:

–Când mi-ai povestit despre noaptea aceea, ai spus că Branford era beat?

–Beat și furios. Oftă înfiorată. După ce aproape m-a omorât în bătaie, și-a scos cuțitul și m-a țintuit la pământ, ținându-mă sub genunchi, în vreme ce-mi tăia hainele. A folosit un pumnal Saracen vechi, la care ținea deosebit de mult. Îi plăceau toate cuțitele.

–Știu. Stătea și-și petrecea ore întregi ascuțindu-le.

Randall își simți gâtlejul strângându-se când fu năpădit de amintiri de mult îngropate. În repetate rânduri, Branford își atacase vărul mai mic cu aceste cuțite, dar Randall era rapid și învățase să se apere atunci când viteza nu îi era de ajuns.

Coborî privirea spre linia albă subțire ce se răsucea în jurul încheieturii de la mâna stângă, urcând pe antebraț. Era un semn rămas de pe urma incidentului care îi demonstrase clar că trebuia să lupte pentru a supraviețui.

Silindu-se să-și înăbușe furia pentru a nu o tulbura și mai mult pe Julia, spuse:

–Nimeni nu ar trebui să îndure ceea ce ai îndurat tu.

–Eram soția lui, spuse ea cu amărăciune. Putea face cu mine orice voia. Mi-a spus asta de mai multe ori. Eram proprietatea lui și avea dreptul să mă marcheze ca fiind a lui. După ce mi-a întipărit literele în piele, m-a violat.

–Dumnezeule mare, Julia! spuse Randall, prea chinuit pentru a se mai preface calm.

În râsul ei se simți o notă de isterie:

–Violul a fost cel care m-a salvat, de fapt. După ce a terminat, Branford s-a prăbușit peste mine și am putut, astfel, să-l împing. Am reușit apoi să mă ridic în picioare. Înainte să apuc să fug, s-a întins după mine, dar eram alunecoasă din cauza sângelui și n-a reușit să se țină când l-am împins. A... a căzut apoi pe marginea șemineului. Nu-mi amintesc să fi țipat, deși, când m-am gândit la acel moment, mai târziu, auzeam întotdeauna țipete. E ciudat, nu crezi?

–Branford era malefic, replică Randall, nereușind să-și păstreze vocea calmă. O luă de mână. Julia încercă să și-o elibereze, dar el i-o ținu strâns. Avea nevoie să rămână ancorată în prezent, ca să nu se lase îngropată de trecut. Nu ești tu de vină pentru nebunia lui.

–Nu, dar sunt de vină pentru prostia mea rușinoasă. Vocea ei nesigură abia dacă se putea auzi. Nu ar fi trebuit să mă căsătoresc niciodată cu el.

–Nu e nimic rușinos în a fi tânăr. Erai doar o copilă când te-ai căsătorit. Dar nu ai fost niciodată proastă. Îi strânse mâna ușor. Asta știu sigur.

–Așa crezi? Ți-am spus că am acceptat de bunăvoie să mă căsătoresc, dar asta... nu e întregul adevăr. Râse amar. Adevărul oribil și rușinos e că eram nebună după Branford. Era arătos, fermecător, prințul la care visa orice fată. Și... și credeam că și el mă iubește. Am fost naivă mai presus de iertare.

Cunoscându-l pe Branford, Randall înțelese.

–Deci la început a fost tandru și iubitor. Își cerea scuze sincer dacă te rănea, pretinzând că fusese un accident. A făcut eforturi să-ți câștige încrederea, pentru ca tu să suferi și coșmarul trădării, pe lângă agonia fizică, atunci când avea să-și dea pe față brutalitatea.

Julia înlemni aproape complet.

–De unde știi?

– În mare măsură, tot astfel s-a purtat și cu mine. Dar relația dintre doi veri băieți e mai puțin intimă decât cea dintre un bărbat și soția sa.

Deși trădarea fusese destul de dureroasă. Când fusese lăsat pentru prima dată în grija lui Daventry, îl privise admirativ pe Branford. Își dorise un frate mai mare care să-i poată fi prieten. Timp de două săptămâni, trăise cu impresia că dorința i se împlinise. Acea convingere îi alinase pentru scurt timp durerea pricinuită de moartea părinților săi.

Ar fi fost mai ușor dacă Branford l-ar fi chinuit de la bun început.

– Era un maestru al trădării, șopti ea. Tu poți înțelege asta mai bine decât oricine.

Din păcate, așa era. Dacă faptul că înțelegea o ajuta pe Julia, acest lucru conferea o oarecare valoare suferinței pe care o îndurase Randall.

– Mi-aș dori să fi fost eu cel care să-l fi ucis pe nemernic.

Julia râse sec.

– Dar eu am fost ucigașa.

– Un accident petrecut în timp ce încercai să-ți salvezi viața nu e o crimă. Deși înțelegea că, pentru o femeie dedicată încercărilor de a conserva viața, fapta păruse o crimă. Branford a distrus deja ani buni din viața ta. Nu-l lăsa să-ți distrugă și restul.

– Ăsta ar fi triumful lui de dincolo de mormânt, nu-i așa? Își apăsă obrazul brăzdat de lacrimi de mâna lui Randall. I-ar plăcea la nebunie să știe că m-a distrus, că nici un alt bărbat nu se mai poate bucura de mine.

Tremura din cauza șocului ca un soldat epuizat de bătălie. Randall o întrebă:

– Vrei puțin coniac?

Când ea confirmă din cap, adăugă:

– E timpul să ieși din colț.

Se ridică și, ținând-o de ambele mâini, o convinse și pe ea să se ridice.

Degetele ei erau înghețate, și fața, pătată de lacrimi, dar reușise să-și țină în frâu durerea zguduitoare ce-o făcuse să fugă de el. În picioarele goale și îmbrăcată în cămașa de noapte de culoare deschisă, arăta fragilă, frumoasă și neînfrântă.

Bucurându-se că-și refăcuse rezervele din plosca de călătorie, Randall turnă un pahar mic pentru ea și unul mai mare pentru el. Și-ar fi dorit să țină la distanță imaginile în care o tânără frenetică, însângerată, încearcă să scape de soțul ei violent, dar tot coniacul din lume nu putea face acest lucru.

După ce luă câteva înghițituri din paharul ei, Julia spuse pe o voce mai puternică:

–Credeam că am îngropat cele mai oribile amintiri, dar m-am înșelat. Acum, ți-am împărtășit și ție coșmarurile mele.

El ridică din umeri.

–Poate vor fi mai ușoare acum, că au fost împărtășite.

–Poate. Își termină băutura, refuzând când el se oferi să-i toarne din nou. Mâine voi fi din nou întreagă la cap. Îți promit, Alexander. Deocamdată... vreau să fiu singură.

Deși el și-ar fi dorit s-o aline, nu era surprins că nu-i putea suferi atingerea.

–Am să dorm pe podea.

Ea oftă înfiorată.

–Îmi pare rău, dar voiam să zic... chiar singură. Am să merg într-unul dintre celelalte dormitoare.

Randall își aminti din nou că nu el era cel pe care îl respingea de fapt. Trebuia să se confrunte cu trecutul ei așa cum credea ea că era cel mai bine. Dar nu era sigur că ar fi putut suporta dacă ea hotăra să-și părăsească proaspătul soț.

–Nu ai să fugi?

–Nu. Îți dau cuvântul meu în privința asta. Oftă. M-am săturat să tot fug, să tot fiu terorizată de mâna moartă a trecutului. Vreau să trăiesc liber din nou. Dar mi-aș dori ca luptele mele interioare să nu-ți facă rău și ție.

–Împreună o să reușim. Nu uita asta, domnița mea. Își dorea s-o cuprindă în brațe și s-o strângă la piept, protejând-o de ororile nopții, dar nu era posibil. Pe mâine-dimineață.

–Pe mâine-dimineață, repetă și ea. Îți mulțumesc, Alex. Pentru tot. Pentru că înțelegi, pentru că ești aici și pentru că mă lași singură.

El îi dădu drumul la mână, dar nu reuși să se convingă să plece înainte de a-i mângâia părul greu și lucios. Șuvițele mătăsoase îi torturară vârfurile degetelor. Lăsă mâna jos și o strânse în pumn.

–Somn ușor, domnița mea.

Strecură plosca de coniac în buzunarul halatului și ieși pe ușă, coborând amorțit scările. Tocmai intra în vechiul său dormitor, când Mackenzie ieși din camera lui, aflată puțin mai jos pe coridor.

Celălalt bărbat era îmbrăcat ca pentru a ieși la vânătoare în noapte, dar se opri, în vreme ce privirea îi trădă surpriza, apoi încercarea de a ghici ce se întâmplase:

–Mi s-a părut că am auzit o femeie țipând mai devreme.

–Probabil motani în călduri, spuse Randall scurt, dorindu-și al naibii de mult ca Mac să nu se fi aflat acolo, să vadă că mirele își părăsise mireasa.

–Îmi închipui că orice femeie care a fost căsătorită cu lordul Branford are nevoie de... răbdare, spuse Mackenzie încet.

Randall se încruntă.

–Îmi place mai mult când ești superficial și insensibil.

Chipul lui Mac se netezi, adoptând o expresie de amabilitate goală.

–Cum dorești.

Se întoarse să plece, dar, din mers, atinse scurt umărul lui Randall. Simpatie din partea diavolului.

Randall încuie ușa în urma lui. Draperiile erau trase și lăsau să treacă suficientă lumină cât să se vadă că patul fusese dezbrăcat de așternuturi, dar păturile și plapuma erau împăturite frumos la picioarele patului. Ostenit, se întinse pe salteaua goală. Piciorul îl durea după atâta mers pe jos, deși nu la fel de tare pe cât îl durea inima.

Deci Julia îl iubise pe Branford. Acest lucru făcea ca totul să fie și mai grav. Randall considerase că era posibil ca ea să-și depășească temerile și să devină o soție adevărată. Preț de câteva momente trecătoare, păruse dornică s-o facă, chiar nerăbdătoare. Dar temerile se dovediseră mai puternice.

Avea să-și revină vreodată după acea trădare în dragoste, avea să poată iubi din nou? Era posibil ca trecutul ei să se dovedească un obstacol insurmontabil.

Luă o înghițitură prelungă de coniac. Plosca nu conținea suficientă băutură cât să se îmbete, dar era probabil de ajuns cât să-i mai amorțească din durere.

capitolul 15

Coniacul nu reuși să încălzească fiorul rece din sufletul Juliei. După ce Randall plecă, aprinse focul pregătit în șemineu, apoi se ghemui într-un colț al canapelei mici. Ideea de a se târî sub pupitrul de scris o atrăgea, dar era lipsită de demnitate. Era cazul să se poarte ca un adult rațional, nu ca o copilă înspăimântată.

Un colț mic și fricos din mintea ei o îndemna să fugă undeva unde nu o cunoștea nimeni, ca să poată lua totul de la început. Dar nu avea energie pentru așa ceva, nici forța de a face față unei asemenea singurătăți.

Fiindcă nu reușise să șteargă trecutul cu buretele, singura cale de a merge mai departe era să treacă prin ruinele de coșmar ale primului său mariaj. Ceea ce însemna că era nevoită să-l analizeze pe Branford și sentimentele pe care le nutrise față de el.

Julia se sili să-și dea jos halatul lejer și cămașa de noapte, pentru a-și putea privi atent sânii marcați de cicatrici. În copilărie nu știuse să-și aprecieze trupul tânăr și sănătos. În pofida faptului că era scundă, avea un trup frumos. Nu extraordinar, dar plin de grație și bine proporționat, demn de admirația bărbaților. Natura concepuse bărbații și femeile tinere astfel încât să se găsească reciproc atrăgători.

Acel sentiment firesc de acceptare a propriei persoane fusese distrus de prima ei căsnicie. Plăcerile senzuale ocazionale pe care le cunoscuse la început fuseseră în scurt timp înlocuite de ura față de trupul lui și al ei.

Literele pe care el i le încrustase cu sânge pe sâni pecetluiseră pentru totdeauna ura ei de sine. Era urâtă, mutilată. Nici un bărbat nu putea s-o dorească, după cum

nici ea nu dorea nici un bărbat. Ani la rând, se străduise să nu-și privească trupul cu cicatrici. Nu avea oglindă în dormitor și devenise expertă în a se îmbrăca fără a-și vedea corpul sau a se gândi la forma ei fizică mai mult decât era absolut necesar.

Privind în urmă, își dădu seama că timpul, viața și munca ei de infirmieră îi atenuaseră o mare parte din ura față de corpul uman. Adusese pe lume atât de mulți copii concepuți din dragoste. Văzuse legături sexuale profunde și satisfăcătoare între soț și soție. Și-și luase porția de glume indecente, lascive într-un mod plăcut, fiindcă femeile căsătorite nu-și țineau gura în preajma unei moașe rămase văduvă.

Inițialele de formă neregulată ale lui Branford, întinse pe pielea ei, aveau circa cinci centimetri lungime și fuseseră tăiate în curbele din partea de sus a sânilor ei. Nu îi fusese ușor să le ignore. De-a lungul anilor, roșul aprins al literelor pălise, lăsând în urmă cicatrici albe, sub forma unor creste groase.

Nu simți nimic deosebit când își trecu degetele peste urmele din piele. „B" de la Branford, dispărut din viața ei și din lume. „D" de la Daventry. Era o ironie faptul că, atunci când avea să sosească momentul, încă mai exista posibilitatea să devină contesă de Daventry. Dar cu un soț care era, slavă Domnului, foarte diferit.

Julia își trase înapoi cămașa de noapte și halatul și se instală din nou pe canapea, cu privirea absentă fixată asupra focului pâlpâitor. De-abia împlinise șaisprezece ani când tatăl ei o anunțase că avea să se căsătorească cu moștenitorul titlului Daventry.

Fusese crescută să se aștepte la un astfel de aranjament datorită rangului ei înalt. Deși ar fi opus rezistență dacă l-ar fi întâlnit pe Branford și l-ar fi găsit respingător, fusese încântată de alegerea făcută de tatăl său.

Își amintea mult prea clar cum îi zâmbise Branford când se întâlniseră prima dată. Era oacheș, arătos și îmbrăcat

la modă și se declarase nebun de încântare să aibă o mireasă atât de frumoasă și de elegantă.

Julia își dorise să creadă că era frumoasă și elegantă. Ce fată tânără nu și-ar fi dorit așa ceva? Până să ajungă să fie sărutată de Branford pentru a pecetlui logodna, era deja pe jumătate îndrăgostită de el. Nunta lor fusese cea mai grandioasă din acel sezon, bucurându-se de participarea a nu mai puțin de șapte membri ai familiei regale. Cu nimic mai prejos de ceea ce merita fiica ducelui de Castleton.

Privind acum în urmă, își dădu seama că existaseră, încă de la început, semne că ceva era în neregulă cu Branford. Farmecul lui strălucitor, tăios ca un pumnal, îi stârnea uneori neliniști profunde. Se amuza în mod straniu din motive pe care ea nu le înțelegea. Însă Julia își ignorase orbește instinctele.

Deflorarea ei fusese șocant de dureroasă, dar, după aceea, o ținuse în brațe și îi spusese că acea durere era normală. De-abia mult mai târziu își dăduse seama că Branford nu făcuse nici un efort să fie blând și că, în spatele falsei sale simpatii, se ascundea plăcerea de a-i fi provocat durere.

Julia era o tânără femeie normală și, la început, i se întâmpla uneori să simtă plăcere în timpul contactelor lor. Dar, din ce în ce mai des, sfârșea plângând. Branford își cerea iertare cu aparentă sinceritate, iar ea ajungea să simtă că vina îi aparținea. Era prea tânără, prea mică, prea proastă pentru a fi o soție bună.

Găsise întreaga situație prea rușinoasă pentru a putea s-o discute cu oricine altcineva. Ea era Lady Julia Raines, vicontesă Branford, și nu avea să-și dezvăluie slăbiciunile.

De-abia treptat începuse să observe strălucirea infamă din ochii lui atunci când ea suferea. Și, mai târziu, înțelese că Branford făcuse uneori eforturi pentru a-i fi pe plac, astfel încât ea să privească mai încrezătoare mariajul

lor. Începea atunci să creadă că slăbiciunile ei fuseseră aproape vindecate și că totul avea să fie bine.

Când se credea îndrăgostită de el, era vulnerabilă, iar lui îi era mai ușor s-o rănească.

Julia fusese devastată prima dată când el îi spusese că se culcase cu o altă femeie, care se dovedise o parteneră de pat infinit mai satisfăcătoare. În scurt timp însă, ajunse să simtă ușurare la gândul că avea amante. Din păcate, nu-și putea ignora soția oficială, întrucât erau obligați să producă un moștenitor.

Privea cu ochi buni călătoriile lui la Londra, fiindcă ea era lăsată în pace la țară. Singură, reușea să se gândească și să înțeleagă ce mult greșise căsătorindu-se cu el. Începu să-l evite când se întorcea în casa lor de la țară. Indiferența ei tot mai pronunțată în fața manipulării sale emoționale îi stârnea furia.

Atunci începură bătăile.

Punctul culminant fu atunci când rămase grea, și tot sarcina ar fi fost poarta ei spre libertate. Rugându-se să-i nască lui Branford un fiu și un moștenitor sănătos – și să-i fie permis să se ocupe ea în cea mai mare parte de educația copilului până la vârsta la care ar fi putut fi trimis la școală –, îi ceru să se despartă. Acea rugăminte declanșase în el violența cumplită în urma căreia murise, iar ea scăpase ca prin urechile acului.

Ar fi putut face ceva diferit? Era prea bine-crescută pentru a declanșa un scandal, așa că nu-i trecuse niciodată prin minte că ar putea să fugă. Era o raritate printre cuplurile de aristocrați să trăiască vieți separate. Datoria sa de soție era să-i ofere soțului ei un moștenitor. Din moment ce Branford o disprețuia, cu siguranță avea să-i permită bucuros să păstreze distanța după ce avea un fiu.

Dar el nu acceptase acea soluție civilizată și încercase s-o ucidă. Începu să tremure când în minte i se aprinseră scene din acea oribilă ultimă noapte.

Cărbunii incandescenți din șemineu se prăbușiră și o făcură să conștientizeze o realitate dură. Se bucura că Branford era mort.

Conștiința faptului că ea îi provocase moartea o apăsase greu pe suflet în toți acești ani. Nu ar fi făcut niciodată rău unei alte ființe vii în mod intenționat.

Dar dacă Branford ar fi supraviețuit, ea nu ar mai fi avut niciodată o viață a ei. Oare sentimentul de vinovăție se datora senzației de ușurare? Poate. Dar vinovăția nu avea să schimbe trecutul, iar dacă unuia dintre ei îi fusese sortit să moară, se bucura că acela fusese Branford.

Branford cel malefic, tragic, pe jumătate nebun. Mai aruncă o lopată de cărbuni în foc și urmări scânteile ce se aprinseră, ridicându-se spre coș. Furia și durerea ei erau ca acei cărbuni arzători, îi pârjoleau sufletul. Își imagină furia consumată de flăcări, cu cenușa ridicându-se și pierzându-se în noapte. Una câte una, își aruncă în foc amintirile dureroase. Branford nu putea s-o mai rănească decât dacă Julia îi permitea...

Iar ea nu avea să-i mai permită.

Un sentiment fragil de pace se cuibări adânc în sufletul ei. Se instală din nou pe canapea, știind că datora acea pace bunătății noului soț și faptului că acesta o accepta cu toate imperfecțiunile ei.

Dacă l-ar fi cunoscut pe Randall la șaisprezece ani, ar fi fost oare atrasă de el? Și-l imagină subțire, blond, tăcut și puternic, dar necălit încă pentru a deveni bărbatul formidabil care era în prezent. Cât de regretabil era să știe că, la șaisprezece ani, l-ar fi preferat poate pe mai galantul Branford.

Dar acum era o femeie matură, încercată de viață. Și ce-i spuneau instinctele despre noul ei soț? Că era un bărbat de onoare, care nu ar fi rănit-o niciodată în mod intenționat. Branford îi zâmbise când se întâlniseră prima dată. Randall îi aruncase o privire posacă. O privire

posacă, dar sinceră se dovedise mai benefică pentru ea decât zâmbetul încântător, dar mincinos al lui Bran.

Deși acceptase propunerea lui Randall cu intenția de a fugi pe ușa din dos dacă mariajul lua o turnură proastă, subestimase puterea jurămintelor de nuntă. Se angajase față de el oferindu-i cuvântul ei, atât la altar, cât și în seara aceea, din nou, înainte să plece din cameră. La bine și la rău, nu avea să-i fie ușor să se retragă din această căsnicie.

Oare lui Randall i-ar fi fost mai bine fără ea? Spusese că nu-l deranja faptul că era stearpă, dar era posibil ca acest lucru să se schimbe acum, de vreme ce se retrăsese din armată și intra în ritmul unei vieți normale.

Nu. Nu avea dreptul să ia acea decizie în locul lui. Indiferent ce motive ar fi avut, ea era cea pe care o alesese, iar dacă l-ar fi abandonat, l-ar fi făcut să sufere. Randall nu merita asta.

Dacă tot înfrunta adevărul, recunoscu față de ea că îl prefera pe el de soț oricărui alt bărbat. Îi plăceau umorul lui sec și inteligența, precum și prietenia ce se dezvolta între ei. Și mai surprinzător era faptul că-i plăcea trupul lui îngrijit și puternic și chipul acela frumos, cu trăsături sculptate, care reușea atât de bine să-i ascundă sentimentele.

Avea și el cicatrici. Poate că împreună aveau să și le vindece.

Fiindcă lucrurile îi fuseseră mutate în apartamentul nupțial în ziua precedentă, Randall fu nevoit să urce a doua zi dimineață. Nu era sigur ce anume avea să găsească, dar, cel puțin, Julia îi promisese că nu avea să dispară în toiul nopții.

–Intră.

Vocea Juliei părea destul de normală. Intră în cameră și o găsi îmbrăcată de călătorie, într-o rochie albastră

drăguță. Expresia ei era calmă, fără urme ale izbucnirii din noaptea precedentă.

–Hainele mele sunt aici, spuse Randall pe un ton de scuză.

–Știu. Te așteptam. Arătă spre o tavă pe care se aflau un ceainic aburind, căni și biscuiți. O cameristă tocmai a adus astea. Vrei o ceașcă de ceai?

–Te rog. Închise ușa, bucuros că se restabilise normalitatea. Cum te simți în dimineața asta?

Întrebarea nu era doar una de politețe.

Julia se întinse după ceainic, schițând un zâmbet frânt:

–Mi-am petrecut noaptea luptându-mă cu fantome, dar cred că am învins.

Se pregăti sufletește pentru ceea ce trebuia spus.

–Dorești o anulare? Fiindcă nu s-a consumat căsătoria, nu ar fi dificil de obținut. Înțelegerea noastră inițială era ca eu să te pot atinge în fiecare zi, iar tu să-mi spui când e de ajuns. Poate că... ți-am cerut prea mult. Cum cuvintele lui rămaseră suspendate dureros în aer, adăugă: Indiferent ce decizi, voi face tot ce-mi stă în putință să te protejez de Daventry.

Mâna Juliei înlemni, oprindu-se cu ceainicul în aer.

–Dar *tu* îți dorești o anulare? Ar fi... de înțeles, date fiind circumstanțele.

Un adevărat gentleman ar trebui să se conformeze dorinței doamnei, dar, dacă existase vreodată un moment în care era nevoie de sinceritate, acesta era. Conștient de faptul că ceea ce spunea putea schimba cursul întregii sale vieți, spuse:

–Sunt cât se poate de sigur că nu vreau să pun capăt căsătoriei noastre. Dar, dacă nu suporți să fii atinsă de mine, poate că asta e singura soluție.

Julia puse jos ceainicul și străbătu încăperea, oprindu-se în fața lui. Cu o privire cercetătoare, îi cuprinse fața cu o mână. Nu se răsese, deci firele de păr îi zgâriau

probabil palma. Părea foarte serioasă și insuportabil de frumoasă.

–Îmi pare rău pentru azi-noapte, Alex, spuse ea încet. N-o să se mai întâmple. Ezitând, se aplecă în față și își petrecu brațele în jurul taliei lui. Se înfioră puțin când se lipi de el, bucată cu bucată din corpul ei moale. Sânii i se mulară pe pieptul lui, apoi trunchiul i se lipi ușor de al lui. Într-un sfârșit, capul ajunse să i se odihnească pe umăr.

Randall fu mișcat de încrederea ei, cuprins de o tandrețe mută. Nici un soldat asediind o cetate fortificată nu s-ar fi dovedit mai curajos. Creștetul capului ei îi ajungea exact la bărbie, iar când îi mângâie părul, simți un parfum ușor aspru, de lavandă:

–Noaptea trecută a fost interesantă și a avut o oarecare valoare educativă, murmură el. Dar aș prefera să nu repet experiența.

Ea râse puțin, respirația ei înfierbântându-i umărul halatului:

–Încă mai sunt obstacole-n cale. Dar cred că acesta a fost cel mai dificil.

După aceea nu mai spuse nici unul nimic. Se mulțumiră să se strângă în brațe. Mâna lui dreaptă o mângâie blând pe spate, explorând arcurile coastelor și forța de oțel a coloanei. Randall închise ochii, mulțumit să absoarbă esența din soția sa. Dulceață și lavandă.

Nu fusese acea noapte a nunții la care sperase. Dar era un început.

capitolul 16

Întoarcerea la Casa Rose fu o dezamăgire pentru Julia. Bătu la ușă de mai multe ori, fără a primi un răspuns, iar ușa se dovedi încuiată când încercă s-o deschidă. În toți acei ani pe care îi petrecuse în Hartley, casa nu fusese aproape niciodată încuiată.

–Probabil că Jenny Watson a ieșit pentru câteva ore, spuse Randall.

–Sper că ai dreptate. Julia se dădu spre stânga și pipăi locul de sub pervazul ferestrei de la salon. Bun, cheia era încă acolo. Descuie ușa și intră, apoi oftă ușurată. Totul pare în regulă.

Casa era îngrijită și părea locuită. Julia văzu aluat de pâine pus la dospit într-un bol în bucătărie. Zâmbi când motanul ei tigrat apăru și i se încolăci printre glezne. Ridicând pisica în brațe, o întrebă:

–Ce mai faci, Whiskers?

–Nu pare să fi sărit peste prea multe mese, remarcă Mackenzie.

Cu cei doi bărbați masivi prezenți acolo, vila părea foarte mică.

–Viața merge mai departe și se pare că Jenny și Whiskers s-au acomodat plecării mele.

Ușurarea era uriașă.

–E ciudat să fii din nou aici? o întrebă Randall.

–Da. Julia se încruntă, gândindu-se la reacția ei. Totul pare neschimbat, dar viața mea a fost complet dată peste cap. Am fost atâția ani doamna Bancroft, utilă și în siguranță. Acum, doamna Bancroft a dispărut pentru totdeauna.

–Ea nu a existat niciodată cu adevărat, spuse Randall încet.

–Cred că nu.

Dar doamna Bancroft i se păruse cât se poate de reală preț de ani buni.

–Va dura mult să-ți iei lucrurile? o întrebă el.

Julia clătină din cap. Prea puține lucruri din viața ei de moașă aveau să-i fie necesare în noua existență.

–Până termin, Jenny și Molly se vor întoarce de oriunde s-ar fi dus, așa că voi putea să le liniștesc și să-mi iau rămas-bun.

Randall ezită.

–Eu trebuie să merg la Conacul Hartley. Toți cei de acolo vor dori să știe că ești în siguranță și trebuie să mă asigur și că Grand Turk a fost trimis înapoi așa cum se cuvine. Dar nu vreau să te las singură.

Fuseseră toți cu ochii în patru pe drumul dintre Carlisle și Hartley. Deși nu văzuseră nici urmă de Crockett sau de oamenii lui, Julia își dădea seama că Randall rămânea prudent.

–Stau eu cu Lady Julia, spuse Mackenzie. N-am s-o scap din ochi.

Randall se relaxă:

–Bine. Când trec din nou prin sat, la întoarcere, o să rezerv o cameră la han. N-o să lipsesc mult.

–Voi fi bine, îl liniști Julia. Nu-i cazul să-ți faci griji.

–Probabil că nu, recunoscu el. Dar Hartley e singurul loc pe care Crockett îl poate supraveghea, știind că e foarte probabil să te întorci.

Mackenzie se însufleți la acel gând.

–Nu m-ar deranja puțină distracție.

Julia se înfioră.

–Prefer mult mai mult plictiseala.

Randall rânji.

–Am să încerc să fac din căsnicia noastră una cât mai plictisitoare posibil.

Mackenzie râse, iar Randall o sărută ușor pe obraz pe Julia și plecă. În sunetul lăsat de hurducăiala trăsurii ce se îndepărta, Julia întrebă:

– Dorești o ceașcă de ceai sau o halbă din berea mea de ghimbir, domnule Mackenzie?

– Berea de ghimbir mi-ar pica bine.

Mackenzie veni în bucătărie după ea. Julia turnă într-o carafă înaltă băutura aromată, ușor acidulată. După ce o gustă, spuse:

– Excelentă. Dacă vei fugi vreodată din căsnicia cu Randall și vei dori să începi o viață nouă, ai putea deveni berăreasă.

Julia tresări, turnându-și și ei un pahar mic.

– Nu prea pot să fac glume pe tema asta.

– Scuze. Am un simț al umorului jalnic. Tonul îi deveni serios. Dar te asigur că Randall nu seamănă câtuși de puțin cu Branford.

– L-ai cunoscut pe primul meu soț?

– Ne intersectam ocazional la Londra, spuse Mackenzie strâmbându-se. Cea mai vie amintire a mea datează de când am avut proasta inspirație să-l bat la cărți într-o nenorocită de casă de jocuri. M-a acuzat că am trișat, dar eu eram cunoscut acolo, iar Branford stârnise antipatie, așa că a fost dat afară. Firește, m-a considerat vinovat de această umilință, așa că el și câțiva dintre băieții lui m-au așteptat și m-au atacat când am plecat. Doar printr-un noroc chior am scăpat să nu fiu omorât în bătaie.

Era îngrozitor de tipic pentru Branford.

– Cum ai scăpat?

– Ashton trecea pe acolo în trăsura lui, întorcându-se acasă dintr-un loc mai respectabil. A văzut bătaia și m-a recunoscut, așa că a oprit trăsura. Branford și bătăușii lui au fugit. Puteai avea încredere în Ashton că se va afla la locul potrivit în momentul potrivit.

–Te-ai gândit să denunți atacurile în fața unui judecător?

Mackenzie clătină din cap:

–Nu mă așteptam să rezolv prea multe cu un denunț, fiindcă el era lordul Branford, moștenitor al unui titlu de conte, iar eu, un copil din flori, cu o reputație dubioasă. Din moment ce oricum urma să plec din Londra în scurt timp, am considerat incidentul ca pe o lecție și am hotărât să stau departe de oamenii care nu știu să piardă.

Julia se întrebă dacă Branford ar fi putut fi potolit dacă ar fi suferit consecințele comportamentului său ticălos. Dar averea și influența familiei îl protejaseră de justiție. Singurul om care avusese o mică influență asupra lui Branford fusese tatăl său, dar contele considerase că fiul său nu putea să greșească niciodată. Își termină berea de ghimbir.

–Ar fi cazul să încep să-mi strâng lucrurile.

Puse deoparte paharul și se îndreptă spre vechiul ei dormitor. Nimic nu se schimbase. Se părea că Jenny sperase că Julia avea să se întoarcă. Sau poate îi era greu să creadă că într-adevăr casa îi revenise ei. După ziua aceea, avea să devină a ei cu adevărat. Julia îi lăsase moștenire casa în testamentul și în scrisoarea de adio redactate în grabă. Dar, din moment ce nu murise, avea să-i transfere legal titlul de proprietate înainte de a pleca din Hartley. Jenny și fiica ei aveau să se bucure de siguranța unui cămin pentru viitor.

Majoritatea obiectelor cu valoare sentimentală ale Juliei erau păstrate în sertarul de jos al unei mese de toaletă. Câteva bijuterii de la mama ei, nu foarte valoroase, dar dragi. O carte de poezii de la bunica ei, alte lucrușoare din viața ei de dinainte. O pietricică de pe țărm, pe care i-o dăduse Molly când se târâse fericită pe plajă. Nimic legat

de prima ei căsnicie. Suvenirele din acea perioadă îi erau marcate pe trup.

În vreme ce-și împacheta trecutul într-o geantă de voiaj, se gândi la cele două zile care se scurseseră de la spectaculos de melodramatica noapte a nunții. Călătoria în spațiul restrâns al unei trăsuri nu era tocmai o modalitate rea de a deveni mai relaxată în preajma soțului tău. Cum Mackenzie era și el de față, Julia și Randall nu discutaseră despre nimic important, dar până să oprească la un han în prima noapte de când plecaseră la drum, se simțea în stare să facă față perspectivei de a dormi în aceeași cameră cu soțul ei. Fusese recunoscătoare și jenată când el, fără nici o vorbă, își așternuse să doarmă pe podea.

Pas cu pas.

După ce-și puse în bagaj obiectele din sertarul de la masa de toaletă, Julia verifică pupitrul de scris și restul căsuței, dar adăugă prea puține alte lucruri în bagaj. Chiar și notițele medicale pe care le păstrase în legătură cu pacienții ei trebuiau să rămână acolo, pentru a fi folosite de Jenny.

Fiindcă nici Jenny, nici Randall nu se întorseseră, Julia îl căută pe Mackenzie, care se așezase confortabil în camera de zi.

– Făcutul bagajelor mi-a luat mai puțin timp decât aș fi crezut, spuse ea. O să fac o plimbare până la țărm, să-mi iau rămas-bun de la mare.

Mackenzie își goli carafa și o puse deoparte.

– Vin cu tine.

– Sinceră să fiu, aș prefera să merg singură. Serios vorbind, nu cred că e nevoie să mă protejezi.

– Randall m-ar jupui de viu dacă nu te-aș însoți. Mackenzie se ridică în picioare. Capul aproape că-i atingea tavanul jos. Ar fi bine să-i scrii un bilețel lui Randall, ca să știe unde suntem când se întoarce.

Julia își imagină cum ar fi reacționat Randall dacă ar fi găsit căsuța goală, așa că mâzgăli un bilețel și îl prinse pe ușa de la intrare. Apoi, porni la drum, cu Mackenzie lângă ea.

–Cât de departe e țărmul? întrebă el.

–La zece minute de mers pe jos. Nu există nici un loc în Hartley care să nu fie aproape de mare.

Îi plăcuse mult acest lucru legat de casa în care se refugiase.

Julia merse în față, de-a lungul unui drumeag ce se furișa printre dealuri presărate ici-colo de oi ieșite la păscut. Ieșiră pe o plajă îngustă de nisip și de pietriș, mărginită de zidul de piatră care împiedica oile să se piardă în mare. Mackenzie întrebă:

–Ăsta e locul unde a fost adus la țărm corpul lui Ashton când s-a înecat?

–Prea mult spus s-a înecat și, nu, a fost de cealaltă parte a acestei mici peninsule, mai jos de Conacul Hartley. Arătă spre sud. Slavă Domnului că l-a descoperit Mariah! Până dimineață, ar fi murit probabil din cauza condițiilor vitrege.

Se plimbă pe nisipul tare, de culoare întunecată, evitând pietrele netezite de apă și încâlcelile de alge. Această mică plajă fusese refugiul ei privat, locul în care venea atunci când avea nevoie de liniște. Îi plăcea veșnicia nemăsurată a mării. Simțind poate acest lucru, Mackenzie rămase cu vreo câțiva pași în urma ei.

Ka-bum! Sunetul unui bubuit ascuțit răsună deasupra apei, urmat, o clipă mai târziu, de un al doilea bubuit. Nisipul fu împroșcat în aer la doar câțiva centimetri în fața ei. „Doar nu erau gloanțe...?"

Înjurând, Mackenzie o prinse pe Julia și o trase la pământ, în spatele zidului de piatră ce mărginea pășunea. Ea se chinui să inspire când el se întinse pe jumătate deasupra ei, protejând-o cu propriul lui corp.

Paznicul ei scoase ca prin magie un pistol de undeva. Cu o eficiență rece, încărcă pistolul și înălță capul deasupra zidului, cât să lanseze rapid un foc. Detunătura fu asurzitoare, foarte aproape de urechile Juliei.

Mackenzie se piti în spatele zidului când inamicul trase și el. Reîncărcându-și pistolul, zise blând:

–Aș spune că urmăritorii tăi ne-au găsit.

Inima Juliei începu să bată nebunește din cauza șocului, dar reuși să-și păstreze vocea calmă.

–Se pare că Randall avea dreptate.

Alte două gloanțe sfâșiară aerul. Mackenzie coborî privirea spre nisip, pentru a vedea unde ajungeau gloanțele.

–Sunt doi bărbați și ne-au detectat poziția. Suntem în siguranță deocamdată fiindcă nu sunt țintași prea buni. Pentru că pășunea nu le oferă adăpost, nu pot să vină după noi fără să fie împușcați, dar nici noi nu putem să ne retragem. Suntem într-o situație fără ieșire.

–Pentru cât timp?

Băgă mâna sub șold, scoțând o piatră cu muchii ascuțite. Aveau să-i apară vânătăi până dimineața.

Mackenzie ridică din umeri, aruncând din nou o privire rapidă pe deasupra zidului. Se feri când un alt glonț trecu pe lângă ei.

–Nu mult. Randall va auzi focurile de armă și se va ocupa de ticăloși când se va întoarce de la conac.

Gândindu-se că părea prea relaxat, Julia spuse cu asprime:

–Ai mare încredere în abilitățile lui Randall.

–Pe bună dreptate.

Trase pe deasupra zidului. I se răspunse cu două focuri de armă.

Era ceva familiar în felul în care se mișca, iar după o clipă, reuși să-și dea seama:

–Ai fost și tu în armată?

– Am făcut parte din regimentul condus de Randall în Portugalia. Mackenzie îi aruncă un rânjet hoțesc. Dar am fost dat afară și m-am întors în Anglia.

„Dat afară." Îi fusese retras rangul. Dar, cu siguranță, nu pentru lașitate:

– A fost vorba de o femeie? încercă să ghicească.

El râse.

– Ești mult prea perspicace.

Când ea se foi să-și găsească o poziție mai confortabilă, Mackenzie își puse mâna mare peste umărul ei, împingând-o din nou la pământ.

– Nu te mișca. Zidul ăsta nu e prea înalt.

– Tu riști mai mult decât mine, fiindcă te expui mai mult, remarcă ea.

El ridică din nou din umeri.

– După cum ziceam, trag al naibii de prost.

Minutele care urmară se scurseră agonizant de încet. Din când în când, atacatorii lor trăgeau din nou, iar Mackenzie le răspundea trăgând și el, pentru a-i împiedica să se apropie. Julia stătea culcată pe nisipul rece, cu pietre tari înfigându-i-se în spate, dorindu-și să fi apreciat mai mult viața liniștită de care avusese parte.

Se auzi un alt foc de armă. Mackenzie își plecă iute capul într-o parte.

– Și-a făcut apariția și Randall.

Ea îl privi stăruitor.

– De unde știi?

– Sunetul carabinei sale. E diferită de cea cu care trag ceilalți doi.

– Ai niște talente foarte interesante, domnule Mackenzie, spuse ea sec.

– Nici unul dintre ele nu mă ajută să-mi câștig existența în mod onorabil. Își verifică pistolul, apoi se ghemui. Mă duc să-i dau o mână de ajutor. Să fim în număr egal.

Ea îl prinse de braț pentru a-l trage în jos.

– Vei fi împușcat!

–Randall o să-i oblige să rămână feriți, îi explică Mackenzie, desprinzându-i mâna. Fiindcă știu destul de sigur unde sunt ticăloșii ăștia, Randall și cu mine ar trebui să reușim să terminăm treaba repede. Tu rămâi pitită până vei fi în siguranță. Randall sau eu vom veni apoi să te luăm.

Apoi dispăru, mișcându-se repede pentru cineva obligat să rămână ghemuit și folosindu-se de orice adăpost îi ieșea în cale. Era greu de crezut că totul se petrecea în doar câteva minute, căci timpul i se părea nesfârșit.

Se auzi o rafală de focuri. Julia se înfioră, nereușind să deosebească armele între ele. Mai rău, auzi un bărbat țipând. Un alt strigăt – era același bărbat sau un altul? Era vocea lui Randall? Nu-și dădea seama exact.

Instinctul îi spunea să se ridice și să vadă dacă era cineva rănit, dar ar fi fost o prostie să se facă văzută ca țintă. Își înfipse degetele în nisip, străduindu-se să-și țină în frâu tensiunea.

Julia închise ochii și se rugă ca soțul ei și Mackenzie să scape cu bine. Știa că neliniștea ei nu-și avea rostul – Randall era, fără îndoială, la fel de sigur de succes ca Mackenzie. Dar ea nu era soldat și avea tot dreptul să fie înspăimântată.

–*Julia!*

Cu carabina în mână, Randall alergă până la mica plajă. În mod cert, ea era în siguranță, dar avea nevoie să se convingă cu propriii ochi.

Silueta ei măruntă apăru brusc din spatele zidului de piatră și Julia se aruncă în brațele lui:

–Mi-a fost atât de teamă că ai să fii rănit! Ce s-a întâmplat? Mackenzie e bine?

Randall o strânse în brațe, simțind cum îi bubuia inima. Îi părea rău că fusese atât de tulburată, dar era uimitor de plăcut sentimentul de a ști că fusese îngrijorată pentru el.

–Doi atacatori, spuse scurt. Unul e mort, celălalt a fugit. Crockett nu era printre ei. Mac a fost zgâriat de un glonț, dar nimic grav.

Julia oftă ușurată și-l strânse în brațe preț de încă o clipă înainte de a se da înapoi.

–Ar fi bine să arunc o privire la rana lui. Ești sigur că celălalt bărbat e mort?

–Cât se poate de sigur.

Intuind că Julia ar prefera să nu audă și alte detalii, își trecu protector brațul în jurul ei, conducând-o pe cărare.

Bărbatul mort era întins pe drumeagul din vârful dealului, cu haina întinsă peste față. Mackenzie era așezat pe zidul de piatră aflat la câțiva metri distanță, alb la față. Julia examină pansamentul rudimentar pe care îl aplicase Randall pe antebrațul stâng al lui Mac înainte de a veni după ea. Eșarfa pe care o folosise drept bandaj avea pete purpurii, dar sângerarea se oprise.

–Rana ar trebui curățată și bandajată din nou, dar e bine deocamdată. Examină chipul lui Mac, încruntându-se. Asta e singura ta rană? Pari a fi pe punctul de a intra în șoc.

–Nu-i place să vadă sânge, explică Randall.

Julia clipi surprinsă.

–Atunci, cu certitudine ți-a fost greu în armată, domnule Mackenzie.

–Nu mă deranjează sângele altor oameni, spuse Mac contrariat. Sângele *meu* e cel care mă face să-mi pierd puterile.

Randall aprecie faptul că Julia se abținu să zâmbească. Pe un ton grav, Julia spuse:

–Reușești să ajungi pe jos până înapoi la căsuța mea? Te pot bandaja cum se cuvine acolo.

–Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Mac se ridică, clătinându-se.

Randall îl prinse de braț pentru a-l stabiliza. Slăbiciunea lui Mackenzie în fața rănilor ar fi putut părea ciudată

pentru un bărbat solid, cu experiență militară, dar era cât se poate de reală.

–Soții Townsend s-au întors acasă, spuse Randall. Am fost invitați să ne petrecem noaptea la ei, așa că, după ce te bandajează Julia, putem merge la conac.

–Bine, spuse Julia. Speram să apuc să-i văd înainte de a pleca din Hartley. Privi cadavrul, mușcându-și buza. Ar trebui să văd dacă e unul dintre bărbații care m-au răpit.

–Dacă dorești.

Ezitând, Randall îngenunche și dădu la o parte haina care acoperea chipul bărbatului. Un glonț străbătuse țeasta ticălosului, dar trăsăturile îi erau recognoscibile.

–El a condus trăsura, spuse Julia fără nici o expresie. Nu am auzit niciodată cum îl cheamă.

Gândindu-se că era păcat că nu fusese împușcat Crockett, Randall spuse:

–Townsend e judecător, ceea ce ne va prinde bine ca să rezolvăm povestea asta.

Îi întoarseră spatele bărbatului mort și porniră spre vechea căsuță a Juliei, dar ea mai aruncă o ultimă privire spre mare. Randall intui că, în viitor, nu avea să mai simtă la fel în privința plajei ei private.

capitolul 17

Julia se așeză cu atenție în baia de șezut cu un oftat de recunoștință. Ziua fusese lungă și obositoare, dar soții Townsend instalaseră o mare varietate de dispozitive menite să ofere confort în Conacul Hartley de când Charles câștigase domeniul la cărți. Baia spațioasă, ascunsă după un paravan într-un colț al dormitorului lor, se număra printre acestea.

Cât timp Julia curățase și rebandajase brațul lui Mackenzie la căsuță, se întorseseră și Jenny și Molly. Reîntâlnirea dintre cele două femei fusese grandioasă, cu îmbrățișări și lacrimi. Deși Jenny era încântată de faptul că cea care o învățase era în siguranță, Julia își dădu seama că ucenica ei începea să se descurce pe cont propriu ca moașă în zonă. Jenny Watson avea să fie foarte bună pentru Hartley.

După ce femeile își luară rămas-bun cu lacrimi în ochi, Julia și însoțitorii ei se îndreptară spre conac. Soții Townsend se întorseseră acasă exact în dimineața aceea. Charles Townsend fusese pe punctul de a-i anunța pe ducele și pe ducesa de Ashton despre răpirea Juliei, când apăruse Randall și îi asigurase că aceasta era în siguranță.

O mare parte din restul zilei se scurse cu explicații despre rangul Juliei și despre recentul ei mariaj. Sarah Townsend, sora geamănă a lui Mariah, găsi întreaga poveste extrem de romantică. Julia speră ca tânăra să nu aibă parte de o astfel de „poveste romantică" în viața ei.

În vreme ce Julia se îmbăia, Randall și Mackenzie se retrăseseră cu Charles Townsend să discute detaliile tulburi ale uciderii ticăloșilor din Hartley. Julia se întrebă care dintre bărbați trăsese focul ucigaș, apoi decise

că prefera să nu știe. Amândoi fuseseră soldați. Amândoi făceau ceea ce trebuia făcut.

Cum avea să fie viața în viitor? Spera că Randall avea dreptate când considera că Daventry urma să înceteze vânătoarea după ce afla că Julia era acum soția lui Randall. N-ar fi putut suporta să-și trăiască restul vieții în umbra violenței. Și mai îngrozitor era gândul că și alții ar putea suferi de pe urma furiei lui Daventry.

Închise ochii, savurând uleiul de lavandă parfumat ce fusese adăugat în apa fierbinte. Ațipise probabil, căci se trezi tresărind când se deschise ușa dormitorului.

–Julia? o strigă Randall.

Deși baia de șezut era în spatele unui paravan, se jenă să se știe goală în aceeași cameră cu soțul ei. Se ridică în grabă, încercând să nu stropească apă pe covor.

–Savuram cam prea din plin apa fierbinte, spuse ea, întinzându-se după un prosop.

Se auzi un clinchet de sticlă ciocnindu-se de lemn.

–Nu-i nevoie să te grăbești, spuse el. Townsend mi-a oferit baia de șezut din camera lui de baie, așa că m-am îmbăiat și eu.

Cămașa de noapte a Juliei și halatul erau întinse peste paravan, prin urmare, se îmbrăcă în grabă și ieși de după el, desfăcându-și părul din ace. Randall se instalase într-un fotoliu. După ce se îmbăiase, își pusese doar pantalonii, lăsându-și cămașa nelegată. Părul lui blond căpătase o nuanță mai întunecată datorită umezelii și arăta relaxat, fericit și de o frumusețe fatală.

–Supraviețuiești mult mai bine decât mine tentativelor de asasinat, spuse Julia tristă.

–Ca în majoritatea activităților, totul ține de exercițiu. Arătă spre masa dintre cele două fotolii pe care se afla un pahar de brandy și o cană aburindă. Am adus coniac pentru mine, plus un amestec despre care bucătăreasa zicea că îți place. Cred că e lapte cald cu mirodenii și ceva tărie.

–Punciul cu lapte fierbinte al lui Mariah, spuse Julia încântată. Își luă peria de păr de pe masa de toaletă și se așeză în fotoliul aflat față în față cu cel al lui Randall. Ce drăguț din partea doamnei Beckett! Mariah a învățat de la bunica ei diverse leacuri de făcut în casă, inclusiv pe acesta. E delicios și are un efect calmant după o zi grea. Poate vrei să guști și tu.

Randal privi neîncrezător cana, în vreme ce ea luă o înghițitură.

–Poate altă dată.

Julia lăsă cana de punci și începu să-și descâlcească nodurile din părul ud.

–Vor fi ceva probleme legate de uciderea omului lui Crockett?

–Townsend consideră că trei martori respectabili, precum tu, eu și Mackenzie, sunt suficienți pentru a declara moartea lui o ucidere justificată, zâmbi larg Randall. Deși e cam mult spus să-l numești pe Mac respectabil.

–Cu toate că îl tachinezi, ai încredere în el, spuse Julia gânditoare. În mod cert, a avut bine grijă de mine azi.

–Știam că așa va fi. Gândește sănătos în probleme importante. Randall se încruntă, urmărind-o cum își peria părul. Eviți să te uiți în oglinzi mai mult decât orice altă femeie frumoasă pe care am cunoscut-o vreodată.

Ea înlemni, simțind un nod în stomac. Îi luă câteva clipe până răspunse.

–Asta fiindcă nu sunt frumoasă. Găsesc că e... mai confortabil să evit oglinzile.

–Dar tu ești frumoasă, Julia, spuse el încet. Știu că ai fost nevoită să te ascunzi preț de mulți ani, dar acum nu mai trebuie.

Mâinile Juliei se încleștară pe peria pe care o ținea în poale.

–De la noaptea aceea din Edinburgh am încercat să mă împac cu... felul în care am fost desfigurată. Va... dura o vreme.

– Nu ești desfigurată, spuse el ferm. Da, ai cicatrici pe trupul tău minunat, dar frumusețea nu are nevoie de perfecțiune, iar cicatricile tale nici măcar nu sunt vizibile.

– Nu pot uita că sunt acolo și mă fac să mă simt urâtă, spuse ea tensionată, dorindu-și ca Randall să renunțe la subiect și să nu-l mai pomenească niciodată.

Îl auzi sorbind din paharul de coniac.

– Îmi pare rău că mă consideri urât, spuse el. Speram să par cel puțin prezentabil în ochii tăi.

Privirea ei se ridică brusc spre el:

– De ce spui o asemenea prostie? Ești de o frumusețe clasică. Înspăimântătoare. E imposibil să nu știi asta.

– Dacă cicatricile sunt sursa urâțeniei, eu trebuie să fiu respingător, spuse el rece. Ai văzut în ce hal de nedescris e partea dreaptă a trunchiului meu și piciorul, dar acelea nu sunt nici pe departe singurele mele cicatrici. Se ridică în picioare și își trase cămașa peste cap, dându-și la iveală bustul gol. Mă îndoiesc că te-ai mai aflat vreodată în preajma unui bărbat care să aibă atât de multe cicatrici ca mine.

Julia îl țintui cu privirea când Randall se întoarse să-și expună spatele, înainte de a reveni cu fața spre ea. Umerii lui lați, trupul cu musculatură puternică și talia zveltă erau toate frumoase – și marcate de cicatrici cât se poate de diverse. Unele erau mai palide, altele ieșeau mai puternic în evidență. Erau linii subțiri și noduri neregulate de țesut incomplet vindecat. Partea dreaptă îi era marcată de fragmentele de șrapnel care îi provocaseră răni atât de cumplite la picior. Corpul lui era ca o hartă de durere și de răni.

Cu buzele uscate, ea atinse o cicatrice lungă și subțire ce se curba în jurul umărului lui drept.

– Asta cum ai căpătat-o?

– De la sabia unui francez, în timpul retragerii spre Corunna. Eu am sângerat, el a murit. Se încruntă

privindu-și corpul. Cu siguranță, fiecare cicatrice are o poveste a ei, dar, sincer să fiu, nu mai țin minte cum m-am ales cu toate. Răni minore, de cele mai multe ori. Mă vindec repede, dar îmi rămân mereu urme.

–Ai o paletă uimitoare de cicatrici, recunoscu ea. Cele mai multe dintre ele nu sunt niciodată vizibile în public.

Randall își arcui ironic sprâncenele.

–Dar dacă și cicatricile ascunse te fac urât...

–E altceva pentru tine! Cicatricile tale sunt semne onorabile ale curajului.

–Sunt dovada faptului că m-am priceput întotdeauna să mă feresc. Îngenunche în fața ei. Înainte ca ea să-și dea seama ce intenționa să facă, Randall trase cămașa și halatul desfăcute de pe umerii ei și îi prinse sânii în palmele lui mari și calde.

Julia oftă scurt, simțindu-se ca lovită de trăsnet.

–Nu!

–Când am hotărât inițial să ne căsătorim, mi-ai acordat permisiunea de a te atinge, spuse el încet. Te deranjează atât de mult? Îți jur că n-am să te siluiesc. Inspiră adânc. Deși asta îmi pune la încercare voința. Atingerea e cea care te tulbură? Sau faptul că cicatricile tale sunt expuse?

Julia simți impulsul să fugă. Sau să-l lovească pe nenorocitul acela. În schimb, își coborî privirea spre cicatricile care-i poceau curbele superioare ale sânilor și se forță să-și analizeze reacția.

–Atingerea ta nu... e neplăcută. De fapt, chiar îi plăceau căldura și atingerea palmelor lui tari pe pielea ei moale ascunsă. Dar cicatricile mă fac să mă simt imperfectă. Desfigurată.

–Ceea ce ai avut de suferit e mai urât decât cel mai negru coșmar. Dar asta nu te face *pe tine* urâtă. Începu să-i mângâie sfârcurile cu degetele mari, încet și blând.

Ea simți un nou fior electric, de data aceasta de plăcere de netăgăduit. Sânii pe care îi detesta încă erau capabili de o reacție senzuală.

–Sunt sigur că, dacă te-ai fi căsătorit cu un bărbat rezonabil și ți-ai fi trăit viața într-o societate normală, ai fi fost oricum o femeie încântătoare și bună la suflet. Dar nu ai avea forța și individualitatea care te fac atât de specială.

Gura ei se schimonosi.

–Ar trebui să fiu recunoscătoare că am fost torturată? Că am fost obligată să mă prefac moartă și să fug, alegând să trăiesc în sărăcie?

–Recunoscătoare? Nu. Dar toate aceste evenimente fac parte din tine la fel de mult ca frumosul tău păr castaniu și încântătoarea, catifelata – înghiți în sec –, fina ta piele. Viața ne face ceea ce suntem. A ta a fost grea, dar persoana creată de acele evenimente e... fascinantă.

Ea, fascinantă? I-ar fi plăcut să creadă asta, dar gândul era prea nou și prea neobișnuit.

–Îți... îți mulțumesc pentru ceea ce încerci să faci, spuse nesigură, împingându-i mâinile. Dar nu pot suporta mai mult în seara asta.

Acceptând acest lucru, Randall îi trase din nou, cu blândețe, cămașa și halatul peste umeri, înainte de a se ridica în picioare și de a se îndepărta. Julia oftă ușurată.

Fiindcă pieptul gol al lui Randall îi distrăgea atenția, Julia sorbi prelung din punciul care începea să se răcească, înainte de a se întoarce la periatul părului.

–Nu sunt sigură dacă ai să-mi salvezi sufletul sau ai să mă aduci în pragul nebuniei, Alexander, spuse ea cu tristețe.

–Prima, sper eu.

Deschise cufărul de haine și își scoase halatul albastru indian. Acoperit, trupul său frumos era mai puțin năucitor, însă culoarea îi scotea și mai mult în evidență părul blond și ochii albaștri. Julia își plecă din nou privirea.

–Vreau ca mariajul nostru să fie unul adevărat, domnița mea, și cred că asta se va întâmpla doar dacă ne vom accepta amândoi cicatricile. Cele din suflet și pe cele

de pe trup. Zâmbi ușor. Asta înseamnă că ai dreptul să mă înfrunți când încerc să neg ceea ce e de netăgăduit.

Ochii ei se îngustară.

–Din moment ce tu ai dreptul să mă atingi în fiecare zi, poate că te voi întreba și eu, zi de zi, care e originea uneia dintre cicatricile tale.

–Poți s-o faci liniștită, deși nu cred că m-ar tortura la fel de mult precum ceea ce îți fac eu ție. Medită puțin. Cu toate că unele dintre cicatricile astea reprezintă și suferință emoțională, nu doar fizică. Dacă mă întrebi despre una anume, s-ar putea să-mi produci o cantitate satisfăcătoare de durere.

–Despre care anume vorbești? întrebă ea curioasă.

–Va trebui să le descoperi tu printre celelalte.

Randall scoase două pături din cufărul de haine și le puse pe podea.

Julia își dădu seama că intenționa să-și aștearnă din nou patul pe jos:

–Nu, spuse ea. Aș vrea să dormim iarăși în același pat, deși... nu mai mult de atât.

–Atunci, tot am avansat puțin, spuse el cu un zâmbet ce aproape o făcu să se topească.

Randall o considera fascinantă. Îi plăcea ideea, chiar dacă ea nu credea asta.

Randall trecu în spatele paravanului pentru a se schimba în hainele de noapte. Fiind mult mai înalt decât Julia, paravanul îi lăsa la vedere umerii superbi.

Având nevoie de calm, nu de confuzie, Julia își abătu privirea, împletindu-și părul și terminându-și cana de punci.

–Am să adorm imediat ce mă bag în pat.

Se ridică în picioare și-și dezbrăcă halatul, apoi se strecură în așternuturi, retrăgându-se în partea ei de pat.

Randall ieși din spatele paravanului și începu să stingă luminile.

–Ai vrea să mai stăm o zi aici? Charles Townsend a sugerat să mai rămânem și, astfel, ai avea mai mult timp să-ți iei rămas-bun.

–Mi-ar plăcea, dacă nu ții morțiș să ajungi imediat la Londra.

Julia își înăbuși un căscat. Nu glumise când spusese că era obosită.

După ce stinse luminile, Randall i se alătură în pat. Salteaua se lăsă sub greutatea lui, iar Julia alunecă pe cearșafurile fine în partea lui Randall.

–Iartă-mă!

Dădu să se împingă înapoi în jumătatea ei de pat.

–Nu-i nevoie să fugi. Își strecură brațul pe după gâtul ei și o strânse lângă el. De ce să dormim în același pat dacă stăm la margini opuse și nu ne atingem?

Îmbrățișarea lui era mai degrabă prietenoasă decât carnală, așa că se instală în brațele lui. Deși Branford își dorise adesea sex, nu apelase niciodată la îmbrățișări pline de afecțiune. Julia se simțea bine, relaxată și în siguranță.

Asta până când își mișcă mâna, iar palma îi trecu peste mădularul lui întărit. Randall tresări cu respirația tăiată și se crispă, iar Julia se dădu la o parte cu un scâncet aproape isteric.

–N-am făcut-o intenționat!

–Știu. N-o trase înapoi lângă el, dar o prinse de mână, împletindu-și degetele cu ale ei. Deși am făcut ceva progrese, încă mai e mult de muncă pentru amândoi. Degetele i se strânseră peste ale ei. Ți-am spus vreodată cât de mult îți admir curajul de a-ți înfrunta iadul personal?

Ea zâmbi chinuit în întuneric.

–Nu cred că am dat dovadă de prea mult curaj. De fiecare dată când m-ai forțat, am simțit impulsul să fug. Se gândi puțin. Deși în seara asta, pentru o scurtă clipă, mi-a trecut prin gând și să te lovesc.

Randall râse, adânc și cu poftă.

–Mă bucur că n-ai făcut-o, dar decizia de a lupta în loc de a fugi e un semn bun, cred. Chiar ești o femeie uluitoare. Devenim mai puternici trecând prin dificultăți. Așa se explică de ce Mariah e mai interesantă decât Sarah, deși sunt surori gemene și la fel de drăguțe și de amabile. Inocența pur și simplu nu stârnește prea mult interes.

–Cu siguranță, prea puțini bărbați ar fi de acord cu tine!

El ridică din umeri.

–Gusturile sunt diferite. Îmi plac femeile care au trecut prin perioade întunecate.

–Fiindcă te înțeleg mai bine? întrebă Julia încet.

Se scurseră mai multe clipe de tăcere, înainte ca el să răspundă:

–Presupun că o căsnicie implică doi oameni care reușesc să se strecoare unul în sufletul celuilalt. Ești destul de bună la asta.

–La fel și tu. Simțindu-se mai curajoasă în întuneric, îl întrebă: Nu e teribil de dureros să... să fii stârnit așa cum ești și să n-ai parte de satisfacție?

–Simt vocea lui Branford în spatele acelui comentariu, spuse el sec. Da, să fii în permanență stârnit e oarecum inconfortabil, dar nicidecum de nesuportat. Un bărbat în toată firea n-ar trebui să se lase condus de poftele lui carnale.

Branford așa făcuse. Iar ea fusese cea căreia îi revenise obligația legală de a satisface acele pofte.

–Ca moașă, mi-am petrecut o mare parte din ultimii ani în preajma femeilor și a copiilor mici, spuse ea pe un ton meditativ. Încep să-mi dau seama cât de puține știu despre bărbații în toată firea.

–Înveți repede. O strânse din nou de mână. Cel puțin, *pe mine* începi să mă cunoști. Cât despre faptul că sunt stârnit – sunt mai multe avantaje decât dezavantaje. Îmi amintește că sunt în viață. Multă vreme am uitat asta.

Juliei nu-i plăcea să se gândească la suferințele lui personale. Dar dacă nu le-ar fi îndurat, nu ar fi înțeles-o sau nu ar fi dorit-o. Se rostogoli spre el și depuse un sărut ușor pe obrazul lui.

–Somn ușor, Alexander.

El șopti:

–Somn ușor, domnița mea.

Răspunsul lui o însoți în vise.

capitolul 18

Julia se foi obosită pe scaunul trăsurii. Petrecuse vreo zece ani trăind liniștită în sate îndepărtate, fără a călători pe distanțe mai mari de câțiva kilometri de casă. Nu mai era obișnuită cu drumurile lungi. Randall și Mackenzie erau mult mai rezistenți.

Randall aruncă o privire pe fereastră:

–Am avansat rapid azi. Intrăm în Grantham acum.

Privi și ea pe fereastra ei și nu remarcă nimic neobișnuit:

–Presupun că ai călătorit suficient dintr-un capăt în celălalt al Marelui Drum al Nordului cât să recunoști toate semnele din tren. Ne vom opri aici sau mergem la următoarea haltă?

–Ai fost foarte răbdătoare în toate aceste zile lungi de călătorie, zâmbi el înțelegător. Grantham are unul dintre cele mai bune hanuri de poștă din regiunea Midlands, așa că e un loc potrivit pentru a petrece noaptea.

Mackenzie era așezat în fața lor, aruncând zarurile pentru a-și trece timpul, cu mâna dreaptă petrecută peste cea stângă. Fără a ridica privirea, spuse:

–Mama mea a murit în Grantham.

–Nu știam asta, spuse Randall, părând surprins.

–Nici nu aveai de unde. Mac luă în mână zarurile, și le scutură între palmele făcute căuș. După cum știi, era actriță. Ne îndreptam spre nord, pentru a se alătura turneului de teatru care-și avea bazele în York. Moartea ei a fost foarte neașteptată.

Juliei i se tăie respirația, amintindu-și că Mac era foarte mic atunci când murise mama lui.

–Ai fost de față? Cât de îngrozitor pentru tine!

Mackenzie aruncă zarurile pe scaunul de lângă el și studie rezultatele. Expresia de pe chipul său era neverosimil de neutră:

–Din fericire, slujnica mamei mele era o femeie foarte descurcăreață. S-a ocupat ca mama mea să fie îngropată în cimitirul parohiei, apoi mi-a făcut bagajele și m-a dus la casa de la țară a tatălui meu.

–Îl mai văzuseși pe lordul Masterson înainte? întrebă Julia.

–O dată sau de două ori. Îmi amintesc că mi-a spus că semăn mult cu fiul lui, Will, dar fără bune maniere. Mackenzie rânji. Asta nu s-a schimbat niciodată.

Râseră toți, dar Julia spuse:

–Ai avut noroc că servitoarea mamei tale a știut unde să te ducă și că a și făcut-o.

–Și-a păstrat bijuteriile și hainele mamei mele drept răsplată pentru eforturi, spuse Mac sec. Dar, da, am avut noroc că nu m-a abandonat în grija parohiei de aici, din Grantham.

–Ai avut noroc și că lordul Masterson te-a recunoscut drept fiul lui, adăugă Randall. Chiar dacă tatăl lui Will Masterson n-a fost tocmai un model de comportament moral, îi plăceau băieții. Am petrecut câteva vacanțe, în timpul anilor de școală, cu Will, cu Mac și cu restul familiei.

Julia ghici că acesta fusese modul în care îl evitase pe Branford. O năpădi o amintire:

–Nu m-am mai gândit la asta de ani buni, dar Branford a avut un fiu nelegitim care s-a născut cu puțin timp înainte să aflu eu că sunt grea. Mă tachina de multe ori fiindcă îmi lua atât de mult să produc un copil, din moment ce el era în mod evident capabil să o facă. Mă întreb ce s-a întâmplat cu băiatul acela. Trebuie să aibă doisprezece sau treisprezece ani acum.

Mac se încruntă.

–Copilul a rămas cu mama lui?

Julia se gândi, apoi clătină din cap.

–Din câte știu eu, da, însă nu-mi amintesc alte detalii.

Mac se încruntă și mai tare.

–Sper că băiatul nu a fost neglijat după moartea tatălui său. Era, probabil, încă sugar.

–Se presupune că mama ar fi putut apela la Daventry dacă ajungea în dificultate după moartea lui Branford, spuse Randall.

Avea, fără îndoială, dreptate, dar, cu toate acestea, Julia se întrebă ce se alesese de băiat. Orice copil merita o casă decentă.

Se aflau pe strada principală din Grantham, când Mackenzie îi făcu semn vizitiului să oprească.

–Cred că o să cobor acum și o să străbat pe jos restul distanței, să-mi dezmorțesc picioarele. Am să vă ajung din urmă la han. Îmi rezervați vă rog și mie o cameră? Presupun că intenționați să stați la „Înger și Rege".

Randall dădu din cap.

–Dacă nu mai au locuri, vom merge la următorul han de pe strada principală. Am uitat cum se numește, dar e chiar în spatele hanului „Înger și Rege".

–Am să-l găsesc.

Trăsura opri zgomotos, iar Mackenzie sări din ea.

După ce închise ușa și porni pe jos, Julia spuse:

–Sunt tentată să-l urmez pe dl Mackenzie. Mi-ar plăcea și mie să-mi dezmorțesc picioarele.

–Mă îndoiesc că și-ar dori compania ta. Randall arătă pe fereastră spre o turlă de biserică neobișnuit de înaltă și subțire. A spus că mama lui a fost îngropată în cimitirul parohiei. Eu presupun că s-a dus să-i viziteze mormântul.

–Atunci am să-l las în pace. Se instală din nou pe scaunul ei. Am mai stat la hanul „Înger și Rege", deși asta a fost cu mult timp în urmă, desigur. Familia mea se oprea frecvent în Grantham când călătoream spre nord, până când tatăl meu s-a înfuriat pe hangiu, dintr-un motiv oarecare. După aceea, am stat la alte hanuri. Clătină din

cap uluită. Numele hangiului era Beaton. E ciudat că îmi amintesc asta.

–Actualul domn Beaton e probabil fiul celui pe care ți-l amintești. Randall o prinse de mână, fiindcă erau singuri. Se întâmpla adesea ca tatăl tău să fie furios?

–Nu sunt sigură dacă l-am văzut vreodată *altfel* decât furios. Din acest motiv, i-a fost foarte ușor să fie furios pe mine când m-am dovedit o asemenea sursă de rușine pentru familia Raines.

Trăsura opri în fața fațadei late de piatră a hanului „Înger și Rege". Randall coborî și o ajută și pe Julia să coboare.

–Furia e o emoție atât de istovitoare. Să refuzi să mai vii la un han excelent e de-a dreptul stupid.

–Probabil tu călătorești frecvent pe drumul acesta de vreme ce ai prieteni în nord, remarcă Julia, intrând în han și așteptând apariția hangiului.

–Chiar prea des. De regulă, Marele Drum al Nordului se pierde într-o învălmășeală anostă de câmpii și sate, și stații de poștă. Rânji cu o nuanță de tachinare. De departe cea mai neplăcută călătorie pe care am făcut-o vreodată prin Anglia a fost când i-am însoțit pe Mariah și pe Ash de la Hartley la Londra, iar tu erai prezentă ca damă de companie a lui Mariah. Îmi doream să fiu oriunde altundeva.

Ea râse.

–Mă priveai atât de urât, de parcă ți-ai fi dorit ca *eu* să fiu altundeva.

–Călătoria e cu mult mai plăcută de când mi-am acceptat soarta și m-am căsătorit cu tine. Vocea îi era în continuare lejeră, dar privirea – serioasă. Distanțele sunt în continuare lungi, iar drumurile rele, dar paturile sunt mult mai confortabile.

Julia roși, dar îi răspunse cu un zâmbet. De când începuseră iar să doarmă în același pat, Randall se dovedise un gentleman care-și respecta promisiunile și nu o asaltase

cu atenții nedorite. Randall fusese de-a dreptul jenat în dimineața când se treziseră amândoi, iar mâna lui era pe sânul ei. Știind că gestul se petrecuse neintenționat în timpul nopții, Julia îi îndepărtase calm mâna și mai rămăseseră îmbrățișați încă preț de câteva minute înainte de a se ridica din pat. Cu cât avea mai mare încredere în el, cu atât era mai ușor de crezut că, într-o bună zi, aveau să devină amanți. Deși nu încă.

Își făcu apariția și hangiul, un bărbat mai tânăr decât cel pe care și-l amintea Julia, dar cu aceeași expresie amabilă.

– Domnule maior Randall, ce plăcere să vă avem din nou printre noi. Stați mult?

– O singură noapte, răspunse Randall. Am nevoie de o cameră pentru mine și soția mea și o alta pentru domnul Mackenzie, care va sosi în scurt timp.

Chipul lui Beaton se lumină de o reală plăcere când se înclină în fața Juliei.

– Dați-mi voie să vă felicit, domnule maior Randall. Felicitările mele, doamnă Randall. Hangiul consultă cartea de oaspeți. Aveți noroc. Se așteaptă un grup mai mare, dar camera din colț care vă place dumneavoastră e disponibilă și există și o cameră mai mică la două uși distanță, pentru domnul Mackenzie.

De afară se auzi uruitul zgomotos al unor trăsuri care opreau. Julia ghici că era vorba de grupul mai numeros pe care îl aștepta Beaton. În vreme ce Randall semnă în registru, Julia își scoase boneta, gândindu-se că, dacă aveau noroc și vreme bună, urmau să ajungă la Londra peste o zi și jumătate. Își dorea cu fervoare acest lucru.

Un lacheu elegant intră în han și se întoarse să-i deschidă ușa stăpânului său. Un bărbat masiv, impunător, de o aroganță înnăscută, intră val-vârtej în „Înger și Rege", lăsând să se vadă vag în spatele lui grupul ce îl însoțea.

Privirea Juliei o întâlni pe a lui și scoase un sunet slab de sufocare, de-abia venindu-i să-și creadă ochilor. Doamne

Dumnezeule, nu! Dintre toate hanurile din Anglia, de ce tocmai acesta?

Nou-sositul se opri brusc, cu chipul sfâșiat de surpriză, de neîncredere și, în cele din urmă, de furie. Secundele se prelungiră până scuipă o replică:

–Ar fi trebuit să fii moartă!

Julia își dori să poată leșina pentru a scăpa de oroarea acelei întâlniri, dar nu exista cale de scăpare. Cu un tremur în voce, spuse:

–Îmi pare rău să te dezamăgesc, tată.

Privirea disprețuitoare a ducelui de Castelton se opri asupra lui Randall, care se întorsese auzind vocea Juliei.

–Ăsta e actualul tău amant, Julia? o întrebă tatăl său batjocoritor. Presupun că ți-ai câștigat existența stând pe spate, din moment ce numai pentru asta ești bună.

Violența din tonul lui fu ca o lovitură fizică. Julia se clătină, pe punctul de a se prăbuși. Apoi, mâna mare și caldă a lui Randall o prinse strâns de cot. Cu ochii îngustați, acesta spuse:

–Chiar dacă sunteți duce și tatăl Juliei, nu am să-i permit nici unui bărbat să îmi insulte soția.

–Ți-a spus că și-a ucis primul soț, un tânăr gentleman cât se poate de distins? izbucni ducele. Din câte știu eu, a mai ucis încă o duzină de soți de atunci!

–Asta e o absurditate, și o știți bine, spuse Randall calm. Orice tată normal s-ar bucura să vadă că fiica lui pierdută e în viață, dar, dacă ați fi fost un tată normal, nu ați fi abandonat-o în ghearele cruzimii. Sunteți o adevărată rușine pentru numele și pentru familia dumneavoastră.

Ducele rămase cu gura căscată.

–Cum îndrăznești, domnule! Cine ești tu?

Randall se înclină ușor în fața lui, în batjocură.

–Sunt maiorul Randall. Dacă doriți să vă ofer satisfacție, vă voi face bucuros pe plac. Dar țineți cont că sunt considerat în general un excelent mânuitor al pistolului și al sabiei.

Ochii ducelui se îngustară.

–Ești înrudit cu Daventry?

–Sunt nepotul și moștenitorul lui. Randall îi aruncă un zâmbet strălucitor. Deci fiica dumneavoastră va fi, într-o bună zi, contesă de Daventry, dar cu un soț ales de ea, nu de dumneavoastră.

Cu o privire înveninată, ducele mârâi:

–Beaton, scoate afară creaturile astea. Refuz să stau sub același acoperiș cu ele.

Hangiul, care urmărise scena cu o fascinație șocată, spuse politicos:

–Îmi pare rău, Excelența Voastră, dar s-au înregistrat deja ca oaspeți. Vă asigur că nu va fi deloc nevoie să-i vedeți din nou, din moment ce aveți camere în colțuri opuse ale casei.

Ducele se holbă la Beaton, nevenindu-i să creadă.

–Preferi să-i ai pe ei de oaspeți în locul *meu*?

–Nu am nici un motiv să-i dau afară pe maiorul Randall și pe Lady Julia, spuse hangiul. Iar ei sunt politicoși.

Sugestia că ceilalți oaspeți nu erau la fel era imposibil să treacă neobservată.

–Ești la fel de rău ca tatăl tău! scuipă ducele.

–Sunt onorat de comparație, spuse Beaton, rămânând netulburat. L-am admirat din toate punctele de vedere.

–N-am să mai pun niciodată piciorul în acest loc împuțit! Privirea de gheață a ducelui se mută asupra Juliei. Te-am respectat într-o oarecare măsură când am crezut că ți-ai luat singură viața drept ispășire pentru păcatele tale. Constat acum că ești mincinoasă și lașă. Nu ești fiica mea.

Ducele se întoarse, dând să iasă țanțoș din han, când Randall spuse pe un ton dur:

–Juliei îi este mai bine fără un astfel de tată denaturat, Castleton. Dar are drepturi asupra proprietății pe care nu i le puteți nega. Pregătiți-vă să îndepliniți aceste obligații. Avocatul meu va lua legătura cu al dumneavoastră.

Tatăl ei aruncă o privire fulgerătoare peste umăr înainte de a ieși din han trântind ușa, urmat de însoțitorii săi. După o clipă de tăcere grea, Beaton spuse blând:

–Excelența Sa a încetat să mai vină aici pe vremea tatălui meu, dar a hotărât să-mi mai ofere o șansă când am moștenit eu hanul. Încă o dată, „Înger și Rege" nu a reușit să se ridice la înălțimea standardelor ducale.

–Îmi pare rău pentru pierderea suferită de hanul tău, spuse Randall.

Hangiul ridică din umeri.

–Castleton nu trece prea des pe aici și s-a dovedit dintotdeauna un oaspete dificil. Dumneavoastră și prietenii dumneavoastră sunteți vizitatori frecvenți și întotdeauna așteptați cu drag. Trecu din nou la aspectele practice. Ați dori să luați cina într-o sală privată în seara aceasta?

Randall studie chipul Juliei:

–Vom lua cina în camera noastră. Voi comanda eu mai târziu.

Julia aprobă din cap recunoscătoare. Nu-și dorea nimic mai mult decât să intre în vizuină, asemenea unei vulpi vânate.

Randall adăugă:

–Te rog să-i spui domnului Mackenzie ce s-a întâmplat, când sosește, dar aș prefera să nu discuți subiectul cu nimeni altcineva.

–Firește, nimeni nu dorește ca problemele de familie să fie făcute publice, murmură Beaton. Fiți buni și urmați-mă, domnule maior, Lady Julia.

Julia urcă scările aproape fără să-și dea seama, simțind doar mâna lui Randall care o susținea în partea de jos a spatelui. Nu era singură.

Când se întâmplase ultima dată ca un bărbat să-i ia apărarea?

Niciodată.

capitolul 19

De îndată ce Beaton îi lăsă singuri în dormitorul spațios, Julia se întoarse în brațele lui Randall, îngropându-și fața în umărul lui. Trupul ei zvelt părea fragil. Randall o învălui, dorindu-și s-o fi putut scuti de acea scenă oribilă.

–Îmi pare rău că a trebuit să treci prin așa ceva, spuse ea pe un ton monoton.

–Nu tu ești cea care ar trebui să-și ceară scuze, răspunse Randall cu înverșunare. Îi luă boneta dintre degetele amorțite și o aruncă pe pat. Dintotdeauna a fost atât de rău tatăl tău?

Ea se gândi.

–Nu sunt sigură. În copilărie, aveam un comportament prea corect pentru a deveni ținta mâniei lui. Îl vedeam rar, iar atunci când se întâmpla, era întotdeauna foarte sever și oficial. De regulă, mă gândeam la el ca fiind „ducele", nu tatăl meu. Nu cred că îi plac prea mult femeile. Fu străbătută de un fior. Apoi m-am dus la el, după moartea lui Branford, iar el... el s-a dovedit foarte rău. Nu știusem că era capabil de o asemenea răutate.

–Acum înțeleg mai bine de ce ai fugit și ai renunțat la viața ta. Randall își înăbuși o dorință puternică de a-l căuta pe Castleton și de a-l bate măr. Dar nu se cuvenea ca un bărbat să-i facă așa ceva socrului său, oricât de mult ar fi meritat-o. În schimb, scoase acele din părul Juliei și i-l desfăcu peste umeri, pieptănându-l cu degetele lui. Faptul că nu te-ai aruncat cu adevărat în mare e o mărturie a forței tale.

–Am fost tentată. Foarte tentată. Râse scurt, înăbușit. Dar eram prea încăpățânată ca să mă dau bătută. Nu sunt sigură dacă e același lucru cu a fi puternic.

–E cam la fel.

Începu să-i maseze pielea capului cu buricele degetelor și fu recompensat când chipul ei tensionat păru să se relaxeze.

–Știam că tatăl meu avea să fie scandalizat când urma să-mi fac din nou apariția printre cei vii, dar am presupus că avea să afle pe alte căi, spuse Julia plină de regret. Surpriza de a mă vedea în viață a scos la iveală tot ce-i mai rău din natura lui. Bănuiesc că o mare parte din furia lui e cauzată de faptul că l-am înșelat, doar înscenându-mi sinuciderea.

–Cel puțin, s-a terminat ce era mai rău. Randall își plimbă palma caldă pe coloana ei, într-un gest de alinare. Mă îndoiesc că altcineva, chiar și Daventry, ar putea să te tulbure la fel de mult.

–E adevărat.

Acum, că era mai calmă, o întrebă:

–Vrei să plec?

–Nu, de data asta.

Își strânse brațele în jurul taliei lui, de parcă s-ar fi temut că cineva ar fi încercat să i-l smulgă. Randall se simți cât se poate de satisfăcut.

–Din moment ce nu vrei să mă alungi, aș zice că am înregistrat un oarecare progres. O luă pe sus pe Julia și se instală pe canapeaua mică, ținând-o în poale. Ea scânci ușor, înduioșător, înainte de a se relaxa, sprijinindu-se cu capul pe umărul lui. Castleton, Daventry, Branford. Oare toți bărbații din viața ta au fost atât de dificili? Cum rămâne cu fratele tău?

–Anthony? Nu știu sigur cum va reacționa când va afla că sunt în viață. Am fost apropiați în copilărie, dar nu l-am mai văzut de atâta timp. A fost trimis la Eton imediat ce a atins vârsta necesară și avea doar paisprezece ani când m-am căsătorit și am plecat de acasă. Își mușcă buza. Am refuzat să mă gândesc la Anthony. A fost un frățior iubitor, dar, după ce și-a petrecut atâția ani

ca marchiz de Stoneleigh, s-ar putea să fi devenit la fel de nesuferit ca tatăl meu.

–Ce gând deprimant! Îmi închipui că vei afla în curând. Randall se încruntă. Până acum, nu m-am gândit prea mult care vor fi raporturile tale cu familia ta după ce ajungem la Londra. Fiindcă Stoneleigh e cea mai apropiată rudă, poate ar fi bine să-i scrii direct lui, în loc să-l lași să afle de la tatăl lui.

Ea se cutremură.

–Ai dreptate. Am să-i trimit o scrisoare lui Anthony cu poșta de dimineață, deși s-ar putea să nu ajungă la el înainte de a afla vestea de la duce. Ar trebui să-i scriu și bunicii mele. Trebuie să o anunț că îi voi face o vizită foarte curând și că acum poate dezvălui celorlalți că sunt în viață.

–Vei fi cel mai senzațional subiect de conversație din înalta societate preț de cel puțin o săptămână, prezise Randall. Poate chiar două săptămâni întregi.

–Cu siguranță, nu atât de mult. Julia ridică bărbia pentru a-i privi chipul. Cu părul întunecat desfăcut peste umeri, arăta tânără și încântătoare. De unde ai știut că am dreptul la o parte din banii familiei? Când am renunțat la viața aceea, mi-am scos din minte moștenirea și nu m-am mai gândit la asta de atunci.

El ridică din umeri, trecându-și mâna peste curba fină a șoldului ei.

–Cu siguranță, mama ta a fost de familie nobilă, deci probabil a existat o înțelegere la căsătorie prin care se alocau părți din avere fiecăruia dintre copiii rezultați din căsnicie. Poate că ai moștenit și alte proprietăți.

–Mama mea se trăgea din familia Howard. Julia zâmbi fără umor. Prin venele mele curge un sânge albastru cum rar se mai întâlnește în Anglia. Cu mult mai nobil decât cel al parveniților din familia de Hanovra, care se află în prezent pe tron.

Deci era înrudită cu ducele de Norfolk, cel mai de seamă duce din Anglia. Randall nu era surprins:

–Contractul de căsătorie al părinților tăi a fost probabil la fel de complex precum un tratat între două țări mici.

–Sunt sigură că ai dreptate. O notă seacă se strecură în vocea ei. Căsătoria cu mine s-ar putea dovedi foarte profitabilă, din moment ce proprietățile unei soții îi aparțin soțului.

–Nu-ți port pică fiindcă ești prudentă în ceea ce privește motivele bărbaților, Julia. Ochii lui Randall se îngustară când îi surprinseră privirea. Sunt cât se poate de capabil să ofer susținere financiară unei soții fără moștenirea ta sau averea lui Daventry. Dar acum, că l-am cunoscut pe tatăl tău, consider că ai nevoie să-ți formezi propria situație pentru a nu mai fi nevoită niciodată să simți că depinzi de un bărbat. Orice proprietate smulsă din mâinile tatălui tău va fi plasată într-un fond destinat exclusiv ție.

Ea își feri capul, cu sângele urcându-i în obraji.

–Știu că nu ești un vânător de averi, Alex. Prezența tatălui meu scoate la iveală tot ce-i mai rău din mine, după cum și eu am același efect asupra lui.

–Izbucnirile tale nu sunt nimic în comparație cu efectul pe care îl are Daventry asupra nervilor mei, o liniști el. Mâna cu care o mângâia îi trecu peste șold. Julia era mărunțică, dar fiecare parte din ea era perfect proporționată. Ai vizitat-o pe bunica ta când ai venit la Londra cu Mariah? Presupun că e bunica din partea mamei.

Ea aprobă din cap.

–Bunica e singura persoană din familie care știa că sunt în viață. S-a simțit foarte rău la începutul acestui an și mi-era teamă că n-aveam s-o mai văd niciodată. Acesta a fost, în mare parte, motivul pentru care am riscat să merg la Londra.

–Probabil în cursul acelei vizite a descoperit Daventry că ești în viață și l-a trimis pe Crockett după tine.

–Da, spuse ea încet. Dar nu-mi pare rău. Cu tot tumultul din ultimele câteva săptămâni, mă bucur că voi putea să-mi trăiesc din nou viața cu adevărata mea identitate.

Randall nu ar fi cunoscut-o niciodată pe Julia dacă ar fi refuzat să fie dama de companie a lui Mariah.

–Dar dacă ai fi fost în siguranță în Hartley, nu ai fi fost nevoită să te căsătorești pentru a te pune la adăpost.

Julia își dădu capul pe spate și îi studie chipul cu o expresie serioasă în ochii ei cenușii.

–Ești singurul bărbat care m-a apărat vreodată, spuse ea încet. Singurul. Nici nu știam cât de mult îmi doream asta.

Se întinse și îl sărută.

Era un sărut serios, cu buzele deschise, nu doar unul de formă. El răspunse la fel. Julia era o femeie întreagă, caldă și senzuală, iar stăpânirea de sine pe care o tot exersase de când o eliberase din mâinile răpitorilor începu să cedeze când mâinile îi alunecară peste curbele ei tentante.

Ei i se tăie respirația.

–Mă simt ca o pisică mângâiată.

–Și, precum o pisică, îmi închipui că ai să pleci când ai să te saturi. Se aplecă să sărute pielea gingașă din spatele urechii ei. Dar, Julia, poți deocamdată să îmi acorzi suficientă încredere cât să te relaxezi și să vezi dacă îți pot oferi plăcere? Deși e prea devreme să devenim amanți, aș vrea să văd dacă te pot convinge să mai faci câțiva pași în acea direcție.

–Mintea și trupul meu încă au temeri, dar inima mea are încredere în tine, spuse ea, așezând o mână pe obrazul lui.

Mângâierea ușoară a degetelor ei îi provocă o senzație surprinzător de erotică.

Ținându-și în frâu reacția, îi prinse din nou buzele, aprofundând sărutul până când limba lui se atinse de a ei. Ezitarea ei începu să pălească și îi simți respirația accelerându-se. Căptușeala matlasată a corsetului ei era fermă sub palma lui. Fiind în costum de călătorie, corsetul era o versiune mai lejeră ce se încheia la talie. Prin urmare, când își coborî mâna peste trupul ei, simți curba bogată a șoldului ei și lungimea fermă a coapsei sub doar două straturi de material.

Julia deveni tensionată când mâna lui i se opri pe genunchi, prin urmare, Randall se concentră să descopere cât era de sensibilă urechea ei elegantă. Foarte sensibilă, după cum se dovedi. Când el îi desenă conturul cu limba, Julia expiră într-un oftat de plăcere.

Când mâna lui alunecă în sus pe coapsă, sub fustă, simți cum era străbătută de un tremur abia perceptibil, dar nu încercă să-l oprească. Senzația mătăsoasă a ciorapilor fu înlocuită de căldura fină a cărnii de femeie.

Când pielea lor veni în contact direct, Randall își opri din nou mâna, pentru ca ea să se obișnuiască. Julia își lăsă capul să cadă pe spate, cu sânii ridicându-i-se și coborând, în vreme ce el își plimbă buzele în jos pe gâtul ei. Simți torsul ei de plăcere sub limba lui.

Își strecură mâna între coapsele ei, urcând încet, cu mângâieri frământate. Ea tresări și icni când el îi atinse pentru prima dată fierbințeala și umezeala ascunse la îmbinarea coapselor.

–E neplăcut? îi șopti, apăsând ușor cu marginea mâinii între cutele delicate. Vrei să mă opresc?

–Nu e... neplăcut, spuse cu voce nesigură. Nu. Te opri.

–Cum dorești, domnița mea.

O mângâie tot mai profund și mai intim, modificând presiunea și ritmul când respirația ei deveni tot mai grea, iar picioarele se desfăcură pentru a-i permite să ajungă mai bine. Și respirația lui deveni la fel de grea, căci excitarea ei o stârnea și pe a lui.

Julia își arcui spatele, cu ochii închiși, și începu să-și legene șoldurile într-un ritm neîncetat, involuntar.

–Alex... spuse, încordată și plină de dorință.

Apoi strigă, înfigându-și unghiile în brațul și în spatele lui, zvârcolindu-se în jurul mâinii sale drepte. Căldura și parfumurile sexualității aproape îl copleșiră. Mai mult decât orice pe lume, își dorea să se unească cu ea, să guste alături de ea din acea plăcere sălbatică.

Nu încă, nu *încă*. Dar se simțea încântat și satisfăcut că o adusese în acel punct. Cu siguranță, avea să vină și ziua în care să poată face și ultimul pas și să se îngroape în ea.

Julia deschise ochii cu o privire uluită.

–N-am știut, gâfâi ea. Atâtea femei pline de dorință pe care le-am îngrijit de-a lungul anilor, și nu am înțeles niciodată la ce se refereau când spuneau cât de mult își doreau bărbații.

–Ăsta e doar un pas, Julia. Îi sărută fruntea umedă. Există multe altele.

Posteriorul ei rotund, minunat îl apăsa peste mădularul erect, stârnindu-l până la limitele stăpânirii de sine. Se foi, simțindu-se inconfortabil, dar încercând să n-o tulbure pe Julia.

Chiar și ghiftuită de plăcere, Julia rămase receptivă. Se lăsă să alunece din brațele lui, așezându-se pe canapea lângă el, dar rămânând în semicercul format de brațul lui.

–Îmi pare rău. Tu m-ai făcut să uit de întâlnirea cu tatăl meu, iar eu, în schimb, îți provoc neplăceri.

Randall o strânse mai tare pe după umeri.

–Neplăcerea e minoră în comparație cu satisfacția de a-ți fi oferit plăcere.

–Oricum...

Strânse ochii, studiindu-i pantalonii întinși. Apoi inspiră adânc și începu să-i deschidă nasturii de la prohab.

–Dumnezeule mare, Julia! Înlemni, cu vinele străbătute de fulgere, strângându-și puternic degetele peste carnea bărbăției ce îi pulsa. Nu... nu ești obligată să faci asta.

–Știu. Mușcându-și buza, se ridică și îl încălecă pe Randall așezându-i-se în poală, cu fustele revărsându-i-se peste amândoi. Tocmai de asta pot s-o fac.

Se coborî ușor peste el, oprindu-se cu un icnet. Înainte ca el să apuce să reacționeze, spuse:

–Sunt bine. Atâta că... eu sunt strâmtă și tu ești mare.

Își roti ușor șoldurile, făcându-l aproape să explodeze. Mâinile lui se prinseră strâns pe șoldurile ei, iar corpul îi fu cuprins de valuri de senzație.

Când Julia începu din nou să se lase în jos, alunecară lin împreună. Randall era prea paralizat de șoc și de dorință răvășitoare pentru a se putea mișca.

Julia se aplecă în față, lipindu-și obrazul de al lui.

–N-a fost chiar așa de rău.

Vocea îi era tremurătoare, dar hotărâtă.

–Nu...n-a fost rău deloc.

Își încolăci brațele în jurul taliei ei, sigur că acea intimitate era foarte dificilă pentru ea. Însă n-ar fi putut suporta ca acel extaz vinovat, ce-i adormea rațiunea, să se încheie dacă ea ar fi hotărât să se retragă.

Preț de câteva bătăi de inimă, se strânseră în brațe, adaptându-se atât fizic, cât și mental schimbării irevocabile din căsnicia lor. Apoi, Julia ridică bărbia pentru a-l săruta. Îi copleși toate simțurile cu senzații tactile, gusturi și miresme. Soția lui, împlinirea după care tânjise și pe care se temuse că nu avea s-o cunoască niciodată.

Și-ar fi dorit ca acel moment să dureze la nesfârșit, dar ea se legănă deasupra lui, murmurând:

–Mă întreb...

Apoi el fu cuprins de flăcări, iar ea deveni cenușă, când frenezia îl pârjoli. Se cutremură, cu mintea copleșită de senzații.

Furtuna de foc se sfârși, lăsând fiecare fibră din trupul lui să vibreze plină de o conștiință fierbinte:

–Dumnezeule mare din ceruri, reuși să mai spună, strângând-o cu forță la pieptul lui.

Julia râse ușor.

–Cred că iei numele Domnului în deșert.

–Nu. Își îngropă fața în părul ei întunecat. Rugăciunile vin în multe forme. Tu ești răspunsul la rugăciuni pe care nu știam că le înălțasem.

–Asta e ori cât se poate de romantic ori un adevărat sacrilegiu.

Julia se desprinse blând, pentru a se putea ridica în picioare, apoi luă două prosoape de pe lavoar.

Acceptând unul, Randall spuse:

–Nu mă așteptam ca asta să se întâmple în noaptea asta. Îi studie chipul. Ești bine? Nu ți-am făcut rău?

Ceea ce voia să știe de fapt era dacă îi părea rău, dar nu era sigur că voia să audă răspunsul.

Inima îi fu cuprinsă de tristețe când ea se încruntă, dar, când vorbi, în voce i se simți o notă de seriozitate, nu de tulburare:

–A existat un oarecare disconfort, dar nu mai mult decât ar fi firesc. Se curăță, apoi își întinse și își aranjă fustele. Mă bucur că s-a terminat. Data viitoare va fi mai ușor.

Era o afirmație de un romantism zdrobitor, dar, cel puțin, se gândea că avea s-o facă din nou.

–Data viitoare va fi și mai bine, îi promise el, închein-du-și nasturii de la prohab.

–Chiar și în seara asta a fost foarte plăcut. Ridică privirea spre a lui și vocea i se încălzi. Mi-ai oferit cu adevărat plăcere. Și, ceea ce e și mai important, mi-ai alungat temeri ce m-au stăpânit mult prea mult timp.

Era un început bun. Simțindu-se optimist, se ridică în picioare, trecându-și un braț pe după umerii ei, trăgând-o spre el într-o îmbrățișare.

–Să comand cina și să pun să ni se pregătească o baie?

–Ar fi minunat. Se întoarse cu spatele spre el. Ai putea, te rog, să-mi desfaci rochia și corsetul? De-abia aștept să petrec o noapte liniștită și relaxată cu tine. Aruncându-i o privire peste umăr, adăugă șoptit: Îți mulțumesc pentru bunătate, Alex. Pentru răbdarea ta.

El începu să-i dezlege șireturile.

–Ești demnă de răbdare, domnița mea.

Julia roși și își plecă ușor capul. Părul îi dezgoli ceafa, iar Randall se aplecă și o sărută, copleșit de tandrețe. Avea încredere în el.

Se simțea cu adevărat căsătorit.

capitolul 20

Era aproape întuneric când trăsura ajunse la Casa Ashton. Julia uitase cât de mare era conacul ducal. Ghicindu-i gândurile, Randall spuse:

–Clădirea asta uriașă și lăbărțată e considerată cea mai mare casă particulară din Londra, motiv pentru care Ash își permite să-mi cedeze un apartament și nici să nu-mi simtă prezența.

–Am să mă bucur să rămân într-un singur loc mai multe zile la rând, spuse Julia cu fervoare, în vreme ce soțul ei o ajută să coboare din trăsură.

Câțiva lachei bine pregătiți sosiră să le ia bagajele.

Mackenzie coborî din vehicul pentru a-și lua rămas-bun de la ei.

–Lady Julia, a fost o plăcere să te cunosc. Îi sărută galant mâna. Deși sunt profund dezamăgit că această călătorie a fost atât de lipsită de evenimente.

Ea ridică din sprâncene:

–Vrei să spui că o încercare evidentă de a mă ucide înseamnă o lipsă de evenimente, domnule Mackenzie?

–De-a dreptul plictisitor, confirmă el. Problemele sunt ca o a doua natură pentru mine, să știi.

Randall râse și îi scuturâ mâna lui Mackenzie.

–Mulțumesc că ne-ai escortat, Mac. Și pentru toate celelalte.

–Plăcerea a fost de partea mea, spuse celălalt bărbat, pe un ton serios de data aceasta. Îți eram dator cu o favoare sau două.

–În acest caz, fiindcă cineva o să organizeze neapărat un bal pentru a saluta revenirea Juliei în societate, o să participi dacă primești o invitație? întrebă Randall.

–Nu-ți sunt dator cu o favoare chiar așa mare!

Rânjind răutăcios, Mackenzie sări din nou în trăsură și făcu semn să pornească.

Julia îl prinse pe Randall de braț, urcând împreună scările de la intrare.

–Domnul Mackenzie e obligat să nu apară în societate din cauza nașterii sale nelegitime?

–Nu chiar. Tatăl lui a fost un lord, este recunoscut de Will Masterson și de restul familiei și a fost popular printre celelalte odrasle nobile dificile de la Academia Westerfield. Dar a preferat dintotdeauna să se țină departe de mulțime. Randall se strâmbă. Așa am făcut și eu, dar asta nu mai e posibil.

–Ai fost ofițer în activitate, ceea ce ți-a oferit cea mai bună scuză pentru a sta departe de clubul nobililor. Ridică privirea spre chipul lui din profil. Frumosul ei soț, al cărui exterior intimidant ascundea o bunătate și o răbdare remarcabile. O mare parte din motivul pentru care am venit la Londra o reprezintă dorința să fiu reintrodusă în societate, dar asta înseamnă că și tu vei fi nevoit să participi la baluri și la întruniri ale gloatei. O să-ți displacă foarte tare?

–Nu sunt sigur, recunoscu el, în vreme ce ușile mari se deschiseră larg în fața lor. Nu mi-am petrecut niciodată prea mult timp în astfel de cercuri. În cantități moderate, rutina socială ar putea fi amuzantă. Ți-a fost dor de plăcerile înaltei societăți?

–Fiindcă am acceptat o căsătorie aranjată încă de când eram tânără, iar apoi am fost izolată la țară, habar nu am dacă o să mă bucur de atmosferă. Dacă da, probabil voi prefera să o fac în cantități moderate, așa ca tine. Mâna ei se strânse peste brațul lui. Avem noroc că am ajuns aici la începutul sezonului de toamnă. Sezonul de primăvară ar putea fi prea mult pentru mine.

Majordomul se apropie afișând acel zâmbet ușor ce însemna, după standardele lui, o bună dispoziție debordantă

–Domnule maior Randall, dnă Bancroft, ce plăcere să vă văd din nou. Ducele și ducesa iau cina acasă în seara aceasta. Îi voi informa despre sosirea dumneavoastră.

–Nu-i întrerupe dacă sunt așezați la masă, Holmes, spuse Randall. E suficient dacă îi informezi după cină.

–Nu aș fi demn de postul meu dacă nu i-aș informa imediat despre sosirea dumneavoastră, spuse majordomul cu o expresie severă.

Randall îi aruncă o privire Juliei, cu un licăr de umor în ochi.

–În acest caz, spune-le că tocmai au sosit maiorul Randall și soția sa.

Holmes fu atât de surprins, încât ridică involuntar din sprâncene înainte de a spune:

–Chiar așa voi face.

Se înclină și se retrase.

–Asta îi va aduce pe amândoi rapid, prezise Julia, dându-și jos boneta. În special pe Mariah.

Previziunea ei se dovedi exactă. Până să-și dezbrace mantia, auzi sunetul unor pași grăbiți și ușori ce se apropiau. Ducesa le strigă veselă:

–Randall, pungașule! Te-ai răzgândit în privința surorii mele, Sarah, și-ai dus-o pe sus în Gretna Green?

Mariah intră val-vârtej în holul de la intrare, natura ei luminoasă umplând holul cu tavan înalt de o căldură aurie. Întunecat și rezervat, Ashton o urma la câțiva pași distanță, dar zâmbetul lui era la fel de primitor.

Văzându-i pe nou-sosiți, ducesa se opri atât de repede, încât soțul ei aproape se ciocni de ea.

–Julia! Tu și Randall v-ați căsătorit?

–Chiar așa e, spuse Julia blând.

–Adam, îmi datorezi cinci guinee! Mariah se aruncă în brațele Juliei, îmbrățișând-o cu entuziasm. Ți-am spus că Randall o place.

–În vreme ce eu, bărbat fiind, aveam impresia că nu se pot suferi. Ashton îl prinse pe Randall de umăr, dându-i mâna. Drăguț din partea ta s-o aduci în familie pe cea mai bună prietenă a lui Mariah.

–Julia nu părea interesată, dar, după ce mi-a vindecat piciorul rănit, am hotărât că trebuie să mă căsătoresc cu ea pentru a fi disponibilă data viitoare când mă stric singur, îi explică Randall.

–Umbli destul de bine. Ochii verzi ai lui Ashton trădau amuzamentul. Înțeleg bine de ce ți-ai dori-o pe Julia. Mai surprinzător e faptul că a acceptat ea.

Julia își aminti că ducele era un bărbat cu un remarcabil spirit de observație.

–Eram mulțumită cu statutul meu de văduvă, dar Randall m-a făcut să mă răzgândesc. Se strâmbă. Au existat niște circumstanțe... extenuante.

–Pare interesant, spuse Mariah. Trăgeți-vă sufletul câteva minute după drum, apoi veniți să luați cina cu noi. Nu trebuie să vă schimbați hainele. Cinăm foarte neoficial în seara asta.

–Zece minute atunci. Randall îi oferi brațul Juliei. Adresându-i-se lacheului, spuse: Du bagajele lui Lady Julia în apartamentul meu.

–Lady Julia? exclamă Mariah.

–Ți-am spus că e complicat, îi aruncă Julia peste umăr, începând să urce scările.

Nu văzuse apartamentul lui Randall când vizitase Casa Ashton la începutul anului, prin urmare, privi în jurul ei cu interes când el o introduse în salon. Era spațios și bine mobilat, în nuanțe odihnitoare de albastru și de crem, cu ferestre ce dădeau spre grădina din spatele casei.

–E minunat! Nici nu-i de mirare că te simți atât de bine aici.

–E incredibil de generos din partea lui Ash să-mi dea voie să folosesc această casă ca și cum ar fi a mea, consimți Randall. Dormitorul e pe acolo, iar ușa aceea duce la o cameră de serviciu.

Ușa camerei de serviciu se deschise și un bărbat vânjos, cu părul de culoare închisă își făcu apariția, având împăturată peste braț una dintre hainele lui Randall.

–Bun venit acasă, domnule maior. Apoi o observă pe Julia. O cunoștea din cursul vizitei sale anterioare la Londra, iar chipul i se însufleți de curiozitate când se înclină în semn de salut. Doamnă Bancroft. E o adevărată plăcere, doamnă.

–Nu mai e doamna Bancroft. Randall își așeză mâna la baza spatelui ei. Acum e Lady Julia Randall. Soția mea.

Julia știa că valeții se simțeau adesea geloși când stăpânii lor se căsătoreau, dar, din fericire, ea și Gordon fuseseră în raporturi cordiale. Deși afișă o expresie surprinsă, nu părea supărat.

–Felicitări, domnule! Se înclină din nou. Am s-o cunosc în scurt timp și pe camerista domniei voastre, Lady Julia?

–Mă bucur să te văd din nou, Gordon. După vreo zece ani în care avusese singură grijă de ea, Julia aproape uitase că se impunea să aibă o cameristă. Nu am o cameristă în acest moment, dar presupun că îmi voi căuta una în scurt timp.

Aruncă o privire scurtă spre soțul ei.

Randall aprobă din cap:

–Din moment ce îți vei achiziționa o garderobă nouă, o cameristă e esențială.

Gândul de a discuta cu potențiale cameriste o făcu pe Julia să se simtă obosită:

–Poate că ducesa are o slujnică pregătită să avanseze în rang.

Gordon păru plin de speranță.

–Cunosc o tânără care ar putea fi potrivită, Lady Julia. Nu are la fel de multă experiență ca altele, dar se pricepe la haine, e expertă la cusut, inteligentă, cu un temperament plăcut și dornică să muncească.

Randall rânji.

–Asta e fata pe care mi-o ridicai în slăvi în Portugalia?

Gordon roși.

–Da, domnule. Dar cred sincer că Elsa ar fi potrivită pentru domnia voastră, Lady Julia.

–Atunci, în mod cert am să discut cu ea, consimți Julia.

–Vă mulțumesc, doamna mea! Se poate prezenta mâine după-masă pentru discuție. Se înclină. Bagajele v-au fost aduse. Veți sta împreună în acest apartament?

–Da, răspunse Randall. După ce ai despachetat bagajele pentru amândoi, poți să-ți iei liber în seara asta. A fost un drum lung și ne vom retrage devreme.

–Da, domnule.

Gordon lăsă haina curată pe spătarul unui scaun și se retrase.

De îndată ce rămaseră singuri, Randall o trase spre el, într-o îmbrățișare.

–Presupun că va merge să-i spună drăguței Elsa că e posibil să ajungă să lucreze în aceeași familie. Aș putea să-ți spun mai multe decât ți-ai dori vreodată să știi despre fată, despre cum arată, cine îi sunt rudele și cum s-au cunoscut ea și Gordon.

Julia râse.

–Atunci, sper să mi se potrivească. Se relaxă în brațele lui Randall, savurând familiaritatea tot mai intensă a îmbrățișării lui, parfumul și forța lui. Dacă nu se supără nimeni, am să adorm aici, murmură ea.

–Ai nevoie de mâncare și de companie plăcută, și ambele te așteaptă jos. Mâinile lui îi mângâiară șoldurile, trăgând-o mai aproape. Călătoria a fost obositoare, dar

ușoară în comparație cu tot ce avem de făcut aici, în Londra. O să-mi prindă bine să mă retrag devreme.

Dându-și seama că nu la somn se referea, ea spuse ezitant:

–Și mie îmi va prinde bine să dorm.

Sesizând unda de ezitare din spusele ei, Randall zise:

–Cum dorești.

Julia detectă o schimbare subtilă în îmbrățișarea lui. Era în continuare plină de afecțiune, dar nu se mai simțea anticiparea a altceva.

–Ai atât de multă răbdare cu progresele mele lente, spuse ea cu tristețe. Mă tot gândesc că un soldat și-ar dori să cucerească.

El râse.

–Un soldat are nevoie de răbdare mai mult decât de abilitatea de a ataca. Eram dispus să aștept un an întreg sperând că vei dori să te culci cu mine, deci cred că avansăm foarte bine.

–Asta e adevărat, spuse ea gânditoare. Poate peste încă două săptămâni, sfiala mea va dispărea pentru totdeauna și vei putea să mă seduci oricând dorești.

–Eu sper că, la două săptămâni după aceea, tu să fi cea care mă seduce pe mine.

Îi sărută punctul sensibil de sub urechea stângă.

Julia își ținu respirația, înfiorată de dorință. Deși nu și-ar fi imaginat că ar putea iniția chiar ea un contact intim, ideea îi trezea curiozitatea în egală măsură cu teama.

–E un gând interesant, Alexander. Deocamdată însă, ar trebui să ne aranjăm puțin și să ne alăturăm gazdelor noastre.

–Cât de mult vrei să știe ei? o întrebă Randall, dându-i drumul din brațe și scoțându-și haina pe care o purtase toată ziua.

Ea se gândi.

–Totul, în afară de detaliile cele mai sordide, cred. Nu despre cicatrici și despre... faptul că sunt stearpă, dar

ar trebui să afle despre răpire și despre circumstanțele de care se leagă moartea lui Branford.

–Poți avea încredere în ei să le împărtășești tot adevărul pe care ești dispusă să-l dezvălui. Turnă apă în lighean pentru a-și spăla fața. După ce se uscă, adăugă: Presupun că povestea oficială va fi mai discretă. Trebuie să ne punem de acord asupra detaliilor.

Julia își perie părul și îl prinse din nou, nespus de recunoscătoare că avea prieteni în care se putea încrede că aveau să fie de partea ei. Randall se afla pe primul loc între acești prieteni, dar Mariah și Ashton îl urmau îndeaproape:

–Putem spune lumii că Branford a murit în urma rănilor suferite în timpul unei căderi, ceea ce e adevărat. Am fost atât de devastată, încât am fugit de acasă, lăsându-i pe toți să creadă că sunt moartă, ceea ce e, într-o oarecare măsură, adevărat.

–Suficient de adevărat cât să fie ușor de ținut minte, consimți Randall. Care va fi explicația oficială pe care o vom oferi în legătură cu faptul că ne-am căsătorit?

–Putem spune că ne-am întâlnit în Hartley, iar eu ți-am dezvăluit cine sunt după ce am aflat că ești vărul răposatului meu soț. Se stropi cu apă pe față. După doisprezece ani de doliu, eram pregătită să mă gândesc din nou la căsătorie, și cum aș fi putut să-ți rezist?

Randall își dădu ochii peste cap.

–Nu uita că trebuie să alegem o variantă aproape de adevăr. Cu cât mai puține detalii, cu atât mai bine. Fiindcă nu ai ieșit în societate data trecută când ai venit în Londra, vei fi o surpriză ce va trezi curiozitatea societății.

Julia îl tachinase când spusese că era irezistibil, dar era adevărat. Savurând felul în care cămașa lejeră de pânză îi dezvăluia trupul zvelt și puternic, admise că orice femeie normală ar fi fost cucerită de la prima vedere. Julia nu fusese normală când se cunoscuseră – dar natura ei feminină își revenea treptat.

Randall îmbrăcă o haină curată, apoi îi oferi brațul și coborâră să li se alăture soților Ashton în salonul mic. Mariah arăta radioasă când sosiră.

Julia își studie prietena când intră alături de Randall și recunoscu acea strălucire.

–Ești grea!

–De unde știi? exclamă Mariah. Dar firește că îți dai seama. Mă bucur mult că ești aici. Sunt încântată, dar puțin speriată.

–La fel și eu! adăugă Ashton cu fervoare.

Înăbușindu-și invidia dureroasă, Julia o liniști, spunând.

–Nașterea unui copil e cel mai firesc lucru din lume. Ai să te descurci excelent.

–Felicitări! Randall îi strânse mâna lui Asthon și o sărută pe Mariah pe obraz. Familiile voastre sunt, probabil, foarte mulțumite.

–Vor fi când vor afla, consimți Mariah. Încă nu am spus nimănui. Dar mă bucur că Julia a ghicit, iar acum pot vorbi despre asta!

–Acum, că v-am împărtășit veștile noastre, doriți să bem un vin de Xeres, după cum cere moda, întrebă ducele, sau să ne aruncăm cu lăcomie asupra cinei?

–A doua opțiune! Sunt în permanență flămândă acum. Mariah se strâmbă. Mai puțin diminețile, când am grețuri.

Râzând, ambele cupluri trecură în camera de zi, care era mult mai confortabilă decât maiestuosul salon oficial pentru masă. Conversația se învârti în jurul unor subiecte generale și ușoare până la sfârșitul cinei. După ce Mariah porunci să se aducă ceai pentru doamne și vin de Porto pentru domni, Ashton își trimise servitorii afară, ca să poată discuta în intimitate:

–Ce e cu acele complicații? Sunt neplăcute, presupun.

Randall îi aruncă o privire scurtă Juliei. Ea dădu din cap, făcându-i semn să înceapă povestea.

–Prima complicație a fost când am ajuns în Hartley și am aflat că Julia tocmai fusese răpită.

După ce la captă atenția soților Ashton, Randall continuă să-i țină cu sufletul la gură, povestindu-le pe scurt cum o salvase pe Julia și cum se căsătoriseră în Edinburgh. Ducele mîji ochii, semn că blândețea lui ascundea o inimă de oțel.

Când Randall încheie, Mariah spuse cu glas șoptit:

–Slavă Domnului că ai vizitat Hartley la momentul potrivit. Oare Daventry ar fi ucis-o pe Julia?

–Nu cred că ar plănui să o ucidă cu sânge rece. Dar, dacă și-ar pierde cumpătul... Randall clătină din cap cu o expresie gravă. Julia, tu l-ai cunoscut. Ce crezi că intenționa să facă dacă Crockett te lăsa pe mâinile lui?

–Presupun că Daventry a poruncit să fiu răpită pentru a putea să țipe, să înjure și să-mi spună ce femeie ticăloasă sunt. Julia încercă să păstreze un ton calm, de parcă subiectul nu ar fi fost cu nimic mai important decât o discuție despre vreme. Probabil nu plănuia să mă ucidă, dar ar fi putut cu ușurință să-și piardă controlul.

Ashton întrebă:

–Daventry va renunța la persecuție când va afla că Julia e soția moștenitorului său?

–Așa cred, răspunse Randall pe un ton dur, dar nu sunt sigur. Dacă nu o va face... Ei bine, voi face tot ceea ce e nevoie pentru a-mi proteja soția. Ar trebui să fie în Londra acum, așa că îi voi trimite un mesaj pentru a-i cere să ne întâlnim cât de curând dorește el.

Julia inspiră adânc.

–Când mergi să-l întâlnești, vin cu tine.

Randall se încruntă.

–Daventry își va ieși cu totul din pepeni când va afla că m-am căsătorit cu tine. E posibil ca prezența ta să agraveze izbucnirea lui.

–Tot trebuie să mă întâlnesc odată cu el, zâmbi ea plină de tristețe. Dacă tot e să fim amândoi jupuiți de vii în urma întâlnirii, ar putea fi mai ușor dacă am fi împreună.

Expresia lui se relaxă.

–Probabil ai dreptate.

–Ajunge cu problemele. E timpul să vorbim despre distracții, anunță Mariah. Trebuie să vă prezentăm pe amândoi în societate cu un bal. Peste circa două săptămâni, ca să apuci să-ți faci o rochie superbă, Julia. Am să-i cer croitoresei să vină aici. Randall, tu va trebui să apari în uniformă. Felul în care arăți în costumul regimentului e de-ajuns să le facă până și pe femeile puternice să leșine.

Randall oftă auzind-o, însă Julia îi dădu dreptate în gând. Ignorându-l, Mariah continuă:

–Adam, recunoașterea de care te bucuri în societate e suficient de puternică pentru a compensa faptul că Julia a fost renegată de Castleton?

–Așa cred. Ashton îi zâmbi afectuos soției sale. Castleton nu e foarte bine privit, în vreme ce tu, ducesa mea de aur, ești considerată un mare succes în lumea nobilă.

–Ducesă de aur? întrebă Randall.

–Lumea bună adoră să acorde porecle, explică Mariah, zâmbind larg. Având în vedere educația mea destul de ciudată, mi se pare cât se poate de amuzant faptul că sunt considerată la modă.

Juliei îi veni o idee.

–Ar ajuta dacă bunica mea ar contribui și ea la organizarea balului? Asta ar demonstra că nu toată familia m-a renegat.

Mariah dădu din cap.

–O idee excelentă. Cine e bunica ta?

–Ducesa moștenitoare de Charente.

Ashton, care cunoștea cel mai bine societatea din Londra, izbucni în râs:

–Cea mai rafinată, mai rezervată și mai dorită femeie de viță nobilă din Londra! Prezența ei îți va netezi cu siguranță calea, dacă e dispusă să coopereze.

Randall ridică din sprâncene.

–Văd că n-ai glumit când ai spus că ai cel mai nobil sânge din Anglia, domnița mea.

Julia ridică din umeri.

–Pentru mine, e pur și simplu bunica. În timpul vizitei făcute data trecută a afirmat că e cazul să revin în lume, prin urmare, va fi de acord cu inițiativele tale, Mariah.

Ochii prietenei sale se aprinseră.

–Societatea e un joc, iar noi tocmai am primit un set de cărți cu care putem organiza cel mai discutat bal al sezonului de toamnă!

capitolul 21

Randall îi trimise o notă lui Daventry la prima oră a dimineții următoare, explicându-i că se căsătorise și că voia să-l viziteze împreună cu soția sa. Unchiul său răspunse imediat, stabilind o întâlnire chiar pentru după-amiaza aceea.

Când Randall o ajută pe Julia să urce în trăsura lui Ashton, soția lui spuse plină de admirație:

–Pari atât de calm. Eu mi-aș roade unghiile dacă nu aș avea mănuși.

El se strâmbă.

–Dacă par calm, e o iluzie. În copilărie, când am fost trimis să trăiesc în casa lui Daventry, el era Dumnezeu și diavolul la un loc. Preferam să mă joc cât mai departe de luptele lui înverșunate și antrenante, deci nu aștept cu nerăbdare momentul.

Unchiul său își jucase cu siguranță rolul de diavol atunci când Randall zăcuse, pe moarte, în mansarda Casei Daventry. Era oare posibil să aibă o relație civilizată și adultă cu acel om? Probabil, nu. Decizia de a se căsători cu Julia ar fi putut pune capăt pentru totdeauna relației lui Randall cu unchiul său.

Dacă așa stăteau lucrurile, cu atât mai bine.

–Ai avut dreptate să vii, îi spuse el. Îl putem înfrunta mai bine împreună decât separat.

Ea îi zâmbi încordată când el o prinse de mână. Chiar și prin mănuși, degetele ei erau înghețate. Nu vorbiră deloc tot restul drumului.

Când ajunseră la Casa Daventry și coborâră din trăsură, Julia îl strânse pe Randall de braț.

–Detest casa asta, spuse șoptit, începând să urce scările. Branford și cu mine am stat aici câteva zile după nuntă, înainte de a ne muta pe moșia lui de lângă Bristol.

Lui Randall nu-i plăcea să se gândească la felul cum fuseseră noaptea nunții și luna de miere pentru Julia.

–Nici eu nu țin prea mult la locul ăsta. Cred că face parte din domeniul inalienabil și nu poate fi vândută, dar nimic nu mă împiedică să dau casa în chirie după ce o moștenesc. Putem să ne alegem o casă care să ne placă *nouă*.

Chipul Juliei se lumină.

–Ce idee excelentă!

Ajunseră la ușă, care se deschise larg pentru a-i lăsa să intre. Majordomul se înclină respectuos.

–Lordul și Lady Daventry vă vor primi pe dumneavoastră și pe soția dumneavoastră în salonul de dimineață, domnule maior Randall.

Faptul că și contesa era prezentă la întâlnire arăta că unchiul său hotărâse să-și trateze politicos moștenitorul. Randall se întrebă cât timp avea să dureze politețea lui Daventry după ce o recunoștea pe Julia.

Fură conduși în salonul de dimineață. Contesa de Daventry era așezată în spatele unei tăvi de ceai. Cea de-a treia soție a contelui era o blondă atrăgătoare, de vârstă mijlocie, cu o eleganță naturală și cu o discreție calmă. Îi salută din cap pe nou-veniți, dar nu se ridică.

Daventry domina încăperea. Înalt, cărunt și plin de forță, îi amintea întotdeauna lui Randall de o rachetă scuipând foc, pregătită de lansare. Se ridică în picioare când intrară Randall și Julia. Ea rămase puțin în spatele lui Randall, iar el ghici că amâna momentul în care recunoașterea avea să fie inevitabilă.

–Ziua bună, Randall, spuse Daventry țeapăn. Mă așteptasem să te consulți cu mine în alegerea unei mirese. Sper că ți-ai ales o femeie potrivită.

Înăbușindu-și resentimentul familiar față de atitudinea dominantă a unchiului său, Randall răspunse:

–Eu sunt cel care trebuie să trăiască alături de soția mea, deci am considerat că alegerea ar trebui să-mi aparțină. Dar nu încape îndoială că are rangul de noblețe pe care îl aștepți de la viitoarea contesă. Unchiule, Lady Daventry, permiteți-mi să v-o prezint pe soția mea, Lady Julia Randall.

Julia păși în față, înfățișându-se clar sub privirea socrului său:

–Bună ziua, Lord Daventry, Lady Daventry.

Contesa zâmbi afabil și răspunse salutului, dar contele înlemni la vederea Juliei:

–Blestemat să fii, băiete! gemu Daventry. Cum *îndrăznești* să o aduci pe ucigașa asta în casa mea? E vreo glumă bolnavă?

Iritarea lui Randall crescu considerabil în intensitate, dar își păstră stăpânirea de sine.

–Câtuși de puțin, domnule. Eu și Julia ne-am căsătorit în Edinburgh.

Daventry revărsă un șuvoi violent de blesteme.

–Credeam că, în sfârșit, te-ai maturizat suficient cât să-ți recunoști responsabilitățile. În schimb, tu te-ai căsătorit cu nenorocita care l-a ucis pe fiul meu!

Sosise clipa să lămurească definitiv lucrurile. Randall o prinse pe Julia de mână, neștiind sigur care dintre ei avea nevoie de mai mult sprijin. Chipul ei era alb, dar nu-și plecă privirea, în pofida furiei dezlănțuite în jurul ei.

–Moartea lui Branford a fost un accident produs în vreme ce Julia se lupta să-și salveze viața, spuse Randall categoric. Branford a fost un monstru, Daventry, deși tu ai refuzat dintotdeauna să vezi adevărul. Rănea oamenii din plăcere. Am avut noroc să scap din casa ta cu viață. Julia aproape a murit, lăsată pe mâinile fiului tău.

–*Minți!* urlă Daventry. Branford a fost cel mai bun fiu, plin de respect și supus. Ai fost întotdeauna invidios

pe forța și pe superioritatea lui. Cum îndrăznești să-l ponegrești când el nu e prezent să se apere?

– A fost plin de respect față de tine fiindcă tu controlai banii, îi replică Randall. Față de tot restul lumii a fost o brută și un bătăuș. După moartea lui, ai formulat acuzații împotriva Juliei, în urma cărora a fost renegată de tatăl ei. O strânse mai tare de mână. A reușit să supraviețuiască în pofida celor mai negre rele pe care i le-ați făcut tu și Castleton. Acum e soția mea și n-am să-ți mai permit să-i faci rău pe nici o cale.

– Deci târfa cea vicleană te-a îmbrobodit cu minciunile ei. Daventry o fixă cu privirea pe Julia, cu gura schimonosită amar. Arată la fel de tânără și de inocentă ca în ziua în care s-a căsătorit cu fiul meu. Să nu dai vina pe mine când o să decidă că s-a plictisit de tine și o să ucidă din nou.

Iritarea lui Randall crescu vertiginos, dar Julia fu cea care izbucni.

– *Ajunge!*

Desfăcându-și mâna dintr-a lui Randall, porni semeț spre Daventry, o siluetă măruntă și furioasă.

– Acum doisprezece ani am fost mai îngăduitoare, socotind că durerea ți-a încețoșat judecata, dar nu mai e cazul! îi aruncă ea. Branford aproape a reușit să mă ucidă. Vara trecută, mai că l-ai ucis pe Randall din cauza neglijenței tale furioase. Branford era nebun și îmi era milă de el aproape la fel de tare pe cât îmi era teamă. Dar tu nu ești nebun, domnule. Ești o *brută* egoistă, arogantă și violentă, ceva mult mai malefic decât nebunia!

Daventry se dădu înapoi în fața cuvintelor ei.

– Știai că blânda ta soție e o scorpie atât de periculoasă, Randall? Dacă i-ai crezut minciunile, ești un prost chiar mai mare decât aș fi crezut!

– Vrei să vezi dovada a ceea ce a făcut fiul tău nevinovat și onorabil? Privește-o cu ochii tăi! Julia își smulse eșarfa înfășurată peste rochie, expunându-și cicatricile teribile

de pe curba superioară a sânilor. Branford și-a înscris inițialele pe corpul meu în noaptea în care era cât pe ce să mă ucidă. Vocea îi deveni o șoaptă sumbră. Noaptea în care m-a lovit până am pierdut copilul pe care îl purtam. Noaptea în care a murit.

Contesa icni surprinsă și-și puse mâna peste gură.

–Dumnezeule mare!

–Ți-ai făcut asta singură ca să-ți atragi simpatia, spuse Daventry după o pauză provocată de șoc, dar vocea îi era, ezitantă.

Privirea îi rămase fixată pe cicatrici.

–Nu fi prost și ticălos, Daventry. Înăbușindu-și impulsul de a-l trânti pe unchiul său la pământ, Randall își petrecu brațul pe după umerii tremurători ai Juliei, în vreme ce ea își aranjă la loc eșarfa desfăcută. Julia nu e singura care poartă urmele nebuniei lui Branford. Să îți arăt cicatricile pe care le-a sculptat în mine pe când eram doar un băiat pe jumătate cât el?

Chipul lui Daventry se schimonosi de furie și de teamă, dar contesa spuse:

–Știu că l-ai iubit, dragul meu, dar Branford nu era... normal. O expresie de dezgust trecu peste chipul ei preț de o clipă. Și eu am constatat că era mai bine să nu rămân singură cu el.

În vreme ce soțul ei se răsuci spre ea s-o privească, ea continuă:

–Deși Branford putea fi încântător, prea mulți oameni aveau povești înfiorătoare, nu puteau fi toate false. Servitorii care fugiseră din casa lui veneau la mine, la fel și vânzătorii și arendașii lui. Nici unul dintre ei nu îndrăznea să meargă la tine, fiindcă tu refuzai să asculți. Privirea ei plină de compasiune se opri asupra Juliei. Încetează s-o mai învinovățești pe această biată fată pentru ceea ce s-a întâmplat.

Cu o expresie de vulnerabilitate, Daventry spuse:

–*Et tu*, Louisa?

–E timpul să nu mai privești spre trecut, spuse ea pe un ton blând. Mâna îi alunecă spre burtă. Viitorul e mai important decât trecutul.

–Ai dreptate, draga mea. Chipul lui Daventry fu străbătut de emoții contrare. Triumful învinse. Se întoarse spre vizitatorii săi. Randall, eram dispus să te accept ca moștenitor al meu în ultimă instanță, dar am aflat recent că pot să te reneg. Louisa, ridică-te.

Contesa se ridică, devenind vizibil faptul că sarcina era mult avansată. Vestea fu o adevărată lovitură pentru Randall. Dar, pe toți dracii, nu avea să trădeze asta. Făcu o pauză preț de câteva bătăi de inimă, pentru a-și recăpăta cumpătul, apoi spuse:

–Felicitările mele, domnule, și dumneavoastră, doamnă, spuse rece. E o veste foarte bună pentru voi.

–Dar nu și pentru tine. Vocea lui Daventry era plină de convingere. Va fi un fiu. Știu asta. Toți copiii mei au fost băieți, iar acesta va fi sănătos. Voi avea din nou un moștenitor pentru Daventry, sânge din sângele meu!

Profitând de schimbarea de dispoziție a unchiului său, Randall spuse:

–Ești liber să mă renegi, dar trebuie să încetezi s-o mai persecuți pe soția mea. Spune-le lui Crockett și oamenilor lui să înceteze vânătoarea.

Îi aruncă o scurtă privire contesei, ghicind că aceasta nu știa ce făcuse soțul ei.

–În această ultimă lună, Julia a fost răpită din casa ei, terorizată și a devenit ținta gloanțelor oamenilor tăi. Toate acestea fiindcă ai refuzat să accepți adevărul despre Branford. După cum a spus Julia: *Ajunge!*

Mijii ochii, aruncându-i cea mai aspră privire războinică a sa, cea în fața căreia păleau chiar și bărbați înarmați.

–Dacă nu, se va vărsa sânge, și nu va fi al Juliei sau al meu.

–Maiorul are dreptate, Daventry, spuse contesa, părând îngrozită de declarația lui Randall. Chiar nu se poate

să o terorizezi pe soția nepotului tău. E cât se poate de contrar uzanțelor.

Contele se schimonosi de parcă ar fi mușcat dintr-o lămâie, dar, după o scurtă privire spre soția lui, spuse morocănos:

–Am să-i spun lui Crockett s-o lase în pace.

–Îmi dai cuvântul tău de gentleman în privința asta? întrebă Randall.

–Da, la naiba, ți-l dau! mârâi Daventry. Acum ieșiți din casa mea și, pentru numele lui Dumnezeu, sper să nu vă mai văd pe nici unul vreodată. Să nu te aștepți să moștenești nici un penny de la mine!

–Nu mi-ai oferit niciodată nimic în trecut, spuse Randall, dându-și pe față furia. Nu m-am așteptat niciodată la nimic nici pentru viitor. Faptul că mă renegi doar face să fie oficial acest lucru.

–Blestemați să fiți amândoi! Daventry le aruncă vizitatorilor săi o ultimă privire fulgerătoare, ieșind valvârtej, furios, din cameră.

Contesa fu cea care rupse prima tăcerea.

–Asta cu siguranță n-a fost plăcut. Doriți să luați ceaiul alături de mine? E un ceai cu bune proprietăți calmante, iar bucătăreasa mea face fursecuri excelente.

Randall și Julia schimbară o privire. Furia și extenuarea lui se reflectau și pe chipul ei, dar dădu din cap, acceptând.

–Vă mulțumim, Lady Daventry, spuse Randall. Ne-ar prinde foarte bine. N-ați întâlnit-o până acum pe Lady Julia, cred?

–Nu și sunt foarte nerăbdătoare s-o cunosc. Vă rog, luați loc.

Contesa arătă spre fotoliile aflate de cealaltă parte a măsuței de ceai. La distanță atât de mică, Randall observă ridurile fine din jurul ochilor ei și tensiunea chinuită de pe chipul ei, dar grația îi era impecabilă.

–Doriți ceai oolong? Mâna contesei oscilă între două ceainice arătoase. Am și niște ceai lapsang souchong foarte bun. E specialitatea mea favorită.

Manierele ei calme păreau mai degrabă o nebunie, date fiind circumstanțele, dar Randall presupuse că abilitatea de a ignora izbucnirile violente era o calitate esențială pentru a putea trăi cu Daventry.

–Aș dori niște ceai lapsang souchong, vă rog.

Deși se îndoia că ar fi încercat să otrăvească ceaiul, nu strica să bea același lucru ca și ea.

Poate cuprinsă de același gând, Julia spuse:

–Și eu tot asta aș vrea.

Lady Daventry turnă ceaiul, lăsând lichidul parfumat să se arcuiască grațios în cești.

–Lady Julia, te rog să accepți în dar șalul de mătase așezat pe fotoliul tău. Culoarea îți vine bine.

–Mulțumesc, Lady Daventry. Julia își petrecu șalul pe după umeri, acoperind complet eșarfa șifonată. Ești foarte generoasă.

–Măcar atât să fac. Contesa le întinse cestile de ceai. Am cunoscut-o pe mama ta pe când eram copilă, domnule maior Randall, și am admirat-o foarte mult. Semeni cu ea.

Randall simți un nod neașteptat în gât când acceptă ceașca delicată de porțelan:

–Mulțumesc. Mă bucur că semăn cu familia ei.

–Așa și trebuie. Familia Blair e mai de încredere decât familia Randall. Contesa amestecă zahărul în propria ceașcă, ținându-și privirea coborâtă asupra linguriței de argint. Dar Daventry nu e nebun, să știți, nici malefic. Orbirea lui se datorează faptului că pune atât de mult suflet.

–Chiar dacă o orbire atât de profundă nu e malefică, produce totuși rezultate malefice, spuse Randall sec. Branford a fost cu siguranță nebun, dar faptul că tatăl său nu l-a ținut deloc în frâu a accentuat mult caracterul său distructiv. Amestecă în ceai, producând un clinchet când

linguriţa se lovi de porţelanul delicat. A-i da de soţie o copilă nevinovată precum Julia a fost o faptă ticăloasă.

–Chiar aşa a fost. Privirea contesei se mută asupra Juliei. M-am bucurat atât de mult când Daventry mi-a spus că eşti în viaţă. Din poveştile pe care le auzisem despre Branford, îmi imaginez ce oroare trebuie să fi fost să împarţi patul cu el.

–Nu, spuse Julia încet, cu o privire goală. Chiar nu poţi.

Lady Daventry încremeni.

–Presupun că nu. A fost o mare greşeală din partea soţului meu să aranjeze o căsătorie pentru Branford, dar îl chinuie o teamă disperată că sămânţa lui va pieri. Teama lui nu e nejustificată. Toate cele trei soţii ale sale, inclusiv eu, au pierdut mai multe sarcini sau au născut copii morţi. De data asta, nu i-am spus că sunt grea până nu am avansat suficient cât să fiu sigură că acest copil se va naşte la termen.

–Nebunia lui Branford se trăgea de la familia Randall? întrebă Julia.

Contesa clătină din cap.

–I se trăgea de la familia mamei sale. E puţin zis că aceasta a fost uşor nebună, dar se pare că avea un farmec intens, ce o făcea irezistibilă. Daventry o consideră iubirea vieţii lui. A murit în chinurile facerii.

Uluit de detaşarea lui Lady Daventry, Randall spuse:

–Cu toate acestea, unchiul meu s-a căsătorit încă de două ori.

Ea le întinse o farfurie de fursecuri glazurate.

–Era hotărât să se asigure că sângele lui se transmite mai departe. Nutrea speranţe mari legate de fiul său mai mic, Rupert, care a trecut cu bine de primii ani ai copilăriei, dar bietul băiat a fost dintotdeauna bolnăvicios. Daventry a fost înnebunit de durere când Rupert a murit la zece ani. Chipul contesei se întunecă. Şi mie mi-a părut rău. Era

un băiat bun. Nici urmă de nebunie în el. Se născuse din cea de-a doua căsnicie a lui Daventry.

Julia întrebă tăios:

– Pari o femeie rezonabilă. Unde erai atunci când soțul tău îl lăsa pe Randall să moară, din neglijență, chiar sub acest acoperiș?

Lady Daventry își îndreptă privirea direct spre Randall.

– Eram la Turville Park, refăcându-mă după pierderea unei sarcini, atunci când ai fost adus din Spania rănit, domnule maior. Te rog să mă crezi că nu aș fi permis o asemenea purtare urâtă și o astfel de neglijență. Am fost oripilată când am aflat mai târziu de la servitori ce se întâmplase. Îți ofer cele mai sincere scuze.

Deci, pe lângă faptul că Daventry își pierduse singurul fiu în viață, soția sa pierduse o sarcină, accentuând sentimentul disperat de pierdere care îl apăra pe conte. Nici nu era de mirare că detestase abilitatea tenace a nepotului său de a supraviețui. Dar furia sa clocotitoare aproape că-l făcuse pe Randall să-și piardă viața.

– Vina nu ți-a aparținut, Lady Daventry, spuse Randall. Dar aș fi murit dacă Ashton nu ar fi asediat casa și nu m-ar fi dus de aici.

– Aceea a fost o vară îngrozitoare pentru toată lumea. Regret sincer felul în care ai fost tratat și mă bucur mult că ai un prieten ca Ashton. Contesa se întoarse spre Julia cu o expresie concentrată pe chip: Lady Julia – Daventry spunea că ai fost moașă. E oare adevărat?

Deci spre asta se îndreptase conversația. Ospitalitatea lui Lady Daventry era reală, dar interesul ei față de talentele de moașă ale Juliei era arzător.

– Chiar așa e. Julia luă o bucată de turtă dulce, dar privirea îi rămase ațintită asupra gazdei sale. Cu mare plăcere am să discut despre starea ta, dar cu siguranță există vreun doctor pe aici, nu-i așa?

– Sir Richard Croft, considerat cel mai bun doctor din Londra pentru astfel de probleme. Contesa fărâmiță o turtă

de semințe între degetele ei agitate. Când eram tânără, i-am născut pe ceilalți fii ai mei fără probleme, nici pentru ei, nici pentru mine. Îmi mai doream un copil. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care m-am căsătorit cu Daventry. Dar acum... am peste patruzeci de ani.

–Am avut mai multe paciente care au adus pe lume copii în siguranță la vârsta ta, spuse Julia pentru a o liniști. Nu e chiar atât de neobișnuit.

–Sperasem că vom avea ocazia de a discuta în particular.

Contesa îi aruncă lui Randall o privire piezișă.

Julia aprobă din cap, iar o umbră de zâmbet îi licări în priviri:

–Randall, acesta este genul de conversație care îi pune pe fugă până și pe bărbații puternici.

El nici măcar nu voia să-și imagineze ce anume aveau să discute. Își luă ceașca de ceai și o farfurioară cu fursecuri.

–Ușa aceea dă spre un salon, din câte îmi amintesc, nu-i așa?

–În prezent, e cabinetul meu privat. Daventry nu intră niciodată acolo, răspunse contesa. Probabil s-a dus la clubul lui, unde e departe de femei. Sau poate gonește călare prin parc.

Randall speră ca nenorocitul să-și rupă gâtul, dar diavolul nu l-ar fi lăsat pe unul de-ai lui să piară. Retrăgându-se în cabinetul particular al contesei, se rugă să nu mai fie nevoit să intre vreodată în acea casă.

capitolul 22

Julia ieși din Casa Daventry cu nervii întinși.

– A fost cea mai ciudată întâlnire la ceai din viața mea, spuse după ce ușa trăsurii lor se închise, iar vehiculul intră huruind în traficul sfârșitului de după-amiază. Își dădu jos boneta și-și trecu degetele țepene prin păr, scoțând o parte dintre ace.

– Cu adevărat ciudată. Expresia lui Randall era la fel de impenetrabilă ca atunci când se întâlniseră pentru prima dată în Hartley. Cum stă Lady Daventry cu sănătatea?

– Rezonabil de bine. Copilul e foarte activ și suficient de dezvoltat cât să supraviețuiască, probabil, și dacă se naște înainte de termen. Julia se gândi la loviturile vioaie pe care le simțise la îndemnul contesei. Mai mult de-atât nu pot spune. S-ar părea că sămânța lui Daventry suferă de o oarecare slăbiciune, care l-a împiedicat să conceapă un copil cu adevărat sănătos.

– Contesa e în pericol? Părea foarte îngrijorată.

– E înspăimântată că nașterea o va ucide. Julia își strânse mai tare în jurul umerilor șalul pe care i-l oferise Lady Daventry. Și s-ar putea să fie așa, desigur. Se pot întâmpla multe rele.

– Ai spus că ai ajutat multe femei de vârsta ei să nască în siguranță.

– Da, dar am și pierdut câteva. Uneori, Julia le visa – sau avea coșmaruri cu pacientele care muriseră. Oricât te-ai strădui, uneori nu e suficient. Lady Daventry a fost foarte bolnavă după ce a pierdut ultima sarcină. Această naștere va fi, probabil, mai dificilă pentru ea.

– Dar cum rămâne cu doctorul scump pe care l-a adus Daventry? spuse Randall destul de sec. Prețiosul său

moștenitor se va bucura, cu siguranță, de cea mai bună îngrijire posibilă.

–Sir Richard Croft are o reputație excelentă. I-a luat sânge și a trecut-o pe o dietă de slăbire. Eu nu asta aș recomanda. Știu că e la modă să nașți asistată de doctori bărbați, dar o moașă competentă e la fel de bună sau chiar mai bună decât un doctor. Desigur, eu nu pot fi obiectivă.

–O femeie ar manifesta mai mult respect față de fenomen, spuse Randall cu un zâmbet ușor. Sper ca Lady Daventry să scape cu bine. Sunt uluit că o femeie și l-ar putea dori pe Daventry de soț, dar se pare că ea îl vede așa cum e și totuși îl place. Clătină din cap. Femeile sunt cu adevărat extraordinare.

Julia râse.

–Bărbații și femeile par adesea un mister unii pentru de alții. Am cedat curiozității vulgare și am întrebat-o de ce s-a căsătorit cu el. A fost destul de sinceră. L-a găsit atrăgător, aducând puțin cu un erou al lui Byron.

–Byron? întrebă Randall, nevenindu-i să creadă.

–După cum spui, femeile pot fi creaturi bizare și sunt adesea atrase de bărbații puternici. După ce a rămas văduvă, doamna noastră nu s-a simțit pregătită să se retragă în monotonia brodatului și a actelor de caritate. Iar prin căsătoria cu Daventry a devenit contesă, cu bogății și cu influență. Și asta a atras-o, desigur.

–Desigur.

Tonul său sec se accentuase.

Julia își mută gândurile de la sănătatea contesei la consecințele pe care Randall trebuia să le suporte.

–Te tulbură faptul că ai fost alungat și renegat?

–Eu cred că ne-am descurcat destul de bine. Profilul lui era ca de marmură când își îndreptă privirea spre strada aglomerată. În interval de trei zile, noi doi am fost renegați de doi dintre cei mai puternici bărbați din Anglia.

–Tatăl meu mă renegase, practic, cu doisprezece ani în urmă, deci faptul că am auzit asta oficial nu schimbă cu nimic situația mea, remarcă Julia. Dar tu nu ai fost doar renegat, ci ai pierdut, probabil, și un titlu de conte. Asta contează.

Afară, o voce ridicată strigă cu accent londonez la un alt birjar. Se auziră mai multe schimburi de insulte înainte ca Randall să spună:

–Începusem să mă obișnuiesc cu ideea de a deveni următorul conte. Găseam o oarecare justiție divină în asta. Întoarse capul dinspre fereastră și o prinse de mână. Mi-aș fi dorit să te fac contesă.

–Ar fi fost un rang inferior celui cu care m-am născut, așa că, pentru mine, nu e o pierdere importantă, spuse ea relaxată. Dar tu ai fi fost un conte foarte bun. Drept, înțelept și obișnuit să poruncească oamenilor.

Randall ridică din umeri, ignorând complimentul.

–În cea mai mare parte a vieții mele, nu m-am gândit niciodată la posibilitatea de a-l moșteni – erau prea mulți cei care aveau întâietate față de mine. Deci nu ar trebui să-mi ia prea mult să mă obișnuiesc din nou cu statutul de simplu maior.

–Rangul din armată ți l-ai câștigat, ceea ce nu e valabil și în cazul unui nobil.

–Titlurile nobiliare țin exclusiv de moștenire, consimți el. Chiar și atunci când eram moștenitor prezumtiv, am fost mereu conștient că domeniul mi-ar reveni mie doar fiindcă aveam dreptul la el. Daventry nu mi-ar fi lăsat niciodată de bunăvoie ceva din averea lui personală. Deci, ca și în cazul tău, faptul că am fost renegat vine doar să oficializeze o realitate care exista deja.

Simțind că vocea lui părea ușor schimbată, Julia îi studie chipul. Trăsura se legăna înaintând, iar lumina soarelui se revărsa pe fereastră, dezvăluindu-i clar expresia. Fu șocată de ceea ce văzu în ochii lui.

Chiar dacă Randall nu era excesiv de îngrijorat de pierderea titlului de conte, Daventry rămânea bărbatul puternic care îi dominase călătoria. Deși Randall înfruntase neclintit furia și insultele unchiului său, nu rămăsese neatins de ele. Exact așa cum nici ea nu reușise să ignore furia și repulsia tatălui său.

Un spirit rănit putea produce o suferință mult mai îndelungată decât rănile fizice. Acceptarea posacă a lui Daventry atunci când îl considerase pe Randall moștenitorul său nu însemna prea mult, dar Julia ghici că era singura formă de aprobare de care se bucurase soțul ei din partea tutorelui său. Iar în acea zi, Daventry sfărâmase fragila legătură în țăndări însângerate.

Randall nu ar fi putut fi la fel de sensibil ca ea dacă nu ar fi avut o copilărie dificilă, care să-i stârnească acea conștiință de sine. Și-l imagină copil, un băiat prudent, întotdeauna atent la ce se petrecea în jurul său pentru a se putea feri, exact așa cum și ea fusese vigilentă când Branford se afla prin preajmă. Acum, Randall suferea. Era timpul să aibă grijă de el, așa cum el avusese grijă de ea.

–Drumul până acasă va dura mult la ora asta. Julia coborî storul ferestrei din dreptul ei, apoi se întinse peste Randall și coborî și storul de pe partea lui. Hai să folosim timpul ăsta pentru a uita de vizita noastră cam dificilă la Casa Daventry.

În lumina palidă, observă că Randall ridică din sprâncene.

–Ce sugerezi?

–Mă gândeam să ne sărutăm. Ezitând ușor, ridică bărbia și își lipi buzele de ale lui. Am fost dintotdeauna cea sărutată, nu cea care sărută, așa că sper că n-ai să te retragi speriat.

–De ce aș vrea să fac ceva atât de stupid și să mă retrag când am tot făcut eforturi să te ademenesc cât mai mult?

Randall deschise gura, iar sărutul deveni mai profund.

Julia savură atingerea și alunecarea limbilor, senzație ce o ajuta să uite de vocile bătrânilor furioși. Realitatea era *acest* bărbat, care făcea ca pulsul să-i gonească nebunește când trupurile lor erau lipite. Mâinile lui o mângâiară cu forță pe spate, făcând-o să-și înfigă degetele în brațele lui, cuprinsă de o plăcere fierbinte. Nici nu era de mirare că damele de companie încercau să le apere pe fete de sărutări. O astfel de plăcere îmbătătoare îți întuneca judecata. Dar acest bărbat periculos de atrăgător era soțul ei, deci nu era nevoie să rămână rațională.

Sub șalul viu colorat dăruit de contesă, mâinile lui se curbară peste sânii Juliei, iar cu degetul mare îi trezi la viață, prin mângâieri, carnea sensibilă ce tresări ascunsă sub mai multe straturi de material. Dorindu-și să-i exploreze și ea trupul, Julia își strecură mâna de-a lungul trunchiului lui, savurând senzația cărnii și a oaselor tari sub hainele fin croite ale unui gentleman londonez.

Încheietura mâinii îi mângâie accidental prohabul. Spre propria ei surpriză, fu încântată, nu alarmată, de acea dovadă de necontestat că o găsea atrăgătoare. Fascinată de efectul pe care îl avea asupra lui, începu să-i deschidă nasturii de la pantaloni.

El o prinse de mână.

–Nu trebuie să faci asta, domnița mea, spuse răgușit. E de-ajuns că mă săruți.

Ea își dădu capul pe spate și-i surprinse privirea.

–Alex, până acum căsnicia asta a fost centrată în cea mai mare parte pe mine și pe temerile mele. Acum, vreau să fac ceva pentru tine.

El inspiră nesigur.

–Dacă ești sigură...

–Cât se poate de sigură.

Își îndreptă din nou atenția asupra nasturilor, eliberând mădularul încordat și tare și prinzându-l în mână. Știa din experiență că acea carne bărbătească putea fi folosită

ca armă, dar acea constatare era doar o amintire îndepărtată, care nu mai conta.

Ceea ce conta era felul în care mâinile lui o strânseră de umeri, desfătarea imensă pe care o simțea oferindu-i plăcere în vreme ce îi mângâia și strângea mădularul, jucându-se cu el. Încă de la începutul primului său mariaj, învățase cum să satisfacă un bărbat.

Lecțiile fuseseră dure, dar învățase bine. Mai târziu, se folosise de acele abilități pentru a se apăra, sperând că, dacă Branford era satisfăcut, nu avea s-o rănească.

Acum, își amintea lucrurile senzuale pe care le știa și era cu un bărbat care nu avea s-o rănească. Când își dădu seama că îi putea oferi și mai multă plăcere, ezită, nefiind sigură că era pregătită pentru o asemenea intimitate. Îi luă câteva clipe lungi până când admise că dorința de a-i oferi plăcere era mai puternică decât ezitările ei. Inspiră adânc, apoi se aplecă și îi prinse mădularul în gură.

– Dumnezeule mare, Julia!

Mâinile îi tresăriră spasmodic pe umerii ei.

Speriată, Julia ridică capul.

– Vrei să încetez?

– *Nu!* Respirația îi era gâfâită. Doamne, Dumnezeule, nu!

Încântată, Julia se aplecă din nou, gura și limba ei amintindu-și tehnicile subtile pe care nu le mai folosise de atâta timp. Spre surprinderea ei, savura această intimitate, nu doar datorită plăcerii pe care i-o oferea lui, ci și datorită puterii pe care o simțea ca sursă a acelei plăceri. Chiar și aerul din trăsură era încărcat de pasiune, căci propria ei excitare o reflecta pe a lui. Gâfâitul lui aspru și trupul rigid o făcură să se simtă egala lui din punct de vedere sexual, cu adevărat o parteneră, nu o victimă sau un recipient pasiv.

În entuziasmul său, Julia îi declanșă orgasmul mai repede decât intenționase s-o facă. El strigă și-și înnodă mâinile în părul ei, legănându-și pelvisul. Când tremurul

trupului îi încetă, Julia își sprijini capul pe pântecul lui, cât se poate de încântată de ea însăși.

Degetele lui Randall se relaxară în părul ei, începând să o mângâie:

–Ești o femeie cu totul extraordinară, Julia, spuse el, cu o voce deloc egală. Dacă îmi dai voie... O ridică, așezând-o în poala sa. Ai dimensiunile perfecte pentru a fi ținută în brațe.

–Mi-a făcut plăcere, spuse ea, instalându-se confortabil în brațele lui. Sper că ai uitat de vizita noastră la Casa Daventry.

–Nici n-am auzit vreodată despre locul acela, răspunse el prompt. Mâna lui stângă coborî mângâietor pe piciorul ei, urmărind conturul pulpei și al gleznei înainte de a aluneca în sus pe genunchi, strecurându-se sub fustele ei.

Juliei i se tăie respirația când palma lui caldă pe interiorul coapsei sale o smulse din starea de mulțumire, stârnindu-i dorința. Își depărtă genunchii pentru ca mâna lui să poată ajunge tot mai sus. Șocul senzual o făcu să ofteze adânc când el îi atinse carnea cea mai ascunsă. Senzația îi învălui mintea într-o ceață când mângâierile lui pătrunseră tot mai adânc. Dar, de data aceasta, plăcerea nu mai era o surpriză. Era... așteptată.

Randall știa ce își dorea ea chiar mai bine decât ea, iar orgasmul fierbinte îi străbătu fulgerător întregul trup. Degetele ei se înfipseră în el, iar pelvisul i se legănă sălbatic, lipit de el, atunci când dorința de nesuportat atinse punctul maxim, apoi se relaxă subit, prăbușindu-se peste el.

–O, vai, șopti ea. Am fost răsplătită regește pentru dorința de a-ți oferi plăcere.

–E mai bine când plăcerea e reciprocă. Îi sărută tâmpla umedă. Data viitoare ar trebui să încercăm asta într-un pat. E mai confortabil și putem să adormim după aceea.

–Ar fi plăcut. Își ascunse un căscat, închizând ochii și simțind, cu obrazul lipit de pieptul lui, bubuitul uniform al inimii lui. Sper ca ăsta să fie cel mai îndelungat blocaj

de circulație din istoria Londrei și să nu ajungem înapoi la Casa Ashton decât la miezul nopții.

Randall râse și ridică puțin storul din dreptul lui:

–N-avem noroc. Am scăpat de ce a fost mai rău din trafic și vom ajunge acasă în câteva minute.

Dar nici unul dintre ei nu se grăbea să se miște. Julia își dădu seama uluită că nu era doar mulțumită. Era fericită.

Era, totodată, și curioasă. Randall știa tot ce avea nevoie să știe despre singurul bărbat cu care își împărțise ea patul, dar ea nu știa aproape nimic despre experiența lui în dragoste.

–Probabil n-ar trebui să întreb, dar unde ai învățat atât de multe despre cum să-i oferi plăcere unei femei?

–Nu a existat un șir nesfârșit de amante, dacă asta te întrebi. Mâna lui o mângâie leneș pe ceafă. Un ofițer aflat în campanie are puține ocazii.

–Puține, dar nu lipsesc cu totul?

–Am evitat fetele care veneau prin tabără, fiindcă nu-mi doream bolile lor, îi explică el. O decizie mai degrabă practică decât morală. Dar am avut o singură aventură importantă în acei ani. Am salvat-o pe văduva unui ofițer francez și pe camerista ei din mâinile partizanilor spanioli care voiau să se răzbune pe oricine era francez, inclusiv pe două femei fără apărare.

Maiorul Randall, protectorul. Desigur.

–Doamna a fost probabil foarte recunoscătoare.

–Așa a fost, dar cea cu care am avut o aventură a fost camerista ei. Zâmbi amintindu-și. Celeste era drăguță, obraznică și foarte franțuzoaică. Mi-a spus că nu sunt genul ei, dar că îi era dor să fie cu un bărbat și că avea să se mulțumească o vreme cu mine. Ea și stăpâna ei și-au petrecut o iarnă lungă încartiruite în Portugalia, lângă regimentul meu, până au putut să se întoarcă în Franța, la familiile lor.

Julia își dădu seama cu regret că pe ea nu o considerase nimeni obraznică.

–Probabil că experiența cu Celeste s-a dovedit foarte educativă pentru un gentleman englez.

–Așa a fost, rânji el. Cel mai bun sfat pe care mi l-a dat a fost să fiu atent la ceea ce spune o femeie – și la ceea ce nu spune.

–O femeie înțeleaptă. Sper că au ajuns amândouă înapoi în Franța în siguranță.

–Au ajuns. Doamna mi-a trimis un bilet care a reușit, în cele din urmă, să treacă de liniile inamice. Se întorseseră amândouă acasă și erau în siguranță, în Lyon. Celeste s-a căsătorit cu un tânăr pe care îl cunoștea de mulți ani și care fusese trimis acasă din armata lui Napoleon pe motiv de invaliditate.

–Pare să fi fost foarte amuzantă și necomplicată.

Din nou, atribute ce nu i se aplicau în general Juliei.

–Dar tu ești mult mai interesantă. Vocea i se schimbă. Intrăm pe poartă acum. Treci încoace. O așeză pe scaunul de lângă el. E timpul să devenim cât de cât prezentabili.

–Pot să-mi netezesc părul, dar nu cred că mă pot descotorosi de zâmbetul de mâță prinsă cu botul în oala de smântână, spuse Julia, aranjându-și hainele.

El îi răspunse tot cu un zâmbet.

–Și eu am o astfel de expresie, cred.

–Aproape mi te imaginez lingându-ți smântâna de pe mustăți, consimți ea.

–Lingând?

Julia roși, jenată, dar și mai încântată.

–N-am să mai pot urca niciodată într-o trăsură fără să-mi amintesc de călătoria asta, șopti el provocator, când vehiculul se opri și un lacheu deschise ușa.

Mulțumirea Juliei dură până intrară în Casa Ashton, iar majordomul se apropie de ei.

–Lady Julia, aveți un oaspete care vă așteaptă în salonul mic. Îi întinse o carte de vizită. A refuzat să plece fără a vă vedea.

Un oaspete? Surprins că cineva din Londra știa că era în viață, Julia citi cartea de vizită. Sângele i se scurse din obraji. *Lord Stoneleight*.

–Dumnezeule mare, șopti ea. E fratele meu, Anthony.

–Nu trebuie să-l primești dacă nu vrei. Privirea lui Randall era fermă. Iar dacă vrei să-l vezi, nu ești obligată să-l înfrunți singură.

Julia se gândi disperată la cum arăta. Își spuse că arăta probabil ca o slujnicuță bine tăvălită, cu obrajii roșii și hainele șifonate. Dar era o altă întâlnire pe care nu putea s-o evite.

Cu o expresie de fermitate, își strânse în jurul umerilor șalul primit de la Lady Daventry, ca pe o armură protectoare.

–E mai bine să termin și cu asta. Te rog... vii cu mine?

–Desigur. Ești foarte curajoasă, domnița mea. Randall își puse mâna pe spatele ei într-un gest de încurajare. Mergem în salonul mic. Sper că fratele tău nu seamănă prea mult cu Castleton.

La fel spera și ea.

capitolul 23

Când Julia și Randall intrară în salonul mic, ea se opri brusc, șocată de cât de mult crescuse fratele ei, care ajunsese să semene cu tatăl lor.

– Anthony, șopti disperată.

Fratele ei fusese doar un copilandru de școală ultima dată când îl văzuse, cu mâini și picioare încă prea mari față de restul corpului. Acum era un bărbat în toată firea, bogat și aristocrat până în măduva oaselor. Era mai înalt decât tatăl ei, dar avea trăsăturile și tenul familiei Raines, – și o furie ce pârjolea întreaga încăpere. Julia își dori să izbucnească în lacrimi. Sau să fugă.

Randall își puse o mână caldă la baza spatelui ei, amintindu-i că nu era singură. Oricât de mult ar fi disprețuit-o propria ei familie, Randall era de partea ei. Acea convingere îi permise să rămână neclintită în fața furiei fratelui său.

Randall vorbi pentru a sparge tăcerea când văzu că ea nu reușea s-o facă:

– Lord Stoneleigh? spuse pe un ton lejer, închizând ușa în urma lor. Sunt maiorul Randall. Îi întinse mâna. Presupun că ai auzit că suntem cumnați acum.

Ignorându-l pe Randall ca și cum ar fi fost invizibil, Anthony veni în față cu pași mari, fără a-și dezlipi nici o clipă privirea de pe chipul Juliei. Cu colțul ochiului îl observă pe Randall lângă ea. Era calm și stăpân pe sine – și pregătit discret să îl oprească brusc pe fratele ei dacă bărbatul mai tânăr amenința să-i facă rău.

– Chiar tu ești, Julie, spuse Anthony încordat. Nu mi-a venit să cred când ducele mi-a scris să-mi spună că ești în viață.

Ea încercă să zâmbească.

–Chiar eu sunt, Anthony. Cu doisprezece ani mai în vârstă. Sper că și puțin mai înțeleaptă. Eu... m-am gândit adesea la tine.

–Atunci de ce m-ai lăsat să cred că ești moartă? Strigătul lui ce țâșnise din adâncul sufletului făcu țăndări fațada lui rafinată, scoțându-l la iveală pe băiatul care fusese cel mai drag prieten al ei. Un băiat care suferise foarte mult când își pierduse singura soră și care, acum, se simțea trădat.

Julia clipi pentru a-și împiedica lacrimile să curgă, dar nu-și coborî privirea.

–Nu am îndrăznit, Anthony. Era un secret prea mare pentru a-l arunca pe umerii unui frate mai mic.

–Poate că ai avut dreptate atunci. Gura i se schimonosi. Dar în toți ani scurși de atunci?

–Singurul mod în care puteam supraviețui era întorcând spatele trecutului, spuse ea șovăielnic. Și... mi-era teamă că dacă ai fi aflat că sunt în viață, m-ai fi disprețuit pentru înșelăciunea mea. Se pare că am avut dreptate.

–Fir-ar să fie, Julie! Cu vocea frângându-i-se, Anthony făcu un pas în față și o prinse într-o îmbrățișare febrilă. Creștetul ei de-abia ajungea la bărbia lui. Cum ai putut să crezi că mi-aș disprețui propria soră?

–Ai... ai crescut, reuși Julia să spună înainte de a izbucni în lacrimi de ușurare. Fiindcă nu se așteptase la nimic bun din partea tatălui ei, disprețul lui fusese dureros, dar previzibil. Dar ea și Anthony fuseseră apropiați. Dacă el ar fi respins-o, Julia ar fi fost devastată.

După ce lacrimile se mai potoliră, Randall spuse:

–Presupun că asta înseamnă că, deși tatăl vostru a dezmoștenit-o pe Julia, tu n-ai să te prefaci că n-o cunoști dacă vă veți întâlni în societate.

–Bineînțeles că nu. Vocea lui Anthony era înecată când se dădu puțin înapoi, să studieze chipul Juliei. Ochii îi moștenise de la tatăl său, dar expresia afectuoasă

provenea de la mama lor. Ești sora mea, Julie, și sunt mândru să spun asta lumii. Castleton poate să te ignore, dar nu poate să te renege efectiv, fiindcă moștenirea ta e din partea mamei.

–Nu mă interesează ce crede Castelton despre reaua mea purtare. Aproape amețită de ușurare, Julia se așeză pe canapea, trăgându-l pe Anthony să vină lângă ea. Ceea ce contează e că tu mă primești cu brațele deschise.

–Am să discut cu avocatul familiei în legătură cu transferul moștenirii tale. Anthony îi aruncă lui Randall o privire precaută. Desigur, va trebui redactată o înțelegere.

Precauțiile lui erau de înțeles. Fiindcă Julia și Randall se căsătoriseră deja, acesta avea dreptul legal de a controla complet toate proprietățile ei. Dacă ar fi fost o căsătorie organizată cum se cuvine, ar fi existat negocieri și un contract înainte de nuntă. Julia avea încredere în Randall că avea să fie onorabil, dar Anthony nu-l cunoștea.

–Nu m-am căsătorit cu sora ta pentru vreo posibilă moștenire, spuse Randall rece. Am să renunț oficial la pretențiile mele pentru ca ea să-și poată controla singură moștenirea.

Anthony se relaxă.

–E un gest onorabil din partea ta, Randall. Prea mulți bărbați ar fi nerăbdători să pună mâna pe averea ei.

–Cât de mult îmi revine mie? întrebă Julia. Nu mi s-a spus niciodată.

–Nu cunosc suma exactă. Fratele ei se gândi o clipă. Dar se apropie de o sută de mii de lire.

–Doamne Dumnezeule! exclamă Randall, privind-o năucit pe Julia. Ești probabil cea mai bogată moștenitoare din Anglia.

–Nu aveam habar că e atât de mult, ridică ea din umeri jenată. Mi-e greu să-mi imaginez o asemenea sumă când eu mi-am oferit serviciile pe păsări și ouă.

Anthony clipi surprins.

–Cum ai supraviețuit în toți acești ani, Julie?

–Am fost moașă în Cumberland. Julia zâmbi strâmb. E o poveste lungă.

–Una pe care vreau s-o aud, spuse el ferm. Vreau să știu *totul*.

–Voi doi aveți multe de discutat. Randall își puse mâna caldă peste umărul Julie înainte de a se îndepărta. Vă las acum.

Julia ridică privirea spre el, sperând că în zâmbet avea să i se citească recunoștința.

–Îți mulțumesc, Alex. Pentru tot.

Apoi, se întoarse spre fratele ei pentru a-și împărtăși poveștile din ultimii doisprezece ani.

Amorțit, Randall închise ușa salonului. Într-o zi cu mult prea mult dramatism, mărimea moștenirii Juliei reprezenta cel mai mare șoc. Se bucurase că putea să îi ofere o viață confortabilă și o moșie modestă, dar plăcută. Era înspăimântător să-și dea seama că ea era de câteva ori mai bogată decât el.

Se întoarse și o văzu pe ducesa de Ashton așteptând în hol, cu o expresie îngrijorată:

–Cum decurge întâlnirea dintre Julia și fratele ei? întrebă Mariah. Presupun că nu ai fi lăsat-o singură dacă s-ar fi purtat urât.

–Stoneleigh e supărat că Julia l-a lăsat să creadă că e moartă preț de atâția ani, dar, după ce au rezolvat asta, s-au îmbrățișat, îi relată el pe scurt. Deși tatăl ei se va preface că nici nu o cunoaște, Stoneleigh nu-i va urma exemplul. Julia e fericită și ușurată și probabil vor vorbi ore întregi.

–O, bine. Îl prinse pe Randall de braț și îl conduse înapoi spre holul de la intrare. Ridicând privirea spre el, spuse: Pari incredibil de împietrit. Daventry?

Randall ridică din umeri.

–S-a lăudat cu soția lui gravidă și m-a anunțat că nu doar am fost înlocuit ca moștenitor, ci voi fi și renegat. O interacțiune tipică pentru mine și unchiul meu. Sper din tot sufletul că e ultima dată când voi mai avea de-a face cu el.

Mariah se crispă.

–Ai avut o zi mult prea plină de evenimente.

–Chiar așa. Punctul culminant avusese loc în trăsură, dar nu prea putea să-i povestească lui Mariah despre acel lucru. Cel mai mare șoc a fost când am aflat cât de multă avere îi revine Juliei. Lumea va spune că a făcut o căsătorie sub rangul ei.

–Ce prostie! pufni ea disprețuitor. Cui îi pasă de ce zice lumea? Când ea era moașa din Hartley, societatea ar fi spus că tu ai fost cel care a făcut o căsătorie sub rangul tău. Dar amândoi sunteți, și acum, aceiași oameni care erați și atunci.

Mariah avea dreptate, dar Randall și-ar fi dorit oricum ca zestrea soției sale să fi fost mai puțin extravagantă. Evident, ar fi preferat să se simtă ca un protector generos și descuiat la minte, nu ca un vânător de averi.

–De fapt, eu nu sunt același om. Când sunt în preajma Juliei, sunt într-o dispoziție mai bună.

–Am remarcat, spuse Mariah cu un zâmbet.

Păși în holul de la intrare exact în clipa în care Holmes conducea înăuntru un oaspete, o doamnă cu părul alb, învești mântată în mătase neagră și purtând perle strălucitoare. Aceasta intră în forță în hol – scundă și zveltă, frumoasă și cu o prezență impunătoare, rivalizând cu cea a generalului Wellington.

–Excelența Sa, ducesa de Charente, anunță Holmes.

Mariah scoase o exclamație înăbușită, înainte de a se apleca într-o reverență adâncă:

–Excelență. Bine ați venit în casa mea. Nu mă așteptam să răspundeți atât de curând biletului meu.

–Firește, doresc să-mi văd nepoata, acum că e din nou, oficial, în viață, spuse femeia mai în vârstă cu un accent franțuzesc caustic. Ridică-te, fată. Respectul față de cei mai în vârstă e un lucru bun, dar o ducesă n-ar trebui niciodată să se umilească în fața alteia.

–Îmi recunosc greșeala. Mariah se ridică, cu ochii dansându-i, dar cu o notă de modestie în glas. Însă eu sunt cea mai nouă și cea mai puțin experimentată dintre ducese. Nu ajung nici pe departe la... la noblețea dumneavoastră.

–Ai să ajungi, în timp, spuse bătrâna cu grandoare, dar buzele îi tremurară într-un zâmbet amuzat.

Randall se așteptase ca bunica Juliei să fie o femeie fragilă, poate chiar neputincioasă. Era evident că sănătatea doamnei se refăcuse de la vizita Juliei din primăvară. Julia semăna cu bunica ei – și avea să fie la fel de frumoasă când ajungea la vârsta ducesei.

Mariah continuă:

–Julia și fratele ei se află în salonul mic, învățând din nou să se cunoască după atâția ani în care au fost separați.

Ducesa adulmecă aerul.

–Stoneleigh e aici? Sper că se poartă cum se cuvine.

–Se bucură de întoarcerea surorii sale, spuse Randall. Au fost foarte apropiați și cred că vor fi din nou.

Ducesa își întoarse privirea sfredelitoare spre Randall.

–Presupun că sunteți maiorul Randall, soțul Juliei?

Acesta se înclină.

–Așa e, doamnă.

–Moștenitorul lui Daventry, cred?

–Moștenitor prezumtiv, răspunse el, dar e puțin probabil să-l moștenesc eu. Daventry și soția sa așteaptă un eveniment binecuvântat.

Privirea ochilor căprui se ascuți.

–Nu știam asta. Păcat că ți se ia locul. Julia ar trebui să fie cel puțin contesă. Ce te face să crezi că ești suficient de bun pentru nepoata mea?

–Nu sunt, spuse Randall. Dar, uneori, zeii se arată îndurători.

–Așa a fost în cazul tău, spuse bătrâna doamnă sec. Nepoata mea e cea mai bogată moștenitoare din Anglia.

–Nu m-am căsătorit cu cea mai bogată moștenitoare din Anglia, spuse el pe un ton la fel de sec. M-am căsătorit cu o moașă fermecătoare, care nu avea mai mult decât acoperișul de deasupra capului.

Ducesa râse scurt.

–Ești în regulă, domnule maior Randall. Acum, duceți-mă la nepoții mei.

Randall le însoți pe Mariah și pe ducesa de Charente în salon. Era curios cum aveau să reacționeze Julia și Stoneleigh la apariția ei.

Când ușa se deschise, două voci rostiră în cor:

–Bunico!

Privind peste capetele celor două ducese, Randall îl văzu pe Stoneleigh sărind în picioare și înclinându-se. Julia se ridică și se plecă plină de grație, oferindu-i o reverență oficială de curte, înainte de a se apropia pentru a-și îmbrățișa bunica. Era mai înaltă, dar nu cu mult.

Preț de o clipă, lacrimile sclipiră în ochii asprei ducese de Charente.

–Mă bucur atât de mult că ai ieșit din umbră, draga mea, îi șopti ea. Apoi clipi și se dădu înapoi să își studieze nepoata. Arăți bine, Julia. Mai puțin speriată. Presupun că ar trebui să-i mulțumesc bărbatului acesta solid cu care te-ai căsătorit?

–Într-adevăr ar trebui, bunico. Julia aruncă o privire peste umărul ducesei, oferindu-i lui Randall un zâmbet pe care îl simți visceral. E un bărbat uluitor de tolerant, care a dorit să mă ia de soție chiar și după ce i-am explicat toate motivele pentru care nu ar trebui s-o facă.

–Nu e tolerant. E înțelept, spuse ducesa aprobator. Atenția i se mută asupra nepotului ei. Nu ai de gând să te porți cu Julia precum nesăbuitul ei tată, nu-i așa, Stoneleigh?

–Ar fi o lipsă de respect din partea mea să consimt la părerea ta despre tatăl meu, bunico, răspunse acesta cu strălucire în ochi. Dar te asigur că o voi susține pe sora mea prin toate mijloacele posibile.

La fel ca Julia, era evident că își respecta bunica fără a fi intimidat de ea.

Ducesa aprobă din cap.

–Foarte bine. Se întoarse spre Mariah. Noi două avem de organizat un bal. Am să le permit copiilor să mai povestească puțin. Apoi vei veni să ne ajuți la organizare, Julia. Privirea ei alunecă spre Randall. Tu vei ajuta cel mai mult evitând să ne stai în cale. Astea sunt treburi de femei.

–N-aș îndrăzni să intervin, spuse Randall cu patos. Ducesa de Ashton m-a informat deja că trebuie să apar la bal în ținuta regimentului. Vă stau la dispoziție pentru orice alte porunci doriți să dați.

Ducesa de Charente chicoti.

–Ești un ticălos, maiorule. Ordinele îți vor parveni după ce mă sfătuiesc cu aghiotanții mei. Acum, tai-o!

Randall se supuse. Nu mai fusese numit ticălos niciodată. Venind din partea ducesei, presupunea că era un fel de compliment.

Luă mai multe scrisori pe care Holmes le pregătise pentru el și se retrase în apartamentul său. O parte dintre scrisori îl urmaseră până în Spania și înapoi. Știind că multe erau de la administratorul afacerilor sale, adăugă noile scrisori la grămada de corespondență ce aterizase pe biroul lui în timpul aventurilor prin ținutul de nord. Era timpul să se liniștească și să se comporte ca un proprietar responsabil.

Luă un pumnal spaniol din sertarul pupitrului și începu să deschidă pecețile, dar îi veni greu să se concentreze pe problemele de rutină legate de afaceri. Își începuse ziua ca moștenitor al unui titlu de conte, cu o mireasă deosebită, interesantă și săracă lipită pământului. Acum, era un gentleman fără nici un titlu și cu un venit modest, care se căsătorise cu o femeie moștenitoare a unei averi aproape de neimaginat.

Se spunea că Sarah, Lady Jersey, intrase în căsătorie cu o sută de mii de lire, fiindcă mama ei era fiica unică a lui Robert Child, fondatorul băncii familiei Child. Lady Jersey fusese principala moștenitoare a bunicului ei și considerată o partidă extraordinară în cercurile de petitoare. Tăcuta lui Julia, care scosese fragmente de șrapnel din coapsa lui rănită, era la fel de bogată.

Le spusese atât Juliei, cât și lui Mariah că nu conta prea mult faptul că fusese înlocuit ca moștenitor, dar se părea că totuși îi păsa. Deși își trăise cea mai mare parte din viață fără a se gândi la posibilitatea de a moșteni titlul de conte, în ultimele câteva săptămâni se obișnuise cu ideea. Chiar ajunsese să-i placă acea perspectivă. Era prea orgolios pentru a recunoaște asta în fața oricui altcuiva, dar, în liniștea propriei minți, era nevoit să fie sincer.

Ce se întâmpla atunci când cavalerul rătăcitor își salva domnița, iar după aceea se dovedea că ea nu mai avea nevoie de el?

capitolul 24

La sfârșitul după-amiezii, Julia se întoarse în apartamentul lor. Se opri în pragul ușii, admirând imaginea oferită de Randall lucrând la birou, lângă fereastră. Lumina soarelui din acea după-amiază târzie presăra nuanțe de auriu și de argintiu în părul lui și arunca o strălucire încântătoare asupra trăsăturilor sobre și pline de forță ale chipului său. Simți un fior interior plăcut la gândul că începea să cunoască foarte bine acel corp zvelt, musculos.

El ridică privirea.

–Arăți ca o fată care tocmai a ieșit din clasă, remarcă Randall. Tânără, fericită și încântată de gândul noilor posibilități.

–Așa mă și simt. Se apropie de Randall și se aplecă să-l îmbrățișeze. Știam că bunica avea să se bucure să mă vadă, dar îmi era teamă că Anthony o să mă renege pentru totdeauna.

–E un om mai bun decât tatăl tău. Randall își petrecu un braț pe după talia ei și o trase lângă el. Cum stătea așezat, capul i se sprijinea foarte plăcut, într-o parte, pe sânii ei.

Energia care o însuflețise se evaporă, lăsând-o obosită, dar mai fericită decât fusese... vreodată.

–Îmi pare rău că întâlnirea cu familia mea a fost mult mai satisfăcătoare decât cea cu a ta.

–Așteptările mele legate de Daventry au fost dintotdeauna scăzute, spuse Randall. Ceea ce contează e că i-a poruncit lui Crockett să stea departe de tine, așa că vei putea trăi fără a fi nevoită să te ferești mereu.

–Mă simt de parcă mi s-a luat o greutate imensă de pe umeri. Își trecu ușor vârfurile degetelor prin părul lui

blond și des, gândindu-se cât de multe îi datora soțului ei. Având în vedere că m-am lăsat cu greu convinsă să mă căsătoresc, ca o copilă sfioasă, am avut remarcabil de mult de câștigat de pe urma căsătoriei cu tine. Spera că Randall avea să spună că și el avusese de câștigat, dar, când nu o făcu, ea continuă: Ce părere ți-ai format despre bunica mea?

–Îi place să înspăimânte oamenii, răspunse el prompt. Dar, ocazional, simțul umorului subminează aceste încercări.

Julia râse.

–O citești. A spus că nu semeni deloc cu un Randall, ceea ce înseamnă că i-ai plăcut.

Randall zâmbi din colțul gurii.

–Ăsta chiar e un compliment. Cred.

Fiindcă Randall nu părea prea dornic s-o tragă la el în brațe, Julia se așeză în fotoliul alăturat, pentru a-și continua discuția. Randall arăta calm și frumos – și prea al naibii de detașat, având în vedere ce făcuseră în trăsură mai devreme.

Amintindu-și că detașarea era expresia lui firească, Julia spuse:

–Drăguța lui Gordon, Elsa Smith, s-a prezentat să discut cu ea. E puțin cam lipsită de experiență, dar deșteaptă și dornică să învețe. Cred că va fi foarte bună pentru mine.

Randall aprobă din cap:

–Gordon va fi în extaz. Poate să înceapă repede?

–De mâine. Julia se încruntă amintindu-și discuția cu fata. Actualul ei stăpân îi face zile negre, așa că e disperată să plece. I-am spus că se poate muta aici în seara asta și o să compensez pentru simbria pierdută din cauză că nu l-a anunțat la timp. Ea și Gordon au plecat imediat spre fosta ei casă, să-și strângă lucrurile.

Randall o privi curios.

– Dată fiind situația ei grea, ai fi angajat-o și dacă nu ar fi părut o cameristă promițătoare?

– Probabil că da, recunoscu Julia. Detestam să știu că e nevoită să se ferească de avansurile stăpânului ei. Cel puțin, ea e liberă să plece, spre deosebire de o soție.

– Spre deosebire de majoritatea soțiilor, tu ești liberă să pleci, remarcă el. Te-ai asigurat de asta înainte de a accepta oferta mea.

– Trebuia să știu că am o portiță prin care să scap dacă aveam nevoie. Să fi trecut oare doar câteva săptămâni de când insistase ca Randall să-i ofere o scrisoare prin care să-i acorde divorțul dacă și l-ar fi dorit? Cât de repede ajunsese să capete încredere în el! Julia continuă: Situația Elsei m-a pus pe gânduri. Dacă, într-adevăr, am această sumă uriașă de bani, aș vrea să folosesc o parte din ea ca să înființez adăposturi pentru femeile care au nevoie să fugă de violența bărbaților, dar nu au nici un loc sigur în care să meargă. Nu toate femeile pot să-și însceneze propria moarte.

– Și majoritatea nu ar avea atâta noroc, încât să fie adoptate de cineva ca doamna Bancroft a ta. Expresia lui Randall era gânditoare. E un plan ambițios, dar astfel de adăposturi ar ajunge efectiv să salveze vieți. Ai vrea să le înființezi în toate orașele mari?

– Încă nu m-am gândit atât de departe. Ar trebui să fie larg răspândite, fiindcă femei abuzate există peste tot.

– Ce-ar fi dacă adăposturile ar fi afiliate bisericilor parohiale? sugeră el. Acestea chiar se găsesc peste tot.

Julia se încruntă.

– Da, dar nu sunt sigură că ar fi cel mai bun plan. Biserica e condusă de bărbați, iar ideile bărbaților despre locul unei femei sunt adesea diferite de ideile femeilor. Presupun că aș putea discuta cu arhiepiscopul de Canterbury. E un fel de văr de-al meu.

–Firește că arhiepiscopul de Canterbury ți-e rudă, spuse Randall cu un amuzament trist. Ar fi trebuit să ghicesc.

–Nici una dintre slăvitele mele rude nu m-a ajutat atunci când am avut nevoie, spuse ea caustic. Bunica a fost singura care ar fi putut să mă primească la ea, dar soțul ei era pe moarte atunci și nu puteam să-i mai arunc încă o povară pe umeri.

Iar Julia nici nu se simțise în stare să înfrunte dificultățile de a rămâne în vechea ei lume.

Amuzamentul lui Randall păli.

–Deci ai rămas cu Branford până când aproape te-a ucis. Ai dreptate, ar trebui să existe refugii pentru femei, ca să poată fugi înainte de a fi prea târziu. Poate te-ar interesa să colaborezi cu bisericile metodiste. Nu sunt la fel de larg răspândite ca parohiile anglicane, dar au deja adăposturi în care strâng femeile de pe stradă și le oferă calificare și educație, ca să-și construiască o viață mai bună.

Julia simți o tresărire de entuziasm.

–Ai dreptate, metodiștii ar putea fi parteneri mai buni. Îmi dai te rog o bucată de hârtie și un creion, să-mi notez câteva idei personale?

Randall scoase hârtia și creionul și i le întinse:

–Poate vrei să începi prin a discuta cu Mariah și cu bunica ta. Vor fi de acord și îți vor da idei bune, sunt sigur. Ți-ar oferi și susținerea lor plină de influență.

–O altă idee bună. Notă și acest lucru, în vreme ce, în minte, începură să îi încolțească și alte idei. Am să încep cu Mariah.

–Asta va fi o cale de a ajuta mult mai multe femei decât ai ajutat ca moașă, spuse Randall cu o privire caldă. Ai trecut prin multe greutăți ca să ajungi aici, dar, astfel, ai devenit o femeie mai bună, mai plină de compasiune.

–Așa îmi place să cred. Ezită, încercând să evite să alunge acea căldură. Este ceva ce m-a tulburat toată ziua. Lady Daventry a menționat obsesia contelui de a asigura

supraviețuirea neamului său. Când am discutat în particular, am întrebat-o dacă nu rămăsese vreun copil nelegitim în urma lui Branford. Ea nu știa de nici unul, deci poate că Branford nu i-a spus tatălui său.

Expresia lui Randall se înăspri.

–Iar tu îți faci griji în privința acelui băiat.

Julia își mușcă buza.

–Cu puțin noroc, trăiește fericit cu mama lui și se bucură de susținere financiară din partea lui Daventry, dar m-aș simți mai bine dacă aș ști că e bine.

–Asta presupunând că e în viață, remarcă Randall. Mulți copii mici nu mai apucă să ajungă la maturitate.

–Da, și dacă așa stau lucrurile, băiatul e în mâinile lui Dumnezeu acum. Dar dacă e în viață și are de suferit?

Julia știa că unii dintre copiii nelegitimi ai nobililor se bucurau de un tratament rezonabil, precum Mackenzie. Dar alții nu aveau la fel de mult noroc.

–De ce îți pasă de soarta unui copil al cărui tată a fost un bătăuș abuziv, care aproape te-a ucis? spuse Randall exasperat. Dacă e în viață, s-ar putea să fie un monstru, asemenea tatălui său.

–Poate, dar, după cum spuneai, cu siguranță Branford nu ar fi fost atât de rău dacă ar fi fost crescut mai bine. Același lucru s-ar putea spune și despre Daventry însuși.

–Băiatul ăsta ar avea, cât, doisprezece sau treisprezece ani? Probabil, caracterul lui e deja format.

Julia căută cuvintele care l-ar fi putut convinge pe Randall.

–Poate. Dar, indiferent de caracter, fiecare copil merită să fie îngrijit cum se cuvine. Deși Daventry s-a dovedit un tutore rău pentru tine, cel puțin ai avut mâncare și un acoperiș deasupra capului și ți s-a oferit o educație. Cine are grijă de fiul lui Branford? Nu ai nici un motiv să-l iubești pe Branford, dar băiatul e și văr cu tine. Un Randall prin sânge. Cineva ar trebui să vegheze să îi fie bine.

Randall oftă.

–Poate că Daventry o face, dar nu putem afla sigur, fiindcă soția lui nu știe de existența băiatului și nu prea am cum să-l întreb pe el direct. Prea bine, m-ai convins, deși nu pe deplin, că am o oarecare responsabilitate față de copilul din flori al lui Branford. Ce măsuri vrei să se ia? Ai vreo idee unde se află băiatul?

Julia încercă să-și amintească replicile de batjocură ale lui Branford.

–Cred că băiatul s-a născut pe la începutul anului, acum doisprezece ani, probabil lângă domeniul lui Branford, Upton Hill, lângă Bristol. Bănuiam că mama lui era o servitoare care locuia în zonă, dar nu lucra la conac. Se mai gândi puțin. Poate o servitoare dintr-un han. Mi-a spus în repetate rânduri că sunt o mică târâtură costelivă, care ar trece neobservată dacă în cameră s-ar afla și o slujnică de han.

–Demonstrând încă o dată cât de nesocotit era, spuse Randall cu înverșunare, luând și el notițe pe o altă bucată de hârtie. Branford și-ar fi dorit o femeie care să-i stea la dispoziție când venea la Upton Hill, deci e o zonă bună în care am putea începe căutarea.

–E suficientă informație cât să-l găsim pe băiat? Aș fi dispusă să merg la Upton să-l caut, dar nu știu dacă m-aș pricepe la asta.

–Prietenul meu, Rob Carmichael, face parte din forțele de poliție.[1] El e bun la astfel de lucruri. Randall își mai notă o observație. Am să aranjez o întâlnire cu el.

–Mâine-dimineață va sosi croitoreasa lui Mariah, să mă pregătească pentru societate. Julia se strâmbă. Vor fi prezente și bunica, și Elsa Smith, și Mariah, desigur. Bănuiesc că toate vor avea păreri foarte ferme despre noua mea garderobă.

---

[1] În original, Bow Street Runners, prima unitate profesionistă de poliție din Londra, fondată în 1749 (n.red.)

–Se pare că ar trebui să plec din oraș. Randall lovi ușor hârtiile din fața lui. Trebuie să vizitez moșia Roscombe. Intendentul meu e bun, dar există unele lucruri de care trebuie să mă ocup personal. Plănuisem să merg acolo după ce îl vizitam pe Kirkland în Scoția, dar, după cum știi, atenția mi-a fost distrasă în altă parte. În ochi îi apăru o licărire. În cel mai interesant mod posibil.

Julia simți un junghi la gândul că Randall avea să plece, dar spuse veselă:

–Câtă vreme te întorci înainte de bal. Mariah nu va ierta niciodată o absență. Cred că nici eu. Nu voi fi o soție solicitantă, dar... voi avea nevoie de tine atunci.

–Bineînțeles că mă voi întoarce până la bal, Julia. Ăsta e scopul pentru care am muncit amândoi – să-ți asigurăm securitatea și să te readucem la poziția ta de drept. Tonul lui era la fel de relaxat ca al ei. După bal, nu vei mai avea nevoie de mine.

–Cred că două săptămâni de frivolități vor fi suficiente. După aceea, voi tânji să mă instalez la Roscombe.

Se întrebă ce fel de viață aveau să-și construiască împreună, dar descoperi că îi era teamă să-l întrebe. El chiar credea că nu va mai avea nevoie de el?

Sau ceea ce voia să spună, de fapt, era că *el* nu va mai avea nevoie *de ea*?

După ce luară cina alături de Mariah și de Ashton, Julia se retrase devreme și adormi aproape imediat. Simți vag aplecarea patului și o îmbrățișare caldă când Randall i se alătură, dar când se trezi, el plecase deja, lăsând doar o urmă în saltea.

Când se ridică din pat, descoperi pe lavoar un bilet scurt în care îi spunea că pleca devreme pentru a se întâlni cu Rob Carmichael. După întâlnirea respectivă, avea să pornească spre Roscombe. Nu era nici urmă

de sentiment în acele câteva cuvinte. Avea să-i fie dor de ea? Ei cu siguranță avea să-i fie dor de el.

Nu avu timp să se cufunde în gânduri negre, fiindcă Elsa, noua ei cameristă, intră timid în încăpere pentru a-și începe sarcinile. Fata era rapidă și plăcută și se pricepea la aranjatul părului. Julia coborî la micul dejun simțindu-se puțin mai mult o doamnă londoneză.

Mariah era singură în salonul pentru micul dejun. Ridică privirea din farfurie cu un zâmbet:

–Ce bine, am companie! Adam a plecat să facă ceva util, în vreme ce eu mănânc tot ce-mi cade sub ochi. Desigur, mi-a fost rău când m-am trezit, așa că acum trebuie să umplu spațiile goale. Cât o să dureze faza asta?

–Vreo trei luni. Apoi, vor fi vreo trei luni de energie nestăpânită, urmate de cele mai lungi trei luni din istoria lumii. Julia studie mâncărurile ținute calde pe bufet. Îmi recomanzi ceva anume?

–Cârnatul e foarte bun, răspunse Mariah. La fel și kedgeree-ul ăsta.

Julia dădu la o parte capacul de argint și văzu un amestec de orez și de pește, deasupra căruia fuseseră turnate bucăți de ouă fierte tari, totul parfumat plăcut cu mirodenii exotice. Lângă încălzitor se afla un mic platou cu murături indiene de culoare portocalie.

–Arată bine. Felul kedgeree e de origine indiană, nu-i așa? Tatăl meu nu permitea niciodată să se servească ceva atât de străin în casa noastră.

–Atunci s-a lipsit de niște bucate foarte gustoase, spuse Mariah. Am luat un ajutor de bucătar cu experiență în India ca să putem oferi și diferite tipuri de curry pe lângă mâncărurile englezești. Partea indiană a familiei lui Adam adoră să ia masa aici. Mama lui tot amenință că ne va răpi bucătăreasa.

Julia zâmbi, luând o lingură de kedgeree, adăugând pâine prăjită și un ou fiert moale, pentru orice

eventualitate. Dar kedgeree-ul era gustos, la fel și murăturile de mango.

Mariah termină de mâncat prima. Aruncând o privire spre ceas, își mai turnă niște ceai și își întinse marmeladă pe o felie de pâine prăjită.

–Avem cam o oră până sosește croitoreasa. Ești pregătită pentru calvar?

–Așa cred. Julia chicoti. Simplul fapt de a fi pomenit de croitoreasă l-a făcut pe Randall să-și ia tălpășița spre moșia lui azi dimineață, devreme.

Simțind ceva în vocea Juliei, Mariah întrebă:

–V-ați certat? Pari puțin tensionată.

–N-a fost o ceartă. Julia își făcu de lucru cu lingurița de ceai, întrebându-se cât de mult să spună. Dar ieri a fost o zi dificilă. Nu sunt sigură dacă pe Randall l-a tulburat mai mult faptul că a fost dat la o parte de la moștenirea titlului de conte sau vestea că sunt moștenitoarea unei sume importante.

–Dacă e supărat, e în legătură cu moștenirea ta, spuse Mariah perspicace. Nu plănuise niciodată să devină conte, deci poate să ignore problema asta destul de ușor. Dar faptul că tu ai devenit atât de bogată e mult mai deranjant. Dumnezeu știe că mi s-a părut înspăimântătoare averea lui Adam. Aș fi fericită dacă ar avea mai puțin. Însă lumea bună e plină de femei invidioase, care mă văd ca pe o vânătoare de averi care a cunoscut succesul.

–Dar tu nu știai că Adam era duce când l-ai cunoscut, remarcă Julia. Și nici el nu știa.

–Nimeni nu vrea să lase faptele să stea în calea unei povești interesante. Tinerele domnișoare mai ambițioase au început să-mi copieze stilul vestimentar și să încerce să-mi cumpere camerista ca să le spună ce parfum folosesc. Mariah râse. O văduvă moștenitoare teribilă, în vârstă, m-a studiat prin lornietă înainte de a anunța: „Frumusețe în schimbul averii". Apoi s-a îndepărtat semeață.

Nu sunt sigură dacă a fost un compliment sau o insultă, dar l-a nedreptățit pe Adam. E destul de frumos și el, deși ar suferi dacă aș spune asta în public.

–Logica bătrânei moștenitoare mi s-ar putea aplica și mie, spuse Julia cu tristețe, Randall cu frumusețea, iar eu, cu averea. Dar nici unul dintre noi nu s-a așteptat să primesc această moștenire. Își încrucișă meticulos cuțitul și furculița în farfurie. Randall mi-a promis că se va întoarce la timp pentru bal.

–Iar tu îți faci griji că nu va fi așa? spuse Mariah surprinsă. Are doar nevoie de timp să se obișnuiască cu noua situație. Motivele pentru care s-a căsătorit cu tine rămân la fel de valabile ca întotdeauna.

Julia clătină din cap.

–S-a căsătorit cu mine în special pentru a mă proteja de Crockett și de Daventry. Acea protecție nu mai e necesară.

–Ar fi putut să te protejeze și fără să vă căsătoriți. E tipul de bărbat nobil, dar nu și-ar fi luat o soție pe care să n-o dorească, spuse Mariah vioaie. Deși averile voastre nu sunt egale, el a fost educat ca gentleman, iar tu, ca doamnă. Sunteți mai apropiați ca origine socială decât am fost eu și Adam.

Cum căsnicia soților Ashton părea înfloritoare, Julia speră că Mariah avea dreptate.

–Am inventat un plan de a scăpa de o parte din acei bani deranjanți. Aș vrea să creez adăposturi pentru femei, în care să se refugieze atunci când sunt amenințate sau abuzate.

Mariah clipi surprinsă.

–Ce idee minunată! Pot să mă număr printre ctitori?

–Desigur, spuse Julia surprinsă. Ducesa de Ashton va conferi strălucire acestei inițiative. Dar de unde începem?

– De aici. Chiar acum, spuse Mariah cu o licărire în hi. Dă-mi detalii!

Făcând schimb de idei cu Mariah, nervii Juliei începură se calmeze. Nu era sigură cât de bună avea să fie ca soție i ca doamnă de societate, dar când era vorba să ajute nei, la asta se pricepea.

capitolul 25

Julia ajunse la cea de-a treia ceașcă de cafea și tocmai își spunea cu regret că, în scurt timp, avea să sosească și croitoreasa, când ușa salonului pentru micul dejun se deschise. O femeie frumoasă intră în cameră cu fustele costumului de călărie de culoare purpurie formând valuri în jurul ei.

–Bună dimineața, Mariah! spuse veselă nou-sosita. A început să plouă, așa că m-am gândit să mă refugiez aici și să văd dacă nu cumva aveți puțin kedgeree delicios. Se opri brusc. Îmi cer mii de scuze! Nu mi-am dat seama că ai companie, Mariah.

–Ești întotdeauna bine-venită, Kiri. Mariah se ridică în picioare și o îmbrățișă pe tânăra femeie. Julia, ai cunoscut-o pe sora lui Adam, Lady Kiri, nu-i așa?

–Da, așa e. Primăvara trecută. Julia se ridică zâmbind. La fel ca Ashton, Lady Kiri era pe jumătate hindusă și avea, tot ca și el, păr întunecat și ochi de un verde surprinzător. Spre deosebire de fratele ei, era sociabilă mai degrabă decât rezervată, iar vocea ei avea o tentă de accent muzical. Londra pare să-ți priască, Lady Kiri.

–Doamnă Bancroft, spuse încântată femeia mai tânără, rămâi mai mult în Londra de data aceasta? Mi-ar plăcea să ne cunoaștem mai bine.

–Acum e Lady Julia Randall, spuse Mariah. Ea și prietenul lui Adam, maiorul Randall, s-au căsătorit în Scoția și au venit acum la Londra pentru sezonul de toamnă.

Kiri făcu ochi mari.

–Chiar sper că nu toți prietenii arătoși ai lui Adam se vor căsători înainte să apuc și eu să arunc o privire! Bravo,

Lady Julia. Randall e cu adevărat un specimen superb. Dar... *Lady* Julia?

–Tatăl meu e ducele de Castleton, dar m-a renegat. Julia arătă spre bufet. N-aș vrea să te reții de la kedgeree. Mariah spunea mai devreme că jumătatea indiană a familiei adoră să ia masa aici.

Lady Kiri râse, luând o farfurie și servindu-se.

–Nici eu, nici felul kedgeree nu suntem cu totul indieni, dar e mult mai gustos decât terciul de ovăz.

Mariah turnă ceai pentru cumnata ei.

–Va trebui să plecăm în curând, când sosește croitoreasa. Organizez un bal pentru Julia și Randall peste două săptămâni, așa că trebuie să-și comande cât de repede o rochie potrivită. Ești invitată și tu, desigur.

–Minunat! Kiri se așeză și începu să înfulece cu poftă din kedgeree. Mi-era dor de ceva interesant. Pot să rămân și cât stă croitoreasa să ia măsurile? Îmi place foarte mult să mă uit la palete de țesături și de stiluri.

Mariah păru gânditoare.

–Te-ar deranja, Julia? Kiri are un ochi excelent la culori. Prepară și parfumuri personalizate, inclusiv parfumul pe care toate tinerele vânătoare de averi vor să-l copieze.

–Ți-ar plăcea dacă aș prepara un amestec personalizat de parfum pentru tine, Lady Julia? o întrebă Kiri. Ca dar de nuntă.

Kiri păru atât de dornică s-o facă, încât Julia spuse:

–Mi-ar plăcea mult. Ceea ce însemna că trebuia să-i permită fetei să participe la probele făcute de croitoreasă. Nu că Lady Kiri ar fi fost tocmai o fetișcană; avea probabil puțin peste douăzeci de ani. Dar stilul ei direct și vesel era tineresc. Când Julia avusese puțin peste douăzeci de ani, se simțise cu mii de ani mai bătrână.

Croitoreasa, *Madame* Hélier, sosi tocmai când Kiri își termina cel de-al doilea mic dejun și începu măsurătorile în salonul privat al lui Mariah. Croitoreasa era însoțită de trei asistente încărcate cu țesături, cu ținute și cărți

de modă. Doi lachei ai Casei Ashton fură și ei convinși să care alte suluri de materiale la etaj.

Elsa își făcu și ea apariția, părând intimidată de toate acele doamne impunătoare. În vreme ce își căuta un loc într-un colț al camerei, bunica Juliei intră în forță în salon, luă în stăpânire cel mai confortabil fotoliu și o atrase pe croitoreasă într-o conversație într-o franceză rapidă.

Din fericire, era un salon încăpător.

Mariah dădu la iveală un scăunel de lemn solid, pe care Julia să stea în picioare pentru a-i permite cusătoresei să lucreze mai bine.

– Binevoiți să pășiți pe altarul de sacrificiu, doamna mea?

Julia râse și urcă pe scăunel:

– Mă simt mai degrabă ca un miel pregătit pentru abator. De fapt, singurul motiv pentru care mă aflu aici e ca să ofer un pretext acestei întâlniri.

– Prostii, spuse bunica sa ferm. Ești aici pentru a deveni absolut uluitoare. Fată – îi atrase atenția Elsei cu o privire –, ajut-o pe stăpâna ta să-și dezbrace rochia, ca să putem începe să o învăluim în țesături. Mare noroc că nu ești o tânără copilă, nevoită să poarte rochii din insipida muselină albă, Julia.

– Un albastru-închis, intens, sugeră Lady Kiri. Cu o ușoară nuanță de verde. Traversă încăperea, apropiindu-se de sulurile de țesături și bătu ușor într-unul cu degetul ei lung. Acesta.

– O culoare excelentă, spuse *madame* Hélier aprobator. Îi făcu semn uneia dintre asistente, care ridică supusă sulul ales de Kiri și alte câteva țesături în nuanțe de albastru.

Julia întinse brațele, ca Elsa să poată descheia rochia și să i-o tragă peste cap. Julia nu era neinteresată de haine, dar, în acel moment, cea mai mare parte din atenția ei era dedicată planurilor legate de adăposturi. Eventual, o femeie cu copii ar fi putut fi mutată într-un alt oraș dacă

exista riscul ca un soț brutal s-o urmărească. Ce fel de aranjamente ar fi fost necesare pentru așa ceva?

Bunica Juliei spuse:

–Ai o siluetă micuță foarte frumoasă, *ma petite*, și ar trebui să o scoți în evidență. Fată, îndoaie în jos cămașa de corp a stăpânei tale, ca să semene cu o rochie de bal.

Julia aproape că nici nu observă degetele blânde ale Elsei întorcând spre interior marginea cămășii de corp. Apoi, camerista icni surprinsă, provocându-i Juliei un șoc ce o readuse în prezent. Coborî privirea și descoperi oripilată că fata îi dezvelise cicatricile.

Julia simți impulsul să se acopere și să fugă. În schimb, strânse din pumni și rămase complet nemișcată, bucuroasă că era întoarsă cu spatele spre majoritatea femeilor. Doar Elsa și Mariah puteau vedea pielea urâțită de cicatrici.

Ochii căprui ai lui Mariah trădară o clipă de șoc, urmat rapid de înțelegere. Îi aruncă Elsei o privire ascuțită, impunându-i să-și țină gura, înainte de a spune relaxat:

–Nu cred că Julia ar trebui să poarte un decolteu adânc. Se apropie și trase în sus cămașa de corp a Juliei, peste cicatrici. Are un soț cât se poate de bun și nu e nevoie să-și scoată în evidență toate atuurile. Cred că un stil de o eleganță bogată, dar modestă i se va potrivi cel mai bine. Rânji. Nu ca în cazul meu. Eu prefer să arăt ca o desfrânată rafinată.

–Excelență! exclamă oripilată *madame* Hélier. Niciodată, absolut niciodată nu v-ar numi cineva desfrânată!

Kiri râse.

–Desfrânată, da, dar cu siguranță una cât se poate de rafinată. E un stil la care aspir și eu!

Bunica Juliei își permise să clatine amuzată din cap.

Comentariile lui Mariah deturnaseră atenția femeilor de la Julia, lucru pentru care îi era profund recunoscătoare. Elsa nu putea să-i fie cameristă fără a afla despre cicatrici, dar Julia n-ar fi putut suporta umilința ca întreaga lume să afle despre ele.

După ce-și calmă respirația, Julia întrebă:

–Dacă mi se permite o opinie, mie îmi place sugestia lui Mariah. Mă simt mult mai în largul meu cu o eleganță discretă, decât ca o strălucitoare prințesă a balului. Își înclină capul spre Mariah. Sau ca o ducesă de aur.

Toate cele șapte femei o studiară, cântărindu-i cuvintele. Julia se simți ca o bucată de carne căreia i se stabilea prețul pe piață. *Madame* Hélier, neintimidată de atâtea ducese și fiice de duci, aprobă hotărât din cap.

–*Très bien*. Un decolteu modest, dar poate tăiat în spate mai adânc decât de obicei, fiindcă aveți o piele atât de frumoasă, Lady Julia. Ca porțelanul. Ușoara dezvelire a spatelui va fi mai subtilă, dar de un efect deosebit. Betsy, drapează mătasea chinezească în jurul umerilor lui Lady Julia.

O asistentă veni în față pentru a îndeplini porunca, iar Julia se alătură discuției pentru a se asigura că nu sfârșea gătită ca un ponei de circ. Rochia de bal fu prima asupra căreia se opriră, optând pentru un stil extrem de simplu, potrivit staturii ei mărunte. Julia fu înfășurată în cel puțin o duzină de țesături, dar, într-un final, toată lumea aprobă mătasea pe care o indicase Lady Kiri.

Echipa de modă merse mai departe, punând la cale rochii pentru plimbări și mantii, costume de călărie și toate celelalte ținute ale unei doamne de seamă. La amiază, Mariah sună și porunci să se servească gustări pentru toată lumea, de la ducesa moștenitoare la asistente și la cameriste. Atmosfera de frivolitate feminină era atât de intensă, încât ar fi înnebunit orice bărbat, după cum se dovedi atunci când Ashton veni în salon, aruncă o privire oripilată și porni apoi spre o zonă mai sigură.

După ce se luară toate deciziile legate de țesături, de stiluri și de croieli, Julia coborî de pe scăunelul ei. Ridicând un sul de material, aruncă o bucată peste umărul lui Mariah.

–Te-am observat cântărind din priviri această mătase de Mantua cu ape. Felul în care verdele capătă străluciri aurii se potrivește perfect cu tine. Aruncă o privire spre celelalte femei. Vedeți cum auriul scoate în evidență picăturile de aur din ochii Excelenței Sale?

Mariah mângâie mătasea.

–Adam spune că ar trebui să cheltuiesc mai mult pentru mine.

–Chiar te rog, cheltuiește mai mult din banii fratelui meu. Lady Kiri zâmbi poznaș. Se va bucura foarte mult să te vadă îmbrăcată în acea mătase. Cu smaralde.

–Urcă pe scăunel, Mariah, porunci Julia. Acum e rândul tău.

Mariah se supuse, alegând un stil care avea să se potrivească și după ce i se îngroșa talia. Înainte să plece *madame* Hélier și asistentele sale, bunica Juliei și Lady Kiri își aleseră și ele țesături și își comandară rochii.

Julia își turnă o ceașcă de ceai.

–Fiindcă nu am avut niciodată la dispoziție un sezon propriu-zis înainte de a mă căsători, nu mi-am dat seama de câte eforturi e nevoie pentru a te îmbrăca precum o mare doamnă!

–Lumea bună trebuie să-ți recunoască rangul, proclamă bunica ei. După aceea, poți să te îmbraci oricât de prost dorești și vei fi considerată doar excentrică.

–Îmi doresc să fiu discretă, nu excentrică, bunico, oftă Julia. Sper să nu mai trebuiască să fac asta vreodată.

–N-ar trebui să mai fie necesar acum, că ai pus bazele unei garderobe adevărate, spuse Mariah pe un ton liniștitor. Ți-ai ales stiluri clasice, care vor arăta întotdeauna superb.

Bunica se ridică și o îmbrățișă pe Julia.

–*Madame* Hélier a fost informată că trebuie să-mi trimită mie nota de plată pentru sesiunea de azi, spuse ea încet. Darul meu pentru nepoata mea favorită.

–Bunico, e prea mult! spuse Julia cu respirația tăiată.

–Au trecut mulți ani pentru care trebuie să compensez. Vocea ei trădă un tremur. Nu am mai avut o zi atât de plăcută de când... de când a murit mama ta, *ma petite*. Deși sunt mândră de felul în care te-ai descurcat în toți acești ani, mă bucur atât de mult că te-ai întors acasă.

Julia clipi pentru a-și stăvili lacrimile.

–Și eu mă bucur, bunico. Și eu.

Randall uitase pe jumătate cât de frumoasă era moșia Roscombe. Își opri calul pe o colină ce dezvăluia ochilor porțiuni întinse din dealurile Cotswold și conacul de piatră discret, în care se născuse. Moșia Roscombe era căminul unui gentleman, nu un castel grandios. Aici trăiseră generații întregi din familia mamei sale.

După ce părinții lui muriseră, iar Daventry devenise tutorele său, Randall petrecuse prea puțin timp la Roscombe. Cât trecuse de la ultima vizită? Doamne, Dumnezeule, mai mult de doi ani, încă de dinainte să fie rănit.

Începu să coboare dealul călare. Cea mai mare parte a procesului de vindecare se desfășurase în Londra. De acolo, călătorise în Scoția, în căutarea lui Ashton, iar după aceea, se îmbarcase din nou spre Peninsulă.

Însă, deși își petrecuse prea puțin timp la Roscombe în ultimii ani, moșia aceasta încă reprezenta căminul lui și nici un alt loc nu ar fi putut rivaliza cu el. Trecu călare printre vechile porți de fier care nu erau niciodată închise, apoi străbătu aleea lungă ce ducea la conac și la anexele sale.

Câteva mici căprioare domestice fugiră din calea lui, fără a părea neobișnuit de speriate de prezența sa. Totul era în ordine și bine îngrijit. Trebuia să recunoască meritul lui Daventry de a fi angajat un om bun ca să administreze moșia. Caldwell era atât de competent, încât Randall nu se gândise niciodată să-l înlocuiască.

Dimineață, avea să-i facă o vizită lui Caldwell, pentru a discuta despre colibele arendașilor și despre

sistemul de canalizare, precum și despre costul unor noi utilaje agricole. Probabil avea să accepte toate sugestiile lui Caldwell fiindcă acesta păstrase moșia Roscombe profitabilă și ogoarele înfloritoare timp de mai bine de douăzeci de ani.

Această călătorie nu fusese cu adevărat necesară, dar Randall își dorise să scape din Londra preț de câteva zile. Gordon păruse trist aflând că va fi abandonat din nou, dar avea să-și revină în scurt timp, având-o pe Elsa sub același acoperiș.

Randall ocoli casa, oprindu-se la grajduri, și descălecă, ducându-și înăuntru calul istovit. Rândașul, Willet, se afla în încăperea unde se țineau harnașamentele, reparând o bucată. Își înălță privirea și se ridică ieșind în întâmpinarea stăpânului său, de parcă Randall ar fi fost pe acolo doar cu o săptămână în urmă.

–Ziua bună, domnule maior. Stați mult de data aceasta?

–Nu mult, dar, în scurt timp, voi veni să locuiesc aici. Randall dădu jos șaua de pe cal și începu să-l țesale, savurând acest ritual de călăreț. Piciorul îl durea după atâta timp petrecut călare, dar nu exista riscul să se prăbușească. În curând, avea să considere această recuperare firească. M-am căsătorit, așa că voiam să mă asigur că Roscombe e în stare bună și că o poate primi pe proaspăta mea mireasă.

Expresia lui Willet deveni mai atentă.

–Veți avea nevoie de mai mulți servitori în casă. Fiica mea cea mică e aproape pregătită să intre în serviciu.

–Soția mea se va ocupa de angajări, dar am să-i spun că fata ta – Randall își scotoci în memorie – Nancy, oare? – ar putea fi interesată.

–Da, Nancy a mea e. Aveți o memorie bună, domnule maior. Rândașul se întoarse în camera pentru harnașamente, adăugând. Bine ați venit acasă, domnule. E timpul ca această casă să fie locuită.

Sosise timpul de mult. După ce se ocupă de calul său, Randall intră în casă, surprinzându-și bucătăreasa-intendentă în bucătărie. Pregătea o plăcintă ciobănească pentru ea și soțul ei, iar Randall o asigură că o felie din acea plăcintă avea să fie excelentă și pentru el.

Apoi, rătăci prin încăperile familiare, încercând să le vadă cu ochii Juliei. Casa fusese bine întreținută. Nu existau locuri în care apa să picure din tavan, nici lemn putrezit, nici carii.

Dar nici nu se făcuseră eforturi de a decora locuința după moartea părinților săi. În rarele sale vizite, Randall savurase sentimentul de familiaritate dat de faptul că nimic nu se schimbase în casa în care copilărise. Din acest motiv, vopseaua începuse să pălească, mobila avea nevoie să i se refacă tapițeria, iar o parte dintre covoare erau uzate. Erau multe lucruri ce ar fi putut oferi ocupație unei stăpâne a casei.

Randall intră în salonul mare și privi pe fereastră valea deluroasă, cu mâinile strânse la spate. Cum ar fi fost viața lui dacă părinții lui nu ar fi murit? Ar fi copilărit aici, poate ar fi avut frați sau surori mai mici. Nu ar fi devenit un băiat atât de dificil, încât să fie trimis la Academia Westerfield.

Însă prieteniile pe care le formase acolo îi îmbogățiseră viața nemăsurat de mult. Ar fi devenit la fel de apropiat de colegii săi de clasă dacă ar fi fost trimis la una dintre școlile obișnuite pentru rangul familiei sale? Probabil că nu. Elevii cu probleme ai lui Lady Agnes avuseseră mai mare nevoie unii de alții decât majoritatea băieților de școală.

Ar fi ales să intre în armată? Puțin probabil. Dacă ar fi crescut aici, nu și-ar fi dezvoltat acea vână furioasă de violență, ce făcea ca bătăliile să-i pară atât de atrăgătoare. Nici nu ar fi simțit o dorință atât de aprinsă de a se îndepărta de Anglia.

S-ar fi dus la universitate și ar fi trăit ca majoritatea tinerilor bărbați de rangul său. Ar fi învățat de la tatăl său

cum să se ocupe de moșia de aici, de la Roscombe, și ar fi petrecut ceva timp la Londra, trăind aventuri cu diverse femei. S-ar fi căsătorit până acum, probabil ar fi avut și copii. Dar mama copiilor săi nu ar fi fost Julia.

Nu avea nici un rost să se gândească la ce fel de viață ar fi dus. Viața pe care o trăise includea cicatrici, prieteni la fel de apropiați ca frații și pe Julia.

Încercă să și-o imagineze locuind acolo. Ar fi citit în micuța bibliotecă? Ar fi pus conserve în cămară? Nu avea să se audă râset de copii din odaia ce le-ar fi fost rezervată lor, iar acest gând îi produse mai multă suferință decât ar fi crezut cu o lună în urmă c-ar fi posibil.

Julia făcuse din căsuța ei un loc cald și primitor. Putea face același lucru și aici. Însă îi venea greu să și-o imagineze în acele încăperi. Să fi fost din cauză că nu-l ajuta imaginația sau fiindcă era o prostie din partea lui să creadă că ar putea vreodată să locuiască aici împreună?

Din unele puncte de vedere, căsnicia lui mergea bine. Mai bine decât se așteptase. Dar nu putea ignora faptul că Lady Julia era moștenitoarea unei mari averi. Bogăția îi asigura libertate și posibilități la care prea puține femei ar fi putut visa. Ar fi putut să-și cumpere o moșie proprie dacă dorea. Sau propria ei casă în Londra. Sau ar fi putut călători.

Cu o sinceritate pură, recunoscu faptul că își dorise ca ea să depindă de el pentru susținere financiară și pentru protecție, fiindcă, Dumnezeu îi era martor, el chiar avea nevoie de ea. Nu prea voia ca Julia să aibă de ales dacă acest lucru însemna să nu-l aleagă pe el.

Simți o apăsare pe picior și, coborând privirea, văzu o pisică mare și încrezătoare sprijinindu-se de glezna lui. Animalul era în cea mai mare parte tigrat, cu dungi de culoare închisă, pieptul și labele albe, și în acel moment nu pregeta să-l acopere de păr alb pe stăpânul moșiei Roscombe.

Randall zâmbi trist și ridică pisica în brațe. Animalul începu să toarcă fierbinte sub degetele lui mângâietoare. Mama lui avusese dintotdeauna pisici, iar aceasta era, probabil, una dintre urmașe. Chiar dacă Julia nu mai venea niciodată, nu avea să fie singur.

capitolul 26

Pregătirile pentru prezentarea ei în societatea londoneză o ţinură ocupată pe Julia pe parcursul următoarelor câteva zile, deşi nopţile se simţea destul de singură. Îi plăcea să doarmă în acelaşi pat cu soţul ei, chiar şi atunci când vremea era caldă. Odată ce sosea iarna, urma să aibă nevoie permanentă de el.

La patru zile după plecarea lui Randall, primi o scrisoare de la el, adusă de Elsa pe tava de ceai de la micul dejun. Acesta spunea pe scurt că se ocupa de problemele practice de la Roscombe şi că de-abia aştepta să o ducă şi pe ea acolo cât de curând.

Julia zâmbi melancolic după ce o citi. Omul acela era un soldat şi un protector în adevăratul sens. Nu ar fi trebuit să se aştepte şi la cuvinte romantice din partea lui. Cel puţin, acest bilet era ceva mai personal decât cel pe care i-l scrisese în dimineaţa plecării sale.

Julia şi Mariah plănuiseră să iasă la cumpărături în ziua aceea. Scopul oficial era ca Julia să-şi cumpere câteva mărunţişuri de care avea nevoie, dar obiectivul principal era să se distreze. Anthony îi deschisese un cont la banca lui, astfel că Julia avea acum bani de buzunar. Urma să aibă acces la întreaga ei moştenire peste o lună sau două.

Fratele ei o informase că tatăl lor era furios, dar Castleton nu avea nici un drept legal să o împiedice pe fiica lui să-şi primească moştenirea. În plus, avocaţii familiei recunoscură cu prudenţă că viitorul se afla în mâinile lordului Stoneleigh, deci nu încercară să-i pună bețe în roată.

După ce se îmbrăcă, Julia trecu în salonul ei particular. În trecut acesta fusese un dormitor, cu o ușă ce dădea spre camera de zi a lui Randall, dar, acum, spațiul îi fusese cedat Juliei. După ce patul fusese scos din cameră, Mariah și Julia scotociseră podul casei pentru a alege mobilier și accesorii. Noul ei salon deveni o cameră încântătoare, amenajată în nuanțe de crem și roz-deschis și era puțin mai mare decât camera principală a Juliei din căsuța ei din Hartley.

Se așeză la delicatul pupitru francez de scris și aruncă o privire spre lista de cumpărături. Într-o bună zi, avea să considere că banii din poșeta ei erau un drept firesc, dar, deocamdată, reprezentau un lux delicios. Dacă ar fi trăit întreaga viață în cercurile aristocrate în care se născuse, nu ar fi înțeles niciodată pe deplin cât era de norocoasă.

Julia tocmai voia să coboare să ia micul dejun, când lumina soarelui îi atinse verigheta, făcând să strălucească rotocoalele modelelor celtice tăiate în aur. Îi veni o idee și îl chemă pe Gordon.

Valetul apăru aproape imediat.

–Aveți să-mi dați o sarcină, doamna mea? o întrebă el plin de speranță. N-am prea avut de lucru.

Ea râse.

–Cu siguranță, ești ocupat să o înveți pe Elsa despre treburile casei.

El zâmbi.

–Da, dar simt că nu-mi îndeplinesc datoria față de domnul maior.

–Când se va întoarce, va avea nevoie să-l faci frumos pentru societatea din Londra.

Gordon clătină din cap.

–Nu are nevoie de ajutor pentru a fi frumos. Eu doar mă asigur că hainele lui arată bine.

Cât se poate de adevărat. Randall era uluitor de frumos, indiferent ce ar fi purtat. Sau n-ar fi purtat. Amintindu-și să se ocupe de aspectele practice, Julia spuse:

–Vreau să cumpăr un inel pentru soțul meu. Poți să-mi aduci un inel pe care bijutierul să-l poată folosi pentru a determina mărimea?

–Vă voi aduce unul chiar acum.

Gordon se înclină și se retrase; câteva minute mai târziu se întoarse cu un inel de aur cu pecete.

Julia băgă inelul în săculețul ei de damă. Randall făcuse atât de multe pentru ea. Voia să-i ofere și ea, în schimb, un semn al aprecierii sale.

În vreme ce un lacheu al Casei Ashton preluă un pachet de ciorapi de mătase, Julia remarcă:

–Uitasem cât e de convenabil să ai pe cineva care să care totul pentru tine.

–Și să ducă totul la trăsură, care trebuie să fie aproape plină, presupun. Nu că nu aș fi contribuit și eu la umplerea ei! Mariah își ascunse cu mâna un căscat. Obosesc ușor zilele astea. Am ajuns la capătul listei tale de cumpărături?

–Mai trebuie să ne oprim, într-un loc. Vreau să merg la un bijutier sau la un aurar să comand un inel pentru Randall. Unul cu același model ca verigheta mea. Julia zâmbi sfioasă. Sper că nu va considera teribil de sentimental gestul meu.

–Ce idee excelentă! Cred că lui Adam i-ar plăcea dacă i-aș oferi un inel-pereche, spuse Mariah gânditoare. Chiar mi-ar plăcea să-l marchez ca fiind *al meu*.

–Mi se pare corect, din moment ce femeile poartă inele pentru a evidenția faptul că aparțin cuiva, consimți Julia. Unde ar fi un loc bun să facem inelele?

–Există un meșter aurar chiar după colț. Mariah o conduse pe strada Bond. Domnul Rose a confecționat verigheta mea și știe ce mărime poartă Adam. Își scoase mănușa și îi arătă Juliei inelul. Deși arată ca o verighetă simplă de aur, în interior e gravat un model indian

ce încorporează și inițialele noastre. Am să ți-l arăt când ajungem la magazin.

–Poate vom da naștere unei mode de verighete-pereche. Julia îi zâmbi poznaș prietenei sale. În fond, tu ești Ducesa de Aur, foarte, foarte la modă.

Mariah râse.

–Moda nu va dura mai mult de un sezon sau două, dar asta – ridică mâna stângă fără mănușă, cu inelul de aur la fel de luminos ca părul ei strălucitor – e pentru totdeauna.

Firește, domnul Rose fu încântat să primească două doamne de rang înalt în magazinul său. Comandarea inelului pentru Adam fu simplă, căci bijutierul îl confecționase și pe cel al lui Mariah, dar un inel pentru Randall era mai greu de realizat. Domnul Rose examină cu atenție verigheta:

–Pentru a putea copia exact modelul, va trebui să păstrez inelul timp de o zi sau două.

–Nu! Degetele Juliei se strânseră în jurul inelului. Zâmbi, ca pentru a-și cere scuze. Îmi pare rău, dar nu îl am de prea multă vreme.

Ochii întunecați ai domnului Rose sclipiră.

–Înțeleg, doamna mea. Și soția mea ar simți exact la fel. Dacă vă puteți despărți de el preț de jumătate de oră, voi face un mulaj din ceară.

Julia îi aruncă o privire lui Mariah, care părea obosită. Înțelegând corect mesajul, bijutierul spuse:

–Am un salon privat, unde puteți să așteptați și să vă odihniți.

–Mulțumesc, ar fi minunat.

Julia și Mariah fură conduse într-un salon plăcut, aflat la etaj. Puteau urmări confortabil acel du-te-vino al figurilor elegante din strada de dedesubt.

După ce o servitoare le aduse o tavă cu ceai și prăjituri, Julia își întrebă prietena:

–Te-ai obișnuit să te bucuri de o astfel de servire peste tot? După atâția ani în care am fost o văduvă cu mijloace modeste, mi se pare ciudat să fiu tratată cu un asemenea respect.

–Încă nu m-am obișnuit nici eu, recunoscu Mariah. Își mângâie talia încă subțire. E ciudat când mă gândesc că acest copil și alții pe care i-am putea avea eu și Adam vor fi crescuți într-un asemenea lux. Va trebui să facem mari eforturi pentru a ne asigura că generația viitoare își dezvoltă corect simțul perspectivei. Poate va fi ceva mai ușor pentru tine și pentru Randall, deoarece copiii voștri nu se vor naște cu titluri.

–Noi nu vom avea copii, spuse Julia încet. Fărâmiță o turtă de ovăz. Își dorise să-i mărturisească lucrul acesta lui Mariah, dar încă mai era dureros să rostească acele cuvinte. Eu... nu pot să am.

Mariah tresări surprinsă.

–Îmi pare foarte rău. Tăcu preț de câteva clipe, apoi adăugă: Presupun că Randall știe.

Julia aprobă din cap.

–E unul dintre cele câteva motive pe care i le-am oferit pentru a-i explica de ce nu ar trebui să mă ia de soție. A spus că nu contează.

–Iar tu îți faci probleme că nu e romantic. Mariah deveni gânditoare. Deși nu e exact la fel ca a avea propriul copil, dacă vrei să crești unul, există întotdeauna prunci care au nevoie de un cămin. Te-ai descurcat minunat cu toți copiii pe care i-ai întâlnit prin intermediul muncii tale și erai absolut încântată de fiica lui Jenny Watson, Molly.

Julia se încruntă.

–Nu prea m-am gândit la asta. Nu sunt sigură ce părere ar avea Randall să crească un copil care nu e al lui. Dar merită să mă gândesc.

–Personal, cred că ar fi excelent să te alegi cu un copil fără să suferi de grețuri matinale, spuse Mariah cu fermitate. Metoda obișnuită lasă mult de dorit!

Julia râse.

–Te asigur că vei fi uluitor de încântată de tine însăți când îți vei ține în sfârșit copilul în brațe.

–Presupun că ai dreptate. Mariah coborî privirea spre ceașca de ceai. Când va sosi vremea să nasc, vei fi lângă mine, Julia? Te rog?

–Dacă mă vrei alături, bineînțeles că voi fi acolo, răspunse Julia. Sunt onorată.

–Mulțumesc. Mariah zâmbi melancolic. Cred că sunt totuși moderată în neliniștea mea, dar asta înseamnă destul de multă neliniște.

Înainte ca Julia să apuce să o liniștească și mai mult, domnul Rose intră în încăpere:

–Lady Julia, poftiți verigheta dumneavoastră. Inelul domnului va fi gata peste o săptămână.

Îi mulțumiră și coborâră în stradă, unde le aștepta Timms, lacheul Casei Ashton. Acesta se înclină:

–Voi merge după colț să chem trăsura, Excelență.

–Pornim și noi în direcția aia și ne întâlnim acolo.

Mariah părea obosită, iar Julia își spuse că era de dorit ca prietena ei să ajungă acasă cât mai repede, să se odihnească. Mergeau pe stradă, una lângă cealaltă, în urma lacheului.

–O, uite ce bonetă minunată! Revenindu-și brusc, Mariah făcu stânga spre vitrina unei modiste bine-cunoscute. Crezi că i s-ar potrivi lui Kiri? M-a ajutat atât de mult cu organizarea balului, încât mi-ar plăcea să-i ofer un semn al aprecierii mele.

Julia i se alătură, imaginându-și confecția viu colorată de panglici și de flori așezată peste părul de culoare întunecată al lui Lady Kiri.

–Stilul i s-ar potrivi, dar culorile acelea nu sunt chiar cele mai adecvate, aș zice eu. Ar trebui să aibă panglici verzi, care să scoată în evidență culoarea ochilor ei uimitori.

Mariah se gândi, apoi aprobă din cap:

–Ai dreptate. Am s-o aduc pe Kiri aici după bal și, dacă îi place stilul, putem alege cele mai bune culori pentru ea.

Când ieșiră din nou pe trotuar, vocea lui Timms se ridică într-un strigăt înspăimântat în fața lor:

–Doamnele mele, fiți atente! În spate!

Și alte voci strigau. Julia se răsuci și privi în spate, spre locul de unde veniseră. Îi stătu inima în piept când văzu că o trăsură scăpase de sub control și era pe punctul de a sări pe trotuar. La doar câțiva metri distanță, caii cu priviri speriate se îndreptau spre ele cu o viteză amenințătoare.

Mariah era doar pe jumătate întoarsă, iar privirea ei nu surprinse pericolul. Pentru Julia, timpul păru să încetinească, așa cum se întâmpla întotdeauna când dezastrul devenea iminent în cazul unuia dintre pacienții săi.

Magazinul modistei. Două vitrine proiectându-se pe trotuar cu ușa adâncită între ele.

Știind că era singura lor speranță, Julia se aruncă spre dreapta, trecându-și un braț în jurul lui Mariah, pentru a o trage și pe ea într-un loc sigur. Boneta Juliei își luă zborul, iar ele se rostogoliră lovindu-se de ușa magazinului cu doar o fracțiune de secundă înainte ca trăsura și caii să treacă tunător pe lângă ele.

Trăsura lovi din lateral vitrinele, iar sticla se făcu țăndări pe ambele părți, în vreme ce Julia și Mariah căzură la pământ. Caii trecură atât de aproape, încât Julia simți căldura corpurilor lor. Roțile îmbrăcate în fier ale trăsurii trecură și mai aproape.

Apoi, trăsura se îndepărtă de ele. Julia rămase nemișcată preț de o clipă, în vreme ce așchiile de sticlă se loveau de trotuar cu un clinchet, la doar câțiva centimetri de ele. Dându-și seama că era întinsă peste prietena ei, se ridică atentă în șezut.

–Mariah, ești bine?

–M-am lovit, dar, în rest, sunt bine, cred, spuse prietena ei cu glas tremurător și se ridică sprijinindu-se

de ușa magazinului. Slavă Domnului că ai reacționat atât de rapid! Am văzut odată căruța unui vânzător ambulant strivită de o trăsură scăpată de sub control. Oamenii uită cât de periculoase pot fi străzile.

–Am trăit în liniștea satelor prea mult timp, cred, spuse Julia melancolică. Uită-te la biata mea bonetă. Azi am purtat-o pentru prima dată, iar acum, e zdrobită și distrusă.

Mariah simți că i se taie respirația, iar chipul îi căpătă o paloare de mort:

–Ai urme de roți pe fustă! Dacă ai fi fost puțin mai aproape de stradă...

Se înfioră.

Julia se uită la dungile lungi și întunecate de pe țesătura gri-porumbel. Simțise că fustele îi fuseseră smucite puternic când trăsura trecuse huruind pe lângă ea. Roțile înaintaseră la doar câțiva centimetri de picioarele ei. Ar fi fost zdrobită la fel de necruțător ca frumoasa ei bonetă.

Lacheul, Timms, ajunse la ele alb la față ca varul.

–Excelență, doamna mea, ați fost rănite? Le întinse mâna. Fiți atentă la sticla spartă, doamna mea.

Julia se schimonosi de durere când tânărul o ajută să se ridice, știind că avea să rămână cu vânătăi mari.

–Sunt bine, mulțumită avertizării tale.

Aruncă o privire în lungul străzii, în vreme ce Timms o ajută pe Mariah să se ridice în picioare. Trăsura dispăruse după colț.

–Trăsura nu s-a făcut zob, deci probabil că vizitiul a reușit să recapete controlul asupra cailor. Apoi și-a continuat drumul pentru a nu fi nevoit să suporte consecințele faptului că s-a dovedit atât de neîndemânatic pe capră.

–Va fi destul de scump pentru modistă să-și repare vitrinele, consimți Mariah. Dar slavă Domnului că n-a fost nimeni rănit!

Lacheul ridică boneta distrusă a Juliei și le conduse pe ambele femei prin mulțimea care se adunase. Julia era recunoscătoare că brațul lui puternic o susținea, căci genunchii ei erau moi.

Chiar mai tulburătoare decât accidentul era teama că nu fusese, de fapt, vorba de un accident.

Cu eficiența specifică a Casei Ashton, ducele fu informat despre accident înainte ca Julia și Mariah să apuce să intre în casă. Acesta veni în grabă din camera sa de lucru și le întâmpină chiar la ușă. O prinse în brațe pe Mariah cu atâta râvnă, încât o ridică de la podea.

–Mariah, ești bine?

–Sunt bine, iubitule, spuse ea râzând, deși nu se desprinse din îmbrățișarea lui nici când picioarele îi reveniră pe pământ. Mulțumită Juliei. A reușit într-o clipită să ne dea pe amândouă la o parte.

–Slavă Domnului! Ashton își petrecu un braț în jurul Juliei și o strânse într-o îmbrățișare. Julia se sprijini de el, bucuroasă că era suficient de puternic cât să susțină două femei zdruncinate.

–Nici nu vreau să mă gândesc ce mi-ar face Randall dacă ai fi rănită cât timp te afli sub acoperișul meu, Julia, spuse el cu un zâmbet strâmb. Veniți în camera mea de lucru, vă ofer puțin coniac.

Cu câte un braț petrecut în jurul celor două femei, Ashton le conduse în camera sa de lucru.

Julia se cufundă într-o canapea adâncă, tapițată cu piele, în vreme ce ducele turnă trei pahare de brandy. După ce le împărți, se așeză pe canapeaua din fața ei, cu brațul petrecut în jurul soției sale.

Julia înghiți o gură de coniac.

–Lacheul tău, Timms, a strigat să ne atenționeze. Dacă n-ar fi făcut-o, n-am fi reușit să ne dăm la o parte din calea trăsurii.

–Voi avea grijă să fie răsplătit, spuse Ashton, studiind cu perspicacitate chipul Juliei. Mai e ceva ce îți întunecă gândurile?

Julia oftă.

–Mă întreb dacă a fost un accident sau o încercare intenționată de a da peste noi. De a da peste *mine*.

–Și eu m-am gândit la asta, spuse Mariah încet. Își fixă privirea asupra paharului de coniac, fără să bea. Caii scăpați de sub control au mai degrabă tendința să gonească prin mijlocul străzii decât să se apropie atât de mult de clădiri.

Expresia ducelui deveni sumbră.

–Crezi că Daventry a încercat să te ucidă?

Julia se gândi puțin, apoi clătină din cap.

–A spus că-și va pune câinii cu botul pe labe și cred că vorbea serios. Dar poate câinii lui nu ascultă prea bine poruncile.

Ashton se încruntă, iar Julia își aminti cât de periculos putea fi.

–Am să cer să fie investigat incidentul, spuse ducele. Trebuie să fi existat mai mulți martori. Până nu știm exact ce s-a întâmplat, vă sugerez să le cereți furnizorilor voștri să vină să vă întâlnească aici.

–Excelentă idee! Mâna lui Mariah se mută fără voia ei peste pântec. Sunt prea multe lucruri în joc pentru a ne permite să fim neatenți.

Julia fu de acord. Avea să se bucure foarte, foarte tare când Randall își termina treburile și se întorcea.

Randall își luă corespondența de dimineață așteptând parcă să primească ceva anume. Julia îi scrisese câte un bilet scurt în fiecare zi, întotdeauna o descriere amuzantă a încercărilor și a chinurilor presupuse de transformarea într-o mare doamnă în doar câteva zile.

Scrisoarea din acea zi îi prezenta vizita croitoresei, însoțită de asistentele ei, pentru ultimele retușuri la rochia de bal. Julia încheia cu următoarele cuvinte:

Mâine, pentru a ne răsplăti, eu și Mariah vom merge la o sesiune de cumpărături cât se poate de frivolă. Viața în Londra subminează fără îndoială caracterul moral al unei persoane.

Randall rânji, auzindu-i vocea răsunând luminoasă printre cuvinte, apoi puse scrisoarea deoparte și se întoarse spre restul corespondenței. Erau câteva scrisori ce țineau de probleme de rutină, dar, mai interesant, era și o scrisoare de la Rob Carmichael.

Rupse sigiliul și citi mesajul succint al polițistului.

Nu am avut timp să-ți scriu pe larg, dar cred că l-am găsit pe băiatul tău pierdut lângă Upton. N-aș lăsa nici un câine în situația lui. O să-l scot eu de acolo dacă tu ești prea ocupat. Gândește-te cât ești dispus să faci pentru un tânăr văr pe care nu l-ai întâlnit niciodată. Rob.

Randall se încruntă citind. Adevărul era că nu voia să aibă nimic de-a face cu nici un copil de-al lui Branford, dar băiatul îi era rudă de sânge. Dacă Rob considera că situația era atât de gravă, încât era dispus să-l salveze el însuși pe băiat, însemna că lucrurile erau cu adevărat foarte rele.

Fiindcă era greu să dea de Rob de la distanță, venise timpul să se întoarcă la Londra.

capitolul 27

Presupunând că Randall avea să se întoarcă la Londra cu o zi înaintea balului, Julia credea că mai avea de așteptat trei zile până la întoarcerea lui. Oftând, se cufundă în baia de șezut, care era suficient de mare cât să încapă în ea cu totul. Apa din care se ridicau aburi grei era înmiresmată de parfumurile florale eliberate de uleiul de baie șocant de scump pe care și-l cumpărase cu o zi în urmă de pe strada Bond.

Deși Ashton plănuia să amenajeze mai multe săli de baie luxoase în conac, deocamdată Julia era mulțumită cu baia de șezut. Apa fierbinte îi alină vânătăile de pe șoldul și cotul drept. Același efect îl avu și paharul de vin de Porto ce se odihnea pe o măsuță așezată la îndemână. Ridică paharul și sorbi, simțind cu încântare că se răsfăța.

Se făcuse târziu, iar Elsa primise permisiunea de a se retrage. Fata se dovedea potrivită pentru ea. Amabilitatea o făcea o prezență plăcută și era util să aibă o cameristă care să se ocupe de garderoba ei, care devenea rapid din ce în ce mai bogată.

Însă, după atâția ani petrecuți în singurătate, Julia prinsese gustul intimității. Fiindcă soțul ei era plecat, avea să se răsfețe cu pace, apă fierbinte și vin. Oftă mulțumită și mai savură o înghițitură din dulceața îmbătătoare a vinului de Porto.

Vinul se terminase, iar Julia aproape că ațipise în apa ce începea să se răcească atunci când auzi deschizându-se ușa apartamentului. Se trezi imediat. Nici Gordon și nici Elsa nu ar fi venit la acea oră fără să fie chemați, iar Mariah și Ashton ar fi bătut dacă s-ar fi hotărât s-o viziteze.

Se scurseră câteva secunde și ușa dormitorului se deschise. O voce delicată, joasă strigă:

–Julia?

Randall!

Se ridică în pripă din baia de șezut, înfășurându-se într-un prosop de baie mare și luxos, și dădu buzna dincolo de paravan. O singură lampă era aprinsă, dar era suficientă cât să vadă că soțul ei se descălțase, probabil pentru a nu o trezi dacă dormea. În lumina scăzută, părul lui auriu și silueta zveltă, cu umeri lați îi evocară din nou un zeu nordic.

–Mă bucur atât de mult că te-ai întors!

Julia îi sări direct în brațe și mai să-l răstoarne în entuziasmul ei.

Expresia lui ostenită dispăru. Râzând, se dădu un pas în spate pentru a-și recăpăta echilibrul, dar brațele lui o cuprinseră cu o viteză satisfăcătoare:

–Am lipsit mai puțin de o săptămână, domnița mea. Nu că m-ar deranja o astfel de întâmpinare. Își îngropă fața în părul ei umed, pe care și-l prinsese în vârful capului. Mmmm... miroși ca un buchet de primăvară.

El mirosea ca... el însuși. Familiar, sigur și masculin. Toate simțurile Juliei se treziră cu intensitate, absorbindu-i lacome prezența. Își dădu capul pe spate și îl sărută cu plăcere nereținută. După o clipă de surprindere, Randall îi răspunse imediat cu pasiune. O sărută cu o intensitate egală cu a ei, trăgându-i acele din păr până când acesta se revărsă senzual peste umerii ei goi.

Trupul Juliei fu cuprins de fierbințeală, concentrată sub pântece și în sâni. Simțise și înainte fiori de dorință față de el, dar acum era un foc dezlănțuit pe deplin. Femeia calmă și rezervată care se formase în anii petrecuți în exil dispăruse, fiind înlocuită de o fetișcană dornică și lipsită de rușine.

Mâna lui se strecură seducător pe spatele ei gol, pe sub prosop:

–Nu porți prea multe, spuse gâfâind ușor și strângându-i fesele în palme.

–Iar tu porți prea multe.

Își puse mâinile pe reverele hainei, dezbrăcându-i-o de pe umeri. Prosopul înfășurat nu foarte strâns în jurul ei i se desfăcu și căzu până la talie.

El deveni țeapăn, zgâindu-se la ea.

–Dacă ai dubii unde va duce asta, domnița mea, acum e momentul să te retragi.

Dar ea nu voia să se retragă.

–Nu am dubii, Alex, spuse încet. În noaptea asta, vreau să ne unim ca doi amanți care nu au cunoscut niciodată întunericul.

El inspiră adânc.

–Mi-aș dori asta mai mult decât orice pe lume.

Ea zâmbi și dădu drumul prosopului, lăsându-l să se strângă pe podea lângă picioarele ei goale. Nu se simțea ca o tânără fată perfectă și fără cicatrici. Se simțea feminină, experimentată și puternică.

Cicatricile ei nu erau importante, erau o rămășiță a trecutului. *Prezentul* era pulsația fierbinte a dorinței, ce îi atrăgea laolaltă ca și cum ar fi fost doi poli opuși ai unui magnet:

–Spuneai ceva de hainele alea...

Trase de haina lui, dezbrăcându-l complet de ea, în vreme ce el își dezlegă cravata și o aruncă. Cu mișcări rapide, Julia îi descheie nasturii de la gât și se întinse să-i sărute pielea netedă, ușor sărată. Pulsul lui bătu nebunește sub buzele ei și scoase un sunet înăbușit de plăcere.

Cât se poate de încântată de ea însăși, îi atacă și restul hainelor. Fiindcă și el făcea același lucru, mâinile li se încâlciră și degetele rătăciră într-o învălmășeală fermecătoare de atingeri și de chicoteli. În ceea ce privește dezbrăcarea, eforturile lor reciproce păreau lipsite de eficiență, dar era un amuzament delicios, iar absența

fricii reprezenta cel mai puternic afrodiziac pe care îl încercase vreodată.

Dezbrăcat, era de o frumusețe masculină dură, ce i-ar fi făcut de rușine pe sculptorii greci. Julia își trecu mâinile peste umerii și peste trunchiul lui, pipăind texturile schimbătoare ale pielii, ale cicatricilor și ale părului blond.

–Nu te-am văzut niciodată cu totul, șopti ea. Ce am așteptat oare?

–Momentul potrivit. O ridică în brațe și o așeză în mijlocul patului. Cum azi am călărit mult, sunt flămând. Iar tu, domnița mea, ești ca un banchet și un buchet deopotrivă.

Înainte ca Julia să fi apucat să se instaleze pe saltea, Randall se întinse alături, cu tot corpul lipit de ea, de la coaste la pulpe. Se aplecă asupra ei, oferindu-i un sărut profund, cu buzele întredeschise. Degetele ei de la mâini și de la picioare se înfiorară de voluptatea nestăpânită a întâlnirii dintre limbile și buzele lor.

Sărutul se prelungi până rămaseră amândoi fără suflare. Randall ridică bărbia.

–Ai un gust delicios, de vin de Porto înțepător, produs de Ballard.

Julia râse amețită.

–Poți identifica și producătorul?

–Ashton nu ia decât de la Ballard, fiindcă e produs de un prieten, spuse Randall rânjind. Și e un vin de Porto excelent. Dar gustul tău e mai dulce și mai îmbătător decât al celor mai fine licori.

Își apăsă buzele pe gâtul ei, sprijinindu-și mâinile pe sâni.

Când degetul lui mare îi mângâie sfârcul, ea se arcui lipindu-se de palma lui. Randall începu s-o muște mărunt, coborând pe trupul ei cu un foc lent de sărutări.

Julia oftă când gura lui se strânse peste sânul ei stâng și supse cu forță din sfârc. Șoldurile începură să i se legene, lipindu-se de el. După ce-i sărută și celălalt sân cu la fel

de multă intensitate, gura lui coborî tot mai mult peste pântecul ei.

Doar nu avea de gând să... scânci înăbușit și aproape îi sări inima din piept când buzele și limba lui îndemânatice ajunseră la cele mai intime părți ale corpului ei.

–*Alex!*

Învățase cum să-și folosească gura pentru a-i oferi plăcere unui bărbat, dar nu se gândise niciodată cum ar fi să primească, la rândul ei o astfel de plăcere. Degetele ei se împletiră strâns în părul lui Randall, în vreme ce trupul i se arcui tot mai strâns și mai strâns, și mai strâns, cuprins de o dorință atât de aprinsă, încât era aproape dureroasă.

Descărcarea o sfâșie cu o forță zdrobitoare. Își strigă plăcerea, cu fiecare mușchi din corp cuprins de încordare. Când valul de senzații scăzu în intensitate, Randall își sprijini capul pe coapsa ei, respirând ușor peste pubisul ei.

–Cu adevărat ești Alexandru cel Mare, spuse ea șoptit, desfăcându-și mâinile din părul lui și dându-i blând la o parte buclele groase de păr auriu de pe fruntea lui. Nici nu-i de mirare că ți-a plăcut atât de mult când ți-am făcut eu asta.

–„Plăcere" e un cuvânt mult prea inexpresiv pentru o astfel de experiență. Își dădu capul pe spate pentru a-i surprinde privirea. Mi-am dorit să te gust cu lăcomie încă de prima dată când te-am văzut.

Julia simți o roșeață fierbinte, încântată, urcându-i în obraji.

–Mă bucur că n-am știut. Erai și așa destul de înfricoșător în postura de soldat care nu mă plăcea. Îi desenă cu degetul conturul urechii. Dar, cu siguranță, suntem abia pe la jumătate.

–Dacă ai avut timp să-ți recapeți respirația... Se ridică deasupra ei, folosind un deget pentru a mângâia faldurile umede de carne, intens sensibilizate, dintre picioarele ei.

Mici fiori de plăcere o străbătură când el descoperi centrul senzațiilor.

–Ești gata să-mi oferi al doilea fel, domnița mea?

–Și când mă gândesc că-ți citeam scrisorile și mi se părea că nu există nici urmă de poezie în sufletul tău! spuse ea râzând.

–Poate nu poezie. Dar un apetit profund și statornic, pe care doar tu îl poți sătura.

Se instală atent între picioarele ei, mângâind-o cu o îndemânare desăvârșită până când ea începu să se zvârcolească sub degetele lui.

–Acum? o întrebă.

–Acum!

Îl trase cu forță în jos, peste ea, ridicându-și șoldurile pentru a-l primi. Era uimitor cât de mult tânjea să-l simtă implântându-se în ea după atât de mulți ani în care se temuse de asediul bărbaților. Dar când el se îngropă în ea, nu se mai simți asediată. Se simți completă.

Se legănă cu el, surprinsă să constate că dorința începea să ajungă la intensitatea pe care o simțise înainte. Dar, de această dată, valul îi răpi pe amândoi, ritmurile înnebunite ale trupurilor lor ajungând să se potrivească până când el se cutremură și se descărcă în ea cu un geamăt profund. Ea răspunse în ecou descărcării lui, fără a ști sigur care dintre ei ajunsese primul la punctul culminant.

Respirația lui chinuită încetini și se rostogoli pe spate, trăgând-o și pe ea într-o îmbrățișare strânsă. Julia se relaxă cu fața sprijinită de umărul lui și cu brațul trecut peste talia lui. Cândva se simțise recunoscătoare pentru celibatul ei. Nu ar fi crezut niciodată că ar fi putut să cunoască o asemenea explozie uluitoare de dorință. Dar corpurile lor goale, împletite stăteau mărturie că nu era totul doar un vis.

Randall își curbă mâna peste capul ei, strecurându-și degetele în părul ei încâlcit.

–Mă întreb dacă am intuit că ești capabilă de o asemenea pasiune generoasă, murmură el. Sau sunt, pur și simplu, cel mai norocos bărbat de pe pământ?

–Eu sunt cea norocoasă, râse Julia înăbușit. Norocoasă și egoistă. Probabil chiar ți-e foame, dacă ți-ai petrecut toată ziua călare. Iar eu m-am apucat să-ți distrag atenția.

–De fapt, m-am oprit prin bucătărie să îmbuc ceva înainte de a urca. Îi masă blând capul. Dar chiar de n-aș fi făcut-o, ești o hrană mai satisfăcătoare decât orice altceva aș fi putut găsi.

–Asta e bine, fiindcă n-am forță să cobor două rânduri de scări pentru a da iama în cămară. De-abia am energie cât să aleg o cicatrice pe care să mi-o identifici, deși sunt atâtea dintre care pot să aleg. Trasă cu arătătorul o linie peste coastele lui. Asta, dacă îmi amintesc corect, e de la o tăietură de baionetă cu care te-ai ales în timpul retragerii din Corunna.

El aprobă din cap.

–Jumătate dintre campaniile militare din ultimii cincisprezece ani sunt inscripționate pe pielea mea. Am avut noroc că, în tot acest timp, am suferit o singură rană gravă.

Ea se înfioră.

–Încerc să nu mă gândesc la toate acele dăți când ai fi putut fi ucis, Alex. Nu te-aș fi cunoscut niciodată.

–Asta înseamnă că nici nu mi-ai fi dus lipsa, remarcă el, cu un zâmbet în voce.

–Refuz să mă pierd în filosofii în noaptea asta. Se încruntă când degetele ei coborâră spre regiunea lui inghinală. Nu-l mai văzuse gol niciodată, iar acum, descoperea noi cicatrici. Liniile astea palide sunt ciudate. Par să fie o duzină sau poate mai multe și sunt aproximativ paralele. Își trecu ușor vârfurile degetelor peste carnea crestată a zonei inghinale. Ce armă din lumea asta ar fi putut produce o astfel de rană? Dacă era cu vreo câțiva

centimetri mai spre stânga nu ne-am fi putut bucura de o seară atât de încântătoare.

–Nu a fost o armă. Oftă. Branford.

Atenția ei se trezi pe deplin și se ridică sprijinindu-se într-o mână, pentru a putea studia cicatricile mai îndeaproape.

–Doamne, Dumnezeule, te-a tăiat intenționat?

–S-a întâmplat când am ajuns pentru prima dată la Turville. Vocea lui Randall era lipsită de inflexiuni. Declara că pornește la vânătoare și începea să mă gonească. Când mă ajungea din urmă, iar asta se întâmpla întotdeauna, fiindcă era mai mare, mai înalt și mai rapid, mă țintuia la pământ. Apoi, îmi trăgea pantalonii și mă tăia cu pumnalul său mic. De fiecare dată când se întâmpla, tăia puțin mai aproape. Îmi spunea că, atunci când va ajunge la sculă, mi-o va tăia cu totul.

Juliei i se tăie respirația de groază, acoperindu-și gura cu mâna.

–De ce nu l-a oprit nimeni?

–El era tânărul stăpân. Nimeni nu îndrăznea să i se împotrivească.

–Deci ai învățat să te lupți și să te porți urât ca să fii alungat.

Își lipi buzele peste cicatricile lui, suferind când și-l imagină copil, chinuit și neavând la cine să apeleze. Nici nu era de mirare că Randall devenise atât de protector.

Sărutându-i cicatricile, îl simți reacționând și agitându-se puțin. Randall spuse trist:

–Te poți baza pe Branford să distrugă un moment perfect chiar și acum. Trebuie să discutăm, domnița mea, iar asta înseamnă că ar fi bine să te îmbraci cu ceva, altfel nu voi fi în stare să mă exprim rațional.

–Atunci și tu trebuie să te acoperi, domnule maior, spuse ea aspru. Crezi că femeile sunt imune la astfel de priveliști ce distrag atenția?

–Mă bucur că tu nu ești, spuse el cald, mângâindu-i trunchiul. Doamne, Dumnezeule, ce ai pățit pe șold? Nu-mi vine să cred că n-am observat vânătăile astea mai devreme!

–Lumina era scăzută, iar noi eram ocupați cu altele. Julia se ridică, conștientizând mai clar rana. O trăsură scăpată de sub control aproape ne-a lovit pe mine și pe Mariah ieri, când făceam cumpărături. Am căzut când m-am dat la o parte. Inspiră adânc, dorindu-și să nu fie nevoită să strice atmosfera. A fost probabil un accident, dar... nu suntem sigure. Ashton a cerut ca accidentul să fie investigat.

Randall expiră zgomotos.

–Nu poți uita de lume nici măcar preț de o noapte, se pare. Mai există vreun loc rămas sigur? Avem chiar mai mult de discutat decât credeam.

capitolul 28

Fiindcă avea la dispoziție o baie de șezut plină cu apă, Randall se spălă rapid înainte de a-și îmbrăca hainele de noapte, apoi turnă două pahare de vin de Porto și i se alătură Juliei în pat. Părul ei întunecat era pieptănat într-o coadă împletită cu grijă, ce-i cădea pe un umăr, iar o cămașă de noapte modestă din muselină o acoperea cu totul, dar chiar și așa, era atât de atrăgătoare, încât îi distrăgea atenția.

De fapt, știind ce se afla sub acea muselină, o găsea și mai atrăgătoare. Poate că și reciproca era valabilă, căci ea îl privea cu o încântare nestingherită, deși acum era la fel de îmbrăcat ca și ea.

Îi întinse vinul, apoi se strecură sub plapumă lângă ea. Sprijinindu-se de pernele așezate grămadă, își petrecu un braț în jurul ei:

– Să bea vin în pat cu o femeie frumoasă e visul oricărui soldat, mai ales când se târăște prin noroiul unei campanii militare.

Ea zâmbi.

– Vinul e primul lucru la care se gândește un soldat?

– Al doilea.

O sărută prelung, punând capăt sărutului cu multă ezitare. Acum, că obstacolele din calea intimității fuseseră anihilate, își dorea să facă dragoste cu Julia până ajungea atât de slăbit, încât să nici nu se mai poată da jos din pat.

Amintindu-și că aveau să se bucure și de alte nopți, o întrebă:

– A găsit Ash vreun martor pentru incidentul cu trăsura?

–Da, dar deocamdată nimic care să demonstreze dacă a fost sau nu intenționat. Sorbi din vinul de Porto, încruntându-se. Dacă a fost o încercare de a mă ucide, nu văd cum ar fi putut fi plănuită. Nici măcar eu și Mariah nu știam că ne vom afla în acel loc în momentul respectiv.

–Un bărbat care v-ar fi urmărit ar fi putut găsi atunci o oportunitate neașteptată de a ataca și să fi acționat spontan, spuse Randall încet.

–Poate că asta e, consimți ea. De regulă, străzile acelea sunt prea aglomerate pentru ca o trăsură să poată prinde viteză, dar incidentul s-a petrecut în timpul uneia dintre acele pauze în trafic care mai apar uneori. Un urmăritor ar fi putut decide să profite de ocazia de a mă călca. Degetele i se strânseră pe pahar. Ar fi putut s-o omoare și pe Mariah.

Mariah și copilul din pântecele ei. Dacă cele două femei ar fi fost rănite, Randall și Ashton s-ar fi întrecut să facă dreptate și să-l pedepsească pe vinovat.

–Îl cunoști pe Crockett. Ar fi posibil să ignore porunca lui Daventry de a te lăsa în pace dacă și-ar dori în continuare să se răzbune?

–E posibil. Crockett îi era loial lui Branford. Exista între ei un atașament ciudat, pe care nu l-am înțeles niciodată.

Expresia Juliei era tulburată.

Randall o prinse mai strâns de după umeri.

–Cât timp investighează Ash accidentul, eu aș putea să încep de la celălalt capăt, încercând să urmăresc mișcările lui Crockett. Pare cel mai probabil ca el să fie cel care îți dorește răul.

Julia oftă.

–Mi-ar plăcea să cred că acea trăsură chiar a scăpat accidental de sub control, iar Crockett nu se află nicidecum în apropiere de Londra. Nu vreau să fiu nevoită să mă tem pentru viața mea.

–Nu ar fi trebuit să te las singură aici.

–Fiind instalată în mijlocul Casei Ashton, nu prea se poate spune că am fost singură, remarcă ea. Nimeni nu a avut de suferit, cu excepția unei bonete drăguțe, și am comandat o alta la fel pentru a o înlocui. Dar tu? Și tu aveai ceva de discutat, parcă?

Randall roti paharul de vin, urmărind cum lumina lămpii se reflecta în lichidul roșu-auriu.

–La Roscombe am primit o scrisoare de la Rob Carmichael. Crede că l-a găsit pe fiul lui Branford lângă Upton. Mi-a recomandat ca băiatul să fie salvat imediat din situația actuală.

Julia se ridică în capul oaselor atât de brusc, încât aproape își vărsă vinul. Nici măcar nu observă când Randall stabiliză paharul.

–Ce altceva a mai spus? În ce fel de situație dificilă se află băiatul?

–Știi la fel de multe ca mine, răspunse Randall. Rob nu scrie prea mult nici în cele mai bune momente ale sale și, din câte am înțeles, era pe fugă când mi-a mâzgălit biletul ăsta. Va trebui să dau de el, ceea ce ar putea dura câteva zile. Am avut noroc că l-am găsit atât de repede înainte de a pleca la Roscombe.

–Trebuie să mergem la Upton și să luăm copilul, spuse Julia cu pasiune.

–Nu înainte de balul lui Mariah – nu ne-ar ierta-o niciodată. Randall se încruntă. Julia, de ce îți pasă atât de mult de copilul din flori al unui soț pe care l-ai detestat? Există numeroși copii în situații dificile, iar dacă îți vei înființa adăposturile, îi vei ajuta pe foarte mulți dintre ei. De ce anume acest copil?

–Nu... nu sunt sigură. Dar băiatul are, neîndoielnic, nevoie să fie îngrijit. Își mușcă buza. Are aproape aceeași vârstă pe care ar fi avut-o acum copilul meu.

Iar Julia nu avea să mai aibă vreodată un alt copil. Randall reuși să înțeleagă vag de ce se simțea legată tocmai de acest băiat pierdut. Dar era copilul lui Branford.

–Julia, spuse Randall. Dar dacă băiatul e nebun, ca tatăl său?

–Sper că nu e. Julia îi adresă o privire rugătoare. Dar chiar dacă e tulburat... Alex, ai spus chiar tu că, dacă Branford ar fi fost crescut mai bine, poate că n-ar fi fost atât de distrugător.

–Poate că nu. Dar poate ar fi fost un depravat indiferent de educație. Randall își aminti teroarea de a fi țintuit la pământ, în vreme ce vărul său masiv agita vesel micul pumnal strălucitor. Buzele i se strânseră. Dacă băiatul e ca Branford, nu cred că aș suporta să locuiesc sub același acoperiș cu el. Tu ai putea?

Julia închise strâns ochii.

–Nu știu, șopti. Dar chiar dacă e dificil, cu siguranță îi putem găsi un loc mai bun decât cel în care se află acum. Ce-ai zice de Academia Westerfield? Ați ridicat toți în slăvi miracolele făcute de Lady Agnes.

–Doar dacă în spatele comportamentului deviat se află un material uman sănătos, spuse Randall. Destul de mulți băieți ajung la academie într-un moment în care sunt pe punctul de a exploda, dar depășesc momentul dacă sunt tratați bine. Lady Agnes nu ar accepta un elev care simte plăcere să le facă rău altora.

–Presupun că nu. Dar e singurul nepot al unchiului tău. Cu siguranță, Daventry și-ar dori să-l ia pe băiat în grija lui, nu-i așa?

–Poate că da, poate că nu. De ce ar trebui să-i pese de un copil nelegitim necunoscut, acum, când soția lui e pe punctul de a-i oferi fiul pe care și l-a dorit de atâta timp? Chiar dacă ar fi dispus să își facă datoria față de băiat, Daventry l-ar putea transforma pe copilul acesta într-un monstru la fel de îngrozitor ca Branford, spuse Randall fără ocoliș. Dacă băiatul e violent, cea mai bună soluție ar fi să-i impunem să intre în serviciul militar. Pe un vas al Marinei, ar învăța să respecte disciplina pentru a supraviețui.

Julia se înfioră.

Mai blând, Randall spuse:

–Nu toată lumea poate fi salvată, Julia. Sunt dispus să îl caut. După cum ai spus, e vărul meu. Dar dacă e un monstru, la fel ca tatăl său, n-am să-i permit să pună în pericol alți oameni.

–Știu că ai dreptate, spuse ea atât de încet, încât de-abia se auzi. Dar sunt șanse mari ca băiatul să fie normal. Trebuie să aflăm. Putem merge în ziua următoare balului?

–Asta depinde de cât de repede reușesc să-l găsesc pe Rob Carmichael. Randall o trase spre el. Ea se relaxă la pieptul lui cu un oftat. Pentru următoarele câteva zile, nu te gândi la băiatul ăsta. Concentrează-te pe bal, pe prietenii tăi și pe noua ta viață.

–E un sfat bun. Își ascunse un căscat. Deocamdată, sunt pregătită să dorm.

Și el era. Avea să doarmă și s-o viseze pe Julia.

Randall se trezi cu Julia cuibărită la pieptul lui, ținându-și mâna într-un loc foarte intim. Trupul lui reacționă și el. Se foi puțin, frecându-se de mâna ei, iar ea se trezi.

Julia deschise ochii. După o foarte scurtă clipă de surpriză, mâna ei se strânse încet în jurul lui. Randall simți că i se taie respirația și deveni tare ca piatra:

–Sper că nu intenționai să te dai jos din pat imediat, spuse el cu glas sugrumat.

–Cu siguranță, nu. Zâmbetul ei era jucăuș, iar mâna și mai și. Sunt doisprezece ani de compensat, Alexander.

–Am să fac tot ce pot ca să te ajut să recâștigi timpul pierdut. Dar, în dimineața asta, tu trebuie să faci toată treaba.

O prinse de talie și o trase peste el.

Distinsa, eleganta și curajoasa lui soție chicoti. Apoi se aplecă să-l sărute, mulându-și corpul moale după al lui.

Făcură dragoste lent, cu satisfacție, până la sfârșit, care nu fu lent deloc.

După ce-și ostoiră pentru moment pasiunea, rămaseră lipiți, cu părul ei revărsându-se peste gâtul lui:

–Nu știam de ce mă lipsesc, șopti ea. Nu știam.

Randall cunoscuse pasiunea, dar niciodată atât de strâns împletită cu tandrețea. Îi masă ușor spatele, de la umerii fini și talia subțire la posteriorul desăvârșit. La destul de scurt timp după ce începuseră, își aruncaseră deoparte hainele de noapte, astfel că stăteau acum întinși goi.

–Am știut că te doresc încă din prima clipă în care te-am întâlnit, domnița mea. Râse. Nu am înțeles atunci de ce. Acum, da.

Rămaseră întinși, satisfăcuți, preț de încă vreo câteva minute, apoi Julia spuse cu regret:

–Trebuie neapărat să ne sculăm. Tu trebuie să-l cauți pe domnul Carmichael, iar eu trebuie s-o ajut pe Mariah la câteva mii de detalii legate de bal. Se dezlipi de Randall și se ridică în capul oaselor, ca o delicioasă nimfă goală. În plus, Lady Kiri va trece pe aici în dimineața asta, parțial pentru kedgeree și parțial pentru a-mi da un parfum pe care l-a conceput special pentru mine. Mariah spune că se pricepe foarte bine la asta.

–Mă îndoiesc că te poate face să miroși mai bine decât miroși acum.

Se târî de-a bușilea prin așternut, ținându-se după Julia. Ea râse și coborî din pat.

–Încerci să-mi subminezi planurile pentru ziua de azi, domnule maior.

–Chiar asta fac. Dar avea și el multe de făcut. Nu mă întorc până la cină.

–Anthony vrea să semnezi o declarație de renunțare, prin care să cedezi drepturile tale de soț asupra averii mele. Julia păru puțin jenată. Tu ai spus c-o vei face.

–Desigur.

Nu-l deranja să semneze un document prin care să renunțe la dreptul său legal asupra banilor ei. Dar și-ar fi dorit ca ea să nu aibă acei bani.

*

Lady Kiri sosi chiar în timp ce Julia și Mariah serveau o ultimă ceașcă de ceai la micul dejun și înainte ca kedgeree-ul să fie luat din sala de mese. Julia îi zâmbi femeii mai tinere.

–Ai un instinct excelent să sosești cât încă mai este mâncare.

–Misterioasa înțelepciune a Orientului, spuse Kiri mândră, servindu-se cu o porție din mâncarea indiană și adăugându-și o felie de pâine prăjită. După ce puse jos farfuria, scoase din săculețul ei o sticluță de cristal minunată. Poftim parfumul pe care l-am preparat pentru tine, Lady Julia. Sper sincer să-ți placă.

Julia nu și-ar fi permis niciodată să fie nepoliticoasă în privința acceptării unui cadou, în special când era însoțit de expresia neliniștită a celui care îl oferea. Mariah îi spusese că tânăra Kiri își lua foarte în serios parfumurile.

–Nu am mai primit niciodată un parfum făcut special pentru mine, deci, cu siguranță, are să-mi placă foarte mult.

Kiri păru în continuare îngrijorată.

–De regulă, când prepar un parfum pentru cineva, îi ofer femeii respective diferite arome pe care să le testeze și discutăm despre ceea ce îi place. Dar Mariah vorbește des despre tine, așa că te cunosc puțin. Când te-am văzut ieri dimineață, m-a lovit inspirația și am început să amestec arome ca un pictor din Țara Lacurilor[1] cuprins

[1] În orig., Lake District, zonă muntoasă din nord-vestul Angliei (n.red.)

de nebunie cu acuarelele sale. Îi dădu Juliei sticluța. Asta e doar prima versiune. Parfumurile reacționează diferit pe persoane diferite, de aceea trebuie adesea ajustate. În cazul lui Mariah, a fost nevoie de mai multe încercări până am obținut combinația perfectă.

–Cinci, dar a fost o experiență minunată. Nu trebuie să-ți faci atâtea griji, Kiri, spuse Mariah liniștitor. Sunt sigură că nu s-a întâmplat niciodată ca parfumurile tale să nu placă.

–Nimeni nu mi-a spus asta în față, răspunse Kiri aspru. Dar oamenii mint tot timpul. În special cei din înalta societate.

Hotărând că era cazul să pună capăt îngrijorării lui Kiri, Julia scoase dopul sticluței și își puse o picătură de parfum pe încheietura mâinii. Apoi mirosi parfumul ametitor.

Înlemni și se lăsă transportată înapoi în copilărie. În gât i se formă un nod, iar în ochi i se strânseră lacrimi.

–O, vai... șopti.

–Nu mi s-a mai întâmplat niciodată ca cineva să plângă mirosind parfumul meu! exclamă Kiri îngrozită. Îmi pare atât de rău, Lady Julia!

Se întinse după sticluță, dar Julia clătină din cap.

–Mirosul îmi amintește de mama mea, spuse pe o voce sugrumată. Era frumoasă și luminoasă și... și-mi oferea siguranță.

După ce murise mama ei, Julia nu mai trăise timp de mulți ani sentimentul de siguranță. Nu până acum, cu Randall.

–E bine atunci. Kiri se relaxă și luă o înghițitură de kedgeree. Îți evocă și alte lucruri?

Julia mirosi din nou parfumul, încercând să fie mai analitică:

–Par a fi mai multe straturi de miresme. Florale, dar mai complexe. Îmi amintește de liliac, care îmi place foarte mult, dar are și o aromă mai bogată de trandafir și un foarte subtil parfum de... de pădure întunecată

în timpul nopții. Își ridică din nou încheietura. Și totul e străbătut de ceva sălbatic și fragil, ce îmi amintește de un oboi croindu-și drum printre viori și violoncele.

Kiri dădu din cap satisfăcută.

– Descrii foarte bine, Lady Julia. Îmi doream o astfel de complexitate pentru tine. Acum, să vedem cum se simte pe pielea ta.

Mariah luă sticluța și inhală.

– Mmm, minunat, Kiri. Zâmbi poznaș. Lui Randall o să-i placă, Julia.

– Așa cred și eu. Julia zâmbi pentru sine. Soțul ei avea să aprecieze parfumul în mod deosebit dacă îl purta fără nimic altceva pe ea.

capitolul 29

Rob Carmichael răspunse biletului lui Randall stabilind o întâlnire acasă la el, în dimineața balului. Randall se bucură că avea să se întâmple în timpul zilei. Zona de lângă Covent Garden nu era cea mai rea din Londra, dar, cu siguranță, nici cea mai bună.

Taxiul închiriat de Randall îl lăsă pe o stradă din apropiere și străbătu pe jos distanța corespunzătoare ultimelor câteva blocuri. Cartierul era liniștit în miezul dimineții, dar el rămase atent.

Însă nu suficient de atent. Aproape ajunsese la casa lui Rob, când simți un obiect tare înfigându-i-se în spate. O voce groasă mârâi:

– Banii sau viața!

Randall îndesă un cot în coastele atacatorului. Bărbatul scoase un sunet gâtuit.

Răsucindu-se pe călcâie, Randall lovi picioarele atacatorului, care căzu ca și cum ar fi fost secerat, apoi îi scoase cuțitul pe care îl ținea ascuns. Bărbatul, un muncitor în haine sărăcăcioase, pică lat pe jos. Ashton își învățase colegii de clasă *Kalarippayattu*, un stil de luptă indian, când erau copii. Mai târziu, Randall acumulase experiență practică în bătăi pe câmpul de luptă. Rezultatele erau, de obicei, cele scontate.

Randall băgă cuțitul în teacă, dându-și seama, la o privire mai atentă, cine era muncitorul zdrențuit.

– Noroc că te-am recunoscut înainte să te rănesc grav, Rob, spuse el cu un amuzament sec.

– Întotdeauna subestimez cât ești de rapid, spuse polițistul pe tonul său normal, ridicându-se ușor în picioare. Credeam că o să ajung acasă să mă spăl înainte să sosești

la întâlnire, dar treaba pe care am avut-o înainte mi-a luat mai mult decât m-am așteptat.

–Și, firește, n-ai rezistat ispitei de a mă pune la încercare. Randall își studie prietenul, în vreme ce porniră din nou. Ți-aș strânge mâna, dar mi-e teamă să nu iau vreo boală dezgustătoare. Ce mi-ai înfipt în coaste?

–Un *kottukampu*. E un baston scurt, folosit în *Kalarippayattu*. Rob îi arătă o bucată de lemn șlefuit, de grosimea unui deget mare și lung cam cât o mână.

Randall îl studie cu interes.

–Nu l-am văzut niciodată pe Ashton folosind ceva de genul ăsta.

–E o tehnică avansată, pe care el nu o cunoștea. Rob ascunse mica armă în interiorul hainei. Am învățat să-l folosesc cât am fost în India. Prefer să îl țin la îndemână în locul unui cuțit, fiindcă riscul să ucid pe cineva din greșeală e mai mic.

–Și se mai spune că soldații duc o viață periculoasă, remarcă Randall. Bănuiesc că viața în armata lui Wellington e pașnică în comparație cu munca ta.

–Majoritatea zilelor mele sunt destul de pașnice. Dar un polițist care se așteaptă să trăiască în siguranță va avea o carieră scurtă.

Clădirea veche în care locuia Rob avea o casă de amanet la parter și un apartament deasupra. Rob descuie ușa de la casa scării de lângă amanet și îl pofti pe Randall înăuntru.

Urcară un șir de trepte șubrede, trecură de o altă ușă încuiată și ajunseră la locuința lui Rob. Sufrageria principală era surprinzător de confortabilă și mobilată cu un simț al ordinii milităresc. Servitorul lui Rob, Harvey, veni să vadă cine sosise. Bătut de soartă și cu trupul vânjos plin de mușchi, Harvey era formidabil, în ciuda piciorului său de lemn.

Recunoscându-l pe Randall, îl salută din cap.

–Ziua bună, domnule maior.

Apoi, dispăru în partea din spate a apartamentului.

–Lasă-mi câteva minute să îmi reintru în piele, spuse Rob, ieșind după Harvey.

Randall se instală într-un fotoliu lângă fereastră și luă din teancul de pe măsuța de lângă el unul dintre ziarele zilei, dar nu reuși să se concentreze asupra știrilor. În seara aceea se ținea marele bal al Juliei și avea să savureze momentul mai bine după ce se lămurea nesiguranța legată de fiul nelegitim al lui Branford. Randall era și el curios în privința băiatului, chiar dacă nu-și dorea să fie.

Zece minute mai târziu, Rob se întoarse purtând o tavă cu un ceainic aburind pentru cafea și două cești. Nu mai avea părul ciufulit și se descotorosise de hainele murdare și zdrențăroase. Prietenul său purta haine curate, ce nu ieșeau în evidență, specifice unui gentleman cu mijloace modeste. Și acest costum era tot o deghizare, la fel ca hainele de cerșetor, dar era o ținută ce îi permitea să se miște și în înalta societate, și în păturile de jos, fără a atrage prea mult atenția. Constituția zveltă și părul castaniu nu se remarcau cu nimic. Doar ochii lui albaștri și reci sugerau că era mai mult decât părea.

Randall acceptă o ceașcă de cafea și își amestecă frișcă în ea. După o înghițitură, își dădu seama ca era foarte fierbinte și suficient de tare cât să doboare un bou. Adăugă și zahăr:

–Povestește-mi despre tânărul meu văr cu origini obscure. A fost greu să dai de el?

–Nu prea. Rob își turnă și lui cafea fără a adăuga nimic care să-i atenueze gustul. Amintirile lui Lady Julia s-au dovedit corecte. Mama băiatului, Sally Thomas, era într-adevăr slujnică într-o cârciumă. Lucra la o tavernă aflată la câțiva kilometri la nord de Upton. Nu era nici un secret cine era tatăl copilului. Branford a vizitat-o pe Sally Thomas cu regularitate ani la rând, iar copilul seamănă cu el suficient cât să nu fie pusă la îndoială relația dintre ei.

Deci băiatul arăta ca Branford. Un fapt deloc atrăgător. Dar Randall se îndoia că acest lucru avea să-i stea în cale Juliei. Nici nu putea s-o critice pentru sufletul ei cald și protector, căci și el se bucura de avantaje. Considerând că era cazul să nu-i mai spună doar „băiatul", Randall întrebă:

–Cum îl cheamă?

–Benjamin Thomas. Numit și Ben sau Benny bastardul. Rob dădu pe gât jumătate de ceașcă de cafea fierbinte dintr-o singură înghițitură, apoi își umplu din nou ceașca. A locuit cu mama sa la tavernă până la nouă ani. Ea a murit în timpul unei nașteri, iar Benjamin e singurul ei copil care a supraviețuit. Sally Thomas era o femeiușcă bună și puternică, mi s-a spus, și aparent dispusă să tolereze trăsăturile de caracter mai urâte ale lui Branford. A venit de undeva din West Country, dar nimeni nu știe de unde anume. Nu are rude de care să se știe, așa că Benjamin a rămas singur pe lume.

–Unde e acum?

–Parohia nu a vrut să-i ofere susținere financiară, așa că a fost, practic, vândut ca sclav de muncă celui mai brutal fermier din zonă. Chipul lui Rob se întunecă. Nimeni nu-l vrea pe băiat. Nimănui nu-i pasă dacă trăiește sau moarte.

Randall simți o tresărire nedorită de simpatie.

–A încercat cineva să-l informeze pe Daventry că are un nepot?

–Nu, din câte am aflat eu. Dacă a încercat cineva, a dat greș dintr-un motiv sau altul. Rob luă încă o înghițitură mare de cafea. Fermierul, Jeb Gault, e o creatură monstruoasă. A avut o soție, dar l-a părăsit. Nu prea reușește să-și păstreze muncitorii, de aceea s-a oferit cu generozitate să-l ia în casa lui pe băiatul flămând pentru ca parohia să fie scutită de cheltuiala de a-i asigura traiul.

–Pare o situație grea pentru orice copil. Randall se gândi din nou la asemănarea dintre băiat și tatăl său. Benjamin a moștenit violența nebună a tatălui său?

–Nu știu. Nu am vorbit personal cu el. Rob se încruntă. Dar unul dintre localnicii cu care am discutat mi-a spus că toată lumea se așteaptă ca, mai devreme sau mai târziu, Gault să îl ucidă pe băiat sau băiatul să îl ucidă pe Gault.

Un bastard care arăta ca Branford și care s-ar fi putut dovedi un ucigaș. Minunat. Randall oftă.

–Am să merg la Gloucestershire, să-l iau de la fermă. După aceea, totul depinde de cum e tânărul Benjamin. Promit că va ajunge într-o situație mai bună decât cea în care e acum.

Rob își mai turnă cafea.

–Familia poate fi un iad.

Foarte adevărat. Dar rămânea, totuși, familie.

Julia primi calmă veștile despre Benjamin Thomas.

–Să plecăm mâine dimineață la prima oră, Alex.

El râse.

–Îți garantez că vei fi extenuată după balul din această noapte. La fel și Mariah. Își va dori să petreacă o zi liniștită, discutând în detaliu evenimentele serii, iar tu, ca o bună prietenă, ar trebui să-i faci pe plac. Vor fi și oaspeți care vor veni să-și exprime aprecierea față de bal. Nu cred că se va putea să plecăm mâine.

Julia se încruntă.

–Cred că ai dreptate. Poimâine atunci.

O parte din Randall își dorea să amâne acea călătorie cât de mult posibil. Cealaltă parte, mai bună, voia să-l salveze pe tânărul său văr necunoscut, cu origini umile, din mâinile fermierului brutal. Nici un copil nu ar trebui să fie victima violenței.

Ironia faptului că Randall fusese brutalizat tocmai de tatăl tânărului Benjamin era prea puternică pentru a rămâne neobservată.

*

În vreme ce Julia se pregătea de bal, salonul ei privat se umplu de oameni veniți să se asigure că avea să arate cât de bine posibil pentru debutul ei în societatea londoneză. Julia stătu răbdătoare în picioare până când *madame* Hélier și o cusătoreasă o îmbrăcară în rochia de bal și făcură mici ajustări. Modista îi interzisese Juliei să se apropie de vreo fereastră până când nu ajungea să arate perfect.

Firește, camerista personală a lui Mariah era prezentă și ea pentru a o ajuta pe Elsa la măreața pregătire. Mariah, arătând superb în brocart auriu, sosi să ofere încurajări. Lady Kiri apăru și ea, splendidă în stacojiu. Teoretic, venise să-și ofere ajutorul în caz că era nevoie, dar, de fapt, recunoscu ea veselă, voia să participe la distracție. În cele din urmă, intră și bunica Juliei, arătând mai regal decât regina, îmbrăcată în satin negru, tivit luxos cu dantelă argintie asortată cu părul ei.

În vreme ce Elsa îi prindea părul Juliei cu agrafe, aceasta îi murmură lui Mariah:

–Cred că sunt deja în plus. Dacă aș pleca pe furiș, nu ar observa nimeni.

–Ar observa la un moment dat, spuse Mariah râzând. Aruncă o privire spre ceasul de pe masa de toaletă. Trebuie să cobor să întâmpin primii oaspeți. Să nu-ți faci apariția încă un sfert de oră, iar când vii, asigură-te că intri cu Randall. Împreună, veți arăta chiar mai bine decât separat.

Julia închise ochii.

–E prea târziu să fac o criză de plâns pentru a scăpa de participare?

–Cu siguranță, e prea târziu! Mariah își mângâie prietena pe braț. Știu că nu-ți place să te afli în centrul atenției, dar îți promit că seara va decurge bine. Ai prieteni aici, iar până la sfârșitul serii, îți vei face și alții noi.

Mariah le luă pe Lady Kiri și pe bunica Juliei și le conduse politicos afară din cameră. Elsa termină de aranjat părul Juliei, în vreme ce camerista lui Mariah folosi un pămătuf din labă-de-iepure pentru a-i întinde o umbră discretă de fard pe obraji. O pomadă roz de aceeași nuanță îi fu aplicată pe buze.

–Foarte bine, Lady Julia, spuse aprobator *madame* Hélier. Puteți să vă priviți. Sunteți cu adevărat superbă.

Julia traversă încăperea, apropiindu-se de oglinda înaltă. Imaginea reflectată era a unei străine – o străină surprinzător de stilată. Mătasea albastră cu nuanțe marine pe care o alesese Lady Kiri îi venea perfect Juliei, scoțând în evidență culoarea delicată a chipului său și nuanțele discrete de roșcat din părul ei de culoare închisă. Croiala decolteului era ridicată pentru o rochie de bal, dar, după cum promisese modista, spatele avea o croială atât de îndrăzneață, încât fusese nevoie de un corset și de o cămașă de corp făcute anume pentru acea rochie.

Liniile rochiei erau simple, iar singurele bijuterii erau un colier de perle și cercei asortați. Acestea fuseseră primite în dar de la bunica ei, care le moștenise de la propria ei bunică.

Un șir de perle mai mici fusese împletit prin părul ei prins sus, alături de boboci de trandafir minusculi, confecționați din aceeași mătase ca și rochia. O singură buclă jucăușă se încolăcea pe gâtul ei până la umăr. Efectul era exact ceea ce își dorise Julia: un aspect modest, dar elegant, atrăgător, dar fără a sări în ochi. Întorcându-se, spuse călduros:

–Vă mulțumesc tuturor. Arăt mai bine decât mi-aș fi imaginat vreodată că pot arăta.

Madame Hélier zâmbi satisfăcută.

– Dacă îmi veți permite și în continuare să vă îmbrac, Lady Julia, veți fi considerată una dintre marile frumuseți ale lumii bune.

Chiar dacă rochia era modestă, modista nu era. Înăbușindu-și un zâmbet, Julia le ceru cameristelor și lui *madame* Hélier să se retragă. Aplică parfumul lui Lady Glyn la baza gâtului și pe ceafă. Apoi porni să-și caute soțul.

Trecu din salonul ei privat în sufragerie exact în clipa în care Randall intră. Respirația i se tăie când îl văzu. Îl considerase dintotdeauna remarcabil de frumos, chiar și atunci când se întâlniseră pentru prima dată, iar el stătuse înconjurat jumătate din timp. Arăta chiar mai bine acum, când își amintise să zâmbească.

Mariah avusese dreptate. Îmbrăcat în uniforma sa de gală, Randall era o priveliște ce le-ar fi putut da pe spate chiar și pe femeile puternice. Jacheta stacojie ajustată pe corp îi scotea în evidență umerii lați, iar pantalonii de călărie din piele se mulau pe picioarele sale musculoase, în vreme ce lumina lumânărilor dădea strălucire părului său auriu și îi sculpta trăsăturile fine ale chipului. Un zeu nordic, și era *al ei*.

Randall se opri brusc când o văzu, țintuind-o cu privirea.

– Arăți... superb. Își drese vocea. Deși te-am dorit încă de la început, de-abia acum îmi dau seama cât ești de frumoasă, domnița mea.

Julia râse încântată:

– Nu am fost niciodată o frumusețe, dar mă bucur dacă tu crezi asta. Se apropie și îl prinse de braț. Tu, domnule, vei face ca femeile impresionabile să te urmeze peste tot prin sala de bal, ca niște rățuște ametite. Dorești să coborâm la bal?

Ignorând comentariul ei, Randall se aplecă și-și apăsă buzele pe ceafa ei, apoi coborî cu sărutul până la umăr.

–Miroși ucigător de delicios. Dorești să întârziem la bal?

O dorință ascuțită și dulce o străbătu.

–Știu că doar mă tachinezi, spuse Julia cu respirația tăiată, dar ai grijă. S-ar putea să intru în joc.

El păru însuflețit de speranță.

–Îți stau întotdeauna la dispoziție, domnița mea.

Julia se gândi la nopțile pe care le petrecuseră împreună de când se întorsese la Londra, iar dorința se intensifică. Acum, că barierele fuseseră doborâte, descopereau noi modalități îmbătătoare de a-și oferi reciproc plăcere.

–Nu mă ispiti, Alexander! Prea mulți oameni au muncit să organizeze acest bal. Trebuie să ne îndeplinim rolurile.

Randall zâmbi și o conduse la ușă.

–Suntem chemați la datorie. Întotdeauna suntem chemați, amândoi. Dar te avertizez că, după ce se termină balul, am să fac tot ce-mi stă în putință pentru a te ademeni în patul meu.

Râzând, coborâră împreună scările largi.

capitolul 30

Julia știa că ea și Randall arătau extraordinar coborând scările largi ce duceau la holul de la intrare – orice femeie ar fi arătat extraordinar la brațul lui Randall. Dar avea un nod în stomac și se simțea de parcă avea să fie cuprinsă de greață. Toată durerea, respingerea și suferința din prima ei căsnicie și izgonirea din casa părintească ajunseseră să se împletească în această grandioasă reîntoarcere în societate.

Mariah ridică privirea spre scări și îi făcu semn Juliei să vină lângă ea pentru a întâmpina grupul de oaspeți ce se formase la intrarea în sala de bal. Ashton era acolo, povestind cu bunica Juliei, a cărei prezență arăta lumii că își susținea nepoata multă vreme pierdută. Randall o conduse până la ultima treaptă și se instală lângă ea. Era înconjurată de prieteni, iar temerile îi dispărură în câteva clipe.

–Nu e prea rău, nu? îi șopti Mariah în timpul unei pauze după sosirea unui prim val de oaspeți.

–Nu e rău deloc, recunoscu Julia. Mă bucur că m-ai obligat să fac asta, Excelență.

Mariah râse, apoi mai întâmpină un oaspete. Lumea era cât se poate de curioasă în privința fiicei de duce care se întorsese din morți, dar Julia nu detectă deloc ostilitate. După cum spusese Ashton, tatăl ei nu era prea popular în societate, iar ducesa moștenitoare de Charente inspira adorație. Lumea bună era pregătită să o placă pe Lady Julia Randall.

–Anthony! exclamă când apăru fratele ei. Îl îmbrățișă fierbinte. Ai să dansezi cu mine mai târziu?

El râse și o îmbrățișă la rândul lui.

–Da, chiar dacă mă calci pe toate degetele. Presupun că nu prea ai dansat în regiunile rurale sălbatice din nord.

–Nu, dar Mariah mi-a adus un instructor care m-a pregătit fără milă. Îl studie pe Anthony, care arăta frumos și elegant, așa cum i se impunea unui viitor duce. Dacă nu ai fi fratele meu, aș spune că arăți înnebunitor de atrăgător.

Ochii lui Anthony sclipiră.

–Și eu aș spune același lucru dacă nu ai fi sora mea.

Anthony se apropie apoi de Randall. Cei doi bărbați își strânseră mâinile și se angajară într-o conversație ușoară.

Următorul oaspete, spre surpriza nemăsurată a Juliei, fu Lady Daventry. I se trimisese o invitație și ei, și soțului ei, dar Julia și Randall se așteptaseră ca acesta din urmă să facă bucăți invitația și s-o arunce în foc.

Însă iată că sosise contesa de Daventry, arătând pe cât de elegant era posibil pentru o femeie cu o sarcină foarte avansată, într-o rochie albastru azur, cu niște safire superbe. Sosise la brațul unui tânăr arătos. După o privire rapidă peste umărul contesei, Julia spuse plină de căldură:

–Cât de mult mă bucur să te văd din nou, Lady Daventry.

–Nu-ți face griji, spuse contesa cu un zâmbet poznaș. Soțul meu nu se află aici. A fost nevoit să plece la Turville pentru câteva zile. Își mângâie burta. Nu am voie să călătoresc, desigur. Dar când am primit invitația, nu am rezistat ispitei de a veni.

–Mă bucur că ai venit. Julia îl studie pe tânărul care o însoțea pe contesă. Bănuiesc că acest tânăr arătos este unul dintre fiii tăi, nu-i așa? Seamănă foarte mult cu tine.

Tânărul roși, iar Lady Daventry spuse:

–Da, fiul meu cel mare, Lord Morton. Se va întoarce la Oxford în scurt timp, dar a fost de acord să-și însoțească bătrâna mamă în această seară.

Lordul Morton zâmbi.

–Mama mea face niște remarci teribile. Îmi face mare plăcere să vă cunosc, Lady Julia.

Când privirea lui plină de admirație alunecă spre Randall, Julia ghici că tânărul era, probabil, înnebunit după armată. Îi făcu cunoștință cu soțul ei, apoi se întoarse spre Lady Daventry.

–Daventry va fi furios când va afla că ați venit la bal, deși el l-a renegat pe soțul meu, nu-i așa?

–Da, dar nu e prima dată când îi trezesc furia, spuse contesa aspru. Tună și fulgeră furios, dar niciodată nu a ridicat mâna asupra mea la mânie. Nu aș tolera așa ceva.

Cel puțin, contele nu era la fel de nebun pe cât fusese fiul său.

–Ești o femeie curajoasă, Lady Daventry.

Entuziasmul contesei păli și își întinse mâna peste burtă.

–Nu sunt curajoasă deloc.

–Cum te mai simți? o întrebă Julia brusc preocupată.

–Uriașă. Înceată. Lady Daventry înghiți un nod. Eram foarte tânără când s-a născut primul meu fiu, iar ceilalți au apărut în următorii cinci ani. Corpul meu nu mai e la fel de puternic sau de rezistent cum era atunci.

Julia luă mâna contesei.

–Asta nu înseamnă că nu vei putea naște în siguranță un copil frumos și sănătos. Ai încredere, Lady Daventry. Un spirit plin de speranță va încuraja un deznodământ favorabil.

–Mi-e greu să-mi păstrez speranța, spuse femeia mai în vârstă, cu glas șoptit. Mâna ei se strânse peste a Juliei timp de o clipă, înainte de a-i da drumul. Dar ajunge cu discuțiile despre mine. Când ne-am întâlnit prima dată, spuneai că ești curioasă dacă Branford a lăsat în urmă vreun copil nelegitim. Mi-am pus și eu întrebarea asta.

Cu atenția stârnită, Julia spuse:

–L-ai întrebat pe soțul tău?

–L-am iscodit pe Daventry pe această temă, dar el a spus că nu. Din păcate. Contesa oftă. Ar fi fost o consolare să știu că putea avea urmași sănătoși. Ai noroc că soțul tău a moștenit sângele sănătos al familiei mamei sale.

Cu alte cuvinte, Randall ar fi putut concepe, probabil, copii puternici... dacă ar fi avut o altă soție. Julia își înăbuși gândul. Se părea că Daventry nu știa de existența lui Benjamin Thomas. Poate avea să fie dispus să-l accepte pe băiat. Julia așa spera.

Dar, mai întâi, trebuiau să-l găsească.

Randall își luă pe sus soția, dând tonul primului vals.

–E evident că orele în care ai exersat cu instructorul de dans își spun cuvântul. Dansezi foarte bine și încă n-ai greșit nici un pas.

Soția sa râse, cu o expresie de încântare vie.

–Îmi place la nebunie să dansez! Chiar cred că învăț să savurez viața socială a Londrei. Mai ales când mă pot bucura de primul vals și de dansul festiv cu tine.

Câteva șuvițe diafane din părul ei întunecat se desprinseseră din agrafe, alunecându-i în jurul feței și pe umeri. Efectul era surprinzător de erotic. Și-ar fi dorit să-i lingă gâtul subțire, dar se mulțumi să spună:

–Dacă tot suntem căsătoriți, putem să dansăm mai mult de două dansuri fără a provoca un scandal.

–Pentru a-mi îndeplini cum se cuvine datoria de invitat de onoare, n-ar trebui să petrec prea mult timp cu tine, zâmbi ea poznaș. Lumea ar putea crede că încerc să te seduc. Ar fi oare teribil de grosolan din partea mea dacă aș recunoaște că așa e?

Randall rânji:

–Probabil că, la sfârșitul nopții, vom fi amândoi prea obosiți ca să ne mai pese, dar putem rămâne în pat până târziu mâine-dimineață.

Ea se apropie puțin mai mult de pieptul lui, cu o privire arzătoare.

–Ai avut dreptate. Nu vreau să pornesc spre Gloucestershire mâine-dimineață la prima oră. Va fi bine și poimâine.

Nu mai spuseră altceva, dar el savură căldura dintre ei. Văduvele moștenitoare aveau dreptate să se împotrivească valsului – plăcerea de a te învârti într-o sală de bal cu o femeie frumoasă în brațe îți stârnea într-adevăr pasiunea. Conștientizarea faptului că aveau să ajungă în pat mai târziu era singurul lucru ce-l împiedica s-o ademenească pe terasă pentru a-i fura câteva sărutări.

Dansul tocmai se încheiase, iar Randall o conducea pe Julia la marginea ringului de dans, când un bărbat cu un chip familiar și piele întunecată veni spre ei.

–Ballard! exclamă Randall, strângându-i mâna prietenului său. Credeam că ești deja în Portugalia la ora asta.

–Afacerile m-au reținut. Plec mâine, așa că, în seara asta, pot fi aici. Ballard se întoarse spre Julia. Iar această ființă minunată trebuie că e soția ta.

După ce Randall făcu prezentările, Julia îi întinse mâna lui Ballard:

–E o mare plăcere să te cunosc, spuse cald. Începe să-mi placă tot mai mult vinul de Porto produs de Casa Ballard.

Ballard râse.

–O femeie cu gusturi fine! Ești un bărbat norocos, Randall. Muzicienii începură o nouă bucată, iar Ballard îi oferi Juliei brațul său. Îmi oferi acest dans, Lady Julia?

–Cu plăcere. Îi aruncă lui Randall o privire strengărească, lăsându-se condusă de Ballard. Vreau să-mi spui povești rușinoase despre soțul meu.

Randall o urmări plecând, simțind cum inima i se strângea în piept. Râdea și era radioasă, potrivindu-se perfect cu mediul acesta. Decolteul rochiei era modest, dar tăietura îndrăzneață a spatelui ațâța dorințe, iar corsajul strâns pe trup dovedea că silueta ei nu era lipsită de feminitate.

Acum, că își învinsese temerile și își descoperise natura pasională, atrăgea atenția oricărui bărbat care o vedea. Lady Julia Raines era frumoasa balului. Se născuse cu un rang înalt, era frumoasă, avea un farmec îmbătător și o avere exorbitantă. Ar fi putut avea orice bărbat dorea. Această constatare îi stătea ca un nod greu în stomac.

Faptul că avea în prezent un soț era doar un impediment minor, de vreme ce se asigurase de posibilitatea de a pune capăt căsniciei după un an, dacă dorea. Semnase un act de cedare, prin care renunța la drepturile sale de soț asupra averii ei. De ce ar fi rămas Julia căsătorită cu un bărbat fără mare avere sau rang?

Era adevărat că se dovediseră a fi foarte compatibili ca amanți. Dar, când o privi râzând cu Ballard, recunoscu sumbru că i-ar fi ușor să găsească satisfacție și cu altcineva. Nu era gelos pe Ballard, care nu ar fi trădat niciodată un prieten, dar lumea era plină de bărbați care ar fi fost încântați să se culce cu o femeie atât de fermecătoare și de senzuală ca Julia. Putea oare căsnicia lor să supraviețuiască, ținând cont că exista o diferență atât de mare între averile lor și de faptul că nu aveau să se nască copii care să-i țină uniți?

Dându-și seama că gândea pesimist și absurd, se sili să nu-și mai privească soția. Întorcându-le spatele dansatorilor, o văzu pe Lady Agnes, cea care fondase Academia Westerfield. Înaltă și autoritară, stătea la marginea ringului de dans, urmărindu-i pe ceilalți oaspeți cu un amuzament benign.

– Lady Agnes! Traversă încăperea până la ea și se înclină. Ashton mi-a spus că v-a invitat, dar nu credea că veți reuși să ajungeți.

După ce se ridică din plecăciune, Lady Agnes îl îmbrățișă.

–Arăți foarte bine, Randall. Culese un fir de ață de pe mâneca lui stacojie. Oricât ai fi de superb în această uniformă, mă bucur că te-ai retras din armată. Știi că îmi fac griji.

Lady Agnes era o directoare vizionară și o profesoară talentată, dar cel mai important lucru era afecțiunea pe care le-o acorda elevilor ei, care veneau adesea la ea furioși și neglijați. Nu era chiar ca o mamă pentru băieții ei, dar era o mătușă minunată.

–Ce vă aduce la Londra? întrebă el. Doar balul sau și alte probleme?

Ea râse:

–Oricât de mult mi-aș iubi băieții, aveam nevoie de câteva zile de conversații cu adulți. E vară, iar în școală au mai rămas doar o mână de băieți, așa că am decis să vin în oraș. Stau în casa fratelui meu și mă răsfăț. Privirea îi alunecă spre soția lui. Am discutat puțin cu Lady Julia primăvara trecută când am fost aici. O tânără care gândește foarte sănătos. S-a transformat dintr-o omidă tăcută într-un fluture strălucitor în lunile care s-au scurs de atunci. Asta e opera ta?

–Poate, puțin. Dar, în cea mai mare parte, e meritul Juliei. S-a născut într-un astfel de mediu, iar acum, în sfârșit, își revendică dreptul la el. Îi oferi brațul. Îmi dați voie să vă conduc la o înghețată?

Ea îl prinse de braț.

–Băiat poznaș! Știi cât de mult îmi place înghețata.

Îndreptându-se spre masa cu gustări, Randall spuse:

–S-ar putea să am un elev pentru dumneavoastră. Se pare că vărul meu, Branford, a avut un fiu nelegitim despre care familia nu a știut. Rob Carmichael crede că l-a găsit pe băiat, Benjamin Thomas. Julia și cu mine vom merge în Gloucestershire să-l vedem.

–Fiul nelegitim al primului bărbat al soției tale? Lady Agnes ridică din sprâncene. Știa despre violența lui

Branford din povestirile lui Randall din timpul cursurilor la academie. Era cât se poate de capabilă să deducă ce însemnase acest lucru pentru Julia. Lady Julia are un spirit foarte generos, dacă vrea să-l ajute pe acel copil.

–Julia e generozitatea în persoană, mai ales că se pare că băiatul e supus unor tratamente dure.

Randall luă două porții de înghețată și două linguri de pe masa cu gustări, apoi își conduse însoțitoarea la o măsuță aflată sub un palmier înalt. După ce se așezară, continuă:

–Parohia locală l-a dat pe tânărul Benjamin pe mâna unui agricultor brutal, ca să-l folosească la muncă. Probabil că băiatul nu are nici urmă de educație sau de bune maniere. Știu că aveți reputația de a înfăptui miracole, dar orice are o limită. Ați fi dispusă să îl acceptați pe băiat?

–Mama lui Branford avea origini nesănătoase. Lady Agnes păru intrigată. Dar asta nu înseamnă că băiatul lui Branford e nebun. Trebuie să aibă doisprezece sau treisprezece ani acum, nu-i așa?

–Din câte știm, da.

–Tânărul Benjamin ar fi o provocare, dar nu o misiune imposibilă, dacă ar fi dispus să facă eforturi. I-am putea oferi lecții în particular, dacă e nevoie, spuse Lady Agnes gânditoare. După ce ai băiatul în mâinile tale, adu-l la mine să vorbesc cu el. Dacă nu are pregătire și înclinație spre domeniul academic, presupun că l-ai putea plasa ca ucenic undeva sau i-ai putea găsi o altă situație potrivită.

Ușurat de acceptarea ei calmă, Randall spuse:

–Sperasem că veți fi dispusă să-l examinați. Stați mult în oraș?

–Cam două săptămâni, cred. Luă o înghițitură din înghețata ei de lămâie și zâmbi fericită. Mă voi întoarce

la Conacul Westerfield chiar înainte să înceapă trimestrul, de Sfântul Mihail.

– Atunci, am să vi-l aduc aici pe băiat, nu în Kent.

Odată lămurită problema, Randall se concentră pe înghețata sa. Dar privirea lui continuă să o caute pe Julia pe ringul de dans.

Ce trebuia să facă nobilul cavaler când prințesa nu mai avea nevoie de el?

capitolul 31

Julia dansă fiecare dans, dar avea să fie nevoie de mai mult de-o noapte pentru a recupera toți anii în care dusese lipsă de asta. Se retrăsese pe margine, studiindu-și melancolică tivul rochiei, când Randall se apropie aducând două pahare de șampanie. Din felul în care îl urmăriră privirile femeilor, Julia înțelese că Mariah avusese dreptate când comentase cât de bine arăta în uniformă. Simplul fapt de a-l privi îi trezi un val de căldură în cele mai intime locuri.

Randall îi întinse un pahar de șampanie:

–Probleme cu rochia?

–Ultimul meu partener a călcat pe volanul de la baza rochiei și s-a desprins. Acceptă șampania și sorbi cu plăcere. Voi merge în salonul unde se retrag doamnele. Elsa lucrează acolo și poate să-l prindă cu ace.

–Hai să urcăm în apartamentul nostru, sugeră el. Mă descurc eu dacă îmi dai ace. Mi-ar prinde bine o pauză de atât de mulți oameni.

Expresia din ochii lui o făcu să simtă și mai intens căldura. Își termină șampania dintr-o singură înghițitură și puse paharul pe o măsuță din apropiere:

–Mi-ar plăcea. Îl prinse de braț și porniră să traverseze sala de bal. Am observat că ai dansat majoritatea dansurilor. Chiar te simțeai bine sau făceai eforturi să fii un oaspete bun?

–Mariah mi-a dat lista de ordine înainte de bal, îi explică el. Am dansat cu fiecare fată timidă și cu fiecare văduvă zburdalnică din Casa Ashton.

–Sper că nu s-au îndrăgostit toate de tine.

Tonul ei era lejer, dar fusese foarte atentă la partenerele lui Randall. Deşi el susţinea că îşi făcuse doar datoria, unele dintre acele „fete timide" fuseseră tinere şi mai frumoase decât avea ea să fie vreodată.

–Dacă au fost atrase de uniformă, sunt convins că expresia mea severă a descurajat eventualele fantezii romantice. În cea mai mare parte, mă bucur că te-ai descurcat atât de bine să-mi repari piciorul, încât nu mă doare aproape deloc. Îi zâmbi. Te descurci foarte bine.

–Guvernanta pe care am avut-o în copilărie ar spune probabil că lecţiile mele de broderie au fost o bună pregătire pentru munca de chirurg, răspunse Julia. Încerca în permanenţă să mă convingă să mă ocup de lucruri mai potrivite pentru o doamnă.

Aerul mai răcoros din afara sălii de bal era o adevărată uşurare. Începând să urce scările, Julia îşi ridică fusta în locul în care volanul ajungea pe jos:

–E convenabil să locuieşti chiar în casa în care se ţine balul. Poţi să te refugiezi din calea zgomotului şi a discuţiilor.

–Am fost pe câmpuri de bătaie care erau mai puţin zgomotoase decât un bal londonez în toi, consimţi Randall.

Ajunşi în capul scărilor, cotiră spre dreapta, spre apartamentul lor. Când Randall deschise uşa sufrageriei, Julia îşi dădu seama că se aflau exact deasupra sălii de bal. Auzea muzica şi îi simţea vibraţia sub picioare.

Închizând uşa, Randall spuse:

–Toată noaptea mi-am dorit să fac asta.

Se întoarse şi o trase în braţele sale.

–O... *da!*

Julia se întinse şi-şi prinse braţele pe după gâtul lui, iar pasiunea izbucni între ei ca un fulger de căldură. Toată noaptea fusese atentă la Randall, nu doar urmărindu-l unde se afla în sala de bal sau cât de splendid arăta, ci concentrată şi pe amintiri despre gustul lui, atingerea lui, capacitatea lui de a o face să se topească de dorinţă.

Randall se adăpă din ea ca dintr-o fântână, lacom precum cineva care moare de sete. Julia își dădu seama vag că era cu spatele lipit de ușă, în vreme ce gurile și limbile lor se topeau împreună într-un foc fără început și sfârșit.

Șoldurile ei se ridicară lipindu-se de el. Simți o dezamăgire scurtă când el se retrase puțin, până își dădu seama că îi ridicase fusta. Aerul rece atinse carnea înfierbântată, în vreme ce el îi căută și îi găsi cea mai sensibilă parte a corpului.

Oricât de delicioase ar fi fost senzațiile, își dorea mai mult. Se chinui orbește cu pantalonii lui, descheindu-i nasturii cu degete neîndemânatice, până eliberă mădularul tare ce pulsa și îl luă în mâna ei.

El gemu. Julia se așteptase să o poarte în sărutări până la dormitor, dar el o prinse de talie și o ridică mult de la pământ. Prinsă strâns între ușă și trupul lui tensionat, Julia fu cuprinsă de o plăcere șocantă când el se strecură în profunzimile ei umede și înfierbântate. Timp de o clipă, rămaseră amândoi nemișcați, acomodându-se.

Apoi Julia își înfășură picioarele în jurul taliei lui și se frecă frenetic de el. Unghiile i se înfipseră în brațele lui, iar dinții îi mușcară din stofa stacojie de pe umăr, în vreme ce în urechi îi răsună respirația lui gâfâită. Mai mult, mai mult, *mai mult*.

O astfel de pasiune nu putea să dureze. Trupul i se zvârcoli și își înăbuși strigătul în umărul lui. O clipă mai târziu, Randall se descărcă în ea cu un geamăt smucit.

Descărcarea zguduitoare păli, iar rațiunea își reintră în drepturi. Randall plănuise o seducție jucăușă, nu o împreunare mânată de o asemenea dorință crudă. Respirând greu, o coborî pe Julia cu picioarele pe pământ.

–Îmi pare rău, gâfâi el. Sper că nu te-am rănit.

–N-ai făcut-o, Alex. Pulsul Juliei îi bătea nebunește în gât, în vreme ce își coborî blând palmele peste brațele lui, frământându-l cu degetele. Nu mi-ai făcut nimic ce nu mi-aș fi dorit.

Randall îi fu recunoscător pentru acest lucru. Deși nu se așteptase să fie cuprins de un asemenea foc și o astfel de sălbăticie, cel puțin arseseră împreună. Dar când pasiunea începu să se retragă, își dădu seama cu tristețe că posedarea fizică era ceva trecător. Julia îi aparținea în acel moment. Dar în viitor?

Doar Dumnezeu știa.

Julia se trezi greu în dimineața următoare balului. Dacă era într-adevăr dimineață. Ochii încă îi erau închiși și ar fi putut la fel de bine să fie și toiul amiezii. Mușchii o dureau după atâta dansat, iar în stomac avea o ușoară senzație de greață, probabil de la prea multă șampanie. Totul era cât se poate de minunat.

Corpul lui Randall era cald și aproape, așa că deschise leneș ochii. Era întins pe o parte, cu mâna trecându-i prin părul blond, ciufulit, studiind-o gânditor. Pieptul îi era gol și la fel era și ea, își dădu seama. Dumnezeule, amândoi erau goi pușcă! Se simți delicios de indecentă.

O năpădiră amintirile. După ce își reveniseră din împreunarea sălbatică, se întorseseră sfioși în sala de bal, pentru a lua cina. Ea fusese sigură că purtarea ei destrăbălată i se citea pe chip, dar nimeni nu păruse să observe nimic.

Când ea și Randall se retrăseseră într-un sfârșit spre dimineață, la o oră absurd de târzie, se simțise gata să se prăbușească în pat și să doarmă preț de câteva zile. Însă, când el o ajutase să se dezbrace, ea făcuse același lucru, așa că hainele lor sfârșiseră toate grămadă pe covor.

Senzația pielii lui peste a ei fusese atât de plăcută, încât, atunci când se urcaseră în pat, nu reușiseră să-ți țină mâinile departe unul de celălalt. Oboseala dispăruse și făcuseră dragoste încet și atent. Julia adormise zâmbind.

Când deschise ochii, Randall o întrebă:

–Ai dormit bine?

–Probabil că da, din moment ce nu îmi amintesc nimic. Își acoperi un căscat. Ai idee cam cât e ceasul?

– Am auzit clopotele bisericii bătând de amiază nu cu mult timp în urmă. Mâna lui o mângâie pe braț, apoi îi prinse sânul în palmă. Ai avut mare succes azi-noapte.

– Lumea a fost foarte bună. Mi-era teamă că oamenii se vor zgâi la mine nepoliticos sau, cel puțin, vor face comentarii caustice, dar, dacă s-a întâmplat într-adevăr așa ceva, eu n-am auzit. Oftă de plăcere, simțindu-se ca o pisică bine mângâiată. Nu părea să-i pese nimănui că tatăl meu m-a renegat.

– Susținerea arătată de fratele și de bunica ta au mai mare greutate decât dezaprobarea lui Castleton. Degetul mare al lui Randall îi mângâie blând sfârcul, provocându-i un fior de plăcere. După noaptea trecută, ai de unde să-ți alegi amanți. Jumătate dintre bărbații din aristocrația londoneză te doresc.

Ea se smuci de parcă ar fi turnat apă rece ca gheața peste ea:

– Dumnezeule mare, Alex! De ce mi-aș dori amanți? Tu ar trebui să știi cel mai bine că sunt o femeie căsătorită.

Expresia din ochii lui era profund tristă:

– Totul s-a schimbat de când ți-am cerut mâna în acea colibă din Cumberland. A fost înțelept din partea ta să-ți dorești o portiță de scăpare din căsnicie dacă se dovedea a fi o greșeală. După ce ne asigurăm că nu mai există amenințări la adresa siguranței tale, nu mai e nevoie să rămâi căsătorită cu mine. S-ar stârni un oarecare scandal dacă am aranja un divorț scoțian, dar nimic atât de grav încât o moștenitoare fermecătoare să nu-i poată face față din punct de vedere social.

Julia dădu să-i spună că ei îi *plăcea* să fie căsătorită cu el, dar stomacul ei agitat se dădu peste cap. Cu o senzație de amețeală și de confuzie, se târî din pat și vărsă în oala de noapte.

Randall luă o pătură de pe pat și o înfășură în jurul ei.

– Îmi pare rău, spuse încet. N-am vrut să te supăr.

După ce își goli stomacul, se ghemui așezată pe călcâie și își strânse pătura în jurul ei.

– De ce presupui că o să-mi doresc să pun capăt acestei căsnicii? Eu credeam că ne înțelegem destul de bine.

– Deocamdată. O ridică în brațe și o băgă înapoi în pat, învelind-o cu pătura și cu tot restul. Apoi se îndreptă spre dulapul său de haine și își scoase halatul. Îmbrăcându-l, continuă:

– Dar ce vei simți după ce s-a scurs un an? S-au schimbat atât de multe în doar câteva săptămâni. Pe viitor vei cunoaște și alte schimbări.

– Știe cineva ce va simți peste un an? întrebă ea.

Salteaua se lăsă când Randall se așeză pe margine lângă ea.

– Nu ai cum să știi așa ceva, consimți el. Dar, având în vedere cât de mult ți-a plăcut să dansezi, sa flirtezi și să socializezi azi-noapte, s-ar putea să preferi o viață mondenă.

Julia închise ochii, dorindu-și să fi dormit în continuare în pace. Flirtase într-adevăr? Poate că da, dar fusese doar un amuzament relaxat și plăcut!

– Dacă flirtez, asta nu înseamnă că vreau să mă culc cu vreunul dintre partenerii mei de dans.

– Poate nu acum, dar de-abia începi să-ți descoperi natura proprie. S-ar putea să vrei să te culci cu alți bărbați, iar eu chiar nu pot să accept asta cât timp ești căsătorită cu mine, spuse el calm. Averea ta te plasează într-o poziție rară. Poți face acte de caritate, să-ți iei amanți, să-ți găsești un soț care să ți se potrivească mai bine decât mine sau toate aceste lucruri deodată.

Julia își dădu seama că ea crease acea situație prin insistența ei de a nu se angaja cu totul în căsnicia lor. I se păruse un pas logic la momentul respectiv și credea că rămăsese la fel. Sau oare faptul că Randall era dispus, cu generozitate, să-i permită să plece ascundea propria lui dorință de a fi liber?

Cu glas tensionat, îl întrebă:

–Vrei să anulez căsătoria ca să-ți poți găsi o soție care să-ți ofere copii?

După o scurtă pauză, el spuse pe un ton uniform:

–Mi-ai spus de la început că nu e posibil. Am acceptat asta.

Ceea ce era adevărat, dar răspunsul lui se lăsase așteptat preț de câteva secunde.

–Ai dreptate, ne-am schimbat amândoi mult în ultimele câteva săptămâni, spuse ea obosită. Deci poate a fost înțelept să ne lăsăm o portiță de scăpare. Dar de ce ai adus vorba despre asta în dimineața asta?

–Fiindcă situația ta s-a schimbat atât de dramatic noaptea trecută. Oftă. Te-ai căsătorit cu mine fiindcă eram cea mai bună opțiune dintr-o serie de opțiuni rele. Acum ai o viață plină de posibilități. De la bun început, ne-am străduit amândoi să fim sinceri unul cu celălalt, așa că m-am gândit că cel mai bine ar fi să ne asigurăm că lucrurile sunt clare în această privință.

Nenorocit de bărbat onorabil! Julia se întoarse cu spatele la el și se îngropă sub plăpumi. În mintea ei știa că avea dreptate. Peste un an, poate avea să-și dorească frenetic să scape din căsătoria în care intrase din disperare.

Dar, dacă așa stăteau lucrurile, de ce îi venea să vomite din nou?

capitolul 32

Randall opri cabrioleta și citi semnul erodat de intemperii:

– Ăsta e drumul ce duce la ferma lui Jeb Gault.

– Vom afla în curând, spuse Julia cu vocea gâtuită.

Era cât se poate de adevărat. Dar ce anume aveau să afle? Randall o urmări pe Julia cu colțul ochiului, în vreme ce vira trăsura ușoară pe drumeag. Nu-i luase prea mult timp să-și dea seama că prea multă sinceritate putea fi o greșeală într-o căsnicie. Cele două zile ce urmaseră discuției sale cu Julia despre viitor fuseseră pline de tensiune. Juliei nu-i stătea în fire să stea bosumflată, dar fusese foarte tăcută de atunci.

Când se băgaseră în pat în seara respectivă, ea se retrăsese pe partea ei, întorcându-i spatele. Mesajul păruse clar, însă, când îi atinsese umărul pentru a-i ura în tăcere noapte bună, ea se întorsese în brațele lui și făcuseră dragoste cu disperare, fără cuvinte. În noaptea următoare, se întâmplase același lucru. Nu se putea plânge de lipsa pasiunii, dar îi lipseau conversațiile care creaseră intimitate dincolo de raporturile lor fizice.

Și-ar fi dorit să știe la ce se gândea. Analiza ideea unor potențiali amanți după ce se sfârșea căsnicia lor? Își exersa talentele senzuale pentru a le folosi cu viitori parteneri de amor? Nu că ar fi avut nevoie de așa ceva – talentul ei pentru pasiune era de neegalat. Sau era doar iritată de abordarea lui directă?

Gândul că Julia l-ar putea părăsi era ca o baionetă înfiptă în măruntaie, dar, după ce văzuse cât de bine se simțise la bal, își dăduse seama că probabil ar fi fost mai fericită alături de un bărbat mai vesel. Mai egal

cu ea în rang și avere. Așa că se silea să fie rațional și detașat, fiindcă alternativa ar fi putut însemna să devină nebunesc de posesiv. Suferise destul din cauza posesivității cu Branford.

Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost s-o supere, dar asta făcuse. Și nu putea să-și retragă cuvintele.

După cum plănuiseră, plecară din Londra în căutarea lui Benjamin Thomas în dimineața celei de-a doua zi de după bal. De data aceasta, călătoriră pe picior mare, folosind două trăsuri pentru a-i transporta pe Gordon și pe Elsa, și bagajele lor. Deoarece Upton se afla la câteva ore distanță dincolo de Roscombe, călătoriseră până la moșia lui și își petrecuseră noaptea acolo.

În dimineața aceea, Julia fusese atât de încordată, încât nu mâncase decât o felie de pâine prăjită și băuse o ceașcă de ceai la micul dejun. După aceea, porniseră la drum în cabrioleta lui Randall.

Drumeagul ce ducea la ferma Gault's Hill era lung și brăzdat de făgașe. Randall conduse cu grijă și descoperi că drumul dădea direct spre terenurile fermei. Lângă hambar se afla un băiețel zdrențuit, care dădea de mâncare la găini și care ridică privirea neîncrezător la apariția trăsurii.

Cu acel chip, băiatul nu putea fi decât Benjamin Thomas. Bastardul lui Branford semăna mult cu tatăl său la vârsta respectivă.

Randall îi aruncă o privire Juliei, ai cărei ochi cenușii erau întunecați. Observase și ea asemănarea.

Forțându-se să-și amintească situația actuală, în care era adult, și nu un copil încercând să fugă de un văr mai mare, violent, Randall sări din trăsură.

–Ziua bună.

Băiatul se dădu în spate.

–Domnu' Gault îi în casă.

Arătă spre casă.

–Nu-l caut pe domnul Gault. Randall îi dădu frâiele Juliei. Cred că pe tine te caut. Ești Benjamin Thomas?

–Nu făcui nimica!

Băiatul se dădu și mai mult înapoi, lipindu-se de zidul grajdului. Era mic pentru vârsta lui de treisprezece ani și părea că nu mai mâncase zdravăn de câțiva ani. Picioarele îi erau goale, iar printr-o tăietură din cămașă i se vedeau coastele osoase.

–N-a spus nimeni c-ai fi făcut ceva.

Vocea îi era blândă, dar privirea cercetătoare.

–Cred că tatăl tău a fost vărul meu, ceea ce înseamnă că și noi doi suntem veri. Randall nu se apropie, căci băiatul era pregătit s-o ia la fugă. Dar, ca să fiu sigur, pot să te întreb cum îl chema pe tatăl tău?

–Un nenea pe nume Branford. Eu nu l-am văzut vreodată. Privirea lui alunecă spre cabrioletă. Mama zicea că e bogat. Ca tine.

Ușa casei de deschise și un bărbat corpolent, cu un bici în mână ieși în pas războinic. Duhnea a whisky, deși nu era decât miezul zilei.

–Cine naiba sunteți voi și de ce vorbiți cu băiatul meu?

–Numele meu este Randall. Presupun că dumneata ești domnul Gault. Randall își arcui sprâncenele. Zici că e fiul tău?

–Nu, dar sunt responsabil pentru el. Benjamin era în grija parohiei, așa că am zis că-l iau eu, să am grijă de el. Gault se încruntă spre băiat. E un mic bastard inutil.

–Nu ați avut grijă de el prea bine, spuse Julia aspru. Poartă zdrențe și i-am putut număra coastele.

Gault îi aruncă o privire dușmănoasă.

–Nu-i vina mea că își distruge hainele! Primește destulă mâncare, dar e în creștere și de aia pare așa slab. Halește ca un porc și e prea puturos să muncească.

Benjamin scoase un sunet subțire, evocându-i lui Randall o pisică scuipând. Aruncă o privire spre băiat, care se zgâia la Gault cu o expresie... ucigașă. Prin găurile

hainelor zdrențuite, se vedeau crestături pe piele. Urme de bici.

– Atunci, sunteți norocos azi, dle Gault, spuse Randall rece. Familia nu știa despre existența lui Benjamin și nu a aflat decât recent. Acum, că știm, ne vom asuma responsabilitatea pentru el, firește.

Capul lui Benjamin se răsuci fulgerător și se zgâi la Randall. În pofida asemănării cu Branford, lui Randall îi amintea de altcineva.

De el însuși, când fusese un băiat speriat și abuzat.

Sprâncenele lui Gault se încrețiră:

– Vreți să plătiți pentru întreținerea lui? Ar fi cât se poate de onorabil din partea voastră. Sunt dispus să am în continuare grijă de el, pentru, să zicem – privirea îi alunecă spre cabrioleta scumpă – cincizeci de lire sterline pe an. E o adevărată pacoste, nu s-ar potrivi în casa unui gentleman, dar eu pot să-l țin în frâu. Ar fi o cruzime să-l luați de la fermă după ce a stat cu mine patru ani. E ca propriul meu copil.

Suma era scandaloasă. Dacă Randall ar fi făcut prostia de a accepta acele condiții, Benjamin nu s-ar fi ales niciodată nici măcar cu un penny.

– Generos din partea dumitale, domnule Gault, spuse el cu doar o umbră de sarcasm, dar nu e nevoie să ai grijă în continuare de el. Locul unui copil e alături de familia sa, așa că eu și soția mea îl vom lua pe Benjamin acum. Te asigur că se va bucura de grija cuvenită.

Furia lui Gault umplu aerul.

– Parohia mi l-a dat mie! Nu puteți să mi-l luați pur și simplu!

– Sunt sigur că parohia se va bucura să scape de responsabilitatea de a îngriji un orfan. Randall se întoarse spre băiat. După cum ziceam, Benjamin, noi doi suntem veri. Ai și un bunic. Nu ești singur pe lume.

Chipul băiatului trădă gândurile ce îl chinuiau:

– Nu mai trebuie să rămân aici?

–Nu. Ai ceva lucruri pe care vrei să le iei cu tine?

–Blestemat să fii! tună Gault, strângând mâna pe bici. Nu poți să-mi răpești argatul! Cine o să aibă grijă de animalele mele? Măcar la atâta e bun.

–Ia-ți un alt argat. Randall se așteptase ca Gault să nu renunțe de bunăvoie la băiatul care muncea pe gratis, așa că venise pregătit. Scoase douăzeci de lire din buzunar și ținu bancnotele astfel încât bărbatul să le poată vedea. Cred că e suficient pentru câțiva ani de muncă.

Gault se zgâi la bani.

–Prea bine. Luați-l pe micul bastard și tăiați-o!

Randall se întoarse spre băiat.

–Benjamin, vrei să știi mai multe despre mine înainte de a urca în trăsura mea? Îți promit solemn că nu vei răbda de frig sau de foame și că nu vei mai fi biciuit niciodată.

–Aș merge cu oricine ca să scap de el! Băiatul își plimba privirea de la Randall la Lady Julia. Chiar sunteți rude?

–Așa e.

Privind mai atent chipul murdar al băiatului, Randall văzu o altă moștenire în afară de aceea lăsată de Branford. Bărbia lui Benjamin era mai pătrată, ochii de culoarea alunei, nu albaștri. Iar dacă avea porniri violente față de Gault, erau justificate:

–Ai nevoie de ajutor să-ți aduci lucrurile la trăsură?

Clipind, Benjamin clătină din cap și dădu buzna în hambar. Se auzi zgomot de pași grăbiți, urcând o scară, presupuse Randall. Gault spuse brusc:

–Dați-mi banii!

–Când suntem gata de plecare. Randall îi aruncă fermierului cea mai intimidantă privire a sa, iar Gault se supuse.

În mai puțin de cinci minute, Benjamin ieși cu o boccelută într-o mână și cu o pisică alb cu negru întinsă peste umăr.

–Pisica e a ta? îl întrebă Randall.

Băiatul aprobă scurt din cap.

–Ar omorî-o dacă aș lăsa-o aici.

–Ba bine că nu, tună Gault. O bestie fără valoare.

–Atunci, pisica vine și ea, consimți Randall. Are nume, Benjamin?

–Miss Kitty.

Benjamin veni spre trăsură, țintuindu-l prudent cu privirea pe Gault.

–E un nume drăguț. Pare, într-adevăr, o lady. Julia luă în mâna stângă frâiele trăsurii. Vrei să mi-o dai mie până urci?

Fiindcă Benjamin nu putea să țină pisica și bocceluța și să urce în același timp, îi întinse ezitant pisica Juliei.

–N-o să fugă câtă vreme sunt cu ea.

–E foarte calmă. Julia mângâie pisica, iar aceasta se răsuci și apoi se instală în poala ei. Era o pisică foarte mare, cu labe pufoase, uriașe. Ce blană mătăsoasă minunată!

–O pieptăn în fiecare seară cu un pieptene pe care l-am făcut eu, spuse Benjamin mândru, punându-și bocceluța în spatele scaunului.

Păcat că Benjamin nu folosise pieptenele și pe el, dar nu conta. Randall bănuia că un băiat care iubea o pisică și știa să aibă grijă de animale probabil nu moștenise violența tatălui său. Dar, chiar dacă ar fi fost așa, Randall nu ar fi lăsat nici un arici turbat pe mâinile lui Jeb Gault.

În loc să urce în trăsură, Benjamin se întoarse și luă de pe jos o piatră cât pumnul lui. Apoi traversă în fugă curtea și aruncă piatra spre bărbia lui Gault.

Fermierul urlă când piatra îl lovi în bărbie. Prinzându-l îl aruncă la pământ pe băiat, care încerca să împartă pumni și picioare. Când Benjamin alunecă în noroi, Gault întinse biciul și-l plesni violent peste braț.

Fermierul era pe punctul de a lovi din nou, când Randall îi smulse biciul. Gault se întoarse spre Randall, încercând să-l lovească cu pumnul său uriaș. Randall

se feri abil, apoi folosi o aruncare pe care o învățase de la Ashton pentru a-l trânti pe Gault pe spate.

–La naiba! mârâi fermierul. Ai văzut cum m-a atacat bestia aia mică! Merită o ultimă bătaie înainte de a pleca!

Până să reușească Gault să se ridice, Randall se aplecă și își înfipse două degete în gâtul bărbatului, blocând fluxul de sânge spre creier. De la distanță atât de mică, duhoarea de whisky era copleșitoare. Gault începu să gâfâie și își pierdu impulsurile bătăușe.

–Ajunge! izbucni Randall. Băiatul e acum problema mea, nu a ta!

Chiar în clipa în care Randall se ridică, Benjamin veni și încercă să-l lovească pe Gault din nou cu piatra. Randall îl prinse de talie și îl ridică în aer.

–Ajunge și pentru tine! Dă drumul pietrei!

Benjamin se zvârcoli, încercând să se elibereze.

–O să i-o plătesc fiindcă m-a bătut!

–Nu!

Randall smulse piatra din mâna băiatului și o aruncă. Surprinse privirea lui Benjamin și îl obligă să se liniștească.

Când furia sălbatică începu să pălească din ochii săi căprui, Randall spuse încet:

–Învață să-ți alegi cu atenție bătăliile. Asta s-a încheiat. Pentru totdeauna. Pricepi?

Când Benjamin aprobă din cap, Randall îl puse jos, dar mâna îi rămase pe umărul băiatului. Adresându-i-se lui Gault, spuse sec:

–Ar trebui tu să mă plătești că îl iau, dar, fiindcă am avut o înțelegere...

Aruncă banii lângă fermier, apoi îl duse pe Benjamin la cabrioletă, unde Julia, îngrijorată, ținea o mână pe frâie, iar cealaltă pe pisică. Îi zâmbi liniștitor.

–Toți băieții își mai ies din fire.

Ea dădu din cap, dar păru în continuare îngrijorată. În sinea sa, și Randall era îngrijorat. Violența lui Benjamin ar fi fost de înțeles, date fiind circumstanțele, dar atacul sălbatic asupra lui Gault era tulburător venind de la fiul lui Branford. Pentru Julia, ideea era probabil îngrozitoare.

Randall se uită în jos spre băiat, care îi răspunse cu o privire sfidătoare:

–Uneori e nevoie să te lupți, alteori, nu, Benjamin. Vom discuta mai mult despre asta mai târziu. Dar îți spun de pe acum că, dacă *vreodată* ridici mâna asupra soției mele sau încerci s-o rănești în vreun fel, am să iau un cuțit și-o să-ți jupoi pielea de pe oase. Ai înțeles?

Benjamin se încruntă. Părea surprins în fața unui adult care vorbea în loc să lovească.

–N-o s-o rănesc dacă ea nu mă rănește.

Randall își spuse că era suficient pentru moment.

–E bine. Acum plecăm.

Îl urcă pe băiat în cabrioletă, apoi sări pe capră. Așezat între adulți, Benjamin își luă în primire pisica, mângâind-o cu degetele lui murdare.

Fermierul se ridică în picioare, clătinându-se.

–Tăiați-o de pe pământul meu și să nu mai lăsați bastardul ăla mic să se mai apropie vreodată de mine!

Randall înclină din cap:

–O zi bună, dle Gault.

Apoi întoarse îndemânatic trăsura pe suprafața redusă a curții și porni înapoi pe drumeagul desfundat. Benjamin, care era așezat între Randall și Julia, spuse bătăios:

–N-ar fi trebuit să-i dați bani. Până și porcii lui erau hrăniți mai bine decât mine.

–Nu-i merită, consimți Randall. Dar banii au făcut ca totul să decurgă mai ușor și mai rapid. Mai ales că tu ai sărit pe el și ai fi putut fi acuzat de atac.

–Dar m-a bătut întruna.

–Da, și foarte rău a făcut, spuse Julia. Dar uneori există o diferență între ceea ce e corect și ceea ce prevede

legea. Din punct de vedere legal, bărbaților li se permite, de regulă, să-și disciplineze soțiile și copii. O notă de amărăciune se strecură în vocea ei. Uneori, e mai bine să pleci.

Băiatul se încruntă, cântărind vorbele ei. Părea să existe o minte ascuțită în capul acela zdrențuit. Avea potențial – dacă nu cumva moștenise nebunia tatălui său.

Apropiindu-se de satul Upton, Randall spuse:

–Mă gândeam să ne oprim la tavernă să mâncăm înainte de a merge acasă.

–Să mănânc la o tavernă adevărată? spuse Benjamin, nevenindu-i să creadă. Oricât vreau?

–Nu chiar atât de mult, spuse Julia ferm. Fiindcă nu ai mâncat cum trebuie, probabil ți s-ar face rău dacă ai mânca după pofta inimii. Dar ai să mănânci destul și vei primi o cină consistentă când ajungem acasă.

–Acasă. Expresia de pe chipul băiatului deveni plată. Unde mă duceți?

–La Roscombe, moșia mea, aflată la vreo două ore spre est de locul acesta, răspunse Randall. O parte din hainele mele vechi o să-ți fie bune până putem comanda la un croitor să-ți facă altele noi.

–Haine noi? Băiatul strânse mai tare pisica placidă. Coada ei neagră și stufoasă lovea ușor coapsa lui Randall. Și după aia? O să vreți să lucrez pe moșia voastră?

–Foarte multe depind de tine, Benjamin, spuse Julia cu seriozitate. Noi am prefera să te trimitem la școală. Știi să citești?

–Bineînțeles că știu să citesc! Mama m-a învățat să citesc și să socotesc.

–Excelent! spuse Julia. Ai vrea să înveți mai multe?

Tonul ei era atât de cald, încât ar fi scos din carapace și pe cel mai suspicios copil.

Benjamin ezită.

–Poate. Depinde.

Lucrurile decurgeau promițător. Randall avusese dubii legate de găsirea copilului din flori al lui Branford, dar acum, că băiatul căpătase un chip și o personalitate, era imposibil să-l ignore. Dacă era dispus să învețe, Lady Agnes avea să lucreze cu el până reușea.

Benjamin ridică privirea spre Randall.

–Mi-ar plăcea să învăț să mă lupt așa ca tine. Ai vrea să mă înveți?

Amintindu-și că era normal ca băieții să aibă impulsuri violente, Randall spuse:

–Poate, într-o bună zi. Dar nu înainte să înveți să-ți ții în frâu izbucnirile violente și să-mi demonstrezi că n-ai să fii bătăuș cu alți oameni doar fiindcă poți.

Benjamin se încruntă, dar cu o expresie gânditoare. Randall continuă:

–Am să opresc și la biserica parohiei, să-i spun vicarului că ai fost revendicat de familia ta.

–Familia mea, spuse Benjamin, cântărind cuvintele. Povestiți-mi despre tatăl meu.

Privirea lui Randall o întâlni pe cea a Juliei pe deasupra capului lui Benjamin. Discutaseră acest aspect și hotărâseră că era mai bine să-i spună adevărul, dar fără a-i oferi detalii sordide.

–Asta mai poate aștepta o vreme. Intrăm în Upton acum.

Popasul lui Randall la biserica parohiei fu scurt. Vicarul se dovedi prea puțin interesat de faptul că familia lui Benjamin Thomas voia să-l ia de acolo. Nu i se ceru nici o dovadă. Faptul că Randall părea să aibă o situație financiară bună fu suficient.

Conducând cabrioleta spre taverna din sat, Randall își spuse că găsirea băiatului fusese partea ușoară. Să hotărască ce să facă în privința lui avea să fie mai dificil.

capitolul 33

După prânz, Randall se gândi să caute o cușcă sau o cutie pentru Miss Kitty, dar aceasta părea mulțumită să călătorească în brațele lui Benjamin. Pisica avea o față albă frumoasă, cu ochii verzi uriași scoși în evidență de o pată neagră în vârful capului și de un cerc negru, caraghios pe bărbie. Nu le făcu probleme, deși se presupunea că motanul care era stăpân peste Conacul Roscombe nu avea să fie încântat să o vadă.

Pe drumul spre Roscombe, Julia începu o discuție cu Benjamin. Pe măsură ce acesta se relaxa ascultându-i întrebările blânde, răspunsurile lui deveneau tot mai lungi.

Se părea că Sally Thomas fusese o mamă plină de afecțiune și îi oferise fiului ei o educație de bază solidă. Lucrase ca slujnică la un bar de poștă, iar Benjamin începuse să ajute la bucătărie și ca băiat în casă imediat ce crescuse suficient de mare. Interacțiunile cu diverși călători îi lărgiseră orizonturile și îl făcuseră mai învățat cu lumea decât ar fi fost dacă și-ar fi petrecut întreaga viață la Hill Farm.

Ambiția lui fusese să devină vizitiu de poștă. Apoi mama sa murise și fusese dat pe mâna lui Gault. Se gândise să fugă, dar era suficient de inteligent cât să-și dea seama că nu avea unde să meargă. Mai ales cu o pisică după el.

Benjamin făcu ochii mari când intrară pe moșia Roscombe și opriră lângă conac. O strânse pe Miss Kitty fără un cuvânt. Rândașul, Willett, preluă trăsura, iar Randall, Julia, Benjamin și Miss Kitty intrară în casă.

– Benjamin, acum pune-o jos pe Miss Kitty, spuse Randall. Va fi în siguranță aici și își va dori să exploreze casa.

Benjamin se supuse, iar pisica o luă din loc. Cu un instinct fără greș, se îndreptă spre bucătărie, deși fusese hrănită la tavernă cu două ore în urmă.

Randall continuă:

–Lady Julia va pregăti o cameră pentru tine. Dar primul lucru de rezolvat e să ți se facă o baie.

Benjamin păru îngrozit.

–N-am nevoie de baie! Un lighean și o bucățică de săpun îmi ajung.

–Baie, spuse Julia ferm. Eventual în spălătorie? Este o vană mare acolo și e aproape de bucătărie, unde apa poate fi încălzită.

Benjamin dădu să se ferească, părând să regrete plecarea de la fermă.

–N-am nevoie de baie!

–Ba chiar ai.

Văzând că băiatul era pe punctul să o ia la fugă, Randall îl prinse de braț. Benjamin se crispă și încercă să se elibereze.

Ghicindu-i gândurile, Randall spuse cu blândețe:

–Nu, n-am să te bat ca să te fac să asculți, dar nu mă deranjează să-mi folosesc forța superioară ca să te arunc într-o vană pentru rufe.

Benjamin încetă să se mai zbată pentru a scăpa, dar continuă să gâfâie ușor, arătând de parcă s-ar fi așteptat în continuare la o lovitură.

Randall îi spuse Juliei:

–Pune-l pe Gordon să găsească niște haine care să-i fie bune și să mi le aducă la spălătorie. Întorcându-se spre Benjamin, spuse: Acceptă să faci baie și vei primi ceai și prăjituri după aceea. În cantități moderate.

Promisiunea funcționă. Benjamin se îndreptă spre vana de rufe cu expresia unui martir legat pe rug, dar nu se împotrivi.

Randall își strânse buzele când Benjamin se dezbrăcă, dând la iveală un trup slab, marcat din belșug cu vânătăi

și cicatrici. Randall ar fi trebuit să-l biciuiască el însuși pe Gault.

Baia dură mult, iar Randall îl amenință pe băiat că avea să-l frece cu o perie de bucătărie dacă nu se spăla temeinic. Fu nevoie de trei vane pline de apă caldă pentru a îndepărta toată mizeria strânsă. Randall rămase să-l păzească pentru a-l împiedica să fugă și îi sugeră locuri în care trebuia să se spele mai cu sârg.

După ce se uscă, Benjamin îmbrăcă hainele pe care i le adusese Gordon. Acestea stăteau largi pe trupul lui subțirel, dar nu-i veneau rău. Când valetul îi tunse părul încâlcit, Benjamin tremură ca un ponei agitat, dar, din nou, toleră procesul.

Randall era din ce în ce mai optimist că băiatul avea inteligența necesară să profite de învățătura la Academia Westerfield. Spălat și îmbrăcat decent, arăta de-a dreptul prezentabil.

– Acum, e timpul pentru ceai și prăjituri, spuse Randall, conducându-l pe Benjamin în sus pe scări, până la etajul principal. Le vom servi alături de Lady Julia în salonul de dimineață.

– Lady Julia?

Benjamin se încruntă lângă Randall.

– Soția mea e fiica ducelui de Castleton, îi explică Randall. E un rang foarte înalt.

Intrând în salon, Benjamin spuse:

– Mama mi-a zis că tatăl meu a fost căsătorit cu o fată snoabă numită Lady Julia.

– Eu eram. Julia ridică privirea dinspre tava de ceai. Vă rog, stați jos. Nu cred că eram snoabă, Benjamin. În cea mai mare parte eram tânără și fusesem crescută cu o educație foarte strictă. Tu câți ani ai acum – vreo treisprezece?

– Aproape. Se zgâi la ea, așezându-se pe canapea. Peste câteva săptămâni.

–Eu aveam șaisprezece ani când m-am căsătorit cu tatăl tău. Turnă trei cești de cafea. Nu cu mult mai mare decât ești tu acum.

Deși cuvintele Juliei erau adevărate, ea fusese o tânără femeie neștiutoare. Benjamin era încă un copil. Poate că dezvoltarea îi fusese încetinită de foame și abuzuri. Dar, în curând, avea să înceapă să crească fulgerător. Avea să devină puternic și periculos. Randall spera că putea fi îmblânzit înainte să se întâmple acest lucru.

Benjamin acceptă ceașca de ceai oarecum neîndemânatic, de parcă s-ar fi temut să nu scape delicata formă de porțelan.

–Mama mea spunea că l-ai omorât pe tatăl meu.

Pe chipul lui se vedea că îi venea greu să împace purtarea Juliei cu ideea că îl omorâse pe Branford.

Randall îi spuse Juliei:

–Trebuie să știe. Preferi să-i spun eu?

Ea clătină din cap și îi întinse lui Benjamin platoul cu prăjituri.

–Tatăl tău a fost un om foarte dificil. Semăna oarecum cu domnul Gault.

Băiatul se încruntă.

–Bețiv?

–Uneori, dar chiar și când nu era băut, putea fi înspăimântător.

Julia îi întinse lui Randall platoul de prăjituri, iar el observă că mâna îi tremura.

Randall continuă explicația:

–Tatăl tău putea fi foarte deștept și fermecător, Benjamin, dar era un bătăuș. După ce au murit părinții mei, am fost trimis să locuiesc la Turville Park, domeniul familiei, și am crescut în aceeași cameră cu Branford. El era mai în vârstă și mai mare decât mine și mi-a făcut viața un iad, spuse fără ocolișuri. Viața mea a fost foarte dificilă până am plecat la școală.

Benjamin își îndesă în gură prăjitura glazurată, de parcă s-ar fi temut că avea să-i fie luată. După ce o înghiți, spuse:

– De asta l-ai omorât, Lady Julia?

Julia păli, dar nu încercă să se eschiveze de la răspuns.

– A fost un accident. Mă bătea și eu voiam să scap. L-am împins. Băuse și și-a pierdut echilibrul. A căzut și s-a lovit cu capul de colțul șemineului.

– Era ca Gault?

După o privire prudentă, Benjamin mai luă o prăjitură.

– Înspăimântător și imprevizibil? spuse ea. Da.

Băiatul devoră și cea de-a doua prăjitură la fel de repede ca pe prima:

– Se pare că a meritat să fie omorât. Uneori, mama mă mai pocnea când eram rău. Nu mă deranja. Știam că meritam. Dar, când cineva te lovește fără motiv – e altceva. Îl privi pe Randall. Ai fi putut ușor să-l omori pe Gault, dar n-ai făcut-o.

– Nu e greu să omori, spuse Randall. Dar nu e ceva ce poți face cu inima ușoară.

Privirea lui Benjamin alunecă spre Julia.

– De ce ai venit să mă cauți?

Ea inspiră adânc.

– Nu pot să schimb cu nimic moartea lui Branford, deci cred că a avea grijă de fiul lui e o cale de a compensa pentru asta. Aveam nevoie să știu că ești bine.

Benjamin își îngustă ochii.

– Dacă ar fi trăit mama mea, m-ați fi luat de lângă ea?

– Nu. Locul copiilor e alături de mamele lor. Dar ne-am fi asigurat că vă merge bine și că nu vă lipsește nimic, spuse Randall. Aș fi plătit taxele tale școlare.

Băiatul se strâmbă.

– Iar școală. De ce?

– Pentru că educația îți oferă posibilitatea unei vieți mai bune. Îți deschide uși. Randall zâmbi. Și îți oferă ocazia

să-ți faci prieteni. Majoritatea celor mai buni prieteni ai mei sunt băieți care mi-au fost colegi de școală.

–Aveam prieteni în sat când locuiam cu mama mea, spuse Benjamin bătăios. Dar nu fu nimeni de vârsta mea la fermă.

–Atunci, s-ar putea să-ți placă la școală. Julia duse platoul într-un loc unde Benjamin să nu poată să-l ajungă înainte ca acesta să-și ia o a cincea prăjitură.

Băiatul privi prăjiturile cu poftă, dar nu se întinse să-și mai ia una.

–La ce școală m-aș duce?

–Aș vrea să te trimit la Academia Westerfield, spuse Randall. E școala la care am fost și eu și e un loc bun pentru băieții care sunt ușor diferiți.

–Vrei să merg la școala *ta*? spuse Benjamin surprins. În ce fel ai fost tu diferit?

–Eram încăpățânat și cu toane. Randall ghici că lui Benjamin îi venea greu să-și imagineze că un adult care părea bogat și încrezător fusese un copil-problemă. Îți amintești că m-ai întrebat dacă o să te învăț să te lupți așa ca mine?

Benjamin dădu din cap, iar Randall continuă:

–Poți să înveți asta la Academia Westerfield. Primul elev al școlii a fost ducele de Ashton, care e pe jumătate indian, iar el era maestru în stilul de luptă indian *Kalarippayattu*. Și-a învățat și colegii de clasă acest stil ca să aibă cu cine să-l exerseze. *Kalarippayattu* a devenit o tradiție în școală, iar băieții mai mari îi învață pe cei mai tineri odată ce se consideră că sunt pregătiți.

–Asta mi-ar plăcea, spuse Benjamin prudent. Dar... am să locuiesc la școală tot timpul?

–Nu, vei petrece vacanțele aici, la Roscombe. Randall fu uimit de cât de firesc îi făcea o promisiune atât de generoasă fiului lui Branford.

Ben părea că ar fi vrut să creadă, dar încă nu era sigur. Avea să fie nevoie de timp. Randall continuă:

– Trebuie să mergem la Londra săptămâna viitoare, pentru ca Lady Agnes Westerfield să poată discuta cu tine legat de școala ei.

– Londra! șopti Benjamin. Chiar voi merge la Londra?

Randall aprobă din cap.

– Presupunând că Lady Agnes te acceptă, vom avea parte o săptămână pe care s-o petrecem în vacanță la Londra. Să vezi leii, să vizitezi circul Astley's, să-ți faci haine noi. Dar sunt și alte sarcini de îndeplinit. Îi aruncă o privire rapidă Juliei, care aprobă scurt din cap. Va trebui să te prezentăm bunicului tău, contele de Daventry.

Benjamin se încruntă.

– Un conte? Asta nu e ceva foarte măreț?

– Ba da, aproape la fel de măreț ca un duce, spuse Julia pe un ton ușor sec.

– Va fi interesat să mă cunoască pe mine, un bastard? spuse Benjamin îngrijorat.

– Nu știu, recunoscu Randall. Daventry ține foarte mult la familie și a suferit că nu i-a supraviețuit nici un copil. Nu cred că Branford i-a spus vreodată despre nașterea ta. Daventry e... un om oarecum dificil, dar sunt sigur că ți-ar fi asigurat susținere financiară dacă ar fi știut că exiști.

– Oare nu ar fi mai bine să-i scriem lui Daventry în loc să-l ducem pe Benjamin să-l cunoască? Julia își mușcă buza. Acum, că Lady Daventry e pe punctul de a naște, Daventry va fi distras.

– M-am gândit și eu la asta, dar cred că e mai bine să se întâlnească, spuse Randall. Când se vor vedea, Daventry își va da seama imediat că Benjamin e nepotul lui.

Julia aprobă din cap, dar își păstră expresia îngrijorată. Și Randall era îngrijorat. Numai că să ascundă existența fiului lui Branford l-ar fi înfuriat și mai tare pe Daventry atunci când ar fi aflat, într-un final. Era mai bine să facă prezentările cât de curând posibil. Iar dacă Daventry

îl respingea pe băiat, nu conta. Benjamin avea acum un cămin.

Întorcându-se din explorare, Miss Kitty intră în salonul de dimineață, fluturându-și coada pufoasă. Veni spre Benjamin și se întinse peste picioarele lui.

– E foarte bine-crescută, remarcă Julia.

Adoptând din nou un ton bătăios, Benjamin spuse:

– Doarme întotdeauna cu mine.

– Sunt sigur că vă place amândurora, spuse Randall. Când eram cu armata în Portugalia, am fost adoptat de un câine care dormea cu mine în fiecare noapte. Santa Cruz era o companie plăcută. Și îmi ținea de cald în nopțile friguroase.

Julia râse.

– Nu știam asta. De ce i-ai pus câinelui numele Sfânta Cruce și ce s-a întâmplat cu el?

– Îl consideram crucea pe care o aveam de purtat, îi explică Randall. Când am fost rănit și trimis acasă în Anglia, Santa Cruz și-a dedicat afecțiunea unui sublocotenent din regimentul meu. Am aflat că și sublocotenentul, și câinele o duc foarte bine.

Benjamin chicoti, părând copil pentru prima dată de când îl întâlniseră.

Motanul Conacului Roscombe intră lent în încăpere. Era mai mic decât Miss Kitty, dar compensa prin aroganță. Randall spuse:

– Acesta este Reggie T. Cat, care își petrece cea mai mare parte din timp în bucătărie. Sper că el și Miss Kitty pot negocia un armistițiu.

Reggie o observă pe Miss Kitty. Părând vesel, porni legănat spre ea. Visele lui de dominație se spulberară când ea se ghemui și îi aruncă o privire furioasă, cu blana atât de zbârlită, încât semăna cu o oiță alb cu negru.

Când mârâi cu o intensitate terifiantă, Reggie se opri brusc. Apoi se ghemui într-o poziție identică cu a ei și se fixară cu privirea.

Randall nu-și putea da seama ce mesaje fără cuvinte se transmiteau între ei, dar duelul se încheie când Reggie își frecă prudent botul de cel al lui Miss Kitty. Apoi ieși agale din cameră, cu coada în sus, arătând de parcă pierduse o luptă și nu voia s-o recunoască.

–Politică pisicească în acțiune, spuse Julia râzând. Sper că asta înseamnă că nu se vor bate în toiul nopții.

Benjamin își termină ceaiul și se ridică în picioare.

–Pot să plec acum? Vreau s-o duc pe Miss Kitty în camera mea, ca să știe unde e.

–Desigur, spuse Julia.

Benjamin luă pisica în brațe și ieși. După ce plecă, Julia întrebă:

–Ce părere ai despre copilul nostru sălbatic?

–Va fi bine, spuse Randall gânditor. E un mic diavol împielițat, dar nu pare să fi moștenit nebunia lui Branford. Eu l-am cunoscut pe Branford când era mai mic decât Benjamin și era deja evident că ceva nu era în regulă cu el. Benjamin e colțuros. E speriat, și pe bună dreptate, dar nu e nebun. E suficient de deștept astfel încât să aprecieze cât de mult s-a îmbunătățit situația lui și vrea să păstreze asta. Dacă i se vor oferi educație și oportunități, cred că va ieși un om bun din el.

–Va semăna mai mult cu tine decât cu vărul tău, cu alte cuvinte, spuse Julia.

Ea așa îl considera? Tensiunea care existase între ei se risipise, își dădu seama Randall.

–Cred că da. Sunt sigur că Lady Agnes va fi dispusă să se ocupe de el. Să petreacă aici câteva zile, apoi îl putem duce la Londra să o întâlnească.

Julia zâmbi.

–Ea îl va transforma într-un adevărat gentleman cât ai clipi.

–Poate nu chiar un gentleman. Zâmbi și el. IDar pe-acolo.

Una dintre servitoarele din casă care avea frați mici se oferi să se ocupe de Benjamin, care era prea mare pentru a i se aduce o doică, dar trebuia învățat cum să locuiască într-o casă adevărată. Julia nu fu surprinsă când află că, la Hill Farm, băiatul dormise în hambar pe o grămadă de fân, cu o pătură și cu Miss Kitty.

Benjamin avusese o zi obositoare, prin urmare, Julia îl trimise la culcare imediat după cină. Acesta nici măcar nu încercă să se împotrivească, ceea ce nu-i stătea deloc în fire unui băiețel și dovedea cât era de obosit.

După cină, Julia și Randall petrecură o seară liniștită în bibliotecă. Ea citi, în vreme ce el scrise câteva scrisori. Nu făcu nici o sugestie prostească legată de faptul că și-ar putea găsi noi amanți, ceea ce fu o ușurare pentru Julia.

Când ceasul bătu de zece, ea se ridică și își ascunse un căscat.

–Mă duc la culcare, dar o să văd ce face Benjamin mai întâi. Sper că nu i se pare prea ciudat să doarmă într-un pat adevărat.

Randall rânji.

–Câtă vreme are pisica lângă el, îmi închipui că va dormi bine.

Benjamin primise o cameră în aripa opusă celei unde se aflau camerele stăpânului casei. Ferindu-se să nu-l trezească, Julia deschise ușa fără să mai bată. Camerista lăsase o lampă de noapte aprinsă, ca să nu fie tulburat de locurile necunoscute în cazul în care avea să se trezească.

Benjamin forma o mică grămăjoară în pat. Miss Kitty era de cealaltă parte a lui și înălță capul pentru a vedea cine era intrusul. Julia era pe punctul de a se retrage când auzi un hohot de plâns înăbușit.

Încruntându-se, traversă încăperea. Benjamin își trase imediat păturile peste cap, dar tot nu reuși să se oprească din plâns. Julia se așeză pe marginea patului și îi puse o mână pe umăr.

–Ce-i cu tine, Benjamin? Prea multe schimbări?

Schimbările erau sursă de tulburare, chiar și schimbările bune, după cum știa și ea.

Benjamin își trase păturile cât să-și dezvelească fața mânjită de lacrimi.

–Mă... mă gândeam la mama mea, spuse cu sughițuri. Ce ar spune să mă vadă aici?

–Mama ta ar fi fericită, spuse Julia încet. Își dorea tot ce-i mai bun pentru tine.

–Mi-era cel mai bine *cu ea*.

–Știu. Julia oftă. Eu mi-am pierdut mama când aveam aproximativ vârsta ta. Îi mângâie umărul ascuns sub pături. Mi-a fost îngrozitor de dor de ea. Dar aveam alte rude care să aibă grijă de mine, iar acum, și tu ai o familie.

Benjamin începu să fie scuturat de hohote și mai intense. Învățase să fie dur pentru a supraviețui la Hill Farm, dar era încă un băiețel. Julia se aplecă să-l sărute pe creștet, iar el se aruncă în brațele ei.

–Mama mea venea întotdeauna să mă sărute de noapte bună, spuse pe o voce groasă. Apoi a murit și m-a lăsat singur.

–Acum nu ești singur, Benjamin. Julia îl strânse mai tare în brațe. Deși nu erau rude de sânge, începea să simtă că erau. Nu ca înlocuitor al copilului pe care îl pierduse, ci ca Benjamin: un copil pierdut, ce se chinuia să supraviețuiască. Îți jur.

Plânsul lui încetă treptat, în vreme ce Julia îl mângâie pe cap, reușind în cele din urmă să adoarmă. Julia îl băgă din nou sub pături, sub privirea rece a ochilor verzi ai lui Miss Kitty, care nu se mișcase deloc în timpul acestei scene dramatice. Pisica se adapta vieții într-un conac mai ușor decât stăpânul ei.

Simțindu-se plină de speranță, Julia se retrase la culcare.

capitolul 34

După o săptămână la Roscombe, Benjamin Thomas se transformă într-un tânăr ce aducea destul de mult cu un gentleman. Julia era amuzată și înduioșată de cât de atent îi urmărea Ben pe ea și pe Randall, copiindu-le vocabularul și manierele, și avea oportunități din belșug, fiindcă toți trei luau toate mesele împreună. Era uluitor de rapid. Accentul provincial îi dispărea rapid, deși reapărea când era entuziasmat de ceva.

Mintea băiatului era la fel de flămândă ca trupul lui. Julia îi dădea lecții după-amiaza, ajutându-l la citit și la matematică și oferindu-i o bază la istorie și la geografie. Roscombe avea o bibliotecă bine dotată, iar Benjamin putea fi găsit acolo, de regulă, atunci când nu era prins cu altceva.

Dimineața, Randall îl ducea pe băiat să călărească. O anunță că Benjamin avea o pasiune pentru cai și urma să devină un călăreț de prima mână.

La rândul lui, Benjamin îl adora pe Randall ca pe un erou. Julia ducea băiatul la culcare în fiecare noapte. Discutau despre cum își petrecuse ziua, Julia îi răspundea la o parte dintre întrebările ce nu se mai sfârșeau, apoi îl săruta de noapte bună. Trei zile fuseseră suficiente pentru ca Benjamin să renunțe la ambiția din copilărie de a deveni vizitiu de poștă. Acum, îi mărturisi Juliei, voia să devină ofițer de armată. Ea considera că ar fi putut fi o carieră bună pentru el. Dar mai avea timp suficient să hotărască.

Nici nu plecase încă la școală și deja îi era dor de el.

Cu o zi înainte să plece la Londra, Randall anunță la micul dejun:

–Benjamin, ai muncit din greu și meriți o vacanță. Azi începe târgul din sat și e atât de aproape, încât putem merge pe jos. Vrei să mergem în după-amiaza asta? Am putea organiza o ieșire în familie.

–O, da, domnule! răspunse Benjamin radiind.

Julia era la fel de încântată de ideea că ei trei formau o familie. Oare Benjamin avea să-i lege mai puternic pe ea și pe Randall? Dacă da, era un motiv în plus să-l iubească pe băiat.

–Jur că băiatul a crescut vreo doi centimetri în săptămâna ce-a trecut, spuse Julia afectuos, privindu-l pe Benjamin, care râdea la un spectacol de teatru de păpuși cu un grup de alți copii.

–Cel puțin a mai pus câteva kilograme de care avea mare nevoie, aprobă Randall. Compensează pentru cât a răbdat de foame.

Gândindu-se la apetitul lui Benjamin, Julia îl întrebă:

–Mâncarea de la Academia Westerfield e bună?

–Foarte. Lady Agnes știe că băieții și bărbații de orice vârstă sunt mai puțin buclucași când sunt bine hrăniți. Randall coborî vocea. Uite că vin alți boiernași din vecinătate să se prezinte. Trezești mult interes, domnița mea.

–E firesc. Tu ești un proprietar important din zonă și un erou la nivel local. Bineînțeles că oamenii se bucură că te instalezi în sfârșit la Roscombe.

Julia zâmbi cuplului mai în vârstă ce se apropia.

Bărbatul avu prezența de spirit să se prezinte pe el și pe soția sa ca sir Geoffrey și Lady Bridges, ghicind probabil că, după atâția ani în care fusese plecat, Randall nu le mai știa, poate, numele. Dar familia mamei sale trăise în Gloucestershire generații întregi, iar el era considerat ca făcând parte din comunitate. Sir Geoffrey și soția sa se dovediră foarte primitori.

După câteva minute de conversație ușoară, soții Bridges trecură mai departe, iar Julia îl prinse din nou de braț pe Randall. Era o zi foarte frumoasă pentru un târg, însorită și cu un ușor aer de toamnă. O zi bună pentru a sărbători progresele din ultima săptămână.

Julia începuse să se relaxeze de când Randall nu mai făcuse observații legate de încheierea căsniciei lor. Poate că nopțile lor tăcute și mistuitoare îl făceau să se răzgândească. Julia și-ar fi dorit să creadă că relația lor era specială. Dacă nu era așa – prefera să nu știe.

În următoarele câteva ore, Julia întâlni un număr amețitor de oameni. Ea și Randall îndepliniră activitățile tradiționale pentru un târg, de la admirarea animalelor și a jonglerilor la degustarea de mâncare de la vânzătorii ambulanți. Julia nu gustă din cârnatul pe băț fiindcă stomacul ei era tulburat, dar savură limonada proaspătă, tartele cu mere și cașul prăjit pe pâine.

Benjamin venea să-i caute cam la fiecare jumătate de oră, de parcă s-ar fi temut că ar fi putut dispărea. După ce se liniștea, pleca din nou în fugă, să se joace cu băieții din zonă.

După o astfel de vizită fulgerătoare, Randall comentă:

–Se pare că nu a fost afectat negativ de anii petrecuți cu Jeb Gault. Faptul că se înțelege bine cu alți băieți e un semn bun pentru când va merge la școală și pentru viață, în general.

Julia aprobă din cap.

–Meritul e al mamei sale, cred. L-a ținut lângă ea în primii nouă ani de viață și asta l-a pus pe drumul cel bun. Își acoperi un căscat. Sunt obosită. Din cauză că am întâlnit atât de mulți oameni, presupun.

–Ești gata să mergem acasă? întrebă Randall. Am văzut cam tot ce era de văzut și se va însera în curând.

–Mi-ar plăcea. Își puse mâna streașină la ochi. Unde s-a dus Benjamin?

–Acolo, lângă chioșcurile cu jocuri. Se pare că își încearcă mâna la aruncatul mingilor. Randall luă brațul Juliei și porniră spre băiat. E destul de mare cât să rămână mai mult, pe cont propriu, dacă dorește. Am să-i mai dau o jumătate de coroană dacă vrea să cumpere prăjituri pentru câțiva dintre noii lui prieteni.

Benjamin era concentrat pe țintă și nu îi văzu apropiindu-se de chioșcul unde se aruncau mingi. Capete împăiate reprezentându-l pe Napoleon, de trei mărimi diferite, erau așezate pe o bordură. Din prima lovitură, răsturnă cel mai mare cap de pe bordură. Izbucniră aplauze vagi.

Ridică cea de-a doua minge în aer de câteva ori pentru a se obișnui cu ea, apoi aruncă din nou spre capete. Paiața Napoleon de mărime mijlocie zbură în aer:

–Bravo, băiete! strigă proprietarul chioșcului. Crezi că-l poți nimeri și pe cel mai mic Boney? Ăla e cel mai greu, nu glumă.

Cu ochii îngustați, Benjamin testă greutatea celei de-a treia mingi, apoi își luă avânt și o aruncă în chioșc. Mingea îl lovi pe Napoleon exact între ochi. De această dată, aplauzele fură mai zgomotoase. Dacă proprietarul era dezamăgit că avea un câștigător, își ascundea bine emoția.

–Alege-ți un premiu de pe raftul ăla. Poate un soldat de jucărie?

Benjamin privi cu jind la soldații mici, dar clătină din cap:

–Una dintre panglicile acelea. Cea albastru-verzui.

–Aha, ai o domniță pe care vrei s-o vrăjești.

Proprietarul scoase panglica lungă albastru-verzui dintr-un mănunchi de panglici de diferite culori și i-o oferi cu o înfloritură a mâinii.

Rânjind, Benjamin se întoarse, apoi clipi surprins când îi văzu pe Julia și pe Randall în spatele lui. Maiorul spuse:

–Noi vom pleca acum, dar tu poți să rămâi până la lăsarea întunericului, dacă vrei.

–Nu. Vin cu voi. Benjamin își luă rapid rămas-bun de la băieții pe care îi cunoscuse, apoi porni la drum lângă Randall.

–Ai un braț bun, spuse Randall, îndepărtându-se de târg și intrând pe cărarea ce ducea prin păduri la Roscombe. Ai fost vreodată aruncător de crichet?

–Uneori, jucam în sat când eram mic. La Academia Westerfield se joacă crichet? întrebă Benjamin plin de speranță.

–Da, se joacă. Se practică și alte sporturi.

–O să-mi placă asta. Benjamin ridică privirea spre Julia cu o expresie timidă. Am luat panglica pentru tine. M-am gândit că nuanța o să arate frumos în părul tău.

Julia simți că i se topește inima când băiatul îi oferi panglica ieftină.

–Ce drăguț! exclamă ea. Și-o legă imediat în jurul unei șuvițe de păr. Ai gusturi bune. Fiica unui duce care se pricepe la modă a ales aceeași culoare pentru rochia pe care am purtat-o la primul meu bal din Londra.

Benjamin păru gata să explodeze de mândrie. Porni în fața lor pe cărare, săltând, iar Julia spuse încet:

–Chiar e un băiat bun. Se potrivește atât de bine aici.

–N-aș fi crezut că Branford poate avea un fiu atât de bun, consimți Randall. Sper ca Daventry să-l placă pe Benjamin. Și să nu încerce să-l ia de la noi.

–Ar putea face asta legal? întrebă Julia, cu o îngrijorare apărută brusc.

–Nu sunt sigur. Nu a fost numit niciodată tutore legal. Fiindcă și eu sunt rudă de sânge, aș putea ridica oarecari pretenții dacă s-ar ajunge la o dispută. Tonul lui Randall deveni sec. Daventry va fi probabil atât de încântat de noul său moștenitor, încât nu-l va interesa prea mult un nepot bastard.

–Să sperăm.

Julia se întrebă din nou dacă nu ar fi fost mai bine să nu îi spună lui Daventry despre existența lui Benjamin. Dar,

inevitabil, avea să afle în cele din urmă. La fel ca Randall, spera că Daventry avea să fie atât de preocupat de nașterea unui nou fiu, încât avea să-și recunoască nepotul, dar fără a-și dori să-l ia în grija lui.

Ridicând privirea spre Randall, văzu că expresia lui era foarte atentă și că studia pădurea de ambele părți.

–E ceva în neregulă? întrebă Julia.

El îi zâmbi scurt.

–Probabil că toată viața am să consider astfel de locuri teritorii propice pentru curse. Consecințele unei cariere militare!

Julia privi în sus spre copaci, unde razele soarelui de sfârșit de după-amiază se cerneau printre ramuri. Păsările își cântau trilurile, iar o veveriță sări de pe o creangă.

Era un peisaj cât se poate de pașnic, dar cuvintele lui Randall îi amintiră de incidentul cu trăsura din Londra. Era posibil ca pericolul să se ascundă printre acele tufișuri? După-amiaza păru ceva mai puțin pașnică.

Își propuse să nu fie absurdă, dar nu se putu abține să nu studieze coliba veche, fără ferestre, de lângă cărarea din fața lor. Era un fel de clădire pentru păstrarea recoltelor, dar, când Benjamin trecu vesel pe lângă ea, Julia își dădu seama că micuța clădire ar fi putut adăposti răufăcători.

–Mare pacoste e imaginația, spuse cu tristețe când se apropiară de colibă. Acum, că mi-ai atras atenția la ce se poate întâmpla, văd pericole peste tot...

Coliba sări în aer.

capitolul 35

Cu urechile zbârnăindu-i din cauza detunăturii, Julia fu aruncată în aer, iar Randall sări spre ea și se rostogoliră de cealaltă parte a cărării, departe de locul exploziei. Resturile cădeau potop în jurul lor, dar ea era în siguranță sub corpul soțului ei, ce o apăra ca un scut. Cu excepția sângelui, care se revărsa peste fața ei. I se tăie respirația.

–Alex?

În liniștea bruscă ce urmă exploziei, Benjamin slobozi un țipăt sfâșietor. Îi auzi picioarele bocănind înapoi pe cărare spre ei, în vreme ce ea se târî de sub corpul nemișcat al soțului ei.

Randall se rostogoli greoi pe spate, cu ochii închiși și cu sângele scurgându-i-se dintr-o rană lungă, cu margini neregulate, de pe partea stângă a capului. Sângele era o priveliște mult mai șocantă în contrast cu părul blond decât cu cel de culoare întunecată, își spuse amețită. Dar nu ar fi sângerat atât de tare dacă ar fi fost mort.

Aducându-și aminte că rănile la cap sângerau ca naiba, Julia scoase o batistă împăturită din săculețul ei de mână. Apoi, cu mâini tremurânde, își smulse eșarfa de pe bonetă și o folosi ca bandaj pentru a lega batista împăturită peste rana ce sângera. Când Benjamin se lăsă în genunchi lângă ea, puse presiune pe batista folosită ca bandaj, sperând să oprească sângerarea.

–Lady Julia? Ce s-a întâmplat, întrebă Benjamin cu respirația tăiată și cu o voce în care se simțea disperarea. A murit maiorul Randall?

Ochii lui Randall se deschiseră.

–Sunt bine... relativ. Nu mor.

–Dar vei muri. Rânjind de satisfacție, Joseph Crockett ieși din pădure ținând în mâini o pușcă de vânătoare cu țeavă dublă. Ești rapid, Randall. Dacă n-ai fi prins-o pe curva de nevastă-ta și n-ai fi sărit să te ferești de explozie, ai fi deja hrană pentru păsări. Acum, ai ocazia să-ți vezi moartea cu ochii.

În timp ce vorbea, un ajutor înarmat la fel ca el ieși din pădure din stânga, cu un chip ca de granit. Julia îl recunoscu în bărbatul solid pe cel mai înspăimântător asociat al lui Crockett atunci când o răpiseră.

Privind ochii nebuni și plini de ură ai lui Crockett, Julia se întrebă cum putuse vreodată să creadă că ar fi fost satisfăcut cu orice altceva în afară de moartea ei. Amețitor și tremurând, se ridică în picioare clătinându-se, știind că șansele de a-i salva pe Randall și pe Benjamin erau foarte slabe, dar trebuia să încerce.

–Împușcă-mă și termină cu asta, Crockett. Dar lasă-i în pace pe soțul meu și pe băiat. Ei nu ți-au greșit cu nimic.

–Te înșeli. Ochii lui Crockett erau duri ca agatele. Scumpul tău maior mi-a ucis unul dintre oameni și mi-a provocat o iritare nesfârșită. Ai fi fost de mult moartă dacă n-ar fi intervenit el. Arătă spre Randall cu pușca de vânătoare. Și, dacă îl las în viață, mă va urmări.

–Ai perfectă dreptate, spuse Randall cu o șoaptă aspră. Întins pe spate și pătat cu sânge, părea deja mai mult mort decât viu, dar privirea îi era de gheață, fixată asupra lui Crockett. Dar n-ai vrea să-l omori pe băiat.

–E bastardul tău, Randall? Privirea lui Crockett alunecă spre Benjamin, care îi răspunse cu o privire întunecată, de o intensitate sălbatică. O să-mi facă plăcere să-ți distrug sămânța. Desigur, poate că ai mai presărat și alți bastarzi pe ici, pe colo.

Își mută privirea asupra Juliei.

–Tu vei muri ultima, scumpă domniță, fiindcă ești lipsită de apărare. Abia aștept să te aud țipând când îi vei vedea murind pe bărbații tăi.

–Benjamin nu e bastardul meu, Crockett, spuse Randall cu un zâmbet viclean. E al lui Branford. L-ai omorî pe singurul copil al lui Branford?

Crockett tresări surprins.

–Branford a lăsat în urma lui un fiu? Nu mi-a spus niciodată. Privirea lui lacomă se fixă pe chipul lui Benjamin. Dumnezeule, șopti. Spui adevărul. Maică-ta a fost slujnica cea rumenă de la cârciumă? Hai încoace, băiete! Pe tine o să te țin. O să te cresc ca pe propriul meu fiu.

–Nu! îi aruncă Benjamin cu ochii strălucindu-i de lacrimi.

–Fă cum spune el, Benjamin. Randall se ridică greu în capul oaselor. Luându-l pe Benjamin de mână, spuse încet: Dacă vrei să fii soldat, trebuie să înveți să reduci pierderile. Crockett și omul lui sunt înarmați, iar noi nu suntem, așa că eu și Julia nu avem nici o șansă. Dar vom muri mai fericiți dacă știm că tu ești în siguranță. Înțelegi ce zic? Deci du-te la Crockett! Se va purta cu tine mai bine decât a făcut-o Jeb Gault.

Benjamin clipi pentru a-și opri lacrimile și dădu din cap. Cu bărbia plecată și cu mâinile îndesate în buzunar, trecu ezitant lângă Crockett.

Randall ridică privirea spre Crockett.

–Ai fost soldat, nu-i așa?

–Ba bine că nu. Am fost sergent și i-am urât dintotdeauna pe nenorociții de ofițeri ca tine!

Crockett ridică pușca de vânătoare în poziție de tragere.

Vocea lui Randall tremură.

–Ca de la soldat la soldat, îmi vei permite să mor în picioare, în loc să fiu împușcat ca un câine?

Crockett ezită, apoi aprobă scurt din cap.

–Dacă poți să te ridici în picioare, am să te împușc atunci. Dar mișcă-te repede. În scurt timp, sunetul exploziei va atrage lume aici.

Randall întinse mâna spre Julia, iar ea îl ajută să se ridice în picioare. Strânsoarea mâinii lui era surprinzător de puternică și, în plus, ceva nu fusese în regulă legat de ceea ce-i spusese lui Benjamin. Oare Randall și-ar fi recunoscut vreodată înfrângerea astfel?

Tocmai încerca să-și dea seama ce i se părea în neregulă, când violențele izbucniră din nou. Când Crockett îndreptă pușca de vânătoare spre Randall, Benjamin prinse țeava puștii și o trase cu o mână în jos. Cu cealaltă, șfichiui gâtlejul lui Crockett.

Sângele țâșni violent în toate direcțiile, inclusiv peste Benjamin. Crockett scoase un sunet gâtuit oribil, cu o expresie uluită. Apoi se prăbuși pe spate.

În aceeași clipă în care Benjamin îl atacă pe Crockett, Randall o împinse pe Julia, iar aceasta căzu din nou la pământ. Din aceeași mișcare se aruncă apoi asupra ajutorului lui Crockett. Pușca de vânătoare a acestuia bubui când se lăsă pe spate cu Randall deasupra lui și se prăbușiră amândoi la pământ.

Frunze fărâmițate explodară deasupra cărării când alicele se înfipseră în copac, iar duhoarea acră de pulbere neagră umplu aerul. O clipă mai târziu, Julia auzi un sunet oribil de rupere și văzu că gâtul bărbatului era răsucit la un unghi letal.

Julia vărsă, îngrețoșată de atâta violență. Dar nu era timp să se ocupe de stomacul ei sensibil. Se ridică în picioare împleticindu-se:

– Benjamin, ești bine?

Benjamin tremura și era alb la față, zgâindu-se la bărbatul pe care îl omorâse, apoi la sângele ce picura de pe cuțitul său mic. Scoase un sunet gâtuit și aruncă pumnalul înainte de a se arunca în brațele Juliei. Strângându-și brațele în jurul lui, strigă speriată:

– Alex, pușca te-a ratat?

– Da. La mustață. Randall se ridică cu greu, sprijinindu-se cu o mână de trunchiul unui copac când se clătină.

Crockett avea dreptate când a spus că oamenii vor fi atrași de zgomot din clipă în clipă. Benjamin, ai fost extraordinar, dar să lăsăm lumea să creadă că eu am fost singurul care a ucis.

Benjamin își ridică fața îngropată în umărul Juliei:

–De ce?

–Autoritățile se așteaptă ca soldații să ucidă. Dar își fac mari probleme când copiii ucid, chiar dacă situația e justificată. Împleticindu-se, Randall veni spre ei și se prăbuși pe jumătate într-o îmbrățișare cu Julia și Benjamin. E mai bine să... nu-și pună întrebări în privința ta.

Mai ales că băiatul era orfan și copil din flori. Sângele Juliei îngheță când se gândi ce i s-ar fi putut întâmpla lui Benjamin dacă autoritățile ar fi decis că trebuia pedepsit. Spunându-și că, după ce se termina totul, avea să verse din nou, întrebă:

–I-ai dat lui Benjamin cuțitul din cizmă atunci când l-ai prins de mână?

Randall aprobă din cap.

–A fost suficient de deștept să înțeleagă că trebuie să lucrăm împreună. Vei fi un ofițer excelent într-o bună zi, Benjamin.

Băiatul închise ochii și îi îmbrățișă pe amândoi mai strâns. Randall îi șopti Juliei la ureche:

–E ca mine, Julia, nu ca Branford. A ucis fiindcă a fost nevoit.

Julia știa că soțul ei avea dreptate. Într-un colț îndepărtat al minții sale era impresionată de cât de perfect colaboraseră Randall și Benjamin pentru a evita dezastrul. Aproape ca tată și fiu.

Dar, în acel moment, Julia nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât să se retragă într-o mănăstire plină cu femei blânde și iubitoare, care n-ar fi ridicat o mână nici împotriva unui țânțar.

*

Julia reuși să își păstreze sângele rece până se rezolvară toate problemele esențiale. Câțiva bărbați sosiră în goană de la târg încă înainte să se fi risipit fumul de la pulberea neagră. Cum toți trei erau răniți și mânjiți de sânge, sir Geoffrey, care era magistratul local, acceptă fără alte întrebări explicația oferită de Randall despre ceea ce se întâmplase.

Julia fu impresionată în sinea ei de felul în care Randall reuși să explice ce anume se întâmplase și să sugereze că el îi omorâse pe amândoi bărbații fără a spune vreo minciună propriu-zisă. Ar fi fost un avocat foarte bun. Atât Julia, cât și Benjamin păstrară în mare parte tăcerea. Ea era mai mult decât dispusă să joace rolul de femeie fragilă și înspăimântată, iar Benjamin avea experiență în a nu vorbi.

Era aproape întuneric când s-au finalizat declarațiile oficiale. După ce se întoarseră la Conacul Roscombe, Julia îi ceru lui Gordon să îi facă o baie lui Benjamin. Când băiatul ieși din baie, sosise și chirurgul local să îi bandajeze capul lui Randall.

Benjamin nu protestă aproape deloc când îl trimiseră la culcare. Când Julia veni să-l învelească, băiatul își ținea un braț în jurul lui Miss Kitty și părea suficient de obosit cât să doarmă neîntors până a doua zi dimineața. Julia îi mângâie pe spate părul castaniu.

– A fost o zi plină, nu-i așa? Vom amâna cu o zi călătoria la Londra. Cu toții avem nevoie să ne revenim.

– Nu vrei să scapi de mine? o întrebă Benjamin cu glas pierdut. Ți-am văzut chipul când l-am omorât pe bărbatul acela.

Băiatul observa prea multe. Presupuse că această calitate se dovedise necesară pentru a-i asigura supraviețuirea.

– Am fost tulburată, recunoscu ea. Munca mea a presupus dintotdeauna să mă lupt cu moartea. Dar prefer să-l văd pe Crockett și pe omul lui murind decât să-i las să ne omoare pe tine, pe mine și pe maiorul Randall. Ai

fost foarte deștept și foarte curajos. Chiar dacă soțul meu e abil în luptă, nu cred că ar fi putut să ne salveze dacă tu nu făceai ceea ce ai făcut.

Benjamin se întinse și mângâie panglica pe care i-o dăduse, care era în continuare legată în părul ei.

–Bărbatul ăla, Crockett, merita să moară. Mă bucur că l-am omorât înainte să vă facă rău ție sau maiorului.

Era o afirmație înfiorătoare din partea unui băiat atât de tânăr, dar cu adevărat înspăimântător de rezonabilă în acele circumstanțe. Julia spera doar că Randall avea dreptate, iar Benjamin nu era ca tatăl său.

După ce îl sărută pe Benjamin de noapte bună, porni să-l caute pe chirurg, care terminase examinarea lui Randall și îi bandajase capul. Acesta declară că rana nu îi punea viața în pericol și îi dădu Juliei instrucțiuni detaliate privind tratamentul. Ea nu se obosi să-i spună că, probabil, experiența ei în domeniu era egală cu a lui.

Julia îl conduse afară pe chirurg și se întoarse în dormitorul lor comun. Nu intenționa să-l deranjeze pe Randall dacă dormea, dar el deschise ochii când Julia intră în cameră și reduse intensitatea lămpii. Ea îl întrebă:

–Chiar ai nevoie de un chirurg personal. Cum te simți?

–Am o durere de cap și câteva vânătăi mărunte acolo unde au aterizat peste mine bucăți de lemn, dar, în general, mă simt bine, spuse el somnoros. Dar tu? După ce ai fost trântită la pământ de două ori, cu siguranță te-ai ales și tu cu vânătăi.

–Câteva. Foarte puțin grave, având în vedere ce s-ar fi putut întâmpla. Se așeză pe marginea patului. Ar fi trebuit să știu că Crockett nu avea să renunțe până nu m-ar fi văzut moartă. Nu mi-am dat seama că puneam în pericol viața ta și pe a lui Benjamin.

–Dar n-ai făcut-o. Nu te învinovăți. Chiar dacă am fi fost siguri că Crockett s-a aflat în spatele acelui accident

de trăsură din Londra, ce am fi putut face în privința lui până nu ieșea la lumină? spuse Randall rațional. I-a fost probabil ușor să afle unde locuiesc. Apoi, nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte până deveneam vulnerabili. Îmi închipui că ne-a văzut mergând la târg și s-a pregătit să ne ucidă când ne întorceam acasă. A fost o prostie din partea lui să arunce în aer coliba, dar poate că voia ca morțile noastre să pară accidentale.

Ea își arcui sprâncenele.

–Se poate întâmpla ca o colibă să explodeze singură?

–Uneori, în special dacă s-au înmagazinat grâne într-o clădire închisă. Își acoperi un căscat. Dar se întâmplă rar. Trebuie să existe niște condiții speciale. Din fericire, instinctele m-au avertizat că ceva era în neregulă și am reacționat la timp, apucând să ne dăm la o parte din calea exploziei. Benjamin cum e?

–Tulburat, dar face față primului său omor mai bine decât aș face-o eu.

–Benjamin chiar are toate calitățile unui ofițer de prima mână. Armata e un loc bun pentru un tânăr cu personalitate tăioasă. În cazul meu a funcționat. Randall o luă de mână și o trase să se întindă lângă el. Relaxează-te, domnița mea. Ești în siguranță.

Istovită peste măsură, Julia își sprijini capul pe umărul lui și închise ochii. Acum, că ea era în siguranță, oare Randall avea să considere că nu mai avea nevoie de protecția lui și putea să plece la sfârșitul anului?

În seara aceea era prea obosită pentru a se gândi la acest lucru.

capitolul 36

Ca întotdeauna, Lady Agnes Westerfield se dovedi o oază de calm neclintit. Randall și Julia îl duseră pe Benjamin să o întâlnească la Casa Rockton, locuința din Londra a fratelui ei, ducele de Rockton. Benjamin era pus la patru ace și îngrijorat, în pofida asigurărilor lui Randall că Lady Agnes avea să-l accepte cu siguranță în școala ei. Își dorea atât de mult să fie ca ceilalți băieți.

Lady Agnes îi aștepta, prin urmare majordomul îi conduse în salonul de dimineață bogat mobilat. Lăsând deoparte ziarul, Lady Agnes se ridică în picioare. În rochia de culoare albastră, foarte la modă, avea un aer mai regal decât orice membru al familiei regale, dar expresia ei era primitoare.

–Ziua bună, Lady Julia, Randall. Privirea i se îndreptă spre Benjamin. Tu ești, presupun, tânărul Benjamin Thomas, vărul maiorului Randall?

El dădu din cap:

–Da, Lady Agnes.

Accentul de provincie se simțea puternic în ziua aceea.

Randall întrebă:

–Să ne retragem, ca să puteți discuta cu Benjamin între patru ochi?

–Nu ar trebui să fie nevoie. Vă rog, luați loc. Se instală din nou în fotoliu. Mă întorc în Kent mâine-dimineață, deci e bine că ați reușit să veniți azi. Benjamin, de ce vrei să fii elev la Academia Westerfield?

Benjamin păru surprins de întrebarea ei directă.

–Ăăă... fiindcă și maiorul Randall a fost elev acolo? Și fiindcă el s-a gândit că ar fi o școală bună pentru mine.

Lady Agnes aprobă din cap.

–Randall ți-a spus probabil că Academia Westerfield e neobișnuită, fiindcă toți elevii au câte o ciudățenie în firea lor. A ta care e?

Benjamin păru nesigur din nou.

–Ma... mama mea a fost slujnică într-o cârciumă, iar eu sunt bastard, spuse bâlbâindu-se. M-am născut și am crescut într-o stație de poștă până când ea a murit și am fost încredințat unui fermier ca să muncesc pentru el ca un sclav. Asta e ciudat.

–Nu ai fi primul copil nelegitim care să devină elev la Academia Westerfield și au fost și alți elevi care au avut un trecut la fel de neobișnuit ca al tău, spuse directoarea zâmbind ușor. Biletul de ieri al maiorului Randall spunea că ai cunoștințe de bază în materie de citit, de scris și de matematică și că îți place foarte mult să citești.

–Da, dar nu știu deloc latină sau greacă, recunoscu el. Un gentleman trebuie să știe latină și greacă.

–Poți fi gentleman și fără asta, dar sunt materii bine de știut. Cu lecții în particular, ai putea să-i ajungi din urmă pe băieții care s-au bucurat de educație mai tradițională. Lady Agnes îl privi gânditoare. Întotdeauna am două întrebări pentru potențialii mei elevi. Ce anume te-ar face fericit la școală? Și ce ai urî cel mai mult?

–Am o pisică, spuse Benjamin ezitant. Aș putea s-o țin pe Miss Kitty la școală cu mine? Nu face probleme!

–Și alți elevi au animale. Cinci câini, trei pisici, un papagal și doi dihori domestici, în momentul de față, cred, răspunse Lady Agnes. Mai e loc pentru încă o pisică dacă nu face probleme și dacă te ocupi tu de ea, deci asta se poate rezolva. Dar ce ai detesta?

Benjamin strânse buzele:

–Să fiu bătut fără un motiv temeinic!

–Te asigur că asta nu se va întâmpla. Lady Agnes aprobă din cap cu un gest scurt și rapid. Cred că ai să te descurci foarte bine la Academia Westerfield, Benjamin. Școala

începe de luni într-o săptămână. Majoritatea băieților vor ajunge în vinerea de dinainte pentru a se instala înainte de a se apuca de treabă. Randall va ști de ce ai nevoie – ridică un dosar de pe măsuța de lângă fotoliu și i-l întinse lui Benjamin –, dar găsești aici informații generale despre școală.

Benjamin se holbă la dosar, fără a-l lua:

– Mai e ceva, Lady Agnes, spuse pe nerăsuflate. Am omorât un bărbat acum trei zile.

Timp de o clipă, salonul de dimineață fu cufundat într-o tăcere deplină. Randall și Julia își ținură răsuflarea, dar Lady Agnes întrebă calm:

– De ce ai făcut-o?

– Încerca să-i omoare pe maiorul Randall și pe Lady Julia.

– Dacă așa stau lucrurile, ai făcut ceea ce trebuia.

Lady Agnes își îndreptă privirea spre Randall, cerându-i fără cuvinte explicații.

– Un prieten al primului soț al Juliei a avut mai multe tentative de a o ucide, spuse el succint. Acum trei zile, el și un om al său ne-au atacat în vreme ce ne întorceam pe jos de la târgul din Roscombe, dar eu și Benjamin i-am oprit. Versiunea oficială e că eu i-am ucis pe ambii atacatori, fiindcă era puțin probabil ca eu să sufăr consecințe pentru așa ceva. Dar Benjamin a fost foarte curajos și foarte deștept. Sunt mândru de el.

– Părea mai bine ca Benjamin să nu fie considerat ucigaș, consimți Julia. De ce i-ai spus acum lui Lady Agnes, Benjamin?

El își mușcă buza.

– Am considerat că ar trebui să știe înainte să mă accepte ca elev.

– E un gest foarte onorabil din partea ta, Benjamin, spuse Lady Agnes cu gravitate. Aș sugera să nu mai spui nimănui, din motivele pe care le-a menționat Randall, dar apreciez faptul că ai fost sincer cu mine. Îi întinse din

nou dosarul cu informații despre școală. Dar să ții minte că, la Academia Westerfield, nu e permis să ucizi. Mai ai întrebări?

–Nu, doamnă!

Benjamin luă dosarul, părând mult mai relaxat.

–Atunci, ne vedem în Kent. Se ridică plină de grație. Am multe de făcut înainte de a pleca de la Londra.

–Vă mulțumesc că v-ați făcut timp să discutați cu Benjamin, spuse Julia. Ieșind, îi spuse lui Randall: Mai există vreo directoare în Anglia care să accepte o astfel de veste cu atât de mult calm?

El rânji.

–Mă îndoiesc. Tocmai de asta, școala lui Lady Agnes e unică și constituie un loc perfect pentru Benjamin.

Instalându-se în trăsura familiei Ashton, Julia spuse:

–Bravo, Benjamin. Era să leșin când i-ai spus lui Lady Agnes despre Crockett, dar instinctele tale nu te-au înșelat. Sinceritatea e de preferat. Mai ales când nu atrage consecințe negative.

–Una dintre regulile lui Lady Agnes, pe care le vei găsi probabil în acel dosar, e să spui întotdeauna adevărul, oricât ar fi de oribil. Randall își studie tânărul văr, uluit de integritatea lui înnăscută. O moștenise de la mama lui? Sau era un talent special, pe care doar Benjamin îl avea? Ești încântat că ai fost acceptat?

–Aș prefera să fiu la Roscombe, dar trebuie să merg la școală dacă vreau să devin un gentleman, spuse Benjamin pragmatic, ocupând un loc față în față cu Randall și cu Julia. La început, Lady Agnes mi s-a părut înspăimântătoare, dar are ochi strălucitori și zice că o pot păstra pe Miss Kitty. Și a avut și alți bastarzi printre elevii ei!

–Chiar așa e, spuse Randall, gândindu-se la Mackenzie. Cei care au studiat la academie și au mers mai departe s-au descurcat bine.

Julia își încreți sprâncenele.

–Vreau să îți ofer un sfat, Benjamin, dar nu sunt foarte sigură cum să mă exprim. În esență, e adevărat că trebuie să accepți cu sinceritate cine ești cu adevărat, dar nu e nevoie să demonstrezi asta făcând paradă de cine ești.

–Nu sunt sigur că eu m-aș putea exprima mai bine, dar ai dreptate, spuse Randall încet. La Academia Westerfield, vei fi judecat în funcție de ceea ce faci, nu pe baza trecutului tău. Ești un prieten bun, un elev bun, un sportiv bun? Acestea sunt lucrurile care contează pentru colegii tăi de clasă.

Benjamin păru cufundat în gânduri.

–Cred că înțeleg. Dar ce voi spune când voi fi întrebat despre familia mea?

–Poți să spui că tutorele tău e maiorul Randall de la Conacul Roscombe. Nu e un rang înalt, dar e respectabil, spuse Randall. Sau poți spune că ești rudă cu Lord Daventry. Dar asta ar putea da naștere la mai multe întrebări decât ți-ai dori.

–Dar dacă oamenii vor crede că sunt bastardul tău? întrebă Benjamin.

–Aș fi onorat dacă ar crede asta, spuse Randall încet. Pe tine te-ar deranja? Suntem o familie, în fond. Relația exactă nu e decât un detaliu.

–O, nu, domnule! Benjamin păru gata să se topească de fericire. N-o să mă deranjeze.

Julia îi strânse mâna lui Randall și îi zâmbi cu atâta căldură, încât el începu să calculeze cât avea să mai dureze drumul până la Casa Ashton. Din cauză că amândoi aveau vânătăi, se mulțumiseră doar să doarmă împreună în ultimele trei nopți. Acum, simțea nevoia să-și lipească pielea de a ei, realizând cea mai strânsă apropiere posibilă între doi oameni.

Tocmai se întreba dacă Julia ar fi putut fi convinsă să urce în apartamentul lor pentru un scurt episod romantic înainte de prânz, când ea spuse brusc:

–Casa Daventry e pe strada asta, nu-i așa? Să ne oprim să vedem dacă Daventry e disponibil să-l întâlnească pe Benjamin.

–Acum? spuse Benjamin nesigur.

Randall se încruntă, spunându-și că nu voia să strice o zi care decursese bine până în acel moment. Înțelegând expresia lui, Julia spuse:

–Poate contele nu e acasă. Dar dacă e, putem să scăpăm și de întâlnirea asta înainte să apucăm să ne facem mai multe griji.

–Cred că ai dreptate, spuse Randall fără entuziasm.

–Așa sper. Julia privi din nou pe fereastră, încruntată. Am un sentiment puternic că ar trebui să mergem acum.

Randall îi făcu semn vizitiului să oprească. El avea intuiția formată pe câmpul de luptă, Julia avea intuiție umană. Și avea dreptate că era mai bine să scape odată.

Așteptându-se la ce era mai rău, îi spuse lui Benjamin:

–Va fi bine dacă Daventry te recunoaște ca fiind nepotul lui, dar ține minte că nu ai nimic de pierdut nici dacă nu te recunoaște.

Benjamin își încreți nasul.

–Bătrânul vostru conte nu poate fi mai rău decât Jeb Gault.

Ceea ce însemna să privești lucrurile în perspectivă.

Nervii Juliei erau întinși până aproape de limită când Randall bătu la ușa Casei Daventry. Mai trăise acea senzație, de regulă atunci când una dintre pacientele ei era pe punctul de a naște. Profesoara ei, doamna Bancroft, trăise aceleași senzații cu pacientele ei. Deși Lady Daventry nu era pacienta Juliei, discutaseră despre sarcina femeii mai în vârstă. Dacă nașterea se declanșa mai devreme...

Gândurile îi fură întrerupte când un lacheu agitat deschise larg ușa.

–Slavă Domnului...! Expresia lui se schimbă când văzu cine se afla în prag. Credeam că e sir Richard Croft. Plecați, nu se primesc vizite.

Doctorul care trebuia s-o asiste pe Lady Daventry la naștere! Julia tocmai se întreba dacă era cazul să intre cu forța, când un țipăt răsună cu ecou sinistru prin casă. Tânărul lacheu își ținu răsuflarea și păru gata s-o ia la fugă.

–Lady Daventry e în chinurile facerii? întrebă Julia pe un ton ascuțit.

–Da, și e teribil de îngrozitor! Cred că e pe moarte. Lacheul se crispă când se auzi un alt țipăt. Lord Daventry a plecat să-l caute pe Sir Richard Croft.

–Eu sunt moașă și am discutat cu Lady Daventry despre sarcina ei.

Julia intră în forță în casă, ca și cum ar fi avut drepturi depline să se afle acolo.

–Dar... dar... se bâlbâi lacheul, neștiind sigur ce să facă.

Randall puse o mână pe spatele lui Benjamin și intrară după ea:

–Bucură-te că a sosit o moașă cu experiență, spuse Randall aspru. Presupun că Lady Daventry e în apartamentul contesei, nu-i așa?

–Da, dar...

Ignorând protestele servitorului, Randall spuse:

–Știu eu unde e, Julia.

Ea aruncă o privire în spate, spre Benjamin:

–Poate ar trebui să rămâi aici.

–Vin și eu.

Cu o expresie hotărâtă, Benjamin urcă scările după Julia și după Randall.

Julia nu avu nevoie să fie condusă. Îi era suficient să urmărească strigătele de durere ale lui Lady Daventry. Coti la stânga în vârful scărilor și avansă pe coridor

aproape alergând. Randall deschise ușa din capăt, iar Julia intră în grabă.

În mijlocul uriașului ei pat cu baldachin, Lady Daventry se zvârcolea în agonie pe cearșafurile pătate cu sânge. O cameristă albă la față o ținea strâns de mână pe contesă, cu o expresie neajutorată.

–Dați-vă la o parte din calea mea, porunci Julia. Alex, am să-ți spun dacă voi avea nevoie de ajutor. Benjamin, du-te la lacheu și cere o sticlă de coniac și un vraf de prosoape curate.

Aceștia se supuseră, iar Julia se apropie de pat. Petele terifiante erau mai degrabă roz decât roșii, arătând că femeii i se rupsese apa și sângera puțin. Era suficient cât să arate oribil, dar Julia ghici că situația părea mai gravă decât era cu adevărat.

–Lady Daventry, sunt Julia, spuse pe cea mai liniștitoare voce a ei. Totul va fi bine.

–Slavă Domnului că ai venit! După ce se încheie contracția, Louisa o prinse pe Julia de mână. Chipul acoperit de sudoare îi era schimonosit de durere. Te rog, ajută-mă! Ceva e diferit de data aceasta. Acum nu mai era o contesă, ci o femeie disperată și înspăimântată. O să mor?

–N-ai să mori, spuse Julia ferm. Lângă masă se aflau un bol de apă și o cârpă, iar Julia umezi cârpa și șterse sudoarea de pe chipul Louisei. Sunt moașă, îi spuse cameristei. Iar tu ești...?

Camerista era cam de aceeași vârstă cu Lady Daventry. Acum, că sosise cineva competent, încercă să-și recapete cumpătul.

–Eu sunt Hazel, camerista doamnei, dar nu știu ce să fac. La ceilalți copii, doctorul a sosit întotdeauna la timp.

Julia întrebă:

–De cât timp a început travaliul doamnei?

–Nu... nu sunt sigură, doamnă. O oră, poate? spuse camerista șovăind. I s-a rupt apa și au apărut rapid contracțiile și sângerarea. Azi, servitorii au jumătate din zi liberă, așa că nu e aproape nimeni în casă. Excelența Sa, Lord Daventry, a plecat personal să caute ajutor.

În vreme ce Lady Daventry gemu chinuită de o altă contracție, Hazel spuse îngrijorată:

– Se tot zvârcolește teribil de mult. De-abia am reușit s-o țin nemișcată.

–O femeie care naște nu trebuie să stea nemișcată, spuse Julia. Louisa, celelalte nașteri ale tale au decurs rapid?

–Da. Privirea contesei se fixă pe cea a Juliei, dar păru ceva mai puțin înspăimântată. Cel mai mic fiu al meu s-a născut după doar câteva ore.

–Cât ești de norocoasă, spuse Julia admirativ. Stai să-mi spăl mâinile în ligheanul ăsta, apoi am să te examinez. Întotdeauna mă spăl temeinic când aduc pe lume un copil. Moașa care m-a învățat spunea că n-are cum să strice și ar putea chiar să ajute, căci curățenia e soră cu sfințenia. Și avea dreptate. Doamna Bancroft nu a pierdut aproape niciodată un copil sau o mamă.

Julia continuă să vorbească în vreme ce se spăla, revărsând asupra contesei cuvinte calde, liniștitoare, care să-i calmeze teama. Un alt lucru pe care îl învățase de la doamna Bancroft era că o femeie care nu se aștepta să moară avea șanse mai mari să supraviețuiască.

După ce termină cu spălatul mâinilor, Julia spuse:

–Am să te examinez acum, Louisa. E rușinos, dar ai născut trei copii puternici și sănătoși până acum, deci știi ce înseamnă să dai naștere.

–Da... aaahh!

Louisa se zvârcoli, cuprinsă de o altă contracție, strângându-și mâna peste a lui Hazel până când încheieturile i se albiră.

–În scurt timp se va termina, spuse Julia liniștitor. În foarte scurt timp. Nu uita, corpul tău știe cum să dea naștere și ai trei băieți voinici și frumoși ce stau mărturie. Fiindcă acest copil se naște cu vreo câteva săptămâni mai devreme, va fi mai mic, iar nașterea va fi mai ușoară pentru tine.

Lumea se reduse doar la Louisa și la patul pătat de sânge, în vreme ce Julia pipăi abdomenul dilatat al pacientei sale cu mâini abile. Se încruntă când simți sfera tare a capului orientată în sus, nu în jos, lângă canalul cervical.

Văzându-i expresia, contesa o întrebă plină de teamă:

–E... e mort copilul?

Julia simți o lovitură ușoară pe palma stângă:

–Nu, tocmai m-a lovit și pare foarte viguros. Dar copilul e întors și va ieși cu picioarele înainte. De asta simți că ceva e diferit.

Louisei i se tăie respirația.

–E o naștere pelviană? Asta e rău, nu-i așa?

–Nu neapărat. După cum spuneam, corpul știe ce are de făcut. O naștere pelviană fără complicații nu e cu nimic mai periculoasă decât una obișnuită.

–Nu suport să stau așa întinsă, spuse Louisa, foindu-se agitată. Trebuie să mă ridic.

–Atunci, ridică-te, spuse Julia încurajator. O prinse pe Louisa de cealaltă mână. După cum ziceam, corpul unei femei știe ce are de făcut. Hazel, ajut-o pe doamnă să se ridice. O să permitem gravitației să ajute la nașterea acestui copil.

capitolul 37

Randall rămase lângă ușă, bucuros că dormitorul era atât de mare, încât patul nu se vedea prea bine de acolo. Era mai mult decât călit în urma a ceea ce trăise pe câmpurile de bătălie și a intervențiilor chirurgicale brute de după bătălii, dar nu văzuse niciodată ceva mai chinuitor decât bătălia neînfricată, perfect calmă a Juliei de a salva viața lui Lady Daventry și a copilului ei.

De a-l salva pe moștenitorul lui Daventry. Situația era cât se poate de ironică, dar avea să se gândească la asta mai târziu. Deocamdată, se concentra să-și păstreze o expresie stoică și să fie pregătit dacă Julia avea nevoie de el.

Benjamin se întoarse cu prosoapele și cu o sticlă plină de coniac. Randall deschise sticla și o așeză alături de prosoape pe o masă lângă Julia. Fu tentat să ia o dușcă, dar presupuse că ea intenționa să folosească băutura pentru a reduce riscul unei infecții, așa cum făcuse când îl operase pe el. Julia de-abia dacă îl observă, ocupată să-i vorbească în cuvinte liniștitoare contesei. Randall își feri privirea, simțind că nu se cuvenea să violeze intimitatea lui Lady Daventry.

Se retrase la postul lui lângă ușă. Benjamin era alb la față, dar calm. Probabil văzuse multe lucruri trăind într-un han de poștă, iar mama sa murise în chinurile facerii. Era un băiat rezistent. Dar amândoi tresăreau de fiecare dată când Lady Daventry țipa de durere.

–Ești sigur că nu ai prefera să fii altundeva? O sală de nașteri nu e un loc potrivit pentru bărbați, spuse Randall încet. Trăsura te-ar putea duce înapoi la Casa Ashton.

Benjamin clătină din cap încăpățânat.

–Nu. Vreau să stau cu voi.

Randall aprobă din cap și își trecu un braț pe după umerii băiatului. Chiar dacă nu era un loc potrivit pentru bărbați, simțea o bucurie egoistă în a-l avea pe Benjamin alături. Stâlpii masivi ai patului ascundeau o mare parte din scenă, dar Lady Daventry părea să stea îngenuncheată, susținută de cameristă și de Julia.

Ușa de la intrare se deschise din nou și se auziră pași tunători urcând scările. Sosise în sfârșit medicul preferat de înalta societate pentru nașteri?

Lordul Daventry dădu buzna în dormitor cu chipul răvășit.

–Rezistă, Louisa, doctorul va ajunge în scurt timp!

Apoi o văzu pe Julia lângă pat și se opri brusc:

–*Tu!* spuse veninos. Pleacă de lângă soția mea, javră ucigașă!

Contesa țipă atât de puternic încât le îngheță sângele în vine. Furios, Daventry dădu să traverseze încăperea.

Dându-și seama de ce Julia îi ceruse să rămână să ajute, Randall prinse brațul unchiului său într-o strânsoare de fier.

–Stai aici!

Capul lui Daventry se roti fulgerător și i se tăie respirația de șoc când îl văzu pe Randall.

–Ar fi trebuit să știu că ai să fii și tu aici, mârâi. Ați venit să vă asigurați că moștenitorul meu moare, tu și soția ta născută din diavol! Ei bine, nu veți reuși, la naiba!

Se smuci, încercând să-și elibereze brațul.

Randall îl ținu ferm în continuare.

–Vino-ți în fire! izbucni. Julia nu e moașa pe care ai fi ales-o tu, dar, printr-un miracol, se află aici. Ar trebui să cazi în genunchi și să mulțumești cerurilor că am decis să venim. Dacă soția și fiul tău vor supraviețui, va fi datorită ei.

Furios, Daventry dădu să-l plesnească pe Randall cu mâna liberă peste față. Acesta îl prinse de încheietură și i-o răsuci, provocându-i o durere insuportabilă:

–Dacă vrei să îți ajuți soția, poartă-te ca un bărbat, nu ca un sălbatic. Și dacă *te apropii* măcar de Julia, îți rup brațul.

Tremurând de furie, contele îi scuipă:

–Nu ai nici un drept să mă ții departe de soția mea!

Înainte ca Randall să apuce să răspundă, se auzi un plânset dinspre pat. De data aceasta, nu era un țipăt de agonie al contesei, ci scâncetul slab al unui nou-născut. Daventry își îndreptă atenția spre pat:

–Louisa?

Randall îi dădu drumul unchiului său și îl urmă în încăpere, pregătit să-l oprească dacă o amenința pe Julia. Ajunseră împreună la căpătâiul patului chiar în clipa în care Julia rosti mângâietor:

–Te-ai descurcat excelent, Louisa! Ce-a fost mai greu a trecut, iar suferințele ți-au fost răsplătite.

În vreme ce camerista o ajută pe contesă să se întindă, Julia tamponă copilul cu un prosop curat pentru a-l usca. Nou-născutul era murdar de sânge și cam mic, dar plin de vigoare și cu plămâni impresionanți.

–Fiul meu? Fiul meu e sănătos? croncăni Daventry.

–Felicitări, Lord Daventry. Julia îi aruncă o privire rece, așezând nou-născutul pe brațul stâng al soției sale. Aveți o fiică frumoasă și sănătoasă. Adresându-i-se Louisei, spuse: Are nevoie de căldura ta și să-ți audă bătăile inimii, așa că ține-o lângă tine.

Chipul contesei era alb ca zăpada, dar îi străluci de bucurie când își privi copilul.

Daventry își ținu răsuflarea, cu privirea ațintită asupra copilului care era, fără urmă de îndoială, fată.

–O fiică?

Randall tresări uluit. Fusese convins de siguranța lui Daventry că acest copil avea să fie băiat. Copiii concepuți

în trecut de conte susținuseră această convingere, dar, ca întotdeauna, ultimul cuvânt îi aparținuse lui Dumnezeu. Încă o dată, Randall era moștenitorul lui Daventry.

Contesa îi aruncă soțului ei o privire încruntată și sfidătoare, strângând brațul peste nou-născutul ei:

–Știu că îți doreai un fiu, dar eu am tânjit dintotdeauna să am o fiică. Am să-i pun numele Sophia. Dacă tu nu ne vrei, am s-o duc pe Sophia undeva unde nu vei fi nevoit să ne mai vezi niciodată, pe nici una dintre noi.

Era o amenințare clară.

Cu chipul schimonosit de emoții, Daventry întinse o mână tremurătoare și atinse degetele minuscule ale unui picioruș perfect. Sophia chițăi și își trase piciorul. Chipul contelui fu cuprins de venerație când își privi nou-născutul.

–O fiică pentru Daventry, murmură. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că aș putea avea o fiică.

–Stă în firea lucrurilor să se nască și fete, spuse Julia sec. Spuneai cândva că nu concepi decât băieți, Lord Daventry, și poate că tocmai asta era problema. Am cunoscut femei care au pierdut toate sarcinile de băieți sau care au născut băieți ce au murit la vârste fragede, în vreme ce fetele au dus-o foarte bine. E o slăbiciune în sămânța masculină, cred. Chiar dacă Sophia nu-ți va putea moșteni titlul, sângele tău se va transmite și în generațiile următoare.

Daventry mângâie părul soției sale cu o delicatețe diafană, de parcă i-ar fi fost teamă să nu se spargă.

–Louisa va fi bine? A pierdut atât de mult sânge.

–Contesa va fi foarte slăbită o vreme, dar ar trebui să fie bine. Julia se întoarse spre lighean să-și spele sângele de pe mâini. După ce își spălă și uscă mâinile, începu să maseze abdomenul contesei cu gesturi blânde, dar ferme. Hazel, fii atentă ce fac, ca să poți face și tu același lucru. Frecția ajută pântecul să se contracte. Așa se reduce riscul să apară sângerări. Ai să poți simți diferența.

–Da, doamnă, spuse camerista plină de respect. Fac orice îmi spuneți.

–Ne vei vizita, nu-i așa? o întrebă Lady Daventry cu speranță. Soțul meu nu va încerca să te împiedice. Nu-i așa, dragul meu?

În ultimele ei cuvinte se simțea o notă tăioasă clară.

Pe un ton ce sugera că ar fi preferat să-i fie smulși toți dinții din gură mai degrabă decât să fie nevoit să-i mulțumească Juliei pentru ceva, Daventry spuse ezitant:

–N-am s-o împiedic. Presupun că trebuie să-ți fiu recunoscător, Lady Julia.

Benjamin se lipi de trunchiul lui Randall cu ochi mari și curioși. Randall se gândi uluit că Sophia era mătușa lui.

Amintindu-și de ce veniseră el și Julia inițial, Randall spuse:

–Sângele tău se va transmite prin mai multe căi, Daventry. Julia și cu mine am venit azi să ți-l prezentăm pe nepotul tău, Benjamin Thomas. Fiul lui Branford, născut cu vreo câteva luni înainte de moartea lui Branford.

Daventry nu-l observase pe Benjamin, dar acum privirea îi căzu asupra băiatului.

–Vrei să mi-l bagi pe gât pe băiatul acesta pretinzând că e nepotul meu? tună el.

Suspiciunile și furia neîncetată a unchiului său erau al naibii de obositoare. Randall spuse rece:

–Nu încearcă nimeni să-ți bage nimic pe gât. Benjamin e fiul meu adoptiv și locuiește la Conacul Roscombe. Va începe școala la Academia Westerfield peste o săptămână. Nu are nevoie de tine, dar eu și Julia am considerat că ai dreptul să-ți cunoști nepotul.

–Seamănă cu Branford, spuse contesa ametită. Doar că mai drăguț. Bună, Benjamin. Eu sunt bunica ta vitregă. Am un fiu nu cu mult mai mare decât tine.

Preț de o clipă îndelungată, Daventry îl studia pe Benjamin. Expresia inițială de îndoială se transformă într-o examinare minuțioasă intensă, urmată de recunoaștere.

–*Chiar* semeni cu Branford. Arăți ca el în copilărie. Contele arăta ca un boxer care încasase prea multe lovituri în cap. Clătină din cap și reuși să zâmbească strâmb. M-am ales pe neașteptate cu o fiică și cu un nepot în aceeași zi.

–Mama mea a fost slujnică în cârciumă, dar a fost o doamnă mai mult decât ești tu gentleman. Benjamin se încruntă spre conte. Nu știu dacă te vreau de bunic. Ești rău și țipi la toată lumea.

Surpriza lui Daventry fu atât de mare, încât Randall avu nevoie de întreaga sa stăpânire de sine pentru a nu izbucni în râs. Contele își găsise nașul.

–Da, țip mult și uneori am fost rău, spuse Daventry cu seriozitate. Dar, din moment ce, se pare, sunt bunicul tău, ar trebui să ne cunoaștem.

–E timpul ca toată lumea să plece, spuse Julia ferm. Lady Daventry are nevoie de odihnă.

Ușa se deschise și un bărbat îmbrăcat la modă, cu o geantă neagră își făcu intrarea.

–Am venit cât de repede am putut, Lord Daventry, spuse îngrijorat. Cum se simte contesa?

–Contesa și fiica ei sunt foarte bine, sir Richard. Louisa își acoperi un căscat. Mulțumită prietenei mele, Julia, care e moașă.

Sir Richard Croft își umflă nările de parcă ar fi simțit un miros neplăcut.

–O moașă ți-a adus pe lume copilul? Ai noroc că s-a sfârșit cu bine. O privi suspicios pe Julia. Cine *e* această femeie?

–„Această femeie" e Lady Julia Randall, moașă cu experiență și fiică a ducelui de Castleton, spuse Randall, ghicind că medicul de nașteri al nobilimii era un snob.

Julia își dădu și ea seama de acest lucru. Cu o sclipire jucăușă în ochi, îi spuse lui Lady Daventry:

–În loc să-ți iei o doică, Louisa, îți sugerez s-o alăptezi chiar tu pe Sophia. E mai bine pentru copil și mai bine pentru tine.

–Prea bine, dacă așa zici tu, spuse Lady Daventry supusă.

Sir Richard păru oripilat.

–Doamnele nu-și alăptează singure copiii.

–Poate că nu, spuse Julia. Dar mamele, da. Se aplecă și o sărută pe contesă pe obraz. Somn ușor, Louisa. Ai muncit bine pe ziua de azi.

Se ridică și se clătină ușor. Dându-și seama că era extenuată, Randall își petrecu un braț în jurul ei.

–Am să-mi duc soția acasă acum.

Julia se sprijini de el, cu fața pământie. Spuse șoptit:

–E bine că n-am mai mâncat de câteva ore.

Dacă se simțea rău era de dorit să ajungă acasă cât mai repede. I-ar fi displăcut profund să verse în acea companie. Făcu un semn din cap spre grup:

–Felicitări pentru fiica nou-născută, Lady Daventry. Odihnă plăcută. Vino, Benjamin.

Randall, Julia și Benjamin străbătuseră deja jumătate din distanța până la ușă când Daventry spuse:

–Stați. Aș vrea ca... nepotul meu să rămână în după-amiaza aceasta, să ne cunoaștem mai bine. Când Randall ezită, contele adăugă: Am să-l trimit acasă înainte de cină.

–Benjamin, tu vrei? întrebă Randall.

Băiatul ridică din umeri.

–Cred că da.

Dar sclipirea din ochii lui sugeră că era încântat de interesul bunicului său.

–Prea bine. Ne vedem la cină.

Randall o ajută pe Julia să coboare scările și o conduse afară. Strada era atât de puțin aglomerată, încât trăsura

Casei Ashton rămăsese să aștepte lângă bordură. Cât timp petrecuseră în casă? Mai puțin de două ore, calculă el. După ce urcară în trăsură și porniră spre Casa Ashton, o întrebă:

– Te simți mai bine?

Ea îi oferi un zâmbet strâmb:

– Aveam nevoie doar de aer proaspăt.

– Cât de gravă era starea lui Lady Daventry? o întrebă el. Pentru un ochi profan, situația părea foarte proastă.

– Fiindcă am fost eu acolo, totul a decurs bine, răspunse Julia. Îi era teamă din cauza vârstei, iar teama e periculoasă. Mai mult..., spuse ea ezitant.

– Mai mult? o încurajă el.

– Poate nu e corect față de sir Richard să spun asta, dar, dacă el ar fi asistat nașterea, poate că deznodământul nu ar fi fost la fel de fericit, spuse ea fără prea mult entuziasm. Bărbații preferă adesea să acționeze în loc să lase natura să-și facă treaba. Să tragi de un copil care se naște invers poate provoca probleme grave.

Dincolo de cuvintele ei rezervate, Randall intui că nașterea ar fi putut ușor să aibă un deznodământ fatal.

– Lady Daventry are mare noroc că-i ești prietenă.

– Eu doar am făcut ceea ce am învățat să fac. Sper ca Louisa să-și alăpteze într-adevăr copilul. Chiar e mai bine pentru amândouă. Istovită, își sprijini capul pe umărul lui. Mă bucur că Benjamin a fost acceptat de Daventry. Are nevoie de toate rudele și de acceptarea de care ar putea avea parte.

– Asta nu e valabil pentru toți? spuse Randall cu tristețe. Fiindcă Ash și Mariah nu sunt la Londra, hai să ne petrecem după-amiaza împreună, în liniște, în apartamentul nostru. Ție ți-ar plăcea să faci o baie, sunt sigur, iar eu am să poruncesc să ni se aducă sus prânzul.

Julia zâmbi.

– Pare minunat.

Dar ziua nu se încheiase nici pe departe. Cuprinzând-o cu brațul său, Randall simți că relația maritală dintre el și Julia se schimbase.

Dar nu era sigur în ce fel.

capitolul 38

Rochia pătată de sânge a Juliei stârni exclamații de surpriză când intră alături de Randall în Casa Ashton. În vreme ce el porunci să li se aducă în apartament apă pentru baie și mâncare, ea aruncă o privire obosită spre tăvița de argint pe care se afla corespondența lor.

Pe lângă scrisori se afla și un pachet mic de la domnul Rose, meșterul bijutier. Ghicind că fusese adus de mână, deschise pachetul. Înăuntru se afla o cutiuță de catifea cu inelul pe care îl comandase pentru Randall.

Admiră modelele celtice întortocheate, spunându-și că inelul era un bun simbol al ițelor complicate ale căsniciei lor. Închise cutiuța și o ascunse în săculețul de mână, apoi îl prinse pe Randall de braț și urcă scările.

Apa fierbinte sosi în cameră imediat cum ajunseră. Julia era încântată de eficiența ce domnea în Casa Ashton.

După ce plecară servitorii, Randall veni în spatele ei, să-i dezlege șireturile de la rochie.

– Încearcă să nu adormi în baia de șezut.

– Nu promit nimic. Deși Elsa devenea o cameristă tot mai bună, Juliei îi plăcea intimitatea senzației stârnite de degetele lui Randall atingându-i ușor ceafa și spatele. Să aduci copii pe lume e o muncă obositoare. Și niciodată nu păruse atât de obositoare ca în ziua respectivă. Julia își spuse că-și ieșise din mână.

Trecu în spatele paravanului ce ascundea baia de șezut din care ieșeau încet aburi. Lady Kiri crease un ulei de baie special, cu același miros ca parfumul pe care i-l dăruise Juliei, iar ea își turnă câteva picături din acel ulei

în apă. De fiecare dată când folosea parfumul, descoperea noi niveluri de complexitate.

Oftând fericită, își prinse sus părul cu agrafe, apoi intră în cadă, savurând întâmpinarea delicioasă a apei fierbinți în vreme ce se cufundă în ea. Cada era suficient de mare cât să se cufunde în apă până la bărbie.

Randall veni de cealaltă parte a paravanului.

–Excelenta bucătăreasă a lui Ash a aflat că tocmai ai adus-o pe lume pe fiica lui Lady Daventry, așa că a trimis un amestec minunat de șampanie rece și suc de portocale. Mă gândeam că poate vrei puțin. Îi întinse un pahar înalt de băutură portocalie înspumată. Pentru Lady Sophia! Să crească sănătoasă și fericită!

–Pentru Sophia! Julia luă paharul și sorbi băutura dulce și înțepătoare. Mmm... nu există plăcere senzuală mai mare decât asta.

Randall rânji jucăuș.

–Nici una?

–Ei, aproape nici una.

Julia își studie soțul cu o plăcere fierbinte. Își dăduse jos haina și cravata și îi plăcea la nebunie intimitatea relaxată, de budoar, de a-l vedea doar în cămașă.

Randall spuse pe un ton lejer:

–Dacă nu încetezi să mă privești astfel, ai să te trezești că termini baia mai repede decât te-ai fi așteptat.

–Am să ies curând.

Pentru a-l tachina, ridică un picior din apă, curbându-și piciorul ca o dansatoare.

–Nu destul de curând!

Randall se aplecă și o sărută pe frunte, apoi își plimbă degetele pe interiorul piciorului ei.

Ea oftă.

–Apa pare mult mai caldă!

–Să nu stai până se răcește ceva, spuse el cu subînțeles.

Aproape dădu să iasă din cadă și să-l urmeze, dar nu era nici o grabă, iar așteptarea avea să facă și mai satisfăcătoare consumarea pasiunii.

Julia își îndreptă din nou atenția spre apa caldă și parfumată și spre băutura rece și înțepătoare cu șampanie. Hotărî că trebuia să ceară rețeta.

Aruncă o privire leneșă spre sânii ei. Cicatricile erau, în cea mai mare parte, ascunse de spuma din baie. Mulțumită lui Randall, nu se mai simțea acum dezgustată de propriul ei trup. Învățase să accepte că, deși semnele erau urâte, făceau parte din ea, iar el nu o considera câtuși de puțin respingătoare.

Julia bău din nou, gândindu-se că era o zi foarte bună pentru ea. Benjamin fusese acceptat atât de Lady Agnes, cât și de contele de Daventry, o fetiță frumoasă se născuse cu bine și își permitea să aștepte cu nerăbdare o după-amiază de seducție reciprocă.

Julia își trecu mâna liberă peste corp. Vânătăile care apăruseră în urma întâlnirii cu Crockett începeau să pălească în nuanțe interesante de galben și de verde, dar nu o dureau prea tare. Observă că sfârcurile îi erau neobișnuit de sensibile. Probabil i se apropia menstruația.

Nu. Se gândi la calendar și aproape oftă cu voce tare când își dădu seama cât timp trecuse. Exista un singur motiv.

Dar acela era imposibil.

Însă, când se gândi la toate simptomele, răspunsul fu același. Ceea ce ar fi trebuit să fie evident fusese ascuns de neputința ei de a crede, ca să nu mai vorbim de evenimentele importante din ultimele câteva săptămâni, care îi distrăseseră atenția.

Fericirea încântată îi picură spumoasă în vene precum șampania. Deși inima îi bubuia, rămase în baie suficient cât să decidă ce voia să spună. Acest lucru avea să schimbe radical căsnicia ei oarecum nesigură. Mai ales după ziua de azi. Se întrebă ce simțea Randall acum, că era din

nou moștenitor al titlului de conte, mai ales că era puțin probabil să fie înlocuit de data aceasta.

Cu nervii făcuți ghem de speranță, ieși din cadă, se uscă și își puse halatul moale. Apoi, își desfăcu agrafele din păr și îl perie peste umeri, așa cum îi plăcea lui Randall. După ce-și scoase verigheta, pregătindu-se pentru scena la care se gândea, ieși din spatele paravanului.

Randall își citea corespondența într-un fotoliu de piele capitonat lângă fereastra dormitorului, dar puse deoparte scrisorile și se ridică în picioare când apăru ea.

– Arăți delicioasă precum Venus ieșind din mare, spuse cu admirație.

Ea râse.

– Avantajele de a avea o educație clasică și motivul pentru care Benjamin ar trebui să învețe latina.

– Fiindcă îi place să învețe, va fi un mai bun cunoscător al clasicilor decât mine. Mă întreb cum se înțelege cu Daventry. Ochii albaștri ai lui Randall sclipiră. Eu și Daventry vom fi obligați să avem din nou raporturi civilizate. Nu sunt sigur că asta e bine. Era mai ușor când mă dezmoștenise și când nu eram nevoit să fac față izbucnirilor lui temperamentale.

– Acum, că Daventry are doi urmași care să-i ducă mai departe moștenirea, cred că va fi mai ușor să te înțelegi cu el. Studie felul în care lumina de la fereastră îi poleia părul și desena conturul siluetei sale cu umeri lați, așa cum stătea sprijinit cu spatele pe pervaz. La vârsta lui, e probabil obositor să stea furios în permanență.

– Sunt din nou moștenitorul lui prezumtiv. Având lumina în spate, expresia de pe chipul lui Randall era indescifrabilă. E un rang suficient de înalt ca să merite să rămâi în această căsnicie? Un conte ți se potrivește mai bine decât un simplu gentleman de la țară.

Mâna Juliei se strânse în jurul verighetei când vorbele lui făcură țăndări dispoziția ei jubilantă, precum gheața

într-o dimineață de iarnă. Dar gheața se transformă în foc pur. Uitându-și cuvintele atent plănuite, izbucni:

–Alexander Randall, ești un *idiot*! Chiar crezi că îmi pasă dacă ai sau nu un titlu?

Randall fu zguduit de vehemența ei.

–Ar trebui să-ți pese, Julia. O mare moștenitoare poate avea orice bărbat își dorește. Căsătoria cu mine ți-a oferit protecție, dar acum, când Crockett e mort, nu mai ai nevoie de asta.

Julia se apropie îndeajuns cât să-i vadă chipul. Furia îi dispăru. Expresia lui mohorâtă era mai grăitoare decât cuvintele, trădându-i convingerea că nici o femeie nu l-ar fi dorit decât din motive practice. Să fie iubit pentru el însuși era o experiență străină lui.

Se blestemă singură când își dădu seama că și condițiile pe care le impusese când acceptase căsătoria veniseră să întărească această convingere. Și nu era nici ea cu nimic mai bună în domeniul acesta.

–Suntem amândoi niște idioți, Alexander. Scuză-mă o clipă...

Cu pași grăbiți, deschise ușa de legătură ce ducea la salonul ei privat. Îi luă doar o clipă să găsească scrisoarea pe care o redactase Randall pentru a-i permite să obțină un divorț la un tribunal scoțian, dacă dorea.

Întorcându-se în dormitor, despături scrisoarea și i-o arătă.

–Recunoști asta?

–Bineînțeles. O privi precaut, ca și cum ar fi fost o rachetă pe punctul de a exploda. Scrisoarea pe care mi-ai cerut s-o redactez.

Julia rupse hârtia în fâșii lungi, cu degete furioase.

–Mi-aș dori să fie aprins focul în șemineu, ca să pot arunca în flăcări această scrisoare blestemată. S-o ard mi-ar oferi mai multă satisfacție decât s-o rup.

Strânse bucățile sfâșiate într-un ghem și le aruncă în șemineul gol.

–Scuză-mă, dar nu sunt sigur că înțeleg ce înseamnă gestul tău măreț, spuse el prudent. Nu vreau să înțeleg greșit.

Julia oftă.

–Suntem doi oameni foarte derutați, Alex. Mai rău decât derutați. Răniți. Tu îți făceai griji că îmi doresc avere și rang. Eu îmi făceam griji că ai să-ți pierzi interesul față de mine după ce nu mai aveam nevoie de protecție. Și, după ce am văzut cât de repede te-ai atașat de Benjamin, s-a adăugat și teama că speri, în secret, că voi dori să divorțez pentru ca tu să-ți poți găsi o femeie capabilă să îți ofere copii.

–Nu mi-am dorit niciodată în secret să divorțezi de mine, Julia! spuse el tăios. Dacă e să punem capăt căsniciei noastre, va fi din dorința ta, nu a mea.

–Tu ești cel care tot pomenește de încheierea căsniciei, nu eu. Își fixă privirea în ochii lui. Dar vina îmi aparține. Căsătoria nu e o problemă de bani sau de pasiune, și nici chiar de copii. E o promisiune pe care și-o fac doi oameni. Un angajament, și nu poate fi cu totul real dacă unul dintre cei doi își păstrează o portiță de ieșire.

–Poate că nu, spuse el încet. Dar, dacă nu ți-aș fi lăsat o portiță, nu te-ai fi căsătorit cu mine. Mai mult decât orice pe lume, îmi doream ca tu să spui da.

Julia simți lacrimile izvorându-i în ochi.

–Chiar și după ce ți-am spus că sunt stearpă?! Acela a fost cel mai mare miracol din viața mea.

–Benjamin mi-a câștigat afecțiunea prin propria lui persoană, nu fiindcă mă așteptam să fie un liant în căsnicia noastră. Gura lui Randall se curbă, însă fără nici o notă de veselie. Dar am sperat într-adevăr că acesta va fi unul dintre rezultate. Deși nu putem avea copii născuți din carnea noastră, există alți copii care au nevoie de un cămin primitor și de oameni care să aibă grijă de ei.

–Speram că ai să simți asta. Zâmbi trist. Și, deși tocmai am spus că pasiunea luată separat nu e suficientă pentru

a construi o căsnicie, cu siguranță ajută. Sau legătura care există între noi ca amanți e ceva ce simt doar eu?

–Nu. Încheieturile degetelor i se albiră când degetele i se strânseră în jurul pervazului. Nu, acea legătură e reciprocă.

–Prea bine atunci. Julia își luă săculețul de mână de pe masa unde îl lăsase și scoase inelul pe care îl făcuse pentru el. Prinzându-l în palmă alături de propriul ei inel, întinse mâna, lăsând lumina soarelui să strălucească pe modelele celtice tăiate în aur. Căsătorește-te cu mine din nou, Alexander David Randall. De data aceasta, pentru totdeauna, fără portițe de scăpare. N-am să te părăsesc. Nici acum, nici *toată viața*. Iar dacă tu vei hotărî vreodată că vrei să mă părăsești – ochii i se îngustară –, nici nu intenționez, nici nu-mi doresc să comit adulter, deci nu vei avea nici o scăpare legală. Vei fi legat de mine pentru totdeauna.

Randall păru atât de tensionat, încât ar fi putut în orice clipă să explodeze.

–Ești sigură, Julia? Am încercat din greu să-mi îndeplinesc promisiunea de a-ți reda libertatea după un an dacă asta îți dorești. Nu mi-a fost ușor, fiindcă din prima clipă în care te-am văzut, am vrut să spun: „Ești a mea, a mea, *a mea!*". Dacă te angajezi să-mi fii soție, nu vei putea să te răzgândești, căci n-am să te las niciodată să pleci.

–Sunt sigură, Alex, spuse ea încet. Acum și pentru totdeauna, amin.

Cu o precizie delicată, Randall luă inelul mai mic din palma ei și i-l strecură pe inelar:

–Te iubesc, Julia, la bine și la rău, până când moartea ne va despărți.

Prinzând-o de mână, se aplecă și sărută verigheta de aur.

–Și eu te iubesc, Alexander. Lacrimi tăcute se revărsară șuvoi pe chipul Juliei când luă inelul mai mare și îl strecură pe mâna soțului său. Asta ne lipsea. Căsătoria

de a recunoaște că iubim și de a ne lăsa iubiți la rândul nostru. Îi ridică mâna și își lipi obrazul de ea, cutremurător de fericită că era dispus să poarte inelul ei.

Brațele lui o cuprinseră cu o intensitate sălbatică. Era cald și puternic, și, în sfârșit, simțea acum, era *al ei*.

–Nu credeam în dragoste la prima vedere, spuse el încet. Deci nu puteam să recunosc asta nici în fața mea, cu atât mai puțin în fața ta. Lașitate pură. Era mult mai ușor să pornesc un atac împotriva unei divizii din artileria franceză decât să-mi pun inima în mâinile tale.

–Ai forța unui războinic, Alex, dar nu cred că războinicii obișnuiesc să-și recunoască emoțiile, spuse ea râzând ușor. Fiind femeie, ar fi trebuit să mă descurc mai bine, dar n-am făcut-o.

–Tu ai forța unei femei, care e egală cu cea a oricărui războinic. Poate că oamenii trebuie să învețe să-și dezvăluie emoțiile cele mai profunde. Își lipi obrazul de părul ei umed, eliberând în aer o umbră de parfum. Radiezi o căldură feminină pe care mi-am dorit-o întreaga viață.

–În vreme ce eu mi-am dorit un bărbat în care să pot avea încredere. Expiră ușor lipită de gâtul lui, simțindu-se pe deplin în siguranță. Dar pregătește-te sufletește, maior Randall. Cred că voi avea un copil.

–Dumnezeule mare! Dispoziția romantică de vis dispăru, iar Randall o prinse de umeri, ținând-o la distanță pentru a-i putea privi chipul. Pulsul îi bătea nebunește în gât. Vorbești serios?

–Atât de serios cum doar o moașă poate vorbi, îl asigură ea. Doamna Bancroft îmi spusese că, după bătăile încasate de la Branford și după avortul suferit din cauza lui, corpul meu fusese prea grav afectat pentru a mai putea avea vreodată un copil. Ea singură recunoștea că organismul uman e misterios, dar n-am avut niciodată motive să pun la îndoială raționamentul ei. De-asta

nu am observat semnele că sunt grea. Rânji. De exemplu, proasta mea dispoziție.

–Fiindcă nu ai împărțit patul cu nimeni în toți acești ani, convingerea ei nu a fost pusă la încercare. Uluit, își întinse mâna peste pântecul ei, cu palma lui largă, transmițându-i căldura până în interior. Va trebui să ne asigurăm că Benjamin nu se simte mai puțin iubit din cauza celorlalți copii pe care s-ar putea să-i avem. Vreau ca el să crească mai puternic și mai încrezător decât am crescut noi.

–Există dragoste îndeajuns și pentru el. Își puse mâna peste a lui. Probabil am conceput copilul acesta prima dată când ne-am împreunat, la hanul din Grantham. Sunt de-a dreptul fertilă.

–Ești de-a dreptul un miracol, domnița mea. O ridică în brațe și o duse la pat, întinzând-o tandru peste cuvertură. Așezându-se lângă ea, se aplecă să o sărute, agățându-și buzele într-ale ei. A mea, murmură.

Coborî și își strecură capul în crăpătura halatului, deschizându-l ca să-i poată săruta sânii, jucându-se cu limba pe ei.

–A *mea*. Apoi, dezlegă cordonul și îi sărută pântecul, ce închidea în el pulsul unei noi vieți. A *mea*!

Râzând din nou, Julia se întinse să-i deschidă cămașa, ca să-i poată mângâia pielea fină și întinsă a spatelui.

–Iar tu ești al meu, Alexander. Acum, dezbracă-te să-mi pot studia cum se cuvine proprietatea. Fiecare centimetru de cicatrici și de frumusețe al trupului tău.

Chipul lui se lumină de un râs la fel de fericit.

–Cu plăcere, domnița mea. Tot ceea ce am, tot ceea ce sunt îți aparține.

–După cum și eu îți aparțin ție.

Îi trase capul spre ea pentru a-l săruta din nou.

În sfârșit, acum și pentru totdeauna, se simțea căsătorită.